COLECȚIA

Iubiri de poveste

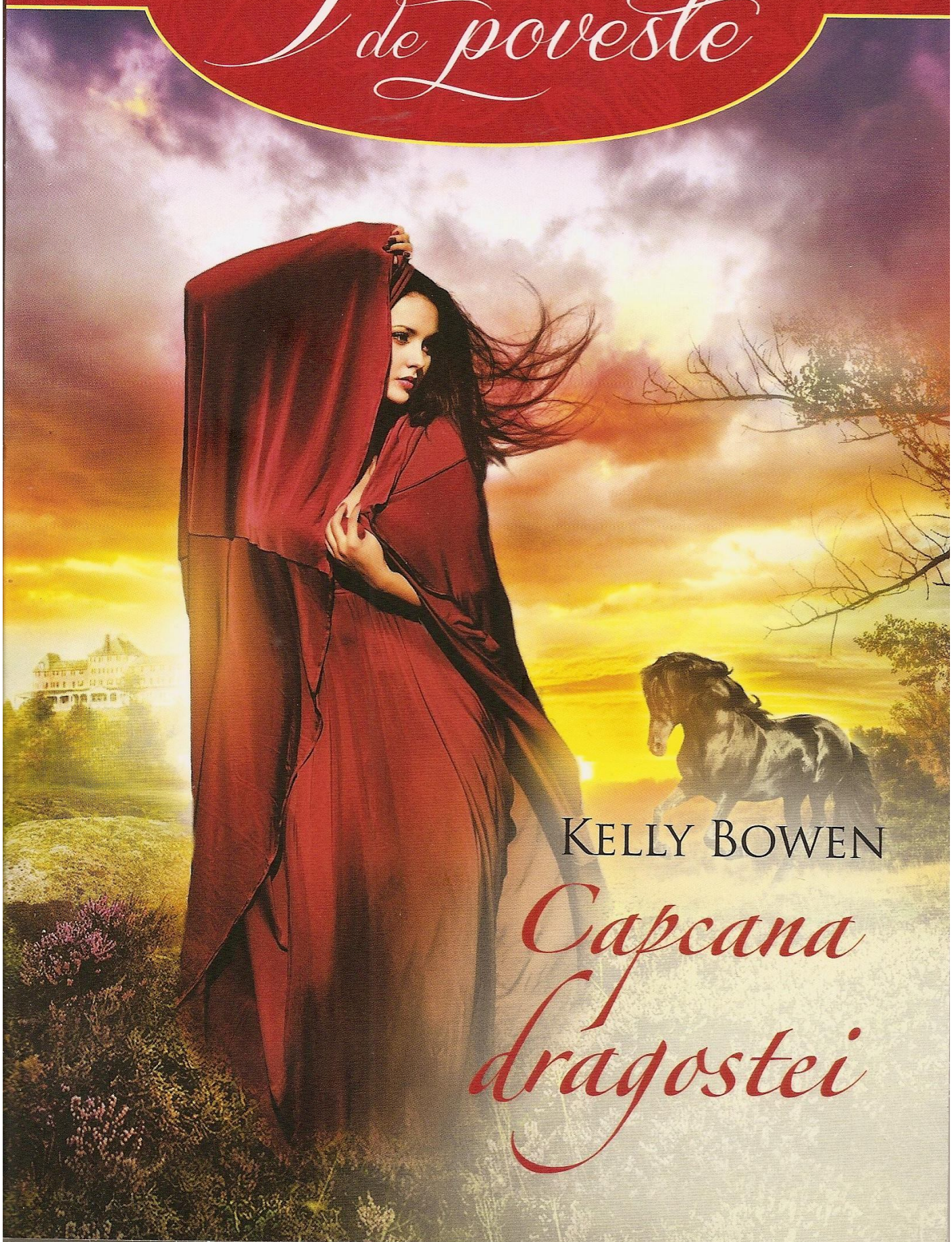

KELLY BOWEN

Capcana dragostei

**Îndatoririle pot fi o surpriză extrem de plăcută...
atunci când femeia visurilor este una dintre ele**

Pentru William Somerhall, duce de Worth, viața de aristocrat burlac pare perfectă: bani, cai de curse și libertate. Până ce, iritat de excentricitățile mamei lui, decide să se mute la reședința acesteia pentru a pune ceva ordine în viața ei. Descoperă însă că ducesa are și alte preocupări, ajutată de misterioasa domnișoară Jenna Hughes care pare mult prea frumoasă și inteligentă pentru a-și irosi anii tinereții ca doamnă de compănie a unei văduve. Se pare însă că îndatoririle Jennei Hughes vizau nu atât saloanele ducesei, cât grajdurile extrem de bine puse la punct pe care mama sa le construise recent și mai ales caii pursânge care pășteau pe pajiștile din jurul conacului.

Obligat dintr-odată să privească atent în jurul său, tânărul duce de Worth începe să înțeleagă că nu întotdeauna lucrurile sunt așa cum par, iar granița dintre bine și rău poate deveni foarte subțire. Alături de Jenna, femeia fascinantă la care visa de ceva timp, se trezește prins în mijlocul unor intrigi și evenimente care îl vor schimba pentru totdeauna.

Săptămâna strălucitoare a curselor de cai de la Ascot se transformă pentru chipeșul duce într-un carusel de emoții, descoperiri și victorii neașteptate. Oare va fi și iubirea una dintre acestea?

Kelly Bowen a debutat în anul 2014 cu romanul *Un duce doar pentru mine*, care a înregistrat un succes imediat, urcând rapid în topul de bestselleruri al *New York Times*.

A Good Rogue is Hard to Find
Kelly Bowen
Copyright © 2015 Kelly Bowen

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Capcana dragostei
Kelly Bowen
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BOWEN, KELLY
Capcana dragostei / Kelly Bowen.
trad.: Andreea Şeler. –Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0174-2
I. Şeler Andreea (trad.)
821.111(73)-31=135.1

KELLY BOWEN

Capcana dragostei

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler

Alma

Capitolul 1

Londra, Anglia, iunie 1817

William Somerhall, duce de Worth, aruncă o privire fioroasă către ceasul de pe polița șemineului. Era un obiect îngrozitor de urât, turnat dintr-un fel de metal care ar fi trebuit să arate identic cu bronzul. Partea superioară era populată cu niște găini corpolente care păşeau cu avânt, cu picioarele slăbănoage pierzându-se printre vițe pline de frunze care se terminau cu niște dovleci. Sau napi. De unde stătea el, era greu să-şi dea seama ce erau.

Limbile ceasului aveau formă de pană şi erau vopsite într-un roşu sinistru şi se mişcau în cerc, ticăind neîncetat. Tuşe de roşu fuseseră aplicate şi pe crestele cocoşilor pictați pe cadran, astfel că, în lumina pâlpâitoare proiectată de foc, întreaga „operă" căpătase un aer de-a dreptul infernal.

– Dacă-ți place atât de mult, Worth, poți să iei tu ceasul ăla.

Will îşi smulse privirea de la limbile care se târau fără încetare peste cadranul pictat cu cocoşi.

– Ți-am spus vreodată cât de mult detest găinile?

– În repetate rânduri, chiar, răspunse tărăgănat contele de Boden, pe un ton din care nu lipsea cu desăvârşire compasiunea.

Minutarul ajunse în poziția care marca jumătatea orei, iar ceasul scoase o serie de clinchete, amintindu-i lui Will că era cazul să plece. Să abandoneze căldura focului care duduia în şemineu. Să plece din compania unui prieten drag, lăsând în urmă plăcerea unui joc de cărți şi extazul oferit de un pahar de brandy cu adevărat minunat pentru a porni călare cale de trei kilometri până la reşedința unde se mutase mama sa când rămăsese văduvă. Ca să fie torturat de-a dreptul.

– Dumnezeule mare, nu vreau să mă duc! Te rog, nu mă forța...

Contele de Boden își ridică ambele palme, apărându-se.

– Eu n-am reușit niciodată să te forțez să faci ceva. Ba chiar sunt complet mulțumit să te am la mine în salon, la un pahar de brandy și să mă îmbogățesc datorită nepriceperii tale la cărți. Încă trei mâini și cred că voi fi câștigat suficient cât să-mi cumpăr un ceas nou.

Fără să vrea, Will îi zâmbi prietenului său.

– E cel mai hidos ceas pe care mi-a fost dat să-l văd vreodată.

– L-am moștenit odată cu titlul și casa. Ca și restul lucrurilor pe care nu mi le-am dorit niciodată. Boden își ațintì ochii de un albastru intens asupra ducelui. Dar chiar ar trebui să te duci. E doar un dineu, pentru numele lui Dumnezeu. Și e vorba de *mama* ta aici.

Will se uită din nou către ceasornicul nesuferit și se strâmbă.

– Dacă ar fi după mama, ar trebui să îndur toate dineurile astea săptămânale.

– Cât de rău poate să fie?

– La ce te referi, mai precis? La partea în care o să mă împungă cu întrebări despre viața mea, la care nu am nici o intenție să-i ofer răspunsuri? Sau la cea în care mă lasă în compania unor virgine cu chipuri palide care socotesc în minte totalul averii mele și cum ar suna prenumele lor lângă titlul meu? Sau mă așază în fața unor pairi rigizi care fac presiuni asupra mea să trec în tabăra oricărei cauze pe care o promovează la momentul respectiv?

– N-are intenții rele, Worth. Orice mamă interesată de bunăstarea fiului ei ar face la fel. Contele se uită lung la el, după care adăugă: Și nu ți-ar strica deloc să găsești o fată pe care s-o iei de nevastă sau o cauză de care să te ții. În caz că ai uitat, îți amintesc eu: ești duce.

– Am găsit-o deja pe fata cu care vreau să mă însor.

Boden pufni.

– A, da, femeia misterioasă care a dispărut de la balul tău anul trecut, ca o prințesă din povești.

– Sunt destul de convins că nu era o prințesă adevărată. Dar era cu totul și cu totul fermecătoare.

– Te-ai gândit vreodată, Worth, că ideea de a te căsători cu femeia asta te încântă pentru că ea nu există cu adevărat? Sunt convins că mariajul cu o femeie imaginară e o experiență sublimă. Contele își dădu ochii peste cap și adăugă: Iar o cauză imaginară ar fi la fel de bună.

– Asta-i o sentință dură din partea unui prieten necăsătorit și neafiliat vreunei cauze în mod deosebit.

Răbdător, Boden lăsă să-i scape un oftat.

– Dar sunt devotat unei cauze, Worth. Este vorba de o afacere. Ceva ce am administrat de unul singur de mult timp. Și, dacă aș reuși să descopăr o femeie căreia să nu-i pese că am ajuns să am titlul pe care-l posed din întâmplare, că mi-am făcut averea din negoț și ar putea să înmulțească în minte numere cu șase cifre, aș lua-o de nevastă pe loc.

Will izbucni într-un râs amuzat.

– Zi-mi numai, și-ți găsesc eu una căreia îi plac banii. Dau nas în nas cu asemenea exemplare oriunde mă duc. Partea cu matematica s-ar putea să fie mai greu de îndeplinit.

Contrar obiceiului său, contele schiță un zâmbet și flutură din mână.

– Du-te la maică-ta, Worth. Asta înainte să te jupoaie de viu fiindcă ai lipsit de la încă unul dintre dineurile ei. Sau, și mai rău, să dea vina pe mine. Nu poți s-o eviți la nesfârșit.

Boden avea dreptate. Will se tot eschivase de la ultimele șase–șapte invitații ale ei și începea să se simtă vinovat. Oricum, reușise să evite vizitele la reședința mamei sale pentru mai mulți ani decât putea să-și aducă aminte. Probabil că trebuia să se ducă în vizită, măcar pentru a verifica starea clădirii și a se asigura că totul era administrat cum trebuia. Avea angajați care se ocupau de aceste aspecte, dar prefera să vadă cu ochii lui. Chiar trebuia să facă un efort.

Oftând, se ridică de pe scaun. Cu ceva noroc, avea să ajungă chiar la sfârșitul dineului, după ce domnii își dezbătuseră subiectele de care erau pasionați până la epuizare, iar femeile se împăcaseră cu ideea că ducele n-avea să fie acolo, pentru a dansa cu fiicele lor nemăritate. Chiar nu-și dădea seama de ce mama lui insista

să organizeze aceste petreceri. Tot ce reușea să facă era să ofere material de bârfă pentru săptămâna respectivă.

Ba chiar se întreba dacă ducesa își dădea măcar seama cât de ciudată o credeau toți ceilalți.

– Cum o mai duce doamna ducesă în ultima vreme? întrebă contele cu grijă, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– O, Doamne, gemu Will. Acum ce-ai mai auzit despre ea?

Contele scoase un sunet plin de tact.

– Nimic important. Își acordă un răgaz de câteva clipe, după care adăugă: Mai ține... ăăă... păsări?

– A, te referi la pui? Ăia pe care insistă să-i poarte cu ea peste tot, ca pe niște cățeluși, chiar și la baluri, serate muzicale și la petreceri în aer liber?

Contele se crispă și răspunse:

– Da.

Will se încruntă. Singurul lucru care o împiedica pe excentrica lui mamă să fie ridiculizată de-a dreptul de către întreaga lume bună londoneză era faptul că era ducesă. Și că fiul său, ducele, n-ar fi tolerat așa ceva.

– Ți-am spus oare în ultima vreme cât de tare detest găinile?

– Ai încercat să discuți cu ea despre asta?

– Nu vrea să mă asculte. Deși presupun că nu prea pot s-o învinovățesc, căci n-am absolut nimic plăcut de spus despre acest subiect.

Will își puse haina cu mișcări bruște, cu o dispoziție din ce în ce mai acră.

– Mai încearcă.

Maxilarul ducelui se încordă.

– Du-i ceasornicul ăsta ca ofrandă de pace.

Contele făcu semn către ceasul împodobit cu înaripate domestice.

– Faci glume cu mine, Boden?

– Nu. Contele lăsă să-i scape un oftat. Încerc să te ajut. Va trebui să porți o discuție serioasă cu mama ta, și asta curând, fie că vrei, fie că nu.

Will mormăi ceva ca pentru sine. Excentricitățile mamei lui se agravau, și toată lumea era conștientă de asta.

– Așa o să fac.

Își puse mănușile cu mișcări la fel de forțate.

– Mi-a plăcut să te am alături în seara asta, Worth, zise contele, iar Will fu ușurat să vadă că Boden schimbase subiectul. A fost un fel de evadare din... din toate lucrurile care s-au întâmplat în ultima vreme.

– Chiar așa. Will îi întoarse spatele celui mai vechi și mai drag prieten al său, spunând: Dacă-mi aduc bine aminte, și tu ai făcut la fel pentru mine, după moartea tatei. Singura diferență e, bineînțeles, faptul că tu chiar îl plăceai pe tatăl tău.

– Will, poate că tatăl tău nu a fost perfect...

– Tata a fost un om crud, care se folosea de toți cei din jurul său pentru a-și atinge scopurile, inclusiv de membrii familiei. Niciodată n-a fost cazul să ne prefacem că ar fi fost astfel. Trase aer adânc în piept și adăugă: Nici tatăl tău nu a fost fără pată, dar era un om bun și-mi pare rău că a plecat dintre noi. A fost întotdeauna bun cu mine și cu sora mea.

Dintr-odată, Boden căpătă un aer obosit. Dintr-un impuls, Will îl prinse de umăr.

– Sunt aici, dacă ai nevoie de ajutorul meu, știi asta, da? Îți promit, orice ai nevoie... nu trebuie decât să spui.

– Mulțumesc. Contele schiță un zâmbet slab. Du-te acum, ca să trăiești suficient cât să te și ții de promisiune. S-a făcut târziu.

Will se mai uită o ultimă oară la ceas și oftă din nou. Nu era deloc suficient de târziu.

Reședința ducesei se afla în capătul de vest al moșiei sale, Breckenridge, mai aproape de vechiul conac al contelui de Boden decât de al său. Amurgul se instalase confortabil asupra ținutului, întunecând și mai mult umbrele de-o parte și de alta a cărării care făcea legătura dintre cele două moșii și argintând frunzele și culmile acoperite cu iarbă. Will își lăsă iapa să meargă în voie pe poteca îngustă, fără nici o grabă să ajungă la casa mamei sale și nedorind să riște ca iapa să-și rupă vreun picior călcând din greșeală în vreo vizuină de iepure. Visător, se întreba dacă l-ar fi crezut cineva că-l aruncase calul din șa dacă descăleca și apoi se tăvălea prin iarbă și noroi. O asemenea căzătură i-ar fi justificat sosirea la o oră atât

de târzie, sau poate chiar absența. Dar, pe de altă parte, i-ar fi stricat noua haină de stofă extrafină, de culoare neagră, pe care abia și-o făcuse și nu se îndura să distrugă astfel o îmbrăcăminte atât de frumoasă. Croitorul care i-o cususe era un adevărat artist, și ar fi fost aproape un sacrilegiu să distrugi intenționat o asemenea creație. Iapa ieși dintre copaci, intrând pe drum, iar Will suspină. În față se vedeau deja luminile reședinței mamei sale, niște pâlpâiri blânde care se strecurau prin ferestrele cu multe ochiuri. După ce se mai apropia, avea să poată auzi și notele pianului – asta dacă ferestrele erau deschise. Mama lui avea să-l întâmpine dichisită perfect, mâncarea va fi fost minunată și toți invitații aveau să se delecteze cu vinuri sau lichioruri alese servite la discreție, prefăcându-se că nu văd puiul pe care ducesa îl ținea sub braț. Will se săturase să se tot prefacă. Dar n-avea nici cea mai vagă idee privind modul în care ar fi putut rezolva lucrurile.

În urmă cu câteva săptămâni, îi sugerase mamei sale să-și angajeze o doamnă de companie. O persoană capabilă, care să știe cum să reacționeze la imprevizibilitatea tot mai mare a ducesei și care să o ghideze înapoi spre normalitate de pe buza prăpastiei excentricității. Mama lui îi răspunsese că avea deja o doamnă de companie – de doi ani chiar. Will avusese parte de încă un junghi de vinovăție, dându-și seama că el nu observase asta. Și poate că tocmai aici era problema.

Absent, Will își îmboldi iapa către marginea drumului, meditând în continuare la problema reprezentată de mama sa în timp ce o trăsură venea cu zgomot din sens opus, cu caii înaintând la trap rapid. Will nu fusese apropiat de mama lui nici măcar în copilărie. Știa că ea făcuse tot ce putuse, dar toată energia și eforturile ei fuseseră investite în aplanarea acceselor de furie ale tatălui lui. Își petrecuse toată viața încercând să iubească exact singura persoană care era incapabilă să-i răspundă la fel. Sau să iubească pe oricine altcineva decât pe el însuși.

Poate că, după moartea tatălui lui, Will ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu ea. Poate că așa ar fi reușit să construiască o punte peste prăpastia care păruse a se fi creat între ei, plină de ignoranță și neînțelegere.

O altă trăsură venea pe drum. Will se încruntă când observă cu ce viteză înainta. El, unul, nu și-ar fi mânat niciodată caii atât de repede, pe întuneric. Atelajul trecu zgomotos pe lângă el, iar iapa lui își dădu capul pe spate, speriată de pietricelele aruncate de sub roțile trăsurii. În spatele trăsurii gonea la galop un cal cu un om în șa. Haina călărețului flutura în urmă, făcându-l să semene – în întunericul care se lăsase peste lume – cu un liliac supradimensionat. Will se uită lung la călărețul care goni cu zgomot pe lângă el, fără să dea măcar un semn c-ar fi observat prezența lui.

Își îmboldi iapa să o pornească la trap. În față, o a treia trăsură tocmai trecea printre stâlpii de piatră care flancau aleea și coti în direcția orașului, cu felinarele legănându-i-se nebunește. Dinspre casă, vântul îi aduse la urechi un strigăt, urmat de un altul. Imediat, se simți cuprins de neliniște. Ceva nu era în regulă. Iapa o porni la galop mic, iar Will îi permise să iuțească pasul, bazându-se mai mult pe faptul că suprafața drumului era relativ netedă.

O altă trăsură înainta legănat pe alee. Iapa lui o ocoli, fără ca Will să-și desprindă privirea de la casa din față. Din câte vedea el, nu se prăbușise nimic și nici o parte nu părea cuprinsă de flăcări, ceea ce-l făcea să se simtă oarecum ușurat, dar nu îl liniștea cu nimic ceea ce ar fi putut găsi înăuntru. Și-o imagina pe mama lui zăcând pe podea, rănită sau chiar mai rău, și până ajunse la aleea circulară aflată în fața scării late, din piatră, de la intrare, calul său înainta deja la galop.

Ultima trăsură tocmai era trasă în dreptul ușii în mare grabă de un vizitiu pe care nu-l recunoscu. Will îi ignoră pe toți servitorii din curte, disperat să ajungă la mama sa, indiferent ce dezastru se abătuse asupra ei în casă. În ciuda excentricităților sale, indiferent de bizareriile ei, Will o iubea și nu putea suporta ideea că i se întâmplase ceva rău.

Imediat ce iapa se opri derapând în fața scărilor, Will sări din șa și urcă treptele câte două odată, cu pași nesiguri din cauza fricii și a grabei. Întinse mâna după clanțele ușilor duble, greoaie, dar acestea se deschiseră înainte de a apuca să le atingă, aproape izbindu-l în față. O femeie între două vârste se năpusti afară,

scoțând tot felul de sunete de suferință și cu chipul alarmant de roșu. Apoi se năpusti disperată direct către trăsura care o aștepta. Pe urmele ei își făcu apariția un proiectil alb, avântându-se în noapte într-un amalgam de aripi și cârâituri zgomotoase. Instinctiv, Will se feri din calea lor.

– Lady Gainsey? Ce se... O, Doamne!

O a doua găină îl izbi pe Will direct în plex, într-o explozie de pene, înainte ca acesta să apuce să-și termine propoziția. Se dădu înapoi cu pași nesiguri și, într-un final, se prăbuși în șezut.

– Dumnezeule mare, șuieră apoi, agitându-și mâinile înnebunit pentru a se feri de găina care părea să se fi încurcat temporar în lavaliera lui.

Pasărea își exprimă neplăcerea într-un mod cât se poate de zgomotos înainte de a zbura cu mare agitație către tovarășa sa, iar Will rămase pe spate, uitându-se lung la fulgii care pluteau în jurul lui. De undeva din casă se auzi un bufnet asurzitor.

Ducele lăsă să-i scape o înjurătură înainte de a se ridica, dar numai pentru a fi gata să fie secerat de un bărbat corpolent, care-l fixă cu niște ochi mari de sub marginea unei peruci ciufulite care fusese la modă în urmă cu vreo jumătate de secol.

– Excelența Voastră, se bâlbâi bătrânul, grăbindu-se să își ajungă din urmă nevasta, care urcase deja în trăsură. Slavă Domnului c-ați venit!

Din nou, Will fu străbătut de un val de panică.

– A pățit ceva mama?

Bărbatul se opri în ușa trăsurii suficient de mult pentru a-i arunca lui Will o privire plină de uluire pură.

– Ce să pățească? Mama dumneavoastră e un pericol public!

Will își simți gura deschizându-i-se fără voia sa.

– Poftim?

– Ăăă... adică, se bâlbâi bărbatul văzând expresia de pe fața lui Will, eu...

Nu apucă să-și termine propoziția, fiind tras în trăsură, suficient de tare încât peruca să îi alunece de pe cap și să îi cadă în praful aleii. Ușa trăsurii se închise cu zgomot, iar aceasta porni legănându-se.

Cu gura căscată, Will se uită lung după ea pentru încă o jumătate de secundă, după care se întoarse către casă, cu inima cât un purice. Se avântă pe ușa dublă rămasă deschisă și se opri brusc, aproape pierzându-și echilibrul, când văzu ceea ce se afla dincolo de ea. Foaierul mamei lui părea să fi fost jefuit și devastat de o hoardă de barbari. Scaunele din vecinătatea șemineului fuseseră răsturnate, împreună cu o măsuță. Lângă aceasta zăcea o vază mare, victimă nevinovată, care se spărsese într-o mie de bucățele de porțelan alb cu albastru împrăștiate pe pardoseală, într-o băltoacă în care zăceau trandafiri împrăștiați care încotro. La picioarele sale se afla o mănușă abandonată, uitată de cine-știe-ce stăpân grăbit, iar într-un colț se vedeau rămășițele unei pălării de damă. Pe peretele acoperit cu tapet scump se afla o oglindă crăpată, așezată strâmb, iar sub privirile sale incredule, o bucată de sticlă se prăvăli de lângă ramă, cu un bufnet răsunător.

Iar toate acestea, în toate direcțiile, erau acoperite cu nenumărați fulgi albi.

– Aici erai, ticălosule!

Glasul care rostise aceste cuvinte era aspru și plin de mânie, iar Will tresări speriat, lăsându-se instinctiv în jos și retrăgându-se din foaier, pipăind după o armă pe care nu o avea. Inima îi bătea cu putere și începuse să gâfâie. Oare ce nelegiuit pândea în holul mamei sale? Oare îl văzuse? Și unde era mama lui?

– Hai la mama, croncăni același glas, iar Will simți o picătură de sudoare rece curgându-i de-a lungul șirei spinării.

Smulse o umbrelă de soare de pe jos, unde fusese abandonată, și se retrase din nou la adăpostul întunericului de afară, lipindu-se de peretele casei. Nu era mare lucru, dar tot era ceva cu care să poată să se apere. Cu mare grijă, aruncă o privire pe după cadrul ușii. O namilă de femeie se afla de cealaltă parte a foaierului, cu mânecile rochiei suflecate până la coate și șorțul plin de sânge. Pe sub cordonul șorțului, în dreptul șoldului, avea un cuțit mare de măcelar, iar în ochi avea sclipiri criminale. Will înghiți cu greu nodul pe care-l simțea în gât, strângând mai bine umbrela în mâini.

Numai că femeia nu se uita la el. Printre pleoapele îngustate, privirea îi era ațintită asupra poliței ornamentale de deasupra căminului, unde un alt pui bătea din aripi, profund nemulțumit.

Balena se strecură mai aproape de perete și apoi se opri, ștergându-și fruntea cu antebrațul ei gros, ca un trunchi de stejar.

– P-amicele tale le-am dovedit, murmură, ridicându-și mâna stângă, în care ținea două alte păsări, care se zbăteau să-și recapete libertatea. Hai să facem lucrurile simple, hm?

Puiul de pe poliță își desfăcu aripile, sfidător, dar, cu o viteză care nu se potrivea nicidecum cu dimensiunile sale, brațul femeii țâșni și înșfăcă pasărea înainte ca aceasta să poată să scape. Puiul începu să cotcodăcească, iar Will tresări.

– Le-am prins pe toate, Înălțimea Voastră, mugi apoi femeia, cât o țineau plămânii ei zdraveni.

Un moment mai târziu, în partea din spate a foaierului se deschise o ușă, iar mama lui intră în încăpere.

– Mulțumesc, Margaret, zise pe un ton amabil. Bravo!

Will se sprijini cu o mână de zid, ca să-și recapete echilibrul, tulburat de tot ceea ce văzuse. Ducesa era în siguranță. Nu zăcea nicăieri, rănită, nu sângera și nici nu era pe moarte. Ba chiar era perfect aranjată, nici un fir de păr nu-i fusese clintit din locul său, iar rochia pe care o purta – făcută după ultima modă – nici măcar nu se șifonase. Nu părea nici tulburată, nici măcar supărată câtuși de puțin. Iar Will își aminti dintr-odată că Margaret, amazoana care mânuia cuțitul acela de măcelar, nu era decât bucătăreasa masivă aflată în slujba mamei sale. Panica și frica pe care le simțise se prăbușiră pe o pantă care ducea la iritare și furie.

Contele de Boden avea dreptate. Will trebuia să aibă o discuție cu mama lui, și asta curând. Vreo duzină dintre cei mai distinși aristocrați fuseseră goniți din reședința acesteia de un cârd de găini răsfățate. Asta fără să ia în considerare dezastrul care devenise foaierul reședinței. Sau distrugerea reputației și a credibilității mamei sale. Și, prin asocierea cu ea, și alor lui.

Doamne, cât de tare detesta găinile!

Will tocmai își îndrepta poziția, însă vocea mamei sale îl făcu să se oprească la mijlocul mișcării, ca împietrit.

– L-ai găsit pe Phillip?

Ducesa înaintase până la baza scării şi se uita în întunericul de afară, fără să ştie că el era chiar lângă uşă.

Phillip? Cine dracu' era Phillip?

– Da. Un glas fără trup pluti estompat de undeva de la primul etaj. Se urcase din nou în patul dumneavoastră.

Will îşi simţi efectiv ochii aproape ieşindu-i din orbite.

– Slavă Domnului! Mama lui îşi puse palma pe piept, într-un gest de evidentă uşurare. E bine?

– Pare un pic cam ţeapăn. Credeţi c-ar trebui să-i fac o frecţie sau să încerc să-l încălzesc nitel?

Will trase aer în piept, într-o încercare de-a alunga petele negre care începuseră să-i danseze prin faţa ochilor. Fără voia sa, în minte îi apăru imaginea unui bărbat gol, întins în toată splendoarea în patul mamei sale. Iar apoi ducesa apăru şi ea în acest cadru sordid, iar Will îşi alungă aceste închipuiri din minte înainte ca mama lui imaginară să apuce să-şi dea jos vreo haină la fel de imaginară.

Ducesa îşi înclină uşor capul, dusă pe gânduri.

– Adu-l aici, o să-l ducem la bucătărie. O să fie mai uşor să-l întremăm acolo. E mai cald.

– Prea bine. O să cobor imediat cu el.

Dumnezeule mare! Ceea ce se petrecea în casa mamei sale era mult, mult mai grav decât îşi închipuise iniţial. Will se pregăti mental pentru conflictul în care avea să se lanseze, ştiind că nu avea cum să-l evite.

Pe scara interioară cobora o femeie, probabil urmată de Phillip, iar când privirea lui Will se abătu asupra ei, acesta fu străbătut de un frison inexplicabil de tulburare.

Era o tânără înaltă şi zveltă, iar rochia simplă dintr-o gabardină albastră insipidă nu reuşea deloc să ascundă graţia fluidă a mişcărilor ei. Avea părul negru ca smoala, strâns într-un coc clasic, la ceafă, însă această simplitate nu făcea altceva decât să-i pună în valoare eleganţa gâtului şi contururile fascinante ale chipului. Will simţi că suprafaţa de piatră de sub picioarele lui se înclină dintr-odată.

Era chiar *ea*.

O recunoscu imediat pe prințesa lui încântătoare și misterioasă. Nu vorbise cu ea decât o singură dată, la balul pe care-l organizase la Breckenridge în urmă cu un an. Nu avusese ocazia să afle cum o chema și, în haosul care urmase în seara aceea, dispăruse pur și simplu. Deși, în mod clar, nu și din amintirea lui. În seara aceea fusese captivat, fascinat de frumusețea și de eleganța ei, dar nici una dintre întrebările strecurate prin sălile de bal, cluburi sau saloanele londoneze nu reușise să-i ofere numele ei. Și totuși, prin absurd, femeia care-i bântuise fanteziile se afla în foaierul devastat al mamei lui, chiar mai superbă decât își amintea el.

– Nu a pățit nimic, nu? întrebă mama lui, iar Will detectă o inflexiune de îngrijorare în vocea ei.

– Nu, pare în regulă.

Femeia ajunsese la baza scării, iar glasul îi era cald și ușor răgușit. Will trase aer în piept, simțind în același timp nostalgie și familiaritate. Doar auzind-o, sângele i se înfierbântă, iar pulsul i se acceleră. Femeia aceea emana căldură și vitalitate, iar Will era complet vrăjit, fără urmă de remușcare.

Asta până când își dădu seama că ținea ceva în mâini.

Era ceva cel puțin la fel de gros ca brațul său, lung cât un picior de-al lui și avea pielea netedă și lucioasă, un amestec de maro prețios și negru. Din timp în timp, când își întorcea capul, scotea o limbă bifurcată ca și cum ar fi vrut să testeze atmosfera. Cu mișcări ușoare, ca de zeiță păgână, femeia ridică șarpele și și-l așeză pe umeri, unde acesta se încolăci, aparent extrem de mulțumit. Mama lui scoase și ea un sunet aprobator.

William își dădu seama că era foarte posibil ca și el să fi scos un sunet strangulat, din gât. Dintr-odată, simplul act de a respira devenise o sarcină dificilă. Repulsia se războia cu fascinația. Aflați în continuare în mâinile lui Margaret, puii, care fuseseră dați uitării, părură a-și anticipa sfârșitul în fălcile reptilei, astfel că începură din nou să cotcodăcească și să se zbată.

– Vreți să-i duc înapoi în salon, Înălțimea Voastră? o întrebă Margaret pe mama lui, ridicând păsările.

– Da, te rog. Cei doi care au scăpat o să ajungă pe la grajduri cândva în noaptea asta. Poți să verifici mâine-dimineață și să-i aduci înapoi atunci.

– Prea bine, Înălțimea Voastră.

Bucătăreasa dădu ușor din cap și ieși pe o ușă aflată într-o parte a foaierului. Ducesa își roti privirea prin încăpere și-și puse mâinile pe șoldurile sale generoase.

– Chiar nu era nevoie să se ajungă la asta, rosti cu o ușoară nuanță de dezgust în voce. În mod clar, azi după-amiază nu am tras bine zăvorul de la cușcă.

Zeița ridică din umeri, fără să pară a-și face griji, deși gestul ei avea o urmă de amuzament.

– La cum țipa Lady Wilson, am crezut c-o să ne explodeze cristalurile de pe masă.

– Hm. Buzele ducesei tresăriră. Evident, a stricat o cină cât se poate de reușită. Iar Margaret se chinuise atâta să facă supa și peștele ăla umplut...

– Supa a fost de-a dreptul delicioasă, confirmă zeița.

– Făcuse și tarte cu lămâie pentru desert, adăugă ducesa, cu regret în glas.

– Ei, înseamnă că ne-a rămas mai multă mâncare nouă.

– Corect.

– Credeți că a pus ceva lămâie și la pește?

– Da, chiar așa. Amestecată cu piper, într-un mod cât se poate de plăcut.

– Oare o să mai facă rețeta asta?

– Sunt convinsă. Cu biscuiți sărați și unt, poate. Da, ar fi chiar minunat.

Will era conștient că rămăsese din nou cu gura căscată, așa că făcu un efort să o închidă. Puii fuseseră în salonul mamei sale, în fața ochilor lui se afla o femeie frumoasă cu un șarpe încolăcit în jurul gâtului, iar mama lui discuta cât se poate de liniștită meniul de la cină.

Închise ochii, întrebându-se dacă nu cumva el era singura persoană sănătoasă la cap rămasă pe lume.

– Cred că Lady Wilson era convinsă că lordul Gainsley îşi lua ceva libertăţi cu ea, pe sub masă, spuse zeiţa lui, cu vocea ei uşor răguşită, pe punctul de a izbucni în râs.

Will făcu ochii mari. Cuvintele şi tonul ei îl făcură să se întrebe dacă nu cumva prinţesa lui ar fi putut fi o curtezană. Totuşi, hainele pe care le purta nu susţineau deloc această teorie. Rochia ei era decentă până la limita sobrietăţii, iar materialul părea mai aproape de pânza de sac decât de mătase. Şi de ce naiba ar fi stat mama lui de vorbă cu o curtezană? Dar, pe de altă parte, de când respecta mama lui criteriile logice în viaţă?

– Aha. Chiar mă întrebam de ce roşea şi se tot foia aşa.

Ducesa lăsă să-i scape un râs batjocoritor.

Will clipi de câteva ori, speriat. Asta nu era deloc o discuţie potrivită...

– Cred că a fost destul de surprinzător. E destul de extraordinar să te trezeşti cu un piton pe sub fustă, rosti zeiţa.

Pe fruntea lui Will apărură brusc broboane de sudoare când înţelese în sfârşit ce se întâmplase şi se lăsă pradă ororii. Tânăra aceea zicea că... vietatea aceea se târâse pe sub fusta onorabilei Lady Wilson? Dumnezeule mare, şi el ar fi ţipat!

– Presupun că doar căuta un locşor călduţ, continuă femeia.

– Oricum, probabil că e singura fiinţă care să fi văzut ce era pe-acolo de câţiva ani buni încoace, zise tărăgănat ducesa, chicotind. Deşi nu ştiu cât de cald era pe-acolo...

Will aproape că se înecă şi simţi că se înroşeşte până în vârful urechilor, ceva ce nu i se mai întâmplase de la paisprezece ani.

Femeia cu părul negru se mulţumi să râdă.

– Şi am fi putut să ajungem până la desert dacă lordul Gainsley nu s-ar fi ridicat de la masă chiar atunci, medită cu glas tare mama lui.

– În mod clar, Lady Wilson ar fi putut, murmură zeiţa, pe un ton insinuant.

Ducesa izbucni în hohote, iar William îşi pierdu echilibrul, cum stătea ghemuit, prăbuşindu-se în cadrul uşii deschise şi aterizând în fund pentru a doua oară în seara respectivă.

Surprinse, ambele femei se întoarseră iute către el.

Ducesa încremeni până îl recunoscu pe fiul ei. Trăsăturile i se înnegurară de surprindere atât de repede încât Will fu convins că totul nu era decât o închipuire a lui. Clipi, iar în secunda următoare, chipul mamei sale purta expresia ei obişnuită de încântare superficială.

– Worth, dragule, ce faci prăvălit în foaierul meu? Ai pierdut ceva?

Will simţi un val usturător de stânjeneală, aşa că se săltă cu doza maximă de demnitate aristocratică de care putea fi în stare, în situaţia dată.

– Nu, mamă, n-am pierdut nimic.

Nu se pierduse nici măcar cu firea. Nu încă, cel puţin. Ducesa îi aruncă o privire nedumerită.

– Dacă ai venit la masă, să ştii c-ai ratat-o. Pufni acuzator şi adăugă: Din nou.

Will înaintă în încăperea răvăşită, fiecare pas fiindu-i marcat de scrâşnetul unor cioburi de porţelan zdrobite sub tălpi, şi o măsură din creştet până-n tălpi pe mama sa. Cu un efort incredibil, reuşi să ignore cu desăvârşire prezenţa şarpelui şi a zeiţei pe trupul căreia acesta stătea încolăcit. Deocamdată.

Trebuia să ia lucrurile pe rând.

– Am crezut c-ai păţit ceva. Că te-ai îmbolnăvit. Că zaci pe undeva, pe moarte.

– Dumnezeule mare! Dar de ce să crezi aşa ceva?

Ducesa avea un aer de-a dreptul uluit.

– Pentru că aproape am fost călcat de o hoardă de trăsuri care se îndepărtau în mare viteză de casa ta. Pentru că, atunci când am ajuns aici, iată ce mi s-a înfăţişat în faţa ochilor! Arătă către dezastrul din încăpere.

– Pfff! Ducesa ridică din umeri, nepăsătoare, ca şi cum n-ar fi fost vorba de nimic ieşit din comun.

Cu inima din ce în ce mai grea, Will începu să creadă că, într-adevăr, nici nu era ceva extraordinar pentru mama lui.

Ducesa îşi puse un monoclu şi începu să-l cerceteze cu mare atenţie.

– Dumnezeule mare, Worth dragule, eşti complet răvăşit! Ai părul ciufulit şi... ce naiba s-a întâmplat cu lavaliera ta? Şi în mână ce ai... o umbrelă? Spune-mi, te rog, că nu ai ieşit aşa în lume.

Will se uită la umbreluţa dantelată pe care o ţinea în continuare în mână şi o azvârli cât colo de parcă l-ar fi ars.

– Am crezut că eşti pe moarte, mamă, îi răspunse printre dinţi. Îşi putea simţi un muşchi de la maxilar zvâcnindu-i.

– După cum vezi, sunt cât se poate de bine. Flutură uşor dintr-o mână, îndepărtând un fulg de pe umărul lui Will.

– Spune-mi că nu mai ţii pui în casă, spuse ducele, încercând să menţină un ton constant.

– Păi... îmi plac puii, dragule. Ce e rău în asta?

Will se uită lung la ducesă şi numără în minte până la zece înainte de a-i răspunde:

– Nimănui nu-i plac puii în casă, decât dacă sunt pe farfurie, serviţi lângă un pahar cu vin.

– Pfff, pufni din nou ducesa.

– Mamă, începu Will, puii tăi tocmai ce ţi-au gonit oaspeţii de la cină şi i-au făcut să plece în mare goană.

– A, nu puii au fost vinovaţi pentru asta, dragule. Phillip a făcut-o.

Se dădu un pas înapoi şi făcu semn spre zeiţa cu şarpele, iar Will se văzu nevoit să se uite la amândoi. Fu relativ mulţumit de sine însuşi pentru că reuşise să nu se dea în spate, chiar dacă şarpele se întinse către el, testând aerul cu limba lui în continuă mişcare. Îşi smulse privirea de la vietatea aceea diavolească şi se concentră asupra femeii, întâlnind o pereche de ochi enigmatici, de un albastru glacial, aflaţi aproape la acelaşi nivel cu ai lui. Din nou, simţi o tulburare, iar inima îi bătu mai tare în piept. Tânăra îi zâmbi – un zâmbet aflat undeva la graniţa dintre amuzament şi bătaie de joc, ca şi cum locul în care se afla şi oamenii pe care-i avea în jur erau pentru ea o sursă constantă de distracţie.

– E o plăcere să vă revăd, Excelenţă.

Gropiţa din obrazul ei se adânci uşor, iar ochii îi susţinură în continuare privirea. Dintr-odată, parcă tot aerul din cameră dispăruse. Will îşi cercetă repertoriul de comentarii spirituale,

căutând o remarcă isteață care să o impresioneze și să o farmece. Și totuși, gândurile îi erau împrăștiate. Un simplu zâmbet din partea ei îl transformase într-un prostănac. Într-un final, manierele adânc înrădăcinate în minte fură cele care izbutiră să-l salveze și să-i pună buzele în mișcare:

– Nu, milady, plăcerea e de partea mea. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să ne continuăm discuția în niște împrejurări mai plăcute. Ați dispărut înainte de a apuca să vă mulțumesc pentru grația cu care v-ați descurcat într-o situație dificilă.

Zeița lui îi zâmbi cu toată inima și, pentru el, fu ca și cum ar fi privit soarele însuși.

– A, deci ai mai întâlnit-o pe domnișoara Hughes, dragule? întrebă ducesa. Doamna mea de companie?

Will clipi, cu un fior de alarmă străbătând prin pâcla de fascinație care-i învăluise creierul.

– Doamnă de companie? îngăimă, cu un glas strangulat.

Nu se putea una ca asta. Domnișoara Hughes dansase la balul lui, îmbrăcată într-o rochie superbă, arătând în ochii tuturor ca o prințesă strălucitoare, așa cum și-o închipuise el a fi. Nu o doamnă de companie.

Doamnele de companie, angajate pe acest post, erau sfioase și blânde. Erau întruchiparea discreției și a diplomației, modele de etichetă ireproșabilă și nu se afișau aproape niciodată în societate. Doamnele de companie erau, de obicei, invizibile. Rezervate. Insipide.

Iar nici unul dintre adjectivele acestea nu se aplicau la femeia din fața lui, care acum schiță o reverență mai potrivită pentru Curte decât pentru foaierul unui conac de țară.

– Chiar așa, Excelență, murmură încetișor domnișoara Hughes, iar glasul ei proiectă din nou fiori fierbinți prin trupul lui.

– Locuiești aici? întrebă poruncitor Will, incapabil să se abțină, iar ducesa își exprimă dezaprobarea la adresa agresivității sale cu un sunet extrem de grăitor.

Domnișoara Hughes zâmbi din nou.

– Da, Excelență.

– Dacă ai fi venit la petrecerile pe care le organizez aici, dragule, ai fi știut asta, remarcă ducesa, cu șiretenie.

Will trase aer adânc în piept, încercând să-şi adune gândurile. Oricât de mult detesta să recunoască asta, mama lui avea dreptate. Dacă Will ar fi fost mai prezent în viaţa ei, ar fi ştiut că avea în slujbă o doamnă de companie. O domnişoară frumoasă, experimentată, dar care – bănuia Will – nu era tocmai potrivită pentru această slujbă. Mama lui avea nevoie de siguranţă şi consecvenţă. De un mediu previzibil şi demn. Nu de o zeiţă cu un şarpe pe umeri, stând dreaptă în mijlocul unui foaier distrus şi purtând cu ducesa o discuţie mai potrivită unei case de moravuri uşoare decât unei reşedinţe de văduvă. Şi care nu părea deloc tulburată de toate aceste lucruri. Cum de permisese Will să se ajungă aici?

Dintr-odată, simţi mai mult decât oricând că avea nevoie de un pahar de tărie. Îşi trecu palmele peste faţă, parcă încercând să înlăture totul.

– Te rog, explică-mi: De ce ai un şarpe în casă, mamă?

Ducesa îi adresă un zâmbet larg şi jucăuş, luând reptila de pe umerii domnişoarei Hughes.

– El e Phillip, dragule. Şi e foarte neînţeles.

– Şi de unde l-ai luat? întrebă Will, uşurat că glasul său nu pătrunsese în registrul isteriei, către care-l târau fără milă instinctele în timp ce o privea pe mama lui umblând cu reptila aceea.

– Mi l-a adus vărul tău din India, spuse ducesa, mângâind spatele şarpelui, care acum stătea pe braţul ei. Apoi adăugă: Aşa că l-am botezat după el. Din câte am auzit, e piton.

– Şi presupun că vărul meu ţi-a spus chiar el asta? Sau ţi-a lăsat un bilețel, înainte ca drăcovenia asta să-l înghită, în drumul de întoarcere în Anglia?

– Ai grijă cum vorbeşti, dragule, îl mustră ducesa.

Will aruncă o privire în direcţia domnişoarei Hughes, numai pentru a regăsi în privirea ei un amuzament foarte prost camuflat. De fapt, ambele femei se uitau la el ca şi cum ar fi fost un personaj din cale-afară de caraghios. În mintea lui Will, clopotele de alarmă băteau tare. De când devenise acceptabil un asemenea comportament? De când toate acestea deveniseră *normale?*

– Înălţimea Voastră? se auzi un glas aspru, de undeva din spatele lui Will.

– Da, George, ce e? Ducesa se uită pe după Will, iar acesta se întoarse pentru a da ochii cu un bărbat în vârstă care stătea în cadrul uşii, ţinând în mână ceva ce arăta a fi un rozător mort.

– Am găsit asta afară. Ridică masa aceea cenuşie, de care erau lipite tot felul de frunze şi crenguţe.

– Ce Dumnezeu e aia? întrebă ducesa, clipind nedumerită.

– Poftiţi? întrebă moşneagul din uşă, aplecându-se către ea.

– Ce e aia? repetă ducesa, mai tare.

Bărbatul clătină din cap şi-şi duse palma făcută pâlnie la ureche.

– Poftiţi?

Domnişoara Hughes trecu pe lângă Will şi se opri chiar lângă George.

– Ce ai aici? îi strigă chiar în ureche.

Will tresări, deşi restul persoanelor prezente nu părură a găsi nimic ciudat în ceea ce se petrecea.

– Aaa. Bărbatul dădu aprobator din cap. Cred că este peruca lordului Gainsley, Înălţimea Voastră. O scutură, şi câteva frunze căzură pe pardoseală. S-o curăţăm şi să i-o trimitem?

– Dumnezeule, în nici un caz, răspunse ducesa. Perucile sunt atât de demodate... Dă-le-o câinilor, să se joace cu ea. Lordul Gainsley o să ne mulţumească mai încolo.

– Mamă! şuieră Will. Ce e cu tine?

Îşi apăsă degetele pe tâmple, încercând să se calmeze.

Ducesa îi adresă o privire plină de reproş.

– Nu e nimic cu mine, dragule. Ridică şarpele în braţe. Sau, cel puţin, nimic ce nu se poate rezolva cu tarta aia cu lămâie.

– Tartă cu lămâie, repetă uluit Will. *Tartă cu lămâie?*

Toate astea trebuiau să înceteze. Una era ca mama lui să fie catalogată drept ciudată şi cu totul alta ca toţi să ajungă să râdă de ea. Nu voia ca ea să aibă parte de acest gen de atenţie şi, în mod clar, nu voia aşa ceva pentru el însuşi. Oricum, era destul de clar că mama lui fusese lăsată de capul ei mult prea mult timp.

– N-ai vrea să mai stai un pic, dragule? Dacă tot eşti aici? îl întrebă mama sa.

Will făcu un efort să respire profund, de mai multe ori.

– Nu, rosti apoi, încet.

– A, mare păcat.

Ducesa scoase un oftat.

– Nu mai stau un pic. Will își îndreptă umerii, având dintr-odată foarte clară în minte soluția la această problemă. Mama lui și gospodăria ei nebunească, servitorii și delicioasa domnișoară Hughes... trebuia să se ocupe de toate acestea. Completă: Mă mut cu totul aici.

Capitolul 2

Jenna Hughes își obligă trăsăturile să afișeze o expresie neutră, chiar dacă inima i se îngreunase atât de tare încât parcă îi atârna pe pământ, iar primii fiori de tulburare îi ciupeau neplăcut pielea.

– Doar nu vorbești serios, dragule, hohoti Eleanor, ducesa văduvă de Worth; avea o mină calmă, însă glasul ei avea ceva ascuțit, care arăta că în spatele vorbelor se afla o doză însemnată de tensiune.

– Nici c-am vorbit vreodată mai serios în viața mea.

Jenna tresări. Ea îl credea, și asta numai uitându-se la linia severă în care i se transformase gura. Știa foarte bine că ducele avea în cercurile aristocrate reputația unui tânăr rebel, amator de distracții. Cei mai mulți spuneau despre el că era fermecător, îndrăzneț și elegant. Bun la suflet, dar neserios. Pe scurt, un bărbat frumos, dar un pierde-vară. Cu toate acestea, în momentul de față, dacă era să se ia după expresia de pe chipul lui, nu era nici superficial, nici vesel. Și ceea ce era și mai îngrijorător era că Jenna mai văzuse această expresie pe fața lui și cu altă ocazie.

La hipodromul din Newmarket, în Surrey. Și apoi la Epsom Downs. Când concurau preaiubiții lui cai pursânge, era întotdeauna serios. Și inteligent. Și cât se poate de treaz. Și mereu, dar mereu avea parte de succes.

Şi tocmai de aceea trebuia să plece din reşedinţa ducesei. Să plece cât mai repede şi să se întoarcă în lumea lui de prieteni, distracţii şi cai iuţi fără să se uite înapoi.

– Nu-i nevoie să recurgi la asemenea măsuri extreme, îi spuse ducesa, pe un ton convingător de vesel. Dacă ai petrece vreodată ceva timp la Breckenridge vara, ţi-ai aduce aminte că reşedinţa principală nu e la mare distanţă de aici. Stai acolo. Aşa o să poţi să mă vizitezi, după cum ţi-am cerut s-o faci de ani buni.

– Te vizitez de suficiente ori când stăm amândoi la Londra, în timpul sezonului, mamă, oftă ducele. Şi ştii foarte bine că nu stau niciodată la Breckenridge pe timpul verii pentru că sunt plecat, să mă ocup de cursele de cai. Aruncă o privire edificatoare în jur. Deşi se pare că absenţa mea a devenit o problemă. Nu mai plec.

Eleanor deveni rigidă.

– O să trimit câţiva servitori la reşedinţa principală, ca să te ajute să te instalezi, după care...

Ducele clătina din cap, în semn de refuz.

– N-ai înţeles bine. Problema nu este la reşedinţa principală, ci aici. Aşa că o să rămân aici.

– Dar nu poţi să te muţi! Ducesa îşi petrecu braţele peste pieptul ei generos, cu ochii albaştri scăpărând.

– Nu e vorba de o discuţie aici, mamă, răspunse ducele. Te rog să-i dai ordin menajerei să-mi pregătească odăile. Cred că o să folosesc dormitorul albastru.

– Nu se poate.

– Nu se poate? Ochii lui Worth se îngustară. Acum aveau o nuanţă de furie. Ajung aici, dau nas în nas cu vreo duzină de nobili fugind speriaţi, foaierul e un haos, în salon sunt nişte găini şi mama mea poartă pe braţe un şarpe. Iar partea cea mai gravă e că ţie toate astea ţi se par amuzante.

În ciuda situaţiei sumbre, Jenna se văzu nevoită să-şi muşte partea interioară a obrazului pentru a nu izbucni în râs. Ei bine, când rezuma lucrurile aşa, cui nu i-ar fi venit să râdă?

Ochii ducelui o săgetară pe Jenna, ca şi cum ar fi provocat-o să-l contrazică. Tânăra simţi că i se opreşte respiraţia. Era un bărbat păcătos de chipeş, înalt, cu umerii laţi şi aerul acela

de nepăsare impetuoasă, dar ea nu-l văzuse niciodată aşa hotărât. Cu alte ocazii, îl văzuse purtându-se fermecător şi politicos, dar cu atâta naturaleţe şi uşurinţă, că întotdeauna presupusese că era un om maleabil. Acum, că se dovedea atât de hotărât, îşi dădu seama că era mult mai periculos, şi ea nu era sigură că avea să-i fie uşor să se descurce cu el. Acest sentiment îi transmise un fior neplăcut pe şira spinării şi îşi simţi firişoarele de păr de pe ceafă zbârlindu-se. Văzându-l pe ducele de Worth atât de hotărât, parcă nici nu mai putea să respire.

– Ceea ce voiam să spun, dragule, e că apartamentul albastru nu mai e albastru de ceva vreme. Acum e mai degrabă apartamentul crem cu gri. Poate cu ceva accente de roz...

– Acolo stau eu, spuse Jenna, forţându-se să rostească aceste cuvinte cu o demnitate amabilă care, spera ea, era potrivită pentru o doamnă de companie. În sinea ei se făcu mică, întrebându-se dacă ducele auzise cumva discuţia aceea cu totul necuviincioasă pe care o avusese cu ducesa mai devreme. Din păcate, acum nu mai avea cum să îndrepte lucrurile. Adăugă: Nu cred că ar fi potrivit pentru dumneavoastră. Şi totuşi, aş fi mai mult decât dispusă să eliberez camera respectivă, dacă asta doriţi.

Cu un aer suspicios, ducele se uita când la una, când la cealaltă.

– Nimeni nu se mută nicăieri. Te asigur, dragule, că evenimentele din seara asta nu se vor mai repeta, declară Eleanor, pe un ton ferm. Şi îmi pare rău dacă te-am supărat fără voia mea.

– Nu e vorba numai de seara asta, mamă, suspină Worth. Ceea ce s-a întâmplat aici în seara asta nu e altceva decât punctul culminant al unor probleme acumulate în luni şi luni de... Îşi ridică braţele în aer, căutând cuvântul potrivit. Şoaptele şi bârfele au ajuns să semene cu nişte glume crude.

– Nu prea-mi pasă, răspunse ducesa, iar Jenna îşi dădu seama că era complet sinceră.

– Dar mie, da. Ducele oftă din greu. Pentru că faptele tale se reflectă şi asupra mea.

„Aha. Iată deci miezul problemei", îşi dădu seama Jenna. Încercând să fie cât mai corectă, recunoscu faptul că nu putea să-l învinovăţească. Din câte se părea, mama lui nu dădea nici o ceapă

degerată pe opinia celor din jur. Dar adevărul era că părerea celor din cercurile în care se învârteau ei conta foarte mult pentru ducesă. Etichetarea ca o prostuță aeriană avea anumite avantaje nespuse, iar asta era o fațadă pe care Eleanor o pusese la punct la perfecție de-a lungul anilor. Nu că Worth ar fi înțeles vreodată acest lucru.

– Dacă așa te mai liniștești, o să renunț la pui, se oferi ducesa.

Ducele își dădu ochii peste cap.

– Sunt fiul tău, mamă. E datoria mea să mă asigur că ești bine.

Eleanor ridică dintr-o sprânceană.

– Datoria ta?

Sub privirea Jennei, Worth se îmbujoră ușor.

– Recunosc, n-am fost prea atent cu tine în ultimii câțiva ani, dar asta nu înseamnă că nu-mi pasă. Indiferent de greșelile pe care le-am făcut în trecut, acum o să le îndrept pe toate. Ai nevoie de mine, și eu sunt mai mult decât încântat să-ți vin în ajutor. Își puse mâinile în șolduri, cu o expresie de hotărâre severă: Mă mut aici și cu asta, basta!

Jenna îi adresă ducesei o privire alarmată. Eleanor îi răspunse cu o căutătură neajutorată.

– V-aș avertiza dintru început că șederea aici s-ar putea să vi se pară destul de restrictivă, având în vedere stilul de viață cu care sunteți obișnuit, încercă să intervină Jenna, cu tact.

– Are dreptate, dragule, întări mama lui. Să nu crezi că n-am auzit despre cât de mult îți plac văduvele tinere și frumoase. Sau despre cât de mult te plac ele pe tine. Iar eu n-o să accept asemenea obrăznicii sub acoperișul meu. N-o să mai pot dormi liniștită dacă n-o să aud decât...

– Mamă... Ducele era evident rușinat. Oprește-te, te rog.

Ducesa se smiorcăi:

– Să știi că nu te-a adus barza direct în brațele mele sau așa ceva.

Worth închise ochii pentru o secundă, cu trăsăturile lui patriciene contorsionate de stânjeneală, după care hotărârea aceea afurisită se instală din nou pe chipul său.

– Te asigur, mamă, că n-o să pierzi nici un minut de somn cât o să locuiesc aici. Se întoarse către Jenna: Şi, ca să fim clari, domnişoară Hughes, nu mă interesează deloc ce părere ai putea avea despre viaţa mea personală. Eşti angajata mea şi, dacă stilul meu de viaţă te ofensează în vreun fel, te rog să te simţi liberă să-ţi cauţi de lucru în altă parte.

– Eu sunt în slujba ducesei, Excelenţă, îl corectă Jenna. Nu într-a dumneavoastră.

Ducele îşi îndreptă spatele, punându-şi în valoare înălţimea impresionantă şi umerii laţi.

– Eu sunt ducele de Worth şi am control total asupra ducatului şi a tot ce se află în el. Inclusiv asupra acestei case. Aşa că, deşi mama a angajat o doamnă de companie cu purtare de prinţesă şi vocabular de madamă, eu sunt cel care are ultimul cuvânt în ceea ce priveşte şederea dumitale aici. Sau plecarea. Nu mă pune la încercare, domnişoară Hughes.

Eleanor se holba, şocată, la fiul ei. Adevărul era că şi Worth însuşi era un pic uluit de ceea ce spunea. În sinea ei, Jenna rosti o înjurătură. Era cel mai nepotrivit moment ca omul acesta să înceapă să se comporte ca un duce.

– Bineînţeles, Excelenţă. Jenna îi întâlni privirea cu o indiferenţă prefăcută. Îşi pierdea rapid atuurile în acest joc. Aşa că alese singura strategie care ar fi putut avea succes în faţa acestei izbucniri bruşte de galanterie filială. Asta înseamnă că o să renunţaţi la Oaks ca să staţi aici?

– La Oaks? Worth încremeni.

Jenna flutură uşor din mână.

– Am auzit că vă ocupaţi cu cursele de cai. „Şi cu mare succes", adăugă în sinea ei.

– Chiar aşa. Ducele se încrunta amarnic.

– Mi s-a spus că v-aţi înscris la cupa Oaks, din Epsom Downs. Dar, dacă vă mutaţi aici, o să fiţi nevoit să renunţaţi la cursă, nu-i aşa? Nu e una dintre cele mai importante competiţii ale anului?

Ducele clipi rapid de câteva ori. Jenna continuă:

– Dar sunt şi pe aici câteva drumuri pentru călărie foarte frumoase pe care aţi putea să vă plimbaţi. Sunt convinsă că...

– De unde știi dumneata despre cupa Oaks? întrebă Worth, bănuitor.

– Nu trăiesc închisă într-o mănăstire, Excelență.

Jenna înainta pe un strat de gheață foarte subțire. Dacă ducele își dădea seama că știa prea multe, ar fi putut să devină suspicios. Dar, dacă nu sublinia suficient importanța cursei, poate că n-ar fi înțeles toate consecințele deciziei lui impulsive. Așa că optă pentru ceva ce era pe jumătate adevărat:

– Sunteți duce, burlac și foarte bogat. Numele dumneavoastră apare adesea în conversațiile din tot felul de cercuri sociale. Ca și pasiunile dumneavoastră. Toată lumea discută despre succesul pe care l-ați repurtat deja pe hipodromul din Newmarket anul acesta. Se spune că s-ar putea să aveți un campion în grajdurile Excelenței Voastre.

Cu un sentiment de satisfacție, Jenna aproape că văzu cum se învârteau rotițele din mintea ducelui de Worth. În mod clar, porcii aveau să zboare înainte ca acesta să sacrifice un lucru atât de drag lui pentru un bizar sentiment de datorie filială pe care-l descoperise în ultimele zece minute. Iar Jenna știa foarte bine ce avea în grajdurile sale. Worth avea o mânză neagră pe care o crescuse și o antrenase chiar el și care, până acum, spulberase orice concurență, inclusiv mânji. Prin tribune se zvonea că Worth urma să adune toate trofeele de anul acesta și să se impună ca unul dintre cei mai buni crescător de cai pursânge cu mânza aceasta, pe care o botezase Comtessa.

– La naiba!

Ducele se plimba încolo și încoace, luând în considerare pentru prima oară aspectele practice ale mutării în reședința mamei sale.

Eleanor îl presă și ea:

– Worth, dragule, deși apreciez afecțiunea și bunele tale intenții, nu e nevoie să...

– N-o să particip la Oaks, anunță el, fără să se adreseze cuiva anume.

Jenna făcu ochii mari. Din ce auzea, situația nu se îndrepta într-o direcție bună.

– O să-mi înscriu mânza în Cupa de Aur de la Ascot în loc de asta.

„O, nu! Nu, nu, nu!" Jenna simți cum i se scurgea tot sângele din obraji. Totul mergea atât de bine tocmai pentru că ducele nu-și înscria caii la Ascot. Prefera cursele clasice, interesându-se și participând doar la Newmarket în mai, la Epsom în iunie și apoi, în final, la Doncaster toamna. Dintr-un motiv sau altul, evita să concureze la Ascot și, până acum, absența lui îi permisese Jennei să facă, pe parcursul acelor patru zile de curse, ceea ce se pricepea ea mai bine.

Dacă era să se înscrie la Ascot, urma să strice tot. Panica începu să se acumuleze în sufletul Jennei. Cum ar fi putut spera să-l poată păcăli stând în aceeași casă cu el, în condițiile în care mai mult ca sigur el avea să fie mereu cu ochii pe ea? Orice mișcare a ei pentru a-și atinge scopurile urma să fie chiar sub nasul lui, indiferent cât ar fi încercat să o ascundă. Avea să dea greș, iar cei care contau pe ea urmau să aibă de suferit.

– Oricum, e mult mai firesc așa, mormăia Worth. Habar n-am de ce nu m-am gândit la asta până acum. I se potrivește mai bine distanța și o să fie odihnită și pregătită. În ochi îi apăruse o anumită strălucire, iar pe chip i se insinua un zâmbet satisfăcut.

– Nu puteți! Cuvintele îi ieșiseră din gură înainte ca Jenna să le poată reține.

– Ba sigur că pot.

Acum simțea complet greutatea privirii lui, iar Jenna ajunse să conștientizeze inteligența ascuțită care sclipea în spatele acelor ochi de culoarea cafelei. O inteligență pe care nu ar trebui să o subestimeze. Bărbatul adăugă:

– Oamenii pot să se răzgândească, să știi, domnișoară Hughes. Se opri câteva secunde, cântărind cuvintele ei, apoi continuă: Mama se duce în fiecare an să vadă cursele de la Ascot, deși presupun că știi deja asta. Anul acesta o s-o însoțesc. Și totuși, se pare că va trebui să-mi petrec timpul la grajduri, nu în tribune. Ai mai fost cu mama la Ascot până acum, domnișoară Hughes?

– Nu, Excelență.

Nu era chiar o minciună. De obicei, ea şi ducesa soseau separat şi nu stăteau deloc împreună. Nu erau niciodată văzute nici măcar relativ aproape una de alta. Ducele se întoarse către Eleanor:

– Aveai de gând să mergi din nou anul acesta, mamă?

– Adevărul e că-mi place să pariez la curse, răspunse Eleanor, pe un ton slab.

– Excelent. Sunt convins că domnişoara Hughes va fi mai mult decât încântată să te însoţească în locul meu, din moment ce asta este *slujba ei*. Accentuase intenţionat aceste ultime două cuvinte. Şi poate chiar o să pariezi pe mânza mea. Te asigur, n-o să regreţi deloc. Cred că o să ţi se pară destul de distractiv.

Jenna simţea că un râs isteric se zbătea să erupă din pieptul ei şi se lupta eroic să-l suprime. Cursele de cai nu erau deloc distractive. Erau dure, pline de intrigi şi uneori de-a dreptul crude. Erau grele, implicau multă muncă, erau periculoase şi extrem de satisfăcătoare atunci când reuşeai să ai parte de victorii. Dar nu exista nici un univers în care ducele s-ar fi aşteptat sau ar fi acceptat vreodată că Jenna Hughes, doamna de companie angajată de mama lui, ştia lucrurile acestea.

– Voiai să spui ceva, domnişoară Hughes?

Ducele o privea fix.

Simţi din nou un val de panică şi făcu un efort să-l ţină sub control. Nu avea nici un rost, altul decât de a-i împinge pe nişte oameni – de altfel inteligenţi – să ia nişte decizii extrem de proste şti.

– Bineînţeles că nu, Excelenţă. Se forţă să-i ofere un răspuns: Chiar de-abia aştept.

– Foarte bine. Ducele pufni, destul de încântat de sine însuşi. Aruncă o ultimă privire teatrală prin foaierul răvăşit: Deja mă simt mai bine la ideea că o să fiu acolo să ajut cu orice problemă ar putea apărea. Acum... camera aurie e disponibilă, mamă? Sau ar trebui să plec în căutarea vreunei cămile rătăcite?

Sfinţi din ceruri, toate astea se întâmplau cu adevărat. Ducele n-avea să plece. Sau, cel puţin, nu în seara asta. Afişa în continuare acea expresie de hotărâre şi de satisfacţie a omului care

se achita de o datorie, ca și cum ar fi fost un costum nou. Dar n-avea cum să fie la fel de hotărât la nesfârșit, nu-i așa?

Capitolul 3

– Crezi că ducele o să pună să fiu spânzurată?

Ducesa de Worth studia de ceva vreme o hartă a bătăliei de la Quatre Bras, plină de săgeți groase desenate care indicau înaintarea și retragerea trupelor engleze și franceze. O lăsă jos și îi adresă o privire severă Jennei.

– Nimeni n-o să fie spânzurat.

– Deci doar o să mă exileze.

– Și nimeni n-o să fie exilat nicăieri, răspunse Eleanor, cu un suspin exasperat.

– Ai uitat cu ce mă ocup? Jenna lovi cu piciorul în marginea covorului, în culmea frustrării.

Nările ducesei se lărgiră puțin.

– Dramatismul nu ți se potrivește deloc, domnișoară Hughes.

– Dar nu e vorba de dramatism aici, privesc lucrurile strict dintr-un punct de vedere pragmatic. Orice hoț de succes trebuie să fie un om pragmatic.

– Dar tu nu ești o hoață. Te folosești de niște abilități speciale pentru a recupera anumite lucruri. Pentru a face dreptate.

– Fur.

Ducesa scoase un sunet condescendent.

– Nu mai mult decât orice alt om.

– Numai că, atunci când e vorba de alții, nu se numește furt. Când un conte, un viconte sau un marchiz fură venitul câștigat corect de croitorul sau cizmarul lui, se numește „a-și lua dreptul".

– Poate că așa e, domnișoară Hughes, dar nimic nu s-a schimbat față de ieri. Întotdeauna au existat riscuri.

– Da, dar acum în ecuație a apărut un duce. Și unul cu niște afurisite de principii, nu oricare.

– Ar fi foarte încântat să audă una ca asta.

– N-ar fi deloc încântat dacă ar afla cu ce mă ocup.

Buzele lui Eleanor deveniră o linie subțire, însă aceasta nu rosti nici un cuvânt.

– Spune-mi că fiul tău s-ar face că nu știe nimic dacă m-ar prinde păcălindu-i pe prietenii și pe egalii lui. Dacă m-ar prinde jumulindu-i de bani pe cei din lumea lui pentru ceea ce i-ar părea a fi câștigul meu personal. Că nu i-ar păsa deloc cine sunt.

Pe chipul ducesei apăru o expresie tulburată.

– Nu, nu ar face asta, consimți încet. Ceea ce e ciudat, din moment ce e chiar opusul atitudinii pe care ar fi avut o tatăl lui față de o dilemă similară. Pentru soțul meu, singurele lucruri care contau în viață erau statutul și legăturile și, din punctul lui de vedere, poziția socială ar fi scuzat aproape orice fel de comportament. Și din moment ce tu ești legată de mine, tatăl lui ar fi fost tentat să-ți treacă cu privirea păcatele. Mai ales dacă ar fi putut avea vreun câștig personal din ele, într-un fel sau altul. Dar fiul meu are un simț al dreptății mult mai bine dezvoltat.

Jenna scoase un geamăt.

– Am auzit că la Botany Bay e chiar drăguț. Mereu am vrut să locuiesc pe malul oceanului. Și măcar iernile ar fi mai calde.

– Nu mai spune prostii. Știi bine că n-aș permite să se-ntâmple așa ceva.

– Nu cred că ai putea să-l influențezi prea mult, ducesă, murmură Jenna, tristă.

Ducesa își concentră din nou atenția asupra hărții, cu sprâncenele unite într-o încruntătură. Jenna știa că Eleanor gândea cel mai bine când se retrăgea în lumea bogatei ei colecții de hărți militare și, dacă existase vreun moment în care era nevoie de înțelepciunea plină de șiretenie a ducesei, atunci acesta era acela. Asta pentru că bărbatul care acum se afla în dormitorul de oaspeți de la etaj, decorat în auriu, urma să fie o problemă de proporții uriașe și, în momentul de față, Jenna nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar fi putut să o contracareze. Petrecuse mult timp studiindu-l pe ducele de Worth. Îi studiase mai ales caii, dar prin asociere și pe el ca persoană. Ocupația ei o obliga să afle cât mai multe despre proprietarii, antrenorii și jocheii cailor și despre cine avea să reprezinte o concurență serioasă la cursele din fiecare an.

Era responsabilitatea ei să știe cine putea fi cumpărat și pentru ce preț. Cine ar fi fost dispus să drogheze un cal, să-l facă să șchiopăteze sau să concureze oricum cu un astfel de cal. Cine putea fi plătit să fure un cal, să-l înlocuiască cu unul aproape identic sau să-l retragă din competiție. Din experiența ei, orice om avea un preț. Bine, orice om în afară de ducele de Worth.

De fapt, ducele de Worth, deși evident ignorant în ceea ce privea politica și guvernarea imperiului, era un participant total neobișnuit la curse. Era în legătură cu Jockey Club și milita pentru punerea la punct a unui registru pentru caii de prăsilă cât se poate de clar și, din câte știa ea, nu acceptase niciodată mită. Iar toate acestea erau lucruri pe care, în mod normal, Jenna le-ar fi admirat. Dar erau și lucrurile care aveau să-i facă misiunea la Ascot mult mai dificilă.

Cu toate că era un călăreț iscusit, Jenna știa că William Somerhall n-avea să înțeleagă în veci ceea ce făcea ea. Și că nu i-ar ierta nesocotirea crasă a regulilor curselor și a codului de conduită în lumea curselor de cai pursânge din cinstita Anglie.

– Crezi că, dacă ne descotorosim de pui, o să plece? întrebă Jenna, încercând să-și ascundă disperarea din glas.

– Sunt destul de convinsă că n-o să fie de ajuns. Deși trebuie să recunosc că ideea e oarecum atrăgătoare. Păsările alea afurisite devin obositoare. Ca și presupusa mea excentricitate.

Eleanor mormăi ceva ca pentru sine, frunzărind printr-un teanc de hârtii din care apoi scoase o pagină.

– De ce crezi că prințul de Orania n-a ordonat regruparea când au atacat cuirasatele franceze? întrebă din senin.

– Pentru că era un prost.

– Nu pot să folosesc un asemenea cuvânt în lucrarea mea. E un termen de amatori.

– Dar *neinformat* merge?

– Nu, în mod clar avea informațiile necesare pentru a da ordinul corect.

– Poate că mintea îi stătea doar la ciucurii strălucitori ai uniformei sale?

Ducesa se uită pieziș la Jenna. Aceasta oftă:

– *Nechibzuit* poate?

– E mai bine. Eleanor tăie un cuvânt și îl înlocui.

– O să vrea să vadă grajdurile de aici. Jenna nu mai vorbea despre prințul de Orania.

Ducesa tresări.

– Da, așa e. Bătu cu marginea penei de scris în blatul mesei, după care spuse: N-avem cum să evităm asta, dar sper că o să fie prea absorbit de caii lui ca să fie prea atent la ai noștri. Când o să vină vremea – și o să vină – cred că pot să-i dau toate explicațiile necesare ca să mă justific pentru caii pe care-i am. Din păcate, nu cred că vom avea la fel de mult succes dacă vom încerca să-i explicăm și rolul tău legat de cai. Va trebui să pari a fi pur și simplu doamna mea de companie.

Jenna putea să facă asta. Se dăduse drept doamna de companie a lui Eleanor de mai multe ori în trecut și știa că era foarte convingătoare. Dar asta însemna că nu putea să caute altă soluție la problema pe care o reprezenta ducele de Worth. Dacă erai dispus să gândești creativ, exista o soluție pentru orice fel de problemă. Iar Jenna se pricepuse mereu să gândească în mod creativ.

– Și dacă i-am cumpăra un cal nou? întrebă Jenna. Un exemplar pe care n-ar putea să reziste să nu-l înscrie la curse. Un exemplar pe care s-ar simți obligat să-l ducă imediat la Epsom. Lordul Bering mi-a sugerat că s-ar putea să vândă mânzul acela... Eclipse, pe care l-a cumpărat acum câțiva ani, pe când avea numai un an.

– Și cum am explica acest cadou?

– Pentru ziua lui de naștere?

– E născut în ianuarie.

– Un cadou anticipat pentru ziua lui de naștere? Jenna deja exagera.

– Fiul meu crede că eu nu știu care-i diferența dintre un măgar și un cal de tracțiune. N-ar face altceva decât să devină mai suspicios.

Jenna își drese vocea.

– Ei bine, ce-ai zice de o femeie care să-i distragă atenția? Poate că aș putea să-i găsesc o amantă, sugeră, deși totuși această idee nu i se părea bună.

Eleanor clătină din cap.

– N-o să-şi ia o amantă, în principal pentru că o amantă l-ar încurca. Ultima pe care a avut-o a fost acum mai mult de un an şi, din câte am înţeles, femeia nu putea să accepte faptul că el stătea mai mult la curse şi la grajduri decât în patul ei. Avea un temperament cum nu se poate mai distructiv. De atunci nu s-a mai încurcat cu nimeni.

Frustrată, Jenna scoase un oftat, simţindu-se efectiv înghesuită într-un colţ, fără să poată vedea vreo cale de scăpare.

– Ce-ar fi s-o punem pe Margaret să-l lege şi să-l încuie în temniţă până după Cupă? Spune-mi, te rog, că reşedinţa asta are o temniţă.

Ducesa suspină, înţelegând-o.

– Cred că temniţele s-au demodat de vreo câteva secole deja, scumpo.

Jenna se lăsă într-un fotoliu, înfrântă.

Eleanor se uită la ea preţ de câteva secunde, după care se apropie, aşezându-se pe braţul lat al fotoliului şi punându-şi mâna pe umărul tinerei.

– O să găsim noi o cale, domnişoară Hughes, iar Worth n-o să afle nimic. Întâi şi întâi, o să-l punem să studieze registrele. Dacă avem noroc, o să renunţe după o zi şi o să plece din propriе iniţiativă.

– Şi dacă nu? Dacă nu pleacă, vreau să spun...

– Atunci tot o să plecăm la Windsor şi la Ascot, aşa cum aveam de gând.

– Şi nu crezi că ducelui o să i se pară suspect că plecăm atât de devreme?

– Tocmai aici apare partea frumoasă a bizareriilor mele. Cine poate să-şi explice lucrurile pe care le fac? Lui Eleanor îi apăru o sclipire în privire.

Jenna se frecă la ochi.

– Am impresia că ne îndreptăm către un dezastru de proporţii uriaşe.

Ducesa o bătu pe umăr, iar pe chip i se instală un aer de nostalgie.

– Mi-ar plăcea să cred că fiul meu ar înţelege ce facem... ce faci. Poate că, dacă-i lăsăm suficient timp, poate dacă o să vadă

cu ochii lui de ce o facem, într-un final chiar ar înțelege. Are o inimă bună – cred asta din tot sufletul. Glasul îi coborî și mai mult: Dar acum nu ne permitem luxul de a lăsa timpul să treacă. Iar eu nu sunt așa de apropiată de William cum ar trebui să fie o mamă. Asta e vina mea și o să regret asta până la sfârșitul zilelor mele pe acest pământ. Căci mă tem că acum e deja prea târziu...

Jenna ridică mâna, căutând-o pe cea a ducesei, și o strânse ușor. Eleanor își drese rapid vocea.

– Vreau să monitorizezi toate mișcările lui Worth cât o să stea aici. Nu cred că e în interesul nostru să-l lăsăm să se plimbe de colo-colo nesupravegheat. Dacă și când o să înceapă să pună lucrurile cap la cap, ar fi mai bine dacă am ști să ne pregătim dinainte.

– Și ce te face să crezi că va fi de acord să fiu mereu în preajma lui?

Ducesa schiță un zâmbet slab.

– Fiul meu a avut mereu o groază de femei în jur, care concurau pentru atențiile lui, fie pentru banii, fie pentru titlul său sau pur și simplu să se laude cu el. Dar tu, domnișoară Hughes, ești o enigmă, măcar pentru faptul că în mod clar nu dai nici doi bani pe cele trei motive pe care le-am enumerat. Ca orice alt bărbat, va vrea să afle de ce.

– Dar nu e adevărat. Îmi plac banii lui.

– Dar nu pentru tine însăți.

– Nu asta e ideea.

– Ba tocmai asta e, draga mea. Expresia lui Eleanor deveni severă: Ascultă-mă cu atenție, domnișoară Hughes. Ducele o să aibă o mulțime de întrebări de pus, mai ales când o să vadă ce se află dincolo de stejarii ăia din spate. Ori de câte ori se poate, spune adevărul. Mereu am fost de părere că adevărul e mai ușor de ținut minte. Ocupă-te de rolul pe care el deja presupune că îl joci în casa asta. Dacă o să fie inflexibil și se hotărăște să dea totul în vileag, un singur lucru îți va asigura posibilitatea de a face ceea ce trebuie să faci peste o săptămână și un pic.

– Care e acela?

– Atâta timp cât ducele trăiește cu impresia că nu ești decât doamna mea de companie, indiferent de ce se va întâmpla la Ascot, o să fii deasupra oricărei bănuieli.

Jenna se forță să-și lase deoparte nemulțumirea și să se gândească la oamenii care se bazau pe ea. Avea să reușească să-l păcălească pe ducele de Worth pentru că, pur și simplu, eșecul nu era o opțiune. Poate că, dacă soarta urma să fie de partea ei, ducele avea să-și reconsidere decizia în ceasurile care îi despărțeau de zorii zilei.

Și să plece înainte de micul dejun.

Cândva după miezul nopții și ora de trezire, Will se împăcă oarecum cu decizia impulsivă luată cu o seară înainte. Avea să lipsească de la cursele de la Epsom, după cum stăteau lucrurile, și asta încă îl irita. Dar, după ce văzuse cu propriii ochi finalul dineului mamei sale, înțelesese pe deplin că acest sacrificiu nu era deloc opțional.

Nu-i plăcuseră niciodată cursele de la Ascot. Hipodromul în sine era în regulă, în ceea ce privea pistele, deși lui i se părea că distanțele pe care se desfășurau cursele nu se prea potriveau cailor lui. Ceea ce-l făcuse să nu se împace niciodată cu Ascotul erau celelalte aspecte. În primul rând, acolo nu aveau loc curse decât patru zile consecutive pe an – patru zile care păreau a fi dedicate mai mult fastului și paradelor decât pasiunii pure pentru curse. Membrii aristocrației se adunau în număr mare pentru a urmări primele curse și apoi rămâneau acolo pentru restul de patru zile, Ascot fiind puțin cam departe de Londra ca să se poată întoarce în capitală pentru a-și petrece noaptea în reședințele de acolo. La Epsom, cel puțin, în ziua derby-ului, cei mai mulți veneau, urmăreau cursa și plecau până la lăsarea serii.

Pentru cei mai mulți, Ascot era important doar ca un loc în care să-i vadă pe ceilalți și să fie văzuți la rândul lor. Pentru numele lui Dumnezeu, foloseau terenul acela afurisit ca loc de promenadă între curse și era nevoie ca angajații să-i facă să se retragă dincolo de garduri pentru a nu fi călcați în picioare de caii de curse sau – lucru chiar mai important, din punctul de vedere al lui William – să nu cumva să provoace rănirea unui cal sau a vreunui jocheu tot plimbându-se haihui pe acolo. Puteau foarte bine să-și pună în scenă intrigile lor sociale la Almack, la Rotten Row sau la Vauxhall, dar era cu totul inadmisibil să-i vadă transformând

hipodromul în doar un alt fundal pentru manifestările lor narcisiste. Hipodromul ar fi trebuit să fie locul unde puteai să te detaşezi de manevrele politice sau matrimoniale ale înaltei societăţi. Şi tocmai de aceea prefera să evite întru totul cursele de la Ascot. Asta până acum. Deşi poate aşa fusese să fie, pentru că anul respectiv fusese cu totul diferit de cei dinainte. Anul acesta, Will avea un campion în grajdurile sale, un cal pe care-l crescuse şi antrenase chiar el. Un bidiviu care avea să le dovedească indubitabil tuturor că ducele de Worth trebuia luat în serios.

Vreun alt nobil ar fi putut să-şi cumpere un cal cu calităţile necesare pentru a câştiga. Pe de altă parte, William Somerhall îşi crease unul din nimic, iar asta valora mai mult decât orice sumă de bani.

Nu putea contesta că această Cupă de Aur de la Ascot era o competiţie foarte prestigioasă. Distanţa era o provocare, concurenţa, acerbă şi era nevoie de un cal cu calităţi excepţionale pentru a le dovedi pe amândouă. O victorie la Ascot l-ar fi consacrat drept unul dintre cei mai importanţi crescători de cai din Anglia, iar asta n-avea cum să ducă decât la alte lucruri minunate. Will îşi dădu seama – începând să-i placă ideea – că poate participarea la Ascot era o mană cerească pe care nu o putuse identifica astfel de la început. Iar timpul suplimentar până la cursă avea să-i permită să se dedice problemelor de la reşedinţa mamei sale. Urma să se ocupe de îndreptarea situaţiei financiare a mamei sale, să-i verifice personal servitorii şi, cel mai important, să-i reclădească reputaţia.

Prima lui sarcină avea să fie o discuţie sinceră cu doamna de companie a mamei sale, domnişoara Hughes. Dacă era să rămână în serviciul mamei lui, aceasta trebuia să fie mai vigilentă. Will avea de gând să stabilească anumite limite în ceea ce privea comportamentul mamei sale, iar domnişoara Hughes urma să fie cea care să se ocupe de respectarea lor. Şi totuşi, după spectacolul din seara anterioară, nu era sigur că fascinanta domnişoară Hughes putea să facă faţă unei asemenea poveri. Will bănuia că şi ea era mult prea rebelă pentru a o ţine pe ducesă sub control, dar poate că se înşela. În momentul de faţă, atât femeia aceea, cât şi motivele ei erau un complet mister pentru el.

Deşi, dacă era sincer, Jenna Hughes era o enigmă pe care de-abia aştepta să o descifreze. Mai ales dacă această încântătoare fiinţă avea să fie dispusă să-şi dezvăluie şi altceva în afară de secrete.

Capitolul 4

Prima ei greşeală fusese să se îmbăieze înainte de micul dejun. În drumul înapoi dinspre grajduri, în lumina soarelui care abia îşi începea înălţarea, Jenna îşi dăduse seama că era plină de praf, de noroi şi că duhnea a cai. Lucruri pe care nu le-ar fi luat în seamă într-o zi obişnuită, însă care erau inacceptabile azi. Aşa că se hotărâse ca, în loc să inventeze vreo justificare pentru faptul că mirosea ca un grăjdar, să înlăture probele incriminatoare. Jenna era destul de convinsă că doamnele de companie nu munceau la grajduri. Şi cu atât mai puţin înainte de micul dejun.

Numai că baia implica mult timp şi, când intră cu paşi grăbiţi în salonul pentru micul dejun, îl găsi gol. La o asemenea imagine, nu fu sigură dacă să se simtă uşurată sau îngrijorată. Poate că ducii nu mâncau de dimineaţă, îşi zise. Adevărul era că, din câte înţelesese ea, cei mai mulţi aristocraţi nu se ridicau din pat decât pe la amiază. „Numai bine", îşi spuse în timp ce-şi umplea o farfurie cu friptură de vită, ouă şi pâine prăjită. Dacă ducele rămânea în pat până la prânz sau cam aşa, o parte uriaşă a problemelor ei era ca şi rezolvată.

Aproape toate îndatoririle ei zilnice se desfăşurau înainte de orele unsprezece, iar un aristocrat deloc matinal n-ar fi aflat absolut nimic despre ele.

În timp ce înfuleca mâncarea pe care şi-o pusese pe farfurie, îşi trecu în revistă planul de atac. În lumina dimineţii, Jenna se împăcase cu haosul care putea fi adus în viaţa ei de fiul lui Eleanor. Ele două aveau să se descurce cu Worth cum puteau mai bine şi puteau s-o facă fără să ascundă elementele fundamentale ale întreprinderii lor. Oricum, era o minune că un crescător de cai cum

era Worth nu descoperise nimic până acum. Ei bine, până aici le fusese. Ducele urma să-şi dea seama în curând că mama lui păstra multe secrete importante faţă de el – şi asta de foarte, foarte mult timp.

Jenna îşi aminti să se mulţumească cu gândul că ducesa putea în continuare să prezinte toată această poveste după cum voia. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă pentru a menţine o faţadă convingătoare era să se distanţeze de grajduri, cai şi tot ce era legat de curse. Bineînţeles, trebuia să procedeze cu cap. Worth n-avea să creadă că efectiv nu ştia nimic despre programul de reproducere a cailor pe care-l coordona ducesa. Dar ar fi fost un dezastru să trădeze că ştia prea multe despre acest domeniu. În momentul de faţă, pentru el era politicoasa şi rafinata domnişoară Jenna Hughes, doamnă de companie în slujba ducesei văduve de Worth. Şi totul depindea de cât de bine putea să se prefacă.

Se sprijini pe spătarul scaunului, mulţumită de noul său echilibru mental şi de hotărârea luată.

Uşa salonului pentru micul dejun se deschise brusc, făcând-o să tresară.

– Du-te imediat, şuieră Margaret, cu pieptul ei generos înălţându-se şi coborând cu fiecare efort de a respira.

– Să mă duc? repetă Jenna, uluită.

Margaret întinse un deget ca un cârnăcior către fereastră. Jenna privi în direcţia indicată şi aproape că se prăvăli de pe scaun.

Ducele mergea pe aleea de pietriş care ducea de la casă la grajduri. Nu se uita nici în stânga, nici în dreapta, concentrându-se asupra clădirilor abia vizibile dincolo de perdeaua de copaci şi de tufişuri care separa conacul de grajduri.

– La dracu'! izbucni Jenna, ridicându-se repede şi ieşind în goană din încăpere.

Ducele de Worth nu putea fi lăsat în apropierea grajdurilor fără să fie supravegheat. Şi fără să i se ofere nişte explicaţii repetate cu mare grijă.

Reşedinţa ducesei nu era chiar un conac, nefiind în mod clar asemănătoare ca dimensiuni cu reşedinţa Breckenridge. Dar, aşa cum îi plăcea tatălui lui să spună, fusese construită şi decorată

să țină orice membră nedorită a familiei departe de ochii și de gândurile stăpânului moșiei. Iar acest mod de a pune problema făcea referire – din câte-și putuse da seama Will – la toate femeile care avuseseră vreo legătură cu tatăl lui.

Dar casa era într-adevăr frumoasă. Avea două caturi și o fațadă de piatră într-o nuanță rozalie, cu o mansardă generoasă care adăpostea camerele servitorilor sub acoperișul de ardezie. Avea o mică sală de bal, o sufragerie spațioasă și mai multe camere de oaspeți și salonașe frumoase și aerisite. Dormitoarele se aflau la primul etaj, cu ferestrele deschise pentru a primi briza văratică de dimineață, iar dincolo de ferestrele cu multe ochiuri de geam, perdelele fluturau vesel.

De dimineață, când traversase foaierul în drum spre ieșire, observase cu satisfacție că dezastrul de cu o seară înainte fusese curățat. În afară de o zonă pătrată ușor decolorată, în locul de unde fusese luată oglinda spartă, nimeni n-ar fi observat că se întâmplase ceva deosebit. Cel puțin servitorii însărcinați cu întreținerea casei erau competenți, dacă era să se ia după curățenia impecabilă din foaier. De asemenea, dormitorul de oaspeți decorat cu auriu în care se instalase fusese păstrat curat și bine șters de praf, așternuturile erau proaspăt spălate și nu-i lipsise absolut nimic. Iar salonul pentru micul dejun fusese o surpriză plăcută, de dimineață, plin de lumina soarelui și de mirosul lemnului lustruit, la care se adăugau aromele îmbietoare venite din direcția bufetului, pe care erau toate cele necesare pentru masă, la o oră minunat de timpurie. Nu era nimeni în jur, dar nici nu se așteptase să dea ochii cu cineva. Se îndoia serios că mai era și altcineva – în afară de servitori – care să se trezească așa devreme ca el.

Aparenta normalitate a acestei rutine matinale era încurajatoare pentru Will. Din câte vedea el, nu erau probleme bătătoare la ochi cu servitorii care se ocupau de întreținerea casei, așa că se gândea că investigațiile în această privință mai puteau aștepta. Între timp, trebuia să-și concentreze atenția asupra grajdurilor.

Știa că undeva în spate, dincolo de șirul de stejari falnici, era o anexă spațioasă în care era loc pentru cel puțin șase cai. Cu ceva stânjeneală, își dădu seama că ultima dată când fusese aici avea

în jur de doisprezece ani. Nu era chiar sigur la ce trebuia să se aştepte, dar spera cu disperare ca acele anexe să fie în condiţie suficient de bună pentru a-şi adăposti în ele caii.

Când trecu de perdeaua de stejari, Will tocmai învârtea în minte problema adăpostirii şi antrenării bidiviilor lui în condiţii inferioare celor cu care era obişnuit. Imediat, rămase cu gura căscată şi aproape că se împiedică în propriile picioare, holbându-se la panorama ce se deschidea în faţa ochilor săi.

Clădirea era în continuare în picioare, împreună cu un mic grajd aflat lângă ea. Ba chiar avea un acoperiş relativ nou, fusese vopsită într-un alb strălucitor, iar metalul balamalelor şi al zăvoarelor de la uşi lucea. Dar ceea ce-l uluise în aşa măsură fusese aripa nouă de grajduri care fusese adăugată în partea din spate a clădirii care odinioară fusese extrem de modestă. Will îşi dădu seama că nici măcar grajdurile lui nu erau atât de bine puse la punct. Acolo era loc pentru cel puţin încă douăzeci de cai. Dincolo de hambare fuseseră ridicate garduri, care se întindeau în linii ordonate până dincolo de creasta de la orizont. Şi peste tot unde se uita vedea cai. În depărtare păşteau vreo şase iepe de prăsilă cu mânji lângă ele, iar pe pajişte zburdau mai mulţi cai de un an. De-a lungul crestei, herghelii mici de bidivii cu picioarele lungi şi aspect atletic păşteau iarba grasă, mişcându-şi cozile pentru a se apăra de muşte. Mai aproape de hambar se aflau mai multe spaţii îngrădite cu garduri mai înalte şi mai solide. În ele, privirea de expert a lui Will identifică doi armăsari, care priveau lumea ca nişte monarhi la curte, cu toată aroganţa ecvestră la care aveau tot dreptul.

„Ce naiba se întâmplă aici?" se întrebă Will, a cărui minte abia acum începea să proceseze ceea ce vedea. Ducesa nu-i pomenise niciodată că ar fi crescut cai. Căci, în mod clar, avea în faţă o fermă dedicată creşterii şi antrenării cailor. Mai mult ca sigur, nu-i spusese nimic că ar extinde grajdurile, că şi-ar mări suprafaţa dedicată păşunării sau că ar angaja oamenii necesari pentru a administra toate acestea.

Poate că nu ştia. Această idee era aproape mai uşor de crezut decât posibilitatea ca toate acestea să fi existat chiar sub nasul lui, la nici trei kilometri de conacul Breckenridge.

„Dar, pe de altă parte", îi aminti vocea aceea din mintea lui care devenea rapid una nesuferită, „tu niciodată nu ți-ai făcut timp s-o vizitezi pe ducesă pe timpul verii".

Dar să facă toate astea și să nu-i fi spus nimic? Nici un cuvânt, niciodată?

– Bună dimineața, Excelență. Domnișoara Hughes apăru brusc lângă el, cu răsuflarea tăiată, ca și cum ar fi venit de la reședință într-un suflet.

Will tresări, smuls din gândurile care i se succedau cu repeziciune prin minte. Dacă nu ar fi fost atât de preocupat, ar fi făcut efortul de a se întreba ce căuta domnișoara Hughes atât de departe de casă, la o oră atât de neobișnuită. Dar, pe de altă parte, domnișoara Hughes nu făcuse până acum nici un lucru la care să se fi așteptat el.

În trupul lui se stârni o vibrație de anticipare. Nu exista nici un motiv de a nu profita de apariția ei bruscă, deși în mod clar bine-venită. Voia să primească niște răspunsuri, și asta chiar atunci. Mai mult ca sigur, domnișoara Hughes putea să-i dea niște informații despre cum apăruseră noile grajduri. Și, dacă nu, modul în care urma să se comporte aceasta în timpul discuției lor între patru ochi avea să-l ajute să-și dea seama dacă era o doamnă de companie potrivită pentru mama lui.

Will își evaluă ținta cu coada ochiului, încercând să fie obiectiv, ceea ce era mult mai greu decât i-ar fi plăcut.

Dumnezeule mare, chiar era superbă. Chiar dacă, din nou, era îmbrăcată într-o rochie oribil de simplă – de culoarea cenușii, mai potrivită cu o bucătărie decât cu un salon nobiliar – era fascinantă. Nu era chiar sigur de ce prefera să se îmbrace ca o babă de pe vremuri, însă Will ar fi putut să-i spună că orice rochie, oricât de prost croită ar fi fost, nu avea cum să-i ascundă alura elegantă a trupului. După cum se aștepta, avea părul strâns la spate, deși câteva șuvițe subțiri, negre ca abanosul, evadaseră din coc și îi încadrau fermecător trăsăturile remarcabile. Când îi zâmbi, colțurile ochilor i se încrețiră ușor, îngreunate de evantaiul genelor negre precum cărbunele, iar Will remarcă pe obrajii ei tenta aceea proaspătă pe care ți-o dădea traiul în aer

liber, complet străină tenurilor pale pe care le vedea atât de des în saloane.

Will făcu un efort pentru a-şi suprima impulsul de a-i zâmbi şi el. Aici era vorba de datorie, nu de plăcere.

– Domnişoară Hughes... bună dimineaţa. Aproape că nu te-am recunoscut fără şarpele ăla înfăşurat în jurul gâtului.

Tonul cu care rostise aceste cuvinte fusese destul de lejer, însă Will spera ca expresia lui împietrită să solicite clar un răspuns cât se poate de solemn.

Domnişoara Hughes îşi lăsă capul în jos.

– Îmi cer scuze dacă v-am pus într-o situaţie incomodă aseară, Excelenţă.

Will clipi. Era un început acceptabil. Aşteptă o continuare.

– V-am simţit lipsa la micul dejun, continuă tânăra, pe un ton lejer.

– Înseamnă că ai dormit cam mult.

Buzele ei se curbară uşor, dar nu îi oferi o scuză şi nici nu-l contrazise.

– Sperasem să pot să vă ofer chiar eu un tur al proprietăţii.

– Ei bine, după cum poţi vedea, sunt destul de capabil să mă descurc şi eu pe proprietatea mea.

Îşi auzi glasul şi-şi dădu seama că tonul folosit fusese unul tăios. Nu conta. Venise aici în calitate de fiu îndatoritor, să rezolve problema nebuniei bizare care luase în stăpânire casa mamei sale, nu să flirteze şi să joace rolul unui rebel fermecător.

Domnişoara Hughes dădu din cap, cu un aer amabil.

– Ştiai de astea? întrebă poruncitor, forţându-se să-şi aducă aminte că trebuia să o privească bănuitor pe femeia aceasta, care pretindea că era doamna de companie a mamei lui, nicidecum să o seducă. La câte informaţii avea el în momentul respectiv, domnişoara Hughes putea foarte bine să fure din argintăria familiei. Sau averea întreagă. Sau...

Femeia îşi linse buzele, iar gândurile lui Will se împrăştiară instantaneu. La naiba, nu începuse deloc bine!

– Mă scuzaţi, dar...?

Îl privea cu o oarecare îngrijorare.

– De astea.

Făcu semn din mână către priveliștea din fața lor, într-un gest de nerăbdare.

– De anexe?

– Da, de anexe, replică el dur.

– Hambarele astea erau aici când am venit eu, Excelență. Doreați să le vedeți?

– Păi sigur, mormăi Will, mergând deja spre clădirea principală.

Domnișoara Hughes ținea pasul cu el fără efort, părând total neafectată de bruscheța lui. De fapt, domnișoara Hughes părea neafectată la modul general.

– Cine administrează grajdurile? întrebă poruncitor.

– Cred că vă referiți la Paul.

– Și unde aș putea să-l găsesc pe Paul?

– Momentan nu e disponibil, Excelență.

– Nu e disponibil?

– Cred că e în Londra în momentul de față, cu treburi.

– Ce fel de treburi?

– N-aș putea să vă spun, Excelență.

Bineînțeles că nu putea. Cel mai probabil, domnișoara Hughes n-avea cum să știe cum stăteau lucrurile cu grajdurile și cu caii.

– Și atunci cu cine pot să vorbesc despre – făcu semn către anexele din față, păstrând încă o doză de uimire – astea?

– Pot să l chem pe Joseph, dacă doriți. E fratele lui Paul și șeful vizitiilor.

– M-ai ajuta foarte mult dacă ai face-o, domnișoară Hughes. Will făcu un efort să-și elimine orice nuanță de batjocură din ton.

– Prea bine, Excelență.

Domnișoara Hughes îl conduse în interiorul răcoros al vechiului hambar, unde aerul era îndulcit de aroma fânului proaspăt și de mirosul aspru al cailor. Fluturându-și scurt poalele urâte, însoțitoarea sa o porni în direcția noii aripi, oprindu-se doar pentru a îndrepta în treacăt un frâu care alunecase din cuiul în care fusese atârnat înainte de a dispărea din câmpul lui vizual. Will rămase singur, putând astfel să cerceteze neobservat locul în care se afla. La o primă privire, era complet mulțumit. Cercetând mai atent împrejurimile, satisfacția sa căpătă nuanțe de reticență. Boxele erau în stare perfectă. Nu vedea nicăieri vreun cui strâmb sau vreo scândură nefixată corespunzător. Aleea din piatră dintre ele

era măturată impecabil, iar Will era sigur că mâncase de pe mese mai puțin curate decât suprafața aceasta. Ovăzul și grăunțele erau ținute în butoaie stivuite lângă perete. Harnașamentele erau atârnate ordonat, așa cum trebuia, pe perete – atât hamurile, cât și mai multe șei și căpestrele. Pielea lucea ușor în lumina slabă, arătând clar că fusese curățată de curând.

Singurul obiect aflat nelalocul lui era o jachetă albastru cobalt atârnată de ușa unei boxe, în mod clar uitată de vreun grăjdar sau de vreun alt slujitor.

În hambar erau doi cai – unul dintre ei era iapa pe care venise el până aici, care se odihnea cum nu se poate mai mulțumită. Celălalt animal se afla tocmai în celălalt capăt, iar Will se duse până acolo pentru a-l cerceta. Văzându-l că se apropia, calul își întinse capul peste ușa boxei, curios. Will aruncă o privire atentă către animalul impunător, observând mulțimea de cicatrici care pătau pielea lucioasă de pe spatele acestuia. Un cal de luptă bătrân, poate? Întinse o mână și-i scărpină ușor zona din spatele urechilor, reușind să-i vadă în treacăt partea de deasupra piciorului drept. Sau ce mai rămăsese din ea. Porțiunea din față a greabănului era acoperită de o masă strâmbă de țesut cicatrizat, care se întindea de-a lungul osului până pe pieptul animalului. Mușchii erau deformați în mod grotesc, distruși dincolo de orice posibilitate de vindecare.

Și era al naibii de păcat, căci era evident că era vorba de un cal cu pedigree. Will cântări din priviri lățimea pieptului și picioarele drepte și puternice, care se terminau cu copite solide, frumos modelate. Remarcă imediat crupa care promitea viteză și capacitatea de a alerga aproape la nesfârșit. Calul – deși în rest era perfect sănătos – n-avea să mai meargă bine niciodată. Will nu putea să-nțeleagă nici în ruptul capului de ce mai era în viață. În fond, era un animal inutil, iar cel mai mare bine care îi putea fi făcut era să i se ofere o moarte rapidă și lipsită de durere.

– Mare, mare păcat, își mormăi Will în barbă.

– Ce anume? întrebă domnișoara Hughes, iar Will se răsuci imediat, surprins, căci nu o auzise apropiindu-se. Din nou.

– Știi cumva dacă animalul acesta a participat la curse înainte să sufere rănile astea?

Domnișoara Hughes îi aruncă o privire ciudată.

– Nu cred. De ce?

– Domnişoară Hughes, ai în faţă imaginea perfecţiunii. Arătă către armăsarul din boxă.

– Perfecţiunea?

Will flutură din mână, într-un gest condescendent. Femeia din faţa lui sigur n-avea cum să ştie despre ce vorbea.

– De ce e aici? o întrebă, în loc să răspundă.

Domnişoara Hughes ridică din umeri.

– Aşa a dat poruncă mama dumneavoastră.

– Calul ăsta e al mamei mele?

„Dar de ce nu?" se întrebă Will, pierzându-şi răbdarea. Dacă tot ţinea un piton, prezenţa unui cal şchiop în grajd chiar nu avea de ce să-l mai mire.

– Da, chiar aşa, spuse tânăra. Vimeiro.

– Vimeiro?

– Aşa îi spune, Excelenţă. A fost cal de regiment cinci ani. I-au murit în şa patru ofiţeri, secerați de gloanţe, până când a ajuns să participe la bătălia pentru cucerirea satului Vimeiro[1] în brigada a opta Acland, sub conducerea generalului Wellesley. Şi-a adus ofiţerul înapoi în siguranţă în tabăra noastră chiar dacă francezii l-au rănit după cum vedeţi. Arătă către umărul plin de cicatrici.

Sprâncenele lui Will se înălţară brusc, mai-mai să ajungă până la păr.

– De unde ştii toate astea?

– De la mama dumneavoastră.

– Şi ea de unde le ştie?

Domnişoara Hughes ridică din umeri.

– Şi-l ţine pur şi simplu aici? Din motivul ăsta?

Tânăra ridică din nou din umeri.

– N-am nici cea mai vagă idee.

[1] Referire la bătălia care a avut loc la 21 august 1808 între trupele engleze, conduse de generalul Arthur Wellesley (care avea să devină ulterior Duce de Wellington), şi cele franceze, sub comanda generalului-maior Jean-Andoche Junot în apropierea satului Vimeiro de lângă Lisabona, Portugalia. (n.tr.)

Dumnezeule, pe Will începea să-l irite ridicarea aceea din umeri. Lăsă deoparte subiectul bidiviului rănit și își îndreptă atenția asupra băietanului cu care se întorsese domnișoara Hughes.

Flăcăul nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani și era slab și pirpiriu, deși Will își dădu seama imediat că silueta lui, cu umerii lăsați, deținea mai multă forță decât ai fi crezut la prima vedere. Chipul îi era alcătuit numai din unghiuri ascuțite, fiind dominat de o pereche de ochi mari, ceea ce-i dădea o expresie ce părea veșnic uimită.

Părul îi stătea în toate direcțiile. În mod clar, acesta nu era vizitiul-șef.

– N-ai reușit să dai de Joseph? întrebă Will, încercând să fie răbdător.

Băiatul ridică dintr-o sprânceană ascuțită.

– Eu sunt Joseph, Excelența Voastră. Joseph Lockhart, adăugă politicos. În vorbirea băiatului se ghicea o urmă vagă de accent scoțian. E o onoare să vă cunosc.

Will se uită lung la el.

– Domnișoara Hughes mi-a spus că aveți niște întrebări despre grajduri. Cu ce vă pot fi de folos, Excelență? întrebă flăcăul, într-un mod potrivit mai degrabă unui majordom decât unui vizitiu adolescent.

– Când a fost construită aripa asta? întrebă impunător Will, simțindu-se ca și cum cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare și nu apucase încă să-și recapete echilibrul.

– Ducesa a construit-o acum opt ani.

În urmă cu opt ani. Chiar în anul în care preluase el titlul. Chiar în anul în care făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a se distanța de tot și de toți cei aflați încă în umbra lăsată în urmă de tatăl lui.

– Înțeleg foarte bine, răspunse ducele, încântat de cât de amabil părea glasul său. Și ce fel de cai creșteți aici pentru mama mea, mai precis?

Ochii lui Joseph se plimbară puțin prin încăpere înainte de a se fixa din nou asupra interlocutorului său.

– În mare parte cai de vânătoare de rasă, Excelența Voastră. Câțiva cai pentru trăsură, dacă se potrivesc...

– De ce?

– De ce? repetă Joseph, nedumerit.

– De ce crește mama mea cai?

– Nu cred că e nevoie să vă amintesc cât de mult îi plac animalele mamei dumneavoastră, Excelență, se băgă din nou în conversație domnișoara Hughes, îndatoritoare. Îi place să aibă cai aici, mai ales pe cei tineri. Și, dacă-mi veți ierta vulgaritatea, țin să adaug că profitul realizat din vânzarea cailor e frumușel. Mai ales acum, că s-a terminat războiul și se pare că nu există suficienți cai antrenați bine pentru vânătoare, potriviți pentru gentlemeni.

Will încă făcea eforturi pentru a accepta ideea că toate acestea se petreceau de ani buni, fără ca el să știe nimic. Deschise gura să spună ceva, dar nu reuși să găsească vorbele potrivite.

Joseph profită de acest interval de tăcere, spunând stăpân pe sine:

– Am păstrat trei boxe goale, Excelență. Inclusiv cea pe care o ocupă acum iapa domniei voastre. O să aveți nevoie de mai multe, pe parcursul ședерii aici?

– Nu, reuși să răspundă Will, fiind capabil măcar să dea informații despre nevoile sale imediate.

– Nu mai aveți decât alți doi cai? întrebă domnișoara Hughes, aparent surprinsă.

– Doi pursânge pe care-i pregătesc pentru curse, domnișoară Hughes. N-am considerat necesar să-mi aduc caii pentru trăsură aici. Mai ales acum, că am descoperit că mama are o mulțime. Aceste ultime cuvinte fură încărcate de sarcasm.

Jenna ridică dintr-o sprânceană subțire, netulburată de izbucnirea lui.

– Aș fi crezut că aveți mai mulți. Cai de curse, vreau să spun.

– Totul se reduce la calitate, nu la cantitate, decretă Will. Altfel ajungi ca prințul George, să-ți implori tatăl să-ți dea mai mulți bani ca să poți întreține o herghelie întreagă de cai de curse mediocri.

– Înțeleg. Tânăra părea într-adevăr curioasă. Am auzit că vă antrenați singur caii. Așa e?

– Da. Will încerca să nu se simtă flatat de interesul ei.

– Și șeful grajdurilor Excelenței Voastre...

– A fost jocheu pentru caii mei timp de şapte ani. Mă cunoaşte bine şi-mi ştie la fel de bine şi caii, iar loialitatea lui nu e de vânzare. Îi întâlni ochii deschişi la culoare şi îi susţinu privirea.

– Înseamnă că sunteţi un om norocos. Pe buze îi flutură un zâmbet pe jumătate schiţat. Loialitatea e o pasăre rară.

Buzele lui Will se subţiară într-un rictus. Oare făcea haz de el? Ce putea să ştie domnişoara Hughes despre cursele de cai?

Joseph îşi drese discret vocea.

– Am eliberat camera pentru harnaşamente din partea de sud pentru dumneavoastră, cât o să ne fiţi oaspete, rosti băietanul, cu o demnitate calmă mai potrivită pentru un bărbat de două ori mai în vârstă decât el. Sper că o să vi se pară potrivită. Vă rog să mă anunţaţi dacă aveţi nevoie...

– Câţi ani ai? îl întrerupse Will.

– Cred că vreo şaptesprezece, Excelenţa Voastră. Mai mult sau mai puţin.

– Cum adică mai mult sau mai puţin? Fruntea lui Will se încreţi. Ce fel de răspuns e ăsta?

– Cel mai bun pe care pot să vi-l dau, Excelenţă. Vocea lui Joseph se stinse pe o notă de nesiguranţă, apoi acesta continuă: Fraţii mei sunt destul de siguri c-a fost în iarna din nouăzeci şi nouă. Asta pentru că-şi aduc aminte c-a nins mult în jurul Crăciunului.

– Nouăzeci şi nouă?

– Anul în care s-a născut Joseph, Excelenţă. Domnişoara Hughes oftă, semn că-şi pierdea răbdarea.

Will se strâmbă. Nu ştia nici el ce spera să afle punând toate aceste întrebări, dar începea să-i fie destul de clar că nu ştia aproape nimic din viaţa mamei sale. Se avântă mai departe.

– Şi, în afară de Paul, care nu e acum aici? Mai ai şi alţi fraţi?

– Numai unul.

– Şi e aici?

– Da, Excelenţa Voastră.

– L-am întâlnit cumva?

– N-aş şti să vă spun. Joseph se uita ciudat la el.

Will îşi recăpătă stăpânirea de sine şi preciză:

– Ce voiam să spun e... lucrează şi el tot aici, la grajduri sau la conac?

– Luke e la conac, deși are de făcut și ceva treburi pe aici.

– Și tu ai lucrat mereu la cai?

Brusc, Joseph îi adresă un zâmbet larg.

– Eu și frații mei am început cu oi și vaci, pe când stăteam prin apropiere de Glasgow, răspunse, cu un accent scoțian parcă trezit la viață de amintirile stârnite de aceste vorbe. Și-apoi, când am venit la Londra, ne-am specializat pe cai.

Will se încruntă.

– În ce parte a Londrei ați lucrat?

– Mai ales în părțile de apus. De obicei, caii cei mai buni sunt ținuți pe-acolo.

– Caii cei mai buni?

Joseph schiță un alt zâmbet generos.

– Eu am așa, un talent al meu când vine vorba de caii buni. Cred că de-aia m-a luat doamna ducesă în slujba ei.

Will scoase un oftat, frustrat și incapabil să conceapă o modalitate de a obține ceva informații mai folositoare. În mod clar, interogatoriul nu era punctul lui forte. Avea impresia că se învârtea în cerc, fără rost.

– Mai aveți nevoie și de altceva, Excelență? întrebă vizitiul.

Da. Will ar fi avut nevoie de viața lui de dinainte, când totul era simplu, familiar și normal.

– Nu. Mulțumesc, adăugă apoi.

Joseph îi zâmbi din nou larg.

– Prea bine, Excelența Voastră.

Flăcăul se întoarse și se îndepărtă cu pași săltăreți.

Will rămase pe loc, uluit și nesigur.

Ca și cum i-ar fi simțit ezitarea, domnișoara Hughes veni lângă el și își băgă cu o mișcare firească brațul pe sub al lui, ca și cum s-ar fi aflat amândoi la o plimbare relaxată prin grădina de trandafiri a mamei lui. Degetele ei apăsau ușor pe mâneca hainei lui, iar șoldul i se atingea de al lui. Will închise ochii pentru o fracțiune de secundă, chinuitor de conștient de toate curbele corpului ei. În seara aceea, la balul lui, ar fi invitat-o la dans dacă nu ar fi dispărut. Doar ca să o aibă în brațe, chiar dacă numai pentru câteva momente efemere. Amintirea ei i se implântase în minte și, de atunci încoace, de mai multe ori decât ar fi fost dispus

să recunoască, Will își închipuise cum s-ar fi simțit să o aibă pe femeia aceasta lângă el, cu căldura corpului ei amestecată cu a lui. Își imaginase în repetate rânduri cum ar fi fost să-i fi furat o sărutare.

Dar nu anticipase dorința brută care emana din fiecare curbă a trupului ei, ca un arc electric care activa toate terminațiile nervoase ale pielii lui, stabilindu-i-se apoi în vintre și făcându-l să se simtă stânjenit. Chiar și cea mai ușoară atingere îl făcea să simtă o nevoie aproape febrilă. Fără să vrea, se aplecă ușor spre ea, inhalându-i mirosul. Săpun și raze de soare.

Misterul pe care-l reprezenta Joseph trecu brusc într-un plan neimportant când domnișoara Hughes îl trase ușor înainte, iar el o urmă, incapabil să se gândească la altceva decât să i se alăture. Era cu totul incapabil să gândească, nereușind altceva decât să se minuneze de acest impuls intens și brusc de a pune stăpânire pe buzele acelea arcuite. Își scutură capul, încercând să-și recapete un oarecare control asupra dorințelor sale atât de nărăvașe.

– Poate că Joseph e cam tânăr, spunea domnișoara Hughes, dar pot să vă asigur că e cum nu se poate mai capabil.

Will se străduí să asculte, însă observase că o șuviță evadată din cocul sever se lipise de o parte a gâtului ei și își închipuia cum ar fi fost să-și lipească buzele de suprafața umedă a pielii aceleia. Gustul sărat și...

– Dacă veți dori să priviți mai îndeaproape animalele noastre, Paul va fi încântat să vă facă pe plac imediat ce se va întoarce.

Vocea ei parcă venea de la cine-știe-ce distanță, însă nu se putea concentra asupra cuvintelor, ci doar asupra gurii ei, nici el nu știa prin ce minune. De ce nu observase aseară că n-ar fi trebuit decât să-și coboare un pic capul pentru a o săruta? Deasupra buzei superioare avea un mic pistrui pe care, în mod clar, trebuia să-l cerceteze.

Și de ce nu observase modul în care sânii ei formau curbele acelea ațâțătoare, parcă implorând să fie venerați? Nu erau prea mari, dar împingeau materialul rochiei în sus, parcă oferindu-se pe sub corsaj, iar Will avu impulsul irațional de a rupe rochia aceea urâtă, pentru a scoate la vedere corpul acela pe care nu-l

merita. Tânăra își întoarse capul, făcând semn către ceva aflat la distanță, iar părul ei îi mângâie lui bărbia, ca o panglică de mătase moale.

În seara aceea a balului fusese atât de atras de domnișoara Hughes încât acum, că era în prezența ei, această dorință extremă părea să devină din ce în ce mai acută. Poate pentru că tânăra aceasta era cât se poate de diferită de femeile exagerat de artificiale, de parfumate și de răsfățate cu care avusese de-a face de când moștenise titlul acesta afurisit. În mod normal, femeile se dichiseau și se fandoseau pentru a se prezenta în fața lui. Chicoteau, fluturau din gene și îi ascultau captivate fiecare cuvințel. Iar Jenna Hughes nu făcea nici unul dintre aceste lucruri. Nu-și trăgea de rochia aceea îngrozitoare, încercând să o aranjeze, nu se întorcea în așa fel încât să-și pună cât mai în valoarea profilul sau decolteul. Părea complet indiferentă față de modul în care arăta și, lucru chiar mai fascinant, nu părea să-i pese nici cât negru sub unghie ce părere avea el despre înfățișarea ei.

Poate că lui Will i se părea fascinantă tocmai această încredere în sine. Femeia aceasta superbă nu avea nevoie de artificii, de jocuri. Spunea exact ce gândea, și în spatele fiecărei vorbe a ei era un gând. N-avea să se arate sfioasă sau să recurgă la cine-știe-ce strategii. Când urma să o facă a lui, avea să fie vorba de pasiune brută. De atracție fizică și...

– Vă simțiți bine?

Se opriseră.

Will tresări, dintr-odată atent, dându-și seama că se holba în continuare la sânii ei, ca un școlar îndrăgostit. Închipuindu-și cum ar fi fost să facă dragoste cu o femeie pe care n-ar fi trebuit să o atingă în veci.

– Da? Dumnezeule mare, asta îi ieșise de pe buze ca o întrebare. La naiba, era duce, nu un papă-lapte! Rectifică: Da. Poftim, așa suna mai demn.

– Am vărsat ceva pe mine?

Jenna își cercetă corsajul rochiei, cu fruntea străbătută de o cută îngrijorată.

– Nu, îngăimă Will, bâlbâindu-se ușor. Mă gândeam că rochia asta e clar cel mai urât articol de îmbrăcăminte pe care l-am văzut vreodată.

Se felicită mental pentru cum ieşise din situaţie.

– O, Doamne! Aveţi un şarm copleşitor.

Fără să vrea, Will schiţă un zâmbet.

– Nu am nevoie să fiu şarmant, domnişoară Hughes. Sunt bogat şi am un titlu nobiliar.

– Adevărat. Plus că sunteţi şi chipeş.

Ducele rămase cu gura căscată, ca un şcolar, trăgând aer în piept şi scoţând un sunet umilitor pe care încercă să-l mascheze printr-o tuse prefăcută. Chiar îi spusese că era chipeş?

Domnişoara Hughes îl săgetă cu un zâmbet strâmb şi-i spuse:

– Sunt convinsă că vă ştiţi prea bine atuurile, Excelenţă. Toată Anglia le ştie.

– Poftim? Mai mult ca sigur nu auzise bine.

Tânăra începu să-i numere calităţile pe degetele ei subţiri.

– Aveţi un titlu nobiliar. Sunteţi înalt, cu părul ca pana corbului şi sunteţi chipeş. A, da, şi să nu uităm că sunteţi şi extrem de bogat. Pe scurt, sunteţi partida ideală pentru orice debutantă sau domnişoară la vârsta măritişului care are măcar un dram de ambiţie feminină.

De ce oare aceste cuvinte nu îi păreau a fi un compliment?

– Asta-i o perspectivă cam cinică.

– Prefer să spun că e *realistă*.

– Nu ţi-ai dori *şi tu* exact asta? Întrebarea fusese rostită înainte ca Will să ia în calcul posibilitatea ca răspunsul primit să nu-i fie pe plac.

– Ah. Tânăra începu din nou să meargă, iar Will o urmă fără să vrea. Din fericire pentru dumneavoastră, chiar nu.

Nu? Will aşteptă o explicaţie a acestei declaraţii, însă ea nu mai adăugă nici un cuvânt. Ducele se încruntă. Dacă femeia din faţa lui nu voia avere sau titluri, ce îşi dorea? Această întrebare îi aduse aminte că nici acum nu ştia nimic despre domnişoara Jenna Hughes. Şi tocmai acesta era motivul pentru care se afla aici, nu-i aşa? Astfel că, indiferent de impulsurile lui lubrice legate de ea, ar fi trebuit să se concentreze mai mult asupra datoriei sale de a-i descoperi trecutul şi secretele şi mai puţin asupra calităţilor ei fizice.

Îşi drese vocea.

– Povestește-mi despre tine, îi spuse pe un ton impunător, încercând să-și aducă aminte de ce trebuia să se considere norocos că ea nu voia nimic din ce ar fi avut el de oferit.

Femeia își ridică privirea către el, cu buzele în continuare arcuite în zâmbetul acela ușor.

– Ce doriți să aflați?

„Totul", îi răspunse el în sinea lui, uluit să-și dea seama că aceasta era adevărul și că nu avea nici o legătură cu datoria sa filială. Se hotărî totuși să pornească de la început.

– Unde ai copilărit?

Domnișoara Hughes își înclină ușor capul, pe gânduri.

– M-am născut în Dorsetshire, dar ne-am tot mutat pe când eram eu mică.

– „Ne-am"?

– Eu și tata. Între sprâncene îi apăru o cută.

– Te mai vezi și acum des cu tatăl tău?

– A murit.

„La naiba!" Ar fi trebuit să ia în calcul această posibilitate; în fond, era în slujba mamei lui ca doamnă de companie.

– Scuză-mă că ți-am trezit această amintire dureroasă. Condoleanțe.

Domnișoara Hughes ridică din umeri.

– Mulțumesc. S-a întâmplat destul de demult, dar tot îmi mai e dor de el uneori.

Will lăsă să se scurgă un interval de tăcere plină de respect care, spera el, fu suficient de lung cât să se încadreze în limitele politeții.

– Și mama ta? Ea unde e?

Domnișoara Hughes ridică din umeri.

– Dacă dați de ea, să-mi spuneți și mie. A dispărut a doua zi după ce m-a născut. Această ultimă frază fu rostită fără nici o urmă de răutate sau de amărăciune.

Will făcu o grimasă. Chiar se descurca lamentabil cu toate astea.

– Și cu ce se ocupa tatăl tău, domnișoară Hughes?

– Era chirurg.

Acest răspuns fu rostit cu o doză aproape imperceptibilă de ezitare.

– Unde?

– Şi-a început cariera într-un regiment de cavalerie. Apoi şi-a făcut propriul cabinet.

– Iar tu îi erai asistentă?

De unde apăruse întrebarea asta? Domnişoara Hughes îi aruncă o privire atentă.

– Sunt doar curios.

Dacă stătea să se gândească, Will îşi dădu seama că îi plăcea destul de mult ideea ca doamna de companie a mamei sale să aibă ceva cunoştinţe medicale. Era convins că acestea aveau să se dovedească utile, dacă asta nu se întâmplase deja.

– Da. Răspunsul ei fu scurt, completat doar de câteva cuvinte: L-am ajutat încă de când eram foarte mică.

Ei bine, măcar aşa se explicau purtarea ei directă şi încrederea în sine. În mod clar, domnişoara Hughes nu ar fi avut nevoie de substanţe volatile sau de săruri de mirosit când dădea piept cu vreo situaţie neplăcută. Cum era cea de seara trecută.

Şi totuşi, nu explica discuţia total nepotrivită pe care o avusese cu mama lui. Chiar la asta ajungea acum. Încântat cu progresul înregistrat până acum, continuă:

– Având în vedere că ţi se spune „domnişoară", să înţeleg că nu ai fost niciodată măritată?

Domnişoara Hughes încremeni pentru o fracţiune de secundă.

– Nu.

– Logodită?

Ochii ei alunecară spre orizont, în depărtare.

– O dată. Pe când eram tânără şi naivă.

– Iar acum nu mai eşti?

– Tânără?

Will se strâmbă.

– Mă refeream la „naivă".

– Bineînţeles. Zâmbetul uşor se întoarse pe buzele ei.

– Prea bine atunci, domnişoară Hughes, câţi ani ai?

– Douăzeci şi cinci, Excelenţă, răspunse ea şi apoi, cu un zâmbet strengăresc, adăugă: Mai mult sau mai puţin.

Will o privi surprins.

– Douăzeci şi cinci?

– Păreți surprins.

– Nu sunt, minți ducele.

Will făcea eforturi să creadă că nimeni nu încercase să pună stăpânire pe o asemenea creatură minunată. Doamne, o femeie ca ea ar fi trebuit să aibă cete întregi de bărbați întrecându-se pentru atenția și afecțiunea ei. Ar fi avut de unde alege.

– Să înțeleg că nu-ți dorești să te căsătorești?

– Nu mai sunt naivă, răspunse tânăra cu mâhnire, cu buzele curbându-se și cu gropița din obraz adâncindu-se. Deci nu, nu-mi doresc să mă căsătoresc. Continuarea liniei de sânge a familiei mele nu e vitală pentru lumea în care trăim. Din păcate, dumneavoastră nu sunteți la fel de norocos.

Will își smulse privirea de la buzele ei cu ceva efort, întrebându-se din nou dacă nu cumva ea făcea haz de el.

– Sunt duce, domnișoară Hughes. Sunt dator față de ducatul meu să mă însor și să am un moștenitor. Se strâmbă și adăugă: Probabil trei sau patru.

– Din câte spuneți, pare ceva îngrozitor.

Ochii ei inscrutabili îi întâlniră pe ai lui. Will nu avea idee dacă vorbea serios sau nu. Dar domnișoara Hughes nu avea cum să înțeleagă. Pentru un duce, căsătoria nu era nicidecum ceva care să-ți facă plăcere. Era o datorie pe care trebuia să o înduri.

– Și de ce-ai hotărât să nu te măriți cu el? întrebă impunător Will, iritat de neliniștea bizară pe care o trezea această perspectivă în el. Cu bărbatul acela cu care ai fost logodită?

Domnișoara Hughes își lăsă privirea în pământ și continuă să meargă în tăcere.

– De ce presupuneți că eu am fost cea care s-a răzgândit?

Această întrebare îl luă prin surprindere.

– Nici un bărbat care are măcar o urmă de onoare nu s-ar retrage dintr-un astfel de angajament, domnișoară Hughes. Pur și simplu, așa ceva nu se face. Numai o femeie poate să rupă o logodnă.

– Hm. Domnișoara Hughes scoase un sunet total neangajant.

– Domnișoară Hughes? Will aștepta în continuare un răspuns. Poți să-mi spui tu sau o să aflu totul despre trecutul tău pe alte căi.

– Sunt convinsă, mormăi ea, ca pentru sine. Apoi, tare: Pot să întreb de ce contează asta atât de mult pentru dumneavoastră?

Pentru că, oricât s-ar fi străduit, Will nu putea să creadă că vreun bărbat ar fi plecat de lângă femeia aceasta atât de fascinantă. Îşi drese din nou vocea.

– Pentru că eşti singura persoană care petrece atât de mult timp cu mama mea. În calitate de fiu şi de duce, am dreptul să ştiu exact ce fel de femeie eşti, domnişoară Hughes. Am tot dreptul să pun sub semnul întrebării loialitatea şi statornicia ta. Suntem cu toţii rezultatul trecutului nostru. Din momentul în care aceste cuvinte îi părăsiră buzele, le detestă cu ardoare. Ca şi cum el ar fi fost în măsură să arunce cu pietre...

– Rezultatul trecutului nostru. Domnişoara Hughes îi repetă vorbele atât de încet încât Will abia dacă le auzi. Apoi lăsă să-i scape un hohot mic, lipsit de orice umor şi spuse: Ei bine, e clar că asta suntem, dacă nu altceva...

Mâna ei se desprinse de mâneca lui, iar Will resimţi acut pierderea acestui contact. Deja regreta această intruziune în intimitatea ei, dar nu ştia cum să-şi retragă solicitarea pe care o făcuse atât de poruncitor. Domnişoara Hughes îşi îndreptase din nou atenţia asupra unui punct invizibil de la orizont.

– Prea bine, din moment ce este atât de important pentru dumneavoastră... Numele lui era Peter şi era ucenicul tatălui meu. Logodna noastră a fost stabilită când aveam şaptesprezece ani, iar el era doar cu câţiva ani mai mare decât mine, aşa că amândoi am convenit să aşteptăm un an înainte să ne cununăm. Peter nu avea bani cu care să punem bazele unei vieţi împreună, aşa că avea de gând să se folosească de acest an de logodnă pentru a economisi pentru viitorul nostru împreună. Dar aceste planuri s-au spulberat când tata s-a îmbolnăvit şi a murit, la doar câteva luni după logodna noastră. Se opri din vorbit şi continuă să meargă în tăcere, astfel că singurul sunet care se mai auzea era scrâşnetul pietrişului sub botinele ei, estompat de poalele rochiei lungi. Apoi reluă firul povestirii: Iniţial, eram plini de speranţă. Peter a preluat cabinetul tatei şi muncea pe brânci. Amândoi munceam din răsputeri. Peter era priceput... fusese un învăţăcel foarte silitor. Dar era tânăr. I-a fost... ne-a fost aproape imposibil

să ne luăm plata pentru serviciile prestate. Puțini dintre pacienții noștri s-au simțit obligați să plătească tratamentele aplicate de un băietan fără experiență și fără reputație. Cei mai ticăloși au fost cei care, grație dreptului din naștere, nu puteau fi atinși de brațul legii. Mai întâi am pierdut casa. Nu că ar fi fost cine știe ce, dar ne asigura un acoperiș deasupra capului când ploua și ne oferea căldură iarna. După aceea, a devenit din ce în ce mai greu să ne ajungem cu mâncarea. A trebuit să vindem mare parte din instrumentele tatei doar pentru a nu muri de foame. Zi de zi, trebuia să ne luptăm doar pentru a supraviețui. Peter a ajuns la capătul puterilor chiar după venirea iernii și a dispărut, pur și simplu. Mai târziu am aflat că a intrat în armată. Slujbă, un pat cald și mese asigurate.

– Te-a părăsit pentru a intra în armată? răbufni Will, îngrozit.

Domnișoara Hughes se oprise din mers, deși nu-și luase ochii de la linia orizontului.

– Un chirurg cu degerături la degete nu-i de folos nimănui, Excelență. Și, încet-încet, amândoi am fi murit de foame. Nu putea să se întrețină nici pe el, cu atât mai puțin pe mine. A luat hotărârea pe care trebuia să o ia, atâta tot.

– Ei, pe dracu'! mârâi Will. Eu l-aș fi vânat și l-aș fi făcut bucăți cu mâinile mele.

Când îl auzi atât de pornit, Jenna strâmbă din buze.

– Când mi-am dat seama că n-avea să se mai întoarcă, mi-a trecut și mie prin cap asta. Mai ales după ce-am descoperit că luase și ce mai rămăsese din instrumentele medicale ale tatei.

– Și de ce n-ai făcut-o?

Zâmbetul se pierdu.

– În ziua după ce a plecat, am... am pierdut copilul nostru. Am sângerat foarte mult. În noaptea aceea am fost convinsă că o să mor până la ziuă. Aceste ultime cuvinte fură rostite cu aceeași emoție cu care ar fi citit o notă de transport. Continuă: Dar, evident, nu am murit. Nu eram în stare să vânez pe nimeni, nicăieri, dar cel puțin eram în viață.

– Te-a părăsit și tu erai însărcinată?

Will puse această întrebare cu o grijă concentrată, sigur că, dacă ar fi dezlănțuit emoția care-i străbătea sufletul, ar fi zis sau ar fi făcut ceva ce ulterior ar fi regretat.

– Nu știa că urma să am un copil. Și eu... doar bănuiam că aș fi fost însărcinată. Vântul îi desprinse o șuviță din coc, iar aceasta fu împinsă peste fața ei, ascunzându-i expresia. Apoi rosti: Nu e ceva neobișnuit. Mai ales în prima fază a sarcinii.

După ton, ai fi putut crede că recita un pasaj din vreun manual medical.

– Îmi pare foarte rău, îi zise Will în șoaptă.

Îi părea rău că fusese trădată. Îi părea rău pentru tot ce îndurase. Îi părea rău că avusese aroganța de a-și băga nasul în ceva ce nu avea nici un drept să cunoască. Se chinuia, agonizant de conștient că nu avea nici cea mai vagă idee privind ce ar putea zice pentru a-și scuza în vreun fel purtarea.

– Mulțumesc pentru cuvintele amabile, Excelență, răspunse domnișoara Hughes, dându-și părul de pe față. Îi întâlni privirea cu calm, adăugând: Dar toate astea au fost demult și n-are nici un rost să le mai aducem la lumină, nimic nu le mai aduce înapoi, indiferent cât de dragi mi-au fost. Trebuie să trăim în prezent ca să... ca să trăim cu adevărat.

Lui Will îi venea greu să coreleze oroarea celor povestite de ea cu aerul ei calm și controlat.

– Dar ceea ce ți s-a întâmplat nu a fost deloc drept.

Și ea credea același lucru, nu? Pe buzele ei apăru un zâmbet ciudat, iar ochii ei deschiși la culoare îl măsurară grav.

– V-ați întrebat vreodată de ce ajunge o femeie să se angajeze ca doamnă de companie?

Will se holba la ea, fără să înțeleagă.

– La fiecare bal, prin colțuri sunt uitate femeile care au crezut cândva că viața lor o să se dovedească a fi cu totul altfel decât e cu adevărat. Suflete care au fost rănite, trădate și ciuntite într-un mod mult mai grav decât am pățit-o eu. Făcu o pauză, apoi reluă: Viața e rareori dreaptă, Excelență.

– Mama știe... ce mi-ai spus acum? întrebă Will, în derivă pe un ocean de nesiguranță tulburătoare.

– Da. Își înălță bărbia. Sper că ceea ce v-am spus nu vă face să puneți la îndoială în vreun fel dăruirea cu care mă achit

de îndatoririle mele față de doamna ducesă. Mai devreme ați vorbit de loialitate. Vă rog să nu mi-o subestimați.

– Nu. Bineînțeles că nu. Will profită entuziast de ocazia pe care i-o oferise tânăra de a schimba subiectul, deși asta îl făcea, cumva, să se simtă ca un laș: În cazul acesta, poate că mi-ai putea spune mai multe despre aceste îndatoriri, domnișoară Hughes. Ce anume faci pentru mama? Bine, în afară de a-i aduce reptilele...

Acel zâmbet vag pe care Will nu-l pricepea își făcu din nou apariția pe chipul ei, iar domnișoara Hughes porni din nou.

– Nu sunteți deloc de acord...

– Cu șarpele? Nu. Cu găinile? Nicidecum. Cu faptul că nu-i pasă deloc de părerea celor de-un rang cu ea? Nici atât. Will știa că aceste cuvinte îl puteau face să pară nepăsător, dar reprezentau esența motivului pentru care era aici. Îmi iubesc mama, domnișoară Hughes. Dar nu putem continua în felul ăsta.

– În ce fel? Glasul ei nu avea absolut nici o inflexiune.

– Știi foarte bine la ce mă refer, răspunse el, pe un ton în care se strecura o notă iritată. Toată lumea crede că e o babă țăcănită!

– Da, chiar așa, nu? murmură domnișoara Hughes și, pentru câteva momente, lui Will i se păru că sesiză o nuanță de mândrie în vorbele ei. Credeți că e nebună? întrebă ea apoi, fără să se uite la el.

Înainte de a-i răspunde, Will încercă să înghită nodul acela afurisit care i se formase în gât.

– Nu cred una ca asta, nu, începu el. Dar, oricât de rușinat aș fi de acest lucru, nu am petrecut suficient timp cu ea în ultimii ani pentru a ști sigur. Tocmai de aceea m-am hotărât să mă mut aici – pentru că îmi fac griji că răspunsul la această întrebare ar putea fi unul afirmativ. Și, oricum, sper că vei fi de acord cu mine că trebuie să eliminăm aceste excentricități pentru binele ei. Lumea bună poate fi crudă și nu vreau să o văd suferind.

– Da, lumea bună chiar poate fi crudă, se declară de acord domnișoara Hughes.

– Să-nțeleg că răspunsul tău e „da"?

– „Da"?

Își ridică în sfârșit privirea către el, cu o expresie întrebătoare.

– Că în viitor pot conta pe tine să te ocupi mai bine de supravegherea modului în care ducesa se prezintă în public?

Domnişoara Hughes îl privi preţ de un minut care lui i se păru o eternitate, cu nişte ochi mult mai maturi şi mai înţelepţi decât îşi dăduse el seama până atunci. În două rânduri i se păru că voia să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Lui Will i se părea că pierdea ceva important.

– Prea bine, Excelenţă, zise domnişoara Hughes, într-un final. Mă voi strădui să mă achit cât mai bine de această sarcină.

– Minunat. Will dădu din cap, aprobator. Se felicită pentru această mică victorie, deşi ceva tot i se părea a fi în neregulă. În fine, nu conta. Cel puţin o porniseră în direcţia cea bună. Adăugă: În cazul acesta, trebuie să insist să participi la toate evenimentele sociale la care va fi prezentă. Nu vreau să fie lăsată în lume nesupravegheată. Dacă se trezeşte să pună la cale unul dintre planurile acelea excentrice ale ei, ar fi mai bine să fim măcar avertizaţi din timp.

– Bineînţeles. Pe chipul domnişoarei Hughes apăruse o expresie ciudată.

– E vreo problemă, domnişoară Hughes?

– Semănaţi cu mama dumneavoastră mai mult decât vă daţi seama, Excelenţă.

Will se îndoia serios că aşa ceva era adevărat. Nu avea nimic din mama lui. Sau, cel puţin, aşa credea. Adevărul era că abia dacă o cunoştea. Şi...

– Şi iată că am ajuns, anunţă domnişoara Hughes, smulgându-l pe Will din meditaţiile sale.

Will îşi ridică privirea şi clipi, surprins să-şi dea seama că se aflau în partea din spate a reşedinţei ducesei. Cum ajunseseră aici? În urmă cu câteva secunde, fuseseră la grajduri.

– L-am rugat pe George să treacă în revistă cheltuielile şi registrele cu dumneavoastră, astăzi, îi spuse tânăra pe un ton amabil.

Ca la un semn, uşa se deschise, iar bătrânul care salvase peruca în seara precedentă îşi făcu din nou apariţia.

– Cheltuielile? întrebă Will, încă năucit de cum ajunsese înapoi la casa mamei sale.

– Da. Din moment ce ați avut amabilitatea de a vă oferi să o ajutați pe ducesă și să vă asigurați că totul e în regulă, m-am gândit că o să doriți să începeți de la registrele cu cheltuieli și venituri ale gospodăriei.

Domnișoara Hughes își ridică privirea către el, cu aerul cuiva care aștepta ceva.

– Bineînțeles. Verificarea registrelor era pentru Will chiar ultimul lucru din lume pe care ar fi vrut să-l facă.

Domnișoara Hughes făcu semn către bătrânul servitor:

– George o să vă răspundă la orice întrebare pe care ați avea-o, îi spuse. Se ocupă de registrele mamei dumneavoastră de ani buni.

– Poftim?

George se aplecă spre gura domnișoarei Hughes, căci după toate aparențele nu deslușise altceva decât că era vorba de el.

– Am zis c-o să-l ajuți pe Excelența Sa cu orice ar avea nevoie, strigă tânăra spre secretarul în vârstă.

Fața îmbătrânită a lui George se smochini într-un zâmbet.

– Orice-ați avea nevoie, Excelența Voastră, rosti cu respect, gata-gata chiar să-i adreseze un salut milităresc lui Will.

– Mare deștept, mormăi Will cu ciudă.

– Poftim?

– Am zis... de-abia aștept! strigă Will, simțindu-se ridicol. Se întoarse către domnișoara Hughes, vorbindu-i pe un ton scăzut: De ce ține mama în slujbă un secretar surd?

– Defectul de auz nu-i afectează nicidecum îndatoririle de aici.

Domnișoara Hughes își puse mâinile în șolduri.

– Îndatoriri? Dar ce, are mai multe? Will nu-și putea închipui ce alte servicii ar fi putut presta în slujba ducesei acest bătrân.

– George a fost în artileria regală vreme de optsprezece ani. De-aceea nu mai aude. Dar era unul dintre cei mai pricepuți tunari ai vremii sale.

– Și de ce are nevoie mama de un artilerist printre angajații săi?

Will își auzi glasul devenind mai puternic. Dumnezeule mare, simpla idee ca mama sa să aibă acces la substanțe explozive îl făcea să-și simtă genunchii moi.

Domnișoara Hughes chicoti.

– De obicei, artileriștii se pricep foarte bine la calcule, Excelență. Traiectorii, unghiuri, distanțe, lucruri de-astea. Haideți, duceți-vă cu el. Am pus să fie totul pregătit în birou. O să vă trimit un servitor cu masa de prânz acolo și apoi o să vă văd mai târziu, la cină. Presupun că o să aveți nevoie de câteva zile pentru a trece prin toate registrele.

Will se strâmbă.

– Mama dumneavoastră are noroc să aibă un asemenea fiu, adăugă domnișoara Hughes, cu o compasiune tristă în glas. Ai milă de Excelența Sa, George, spuse tare. Și ai grijă să o iei cu începutul. Excelența Sa se dedică întru totul sarcinii de a se asigura că mama sa e pe mâini bune.

– Bineînțeles, domnișoară Hughes. Artileristul devenit secretar îi adresă o privire plină de afecțiune înainte de a i se adresa lui Will: Vreți să mă urmați, Excelență?

Will scoase un geamăt. Chiar nu voia să se ducă împreună cu George în birou, pentru o zi întreagă de verificat calcule. Dar nici nu avea cum să refuze. Asta voise. Sau cel puțin asta spusese aseară că ar vrea, într-un acces nechibzuit de datorie filială. Dacă acum s-ar fi împotrivit, ar fi părut un idiot nehotărât, mai ales în fața domnișoarei Hughes. Deja regreta că n-avea să mai fie alături de ea.

Voia să petreacă mai mult timp cu ea. Timp în care să se revanșeze pentru intruziunea aceea oribilă în viața ei personală. Timp pentru a înțelege cum era posibil ca o femeie care trecuse prin asemenea greutăți putea găsi puterea de a ierta. Timp ca să se scalde pur și simplu în razele frumuseții ei, ca să simtă căldura încrederii ei în propriile forțe.

În lumea lui, frumusețea era un lucru obișnuit. Puterea, grația și loialitatea erau însă lucruri mai rare. În mod clar, recunoscuse față de sine că era atras de domnișoara Hughes. Dar acum se temea că atras se transformase în captivat și, de aceea, era probabil mai bine să se retragă și să lase ceva spațiu între ei. Să-și regăsească o oarecare obiectivitate. Un oarecare autocontrol. Nu prea era sigur că n-avea să facă cine știe ce nesăbuință imposibil de reparat mai apoi.

– Urăsc contabilitatea, mormăi Will, ca pentru sine, în timp ce făcu primii paşi către casă. E o plictiseală totală.

– Poftim? George îşi duse din nou palma la ureche, ca un fel de pâlnie improvizată.

– Am zis că de-abia aştept să ne apucăm de treabă! îi strigă Will.

George îi aruncă o privire aprobatoare.

– Prea bine, Excelenţă. Apoi se întoarse şi intră din nou în casă, făcându-se nevăzut.

Will îi mai aruncă domnişoarei Hughes o ultimă privire. Aceasta stătea în acelaşi loc, scăldată în lumina soarelui, cu zâmbetul acela detaşat pe figură, petrecându-l cu privirea. Bărbatul oftă din nou, pradă unei nefericiri cât se poate de reale, şi porni în urma secretarului.

Abia mai târziu îşi dădu seama că, din cauza lucrurilor pe care le aflase de la doamna de companie a mamei sale, uitase cu totul de grajduri.

Capitolul 5

Jenna se prăbuşi într-un fotoliu, simţindu-se de-a dreptul extenuată. Se concentrase atât de mult asupra grajdurilor şi a explicaţiilor pe care trebuia să le dea, că nu anticipase şi nici nu se pregătise pentru interesul manifestat de duce în ceea ce privea viaţa ei personală. Acest interes era rezonabil şi de înţeles, din moment ce o doamnă de companie era mereu cercetată foarte atent de cei care îi plăteau serviciile. Închise ochii.

Detesta să vorbească despre trecutul ei, dar nu din motivele la care s-ar fi aşteptat lumea pentru o femeie ca ea. Se împăcase de mult cu întâmplările nefericite de care avusese parte în urmă cu atâţia ani. Deşi gândurile la Peter şi la copilaşul lor nenăscut încă o mai tulburau, acum durerea era mai surdă, mai estompată. Şi, spre surprinderea ei, o parte din ea simţea că durerea

ei se potolise chiar mai mult după ce-şi împărtăşise povestea cu tânărul duce.

Fusese o alinare pentru sufletul ei – să se confeseze cuiva în care instinctiv avea încredere şi, văzându-şi vorbele acceptate cu atâta deschidere, acestea parcă îşi mai pierduseră din potenţialul de suferinţă. Nu fără o oarecare ruşine, se întreba dacă nu cumva se pripise să-şi dea cu părerea despre caracterul lui. Căci regretul pentru ce i se întâmplase ei fusese unul autentic şi, în mod clar, asta o făcuse să se simtă mai puţin singură.

Cu toate acestea, cealaltă parte, mai practică, a fiinţei ei se temea că pusese în pericol întreaga operaţiune a ducesei dezvăluind atâtea lucruri despre propria persoană. Bineînţeles, cea mai mare parte a activităţilor ducesei erau la limita ilegalităţii şi prea multe dintre ele puteau fi puse în legătură cu anumite evenimente din trecutul Jennei. Dacă Will avea de gând să continue să-şi bage nasul prin treburile de la reşedinţa ducesei ca un copoi afurisit, ar putea face legăturile evidente între ce avea să descopere şi trecutul Jennei. Şi, dacă se întâmpla una ca asta, ea şi Eleanor ar fi intrat clar la apă.

Asta pentru că întreaga lor operaţiune era rezultatul a ceea ce aflase ea legat de datoriile neplătite. Jenna ştia din proprie experienţă că un nobil care nu plătea negustorii şi negustoresele care trudeau în slujba lui era, de cele mai multe ori, scutit de orice responsabilitate în faţa legii. Membrii aristocraţiei poate că se gândeau de două ori înainte să ignore facturile pe care trebuiau să le achite faţă de negustorii cu experienţă şi reputaţie, însă cei nou intraţi în branşă erau complet expuşi. Multe ateliere şi prăvălii erau închise zi de zi pur şi simplu pentru că proprietarii nu reuşeau să strângă banii care le erau datoraţi. Şi, deşi se considera că era o lipsă de onoare ca un gentleman să ignore o datorie faţă de un alt aristocrat, nu acelaşi lucru se aplica şi pentru cei care se aflau pe treptele inferioare ale societăţii.

Ei bine, exact ca Jenna şi ca ducesa de Worth.

Jenna se mira uneori de ironia acestei situaţii: aristocraţii puseseră la punct un sistem solid de legi pentru pedepsirea escrocilor şi a datornicilor în timp ce ei, ca pătură socială, erau de-a dreptul intangibili. Astfel că, în decursul anilor, născocise

o metodă destul de ingenioasă de a restabili oarecum un echilibru şi, spre încântarea ei, Eleanor se dovedise dispusă să-i fie parteneră. Împreună, îi storceau de bani pe cei mai josnici dintre aristocraţi – pe aşa-numiţii nobili lipsiţi, de fapt, de orice sentimente nobile – pentru a-i salva pe negustorii scăpătaţi pe care aceşti purtători de titluri îi înşelau zi de zi. Şi, deşi îşi desfăşuraseră operaţiunile şi pe alte hipodromuri în trecut, locul preferat la Jennei fusese întotdeauna Ascot, unde majoritatea nobilimii sclivisite care paria ştia mai multe despre modă decât despre caii pursânge şi despre cei care-i înscriau la curse.

Ţinuse cont de sfaturile primite de la Eleanor. Tot ce-i spusese ducelui fusese complet adevărat. Tatăl ei fusese într-adevăr chirurg. Chiar servise în armată, cu trupele de cavalerie, înainte de a pune bazele propriului cabinet. Iar Jenna îl ajutase de când fusese suficient de măricică pentru a fi învăţată una-alta. Ceea ce nu îi spusese însă fusese că pacienţii tatălui ei aveau de obicei patru picioare. Dacă era nevoit, tatăl ei putea să se ocupe şi de nişte soldaţi răniţi şi aflaţi în stare critică, dar, deşi putea foarte bine să trateze şi oameni, acesta dădea mereu întâietate animalelor din regiment.

Tatăl ei nu fusese un chirurg pur şi simplu. Fusese chirurg veterinar.

Educaţia Jennei fusese cel puţin neobişnuită, ba chiar şocantă în ochii unora. Tatăl ei se străduise cât putuse să-şi crească singur fiica. Dar în mod clar nu avusese parte de guvernante sau de lecţii de pian – asemenea lucruri nu erau de nici un folos în grajdurile pentru caii de curse unde-şi desfăşura activitatea părintele ei. În loc de asta, Jenna ajunsese să fie versată în deschiderea abceselor cu lanţeta şi tratarea cu prişniţe a crăpăturilor de copite şi era foarte îndemânatică la mânuit acul pentru coaserea rănilor, dar şi a pânzei. Avea un repertoriu impresionant de cântece deocheate, de genul celor care se cântau prin cârciumi. Pe la treisprezece ani, un vizitiu bun la suflet, care avea şi el fiice, se ocupase să o înveţe şi cum să dea un croşeu pe cinste, în caz că avea să aibă vreodată nevoie.

Însă nici una dintre aceste abilităţi n-ar fi ridicat-o în ochii ducelui şi nici nu l-ar fi convins că era o doamnă de companie ideală.

Partea bună totuşi era că probabil Worth nu avea să îşi mai bage nasul în trecutul ei. Când îi răspunsese la întrebări cu o sinceritate brutală, Jenna văzuse pe chipul sărmanului om o stânjeneală maximă şi o consternare pe măsură. Acum nu avea decât să spere că francheţea ei avea să-l descurajeze să pună întrebări şi celorlalţi angajaţi ai ducesei. Cei mai mulţi aveau secrete mult mai periculoase decât ale ei.

– Domnişoară Hughes?

Jenna tresări şi îşi îndreptă imediat spatele, dându-şi seama că stătea prăvălită pe fotoliu, ca un ogar de vânătoare care băuse din greşeală berea stăpânului.

– Îmi cer iertare, nu am vrut să te sperii. Te simţi rău? În vocea rafinată a lui Luke se descifra un accent de îngrijorare.

Jenna îşi întoarse privirea către majordomul ducesei.

– Sunt bine, mulţumesc. Făcu o pauză, apoi adăugă: Ia spune-mi, Luke, când ducele o să te întrebe prin ce împrejurări ai ajuns în slujba ducesei, ce răspuns o să-i dai?

Luke o privi, gânditor.

– Păi... adevărul, evident.

– Şi anume?

– Că mă pricep să deschid uşi.

Jenna pufni:

– Doar uşi?

– Şi ferestre, şi zăvoare şi tot felul de încuietori, dar nu văd de ce m-aş lăuda. Modestia e mult mai potrivită cu slujba de majordom, nu crezi?

Îi adresă un zâmbet moale.

– Chiar aşa.

Zâmbetul bărbatului dispăru treptat.

– Am venit să te chem. Ai nişte vizitatori. Înălţimea Sa e deja în salonul de dimineaţă.

– Mulţumesc. Alungându-şi din minte toate gândurile legate de duce, tânăra se ridică, scuturându-şi poalele rochiei simple. Îl lăsă pe majordom să-i ţină uşa, după care îl aşteptă să vină chiar în urma ei. Despre cine e vorba?

Sprâncenele blonde ale lui Luke se unirăîntr-o încruntare.

– Doamna Monroe. Şi fiica ei.

Jenna se încruntă și ea. Le mai ajutaseră o dată pe croitoresele acelea pricepute și, deși acestea le acceptaseră ajutorul, arătaseră destul de clar că nu suportau ideea de a se baza pe alții pentru a-și rezolva problemele. Dacă veniseră acum, în mod clar lucrurile stăteau foarte prost.

– De data asta câți bani au de recuperat? întrebă Jenna.

Luke ridică din umeri.

– Nu știu. Înălțimea Sa m-a trimis să te chem.

Jenna ajunse în salonul de dimineață și intră discret.

Ducesa stătea la micul birou, luându-și notițe pe o bucățică de hârtie. Croitoreasa mai în vârstă stătea lângă ea, într-o poziție rigidă, pe un scaun cu spătarul drept. Domnișoara Monroe stătea în picioare lângă fereastră, cu un aer stânjenit și nefericit.

Luke își drese glasul, apoi spuse, total inutil:

– Am găsit-o pe domnișoara Hughes, Înălțimea Voastră.

– Mulțumesc, Luke, răspunse Eleanor cu un aer absent, după care-și îndreptă din nou atenția asupra hârtiei din fața ei.

– Mai aveți nevoie și de altceva? întrebă politicos Luke. Privirea sa atentă o incluse în câmpul său și pe domnișoara Monroe, iar frumoasa fetișcană se înroși până în vârful urechilor.

Jenna simți un junghi de compasiune pentru tânăra de lângă fereastră. Luke era un bărbat incredibil de arătos.

– Nu, mulțumesc, Luke, murmură Eleanor, iar majordomul se retrase la fel de silențios pe cum intrase.

– E o adevărată plăcere să vă revăd, li se adresă Jenna celor două musafire. Deși bănuiesc că motivul acestei vizite nu e deloc unul plăcut.

Păstră un ton liniștit, dar direct.

– Eu am pus-o să vină, izbucni domnișoara Monroe. Avem nevoie de ajutor și nu am știut ce altceva am fi putut face sau cui altcuiva să ne adresăm. Părea gata să izbucnească în lacrimi.

Gura doamnei Monroe se reduse la o linie subțire. Jenna observă că, de când o văzuse ultima oară, în părul cândva brunet îi apăruseră multe fire albe.

– Nu-mi place să stau cu mâna întinsă, rosti femeia printre dinți.

– Aici nu e vorba de pomană, îi răspunse Eleanor, cu glasul oțelit. Pomană ar fi să luați ceva pentru care nu ați muncit. Iar voi

ați câștigat cu greu fiecare bănuț de aici, ba chiar mai mult de-atât. Făcu semn către lista din fața ei.

– Cât e în total? întrebă Jenna.

– Patru sute optsprezece lire, zise Eleanor.

– Cât?

– Patru sute...

Jenna flutură din mână, într-un gest de întrerupere politicoasă. O auzise de prima oară.

– De la o singură persoană sau mai multe?

Domnișoara Monroe se duse în spatele mamei ei, ținându-și poalele cu mâinile strânse atât de tare încât pielea din jurul încheieturilor i se albise.

– Lordul Brockford a comandat o garderobă întreagă pentru noua sa soție. Două rochii de călătorie, trei de dimineață, șase ținute de plimbare, o rochie pentru stat în grădină, patru de seară și un costum de călărie. Le-am trimis pe toate în urmă cu două luni. Data trecută când am fost la reședința domniei sale, și-a pus servitorii să ne dea afară. Lady Caudel ne-a comandat acum două luni două rochii de bal, pentru fiicele ei, dar pretinde că domnișoara Louisa s-a răzgândit în privința culorii, după ce a purtat rochia, iar domnișoarei Leticia nu i-au plăcut trandafirii de mătase de pe tivul celei făcute pentru dânsa. N-a vrut să le achite și nici să ni le trimită înapoi.

Jenna simți furia aceea familiară acumulându-i-se în piept. Trase aer adânc în piept, forțându-se să proceseze totul rațional.

– De cât aveți nevoie?

Domnișoara Monroe își mușcă buza de jos.

– Avem datorii pentru chirie, dar cea mai urgentă problemă sunt banii pe care trebuie să-i dăm negustorilor de materiale. Nu mai vor să ne dea pe datorie și, fără materiale, nu putem să mai facem nici o haină. Avem patru comenzi care trebuie terminate până la sfârșitul săptămânii, de la niște oameni care ne-ar plăti și, dacă nu putem să le onorăm, o să apeleze pur și simplu la altcineva. Și dacă rămânem fără clienți... Glasul i se stinse, copleșit de disperare.

Aveau să sfârșească pe străzi, chinuindu-se să nu moară de foame.

Eleanor bătu uşurel cu pana în blatul mesei de scris, lăsând pe acesta mici picături de cerneală.

– Lasă-le pe domnişoarele Louisa şi Leticia în seama mea. Răzgâiatele alea două au minte laolaltă cât o vrăbiuţă. Amândouă s-au ţinut tot timpul după fiul meu în sezonul trecut. Şi, chiar dacă aş prefera să-mi pun ştreangul de gât decât să permit ca vreuna dintre ele să-mi ajungă noră, pot totuşi să le fac să le fie aşa ruşine încât să vă dea banii. Notă rapid ceva pe hârtia din faţa ei.

Chipul doamnei Monroe se mai relaxă puţin.

– Iar eu o să pot să încasez datoria lordului Brockford la Ascot, rosti Jenna, cu convingere în glas. E ţinta perfectă. Are o grămadă de bani şi tot ce-şi doreşte e să-şi impresioneze egalii. Şi, lucrul cel mai important dintre toate, are o părere mult prea bună despre cunoştinţele sale despre cursele de cai.

– Cursele de la Ascot sunt abia peste o săptămână, îi aminti Eleanor. Şi e vorba de cea mai mare datorie. Presupun că au nevoie de banii respectivi mai devreme de-atât.

Croitoresele aprobară cu o mişcare din cap şi expresii oarecum indispuse.

– V-aş da chiar eu banii, numai că pentru o sumă aşa mare aş avea nevoie şi de semnătura fiului meu la bancă. Ducesa era foarte încruntată. Trebuie să evit cu orice preţ asta, mai ales acum, că Worth s-a hotărât să se intereseze atât de îndeaproape de treburile mele. Poate că o să pot să vând vreun diamant.

– Nu, reacţionă Jenna imediat. Sunt prea multe persoane care depind de banii pe care îi aduc diamantele acelea. De-aia le-am şi ţinut mereu separat.

– Suma va fi recuperată, spuse Eleanor. Gisele ar înţelege.

Jenna nu se îndoia că fosta marchiză de Valence s-ar fi arătat mai mult decât înţelegătoare. De fapt, dacă era o persoană care să înţeleagă acţiunile disperate, aceasta ar fi fost Gisele. Dar acelea erau diamantele ei şi le obţinuse cu un preţ foarte ridicat.

Tânăra doamnă de companie şovăia.

– Cât crezi că putem stoarce de la Brockford anul ăsta? o întrebă Eleanor.

– Toată suma, răspunse Jenna.

– Eşti sigură?

– Da.

– Bine atunci, așa rămâne.

– Bine, capitulă Jenna.

Cele două croitorese păreau oarecum năucite.

Eleanor întinse mâna în spate, către șnurul clopoțelului pentru servitor și trase de el. În mai puțin de un minut, Luke apăru din nou. Domnișoara Monroe se îmbujoră din nou, ca la comandă.

– Te rog să-i spui lui Joseph să-mi pregătească trăsura, i se adresă ducesa, pe un ton impunător. Pe cele două musafire le întrebă: Cum ați ajuns aici?

– Am venit pe jos.

Expresia doamnei Monroe era de-a dreptul sfidătoare.

– Dumnezeule mare! Cred că v-a luat ore bune.

– Doar două, mormăi domnișoara Monroe.

– Ei bine, eu mă bucur că strămoșii mei au hotărât să-și stabilească reședința lângă Londra, nu lângă Țara Galilor. Și, în mod clar, nu vă întoarceți tot pe jos. Vă las eu, în drum către surorile Caudel. Știu sigur că sunt încă în oraș.

– Dar sub nici o formă nu trebuie să afle că ne-am plâns, îngăimă domnișoara Monroe, cu un aer oripilat. Nimeni n-o să ne mai dea de lucru!

Eleanor flutură ușor din mâinile ei împodobite cu inele.

– Nu, Doamne, doar n-o să deschid un subiect așa vulgar cum este cel al negustorilor, zise batjocoritor. Nu, o să turui despre cum fiul meu, ducele – ducele burlac – stă îngropat în hârtii în biroul meu, cercetându-mi cu trudă registrele și însemnările financiare. E o muncă epuizantă, zău, dar un om ca el nu suportă persoanele care nu-și țin evidența clară a finanțelor și chiar detestă să vadă vreo datorie neachitată. Ca să nu mai spun că aceea care o să-i fie consoartă va trebui să fie capabilă să țină registrele moșiei în perfectă ordine. Scoase un hohot batjocoritor, după care adăugă: Vă asigur că până diseară o să vă primiți banii. Măcar o să vă ajungă ca să vă puteți apuca de lucru?

Cele două croitorese dădură încet din cap, în semn de acord.

– Minunat. Așa, acum spuneți-mi... când ați mâncat ultima oară?

În salon se lăsă o tăcere stânjenită.

– Luke, spune-i, te rog, lui Margaret să pregătească o gustare pentru musafirele noastre. Poate să le-o servească aici, până o să fie pregătită trăsura. Domnișoară Hughes, o să vii cu mine în după-amiaza asta. Te rog, alege o piatră potrivită pentru vânzare aici, în Londra. Ceva de dimensiune medie, dar destul de comun. Domnul Ross mi-a oferit un preț excelent data trecută. Cred că, după mica mea vizită de curtoazie, o să-i onorez din nou prăvălia cu prezența mea. Mângâie ușor brațul doamnei Monroe: O să mă asigur că o să primiți banii care vi se cuvin până mâine-dimineață. Unul dintre servitorii mei o să vi-i aducă la prăvălie. Puteți să vă plătiți datoriile și să continuați să vă faceți meseria.

– Mulțumim, zise în șoaptă doamna Monroe, răsuflând ușurată.

Din câte se părea, fiica ei era din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Ducesa bătu din palme.

– Acum plecați de-aici. Făcu un gest de alungare amabilă către Luke și Jenna. Azi am o groază de lucruri de făcut și oameni de văzut.

– Prea bine, Înălțimea Voastră.

Luke schiță o plecăciune scurtă, deși ochii nu i se dezlipiră de la domnișoara Monroe.

– Să-nțeleg că o să te bați cu Joseph pentru privilegiul de a o conduce pe încântătoarea domnișoară Monroe acasă? murmură Jenna în timp ce ea și majordomul se apropiau de ușă.

– Sunt convins că fratele meu mai mic o să fie foarte ocupat în după-amiaza asta, răspunse Luke, în șoaptă. Nu e singurul care poate să strunească bidiviii de la trăsură. Majordomul îi aruncă un zâmbet larg și porni cu pași grăbiți către grajduri.

– A, domnișoară Hughes? Se auzi vocea ducesei în urma ei, iar Jenna își băgă din nou capul în salonul de dimineață.

– Da, Înălțimea Voastră?

– Te rog, pune și vreo doi pui în trăsură, să fie.

Jenna urcă grăbită la etaj, către apartamentul ducesei. Fără nici o ezitare, traversă budoarul cu puține articole de mobilier până

la şifonierul din lemn sculptat care se afla lângă peretele opus uşii. Deja cataloga în minte diamantele care mai rămăseseră. Unele erau prea mari şi ostentative pentru a fi amanetate la nivel local. Când era nevoie, giuvaierele de genul acesta erau trimise în mod secret către Lady Josephine, sora ducelui şi fiica lui Eleanor, care locuia, din câte ştia Jenna, undeva în Italia. Tânăra doamnă de companie a ducesei nu o întâlnise niciodată pe fiica acesteia, dar sumele mari pe care aceasta i le trimitea ducesei o convinseseră că avea un mare talent pentru negocieri avantajoase. Iar banii obţinuţi ajutaseră foarte multe femei să iasă din situaţii care păruseră îngrozitor de lipsite de speranţă. Uşa dulapului se deschise cu un scârţâit, iar Jenna se lăsă în genunchi, dând într-o parte şi în alta metri de mătase şi satin.

Întinzându-se cât putea de mult, ajunse cu mâna chiar în partea din spate, căutând pe pipăite compartimentul secret aflat acolo. Cu un declic, un panou mic încastrat în peretele din spate al dulapului se deschise, iar Jenna scoase o cutiuţă din email. Apoi îi ridică uşor capacul, iar lumina zilei se revărsă peste o adevărată comoară de briliante, aşezate pe patul de catifea din interiorul cutiei.

Diamantele erau ordonate după mărime şi formă. Jenna ignoră pietrele cu o culoare sau o tăietură deosebită, precum şi pe cele care păreau numai bune de încastrat pe o coroană de rege. Jenna chiar bănuia că unele dintre ele chiar fuseseră purtate de vreun monarh, în cine-ştie-ce epocă istorică. Cu mişcări îndemânatice, degetele ei începură să treacă în revistă diamantele mai mici, giuvaiere potrivite pentru a servi drept podoabă principală pentru o broşă sau vreun pandantiv. Cu o mişcare aprobatoare din cap, alese un diamant şi îl puse deoparte.

Apoi închise repede caseta şi o puse din nou în locaşul ei din străfundurile dulapului, închizând panoul secret. Înfoie din nou poalele rochiilor ducesei, închise uşa dulapului, recuperă diamantul şi se ridică în picioare, gata să plece.

– Ce naiba crezi că faci acolo?

Jenna tresări, gata-gata să se prăvălească pe spate.

Ducele de Worth intră în încăpere, ieşind din cadrul uşii.

– Te-am întrebat ce cauți în apartamentul mamei mele. Și de ce îi umbli printre lucruri.

Glasul îi era dur, iar expresia și mai împietrită. Părea furios și periculos, iar Jenna își putea simți inima bătându-i nebunește.

– M-ați speriat.

Fu ușurată să descopere că glasul îi era măsurat. Își încleștă degetele peste diamantul luat din dulap și își afundă pumnul în faldurile rochiei.

Ochii bărbatului se îngustară.

– Îmi închipui că mai toți hoții spun același lucru, când sunt prinși asupra faptei.

Dacă nu s-ar fi chinuit să formuleze un pretext care să dea o explicație pentru ceea ce ducele credea a fi surprins, Jenna ar fi izbucnit în râs.

– Eu nu sunt o hoață. „Cel puțin nu în momentul de față", adăugă în gând.

– Da, cred că toți hoții spun și asta.

Jenna își dădu ochii peste cap.

– Nu e nevoie de atâta agitație, Excelența Voastră, îi răspunse. Mama dumneavoastră m-a trimis să îi aduc spențerul. Vrea să plece cu trăsura.

Ducele nu păru deloc convins.

– Și-și ține jachetele în fundul dulapului?

– Nu. Se pare că nu. Acum, dacă ați binevoi să vă dați din calea mea, aș putea să-mi continui căutarea.

Worth făcu încă un pas către Jenna, cu un aer amenințător.

– Și de ce te-a trimis pe tine s-o cauți? Sigur are servitoare care se ocupă de haine și de lucrurile astea, nu?

– Bineînțeles, consimți Jenna. Dar eu eram mai aproape. Toți angajații mamei dumneavoastră au mai multe îndatoriri. Că tot veni vorba, cum merge treaba cu registrele?

Se îndepărtă ușor de duce.

– Să nu crezi că poți să-mi distragi atenția, mârâi Worth. Iată că iau și eu o pauză de la citit registre – care par a fi întocmite destul de creativ de un bufon beat – ca să te găsesc pe tine scotocind prin odăile mamei mele. Vreau să știu ce făceai. Privirea i se duse imediat către mâinile pe care Jenna le ținea pe lângă corp, cu pumnii strânși. Arată-mi palmele!

Jenna se forță să nu reacționeze în nici un fel. Dintr-odată, i se părea că diamantul se făcuse cât un măr de mare în palma ei.

– Să-nțeleg că mă acuzați de ceva, Excelență?

Worth scoase un fel de lătrat care semăna oarecum cu un hohot amar și dezamăgit.

– Sunt destul de sigur că am făcut-o deja.

– Bineînțeles. Credeți că sunt o hoață pentru că ați descoperit-o pe doamna de companie a mamei dumneavoastră în camera ei, căutând un articol de îmbrăcăminte.

Jenna trăgea de timp și erau amândoi conștienți de asta.

Ducele micșoră din nou distanța dintre ei.

– Nu cred, știu de-a dreptul. Arată-mi mâinile, rosti apoi accentuând fiecare cuvânt.

În sinea ei, Jenna își permise o înjurătură. Dacă-i dădea diamantul ducelui, ar fi dat naștere la o seamă întreagă de întrebări la care n-avea nici un interes să răspundă. Cum ar fi fost de ce o marchiză despre care se presupunea a fi moartă ar fi lăsat niște diamante despre care se presupunea a fi fost pierdute unei ducese despre care se spunea că era extrem de excentrică, pentru a le vinde. Și la ce erau folosiți banii respectivi. Și de ce Jenna scotea unul dintre diamantele respective din casă, pe ascuns. La naiba, ducele de Worth începea să-i facă zile fripte.

– Prea bine. Cu o mișcare iute, Jenna își ridică palmele în fața pieptului, lăsând diamantul să-i cadă în partea de sus a corsajului chiar când își desfăcu degetele.

Pentru o clipă, Will păru uluit.

– Ce dracu' ți-ai pus în decolteu? mârâi la ea.

– Nu știu la ce vă referiți, răspunse cu seninătate Jenna.

Reușise să scape din situații mai dificile de-atât. Nu trebuia decât să distragă atenția celuilalt, să o îndrepte în altă parte. Își lăsă din nou mâinile pe lângă corp.

– Îți ordon să-mi arăți ce-ai luat.

– N-am luat nimic, Excelență.

– Ai ceva în corsetul rochiei, replică ducele, tăios.

– De pe la doisprezece ani.

Worth tresări, șocat, înainte de a-și trece furios mâinile prin păr.

– Ai impresia că situația asta e amuzantă?

– Puțin.

Jenna făcea eforturi să abordeze o detașare pe care nu o simțea. Ducele scoase o serie de înjurături care s-ar fi potrivit mai degrabă cu docurile Tamisei decât cu o reședință nobiliară.

– Ai cinci secunde să scoți la iveală ce ai în corset, căci altfel, jur pe tot ce-am mai sfânt, o să-ți sfâșii rochia în două și mă servesc singur.

– Aha. Asta e specialitatea dumneavoastră?

Această replică îl lăsă înmărmurit.

– Ce dracu' vrei să spui cu asta?

Jenna îi adresă un zâmbet batjocoritor, ridicând dintr-o sprânceană.

– Mă gândeam că sfâșierea corsajelor ar putea face parte din farmecul dumneavoastră copleșitor.

Ochii lui Worth se înnegurară și mai tare.

– Prea bine, domnișoară Hughes, facem cum vrei tu.

Pentru numele lui Dumnezeu, o provoca, și adevărul era că avea tot dreptul. Deși ea n-avea să cedeze nici în ruptul capului.

– Atunci, nu vă sfiiți, desfășurați-vă în voie ticăloșia! îl provocă.

Jenna privi cum mâinile ducelui se duseră mai întâi către umerii ei, apoi către marginea corsajului rochiei. Îi simți degetele atingându-se de pielea ei goală când și le petrecu pe după materialul aflat deasupra sânilor ei. Rămase perfect nemișcată, cu aerul blocat în plămâni și inima bubuindu-i în coaste.

Ducele avea degete lungi. Frumos modelate, chiar, pline de tăieturi mici, cicatrici și bătături care stăteau mărturie pentru faptul că, deși nobil, avea obiceiul de a face multă activitate fizică. Iar acum se deplasau de-a lungul decolteului ei, cu mișcări lente și sigure. Dintr-odată, balenele corsetului o sufocau de-a dreptul. Parcă aerul din jurul ei căpătase o consistență vâscoasă. Toți mușchii i se încordaseră, însă nu de frică, ci de anticipare.

Închise ochii, impunându-și să-l ignore, însă asta nu făcu decât să agraveze simptomele fizice. Pielea parcă îi luase foc și, cu fiecare mișcare măruntă a degetelor lui, căldura devenea și mai mare. Își dorea să-i simtă mâinile pe ea. Le dorea peste tot. Chiar atunci.

– Uită-te la mine, rosti ducele, pe un ton care-i păru oarecum gâtuit.

Degetele lui se avântară mai jos de decolteu și palmele i se atinseră în treacăt de sfârcuri.

Jenna își înăbuși geamătul care aproape că-i scăpă și se forță să rămână complet nemișcată. Trecuse foarte mult timp de când se aflase într-o asemenea situație. Nu era în nici un caz fără prihană. Dar nu-și aducea aminte să fi avut vreodată acest sentiment de... nevoie disperată. Fiecare fibră a ființei ei voia să-i împingă trupul înspre mâinile lui și să-l lase să-și facă poftele cu ea. N-avea nici o îndoială că s-ar fi descurcat splendid. Dar bărbatul acesta era periculos. Bărbatul acesta avea puterea de a distruge tot ce realizase ea până atunci. Jenna încercă să se concentreze asupra unei idei sigure, concrete. Cum era marginea ușor deșirată a cuverturii de pe pat. Chiar trebuia tivită...

– Jenna.

Sunetul numelui ei ieșit dintre buzele lui, pe tonul acela răgușit și plin, aproape că o făcu să-și piardă controlul. Voia să-l audă din nou. Preferabil rostit de undeva de lângă scobitura gâtului ei. Sau de lângă locul acela sensibil din spatele urechii. Sau...

– Poți să-mi explici ce-i faci domnișoarei Hughes, dragule?

Ducele își retrase rapid mâinile de sub marginile corsajului ei și, în același timp, făcu un pas înapoi, cu o mișcare fluidă.

Jenna făcu un efort să-și umple încet plămânii cu aer curat, concentrându-se, și abia apoi își înălță capul și privirea.

Eleanor stătea în cadrul ușii, uitându-se la ei cu o expresie de dezorientare destul de absentă.

– Domnișoara Hughes îți umbla prin lucruri, mamă, rosti Worth, reușind să-și strecoare în glas o doză decentă de indignare, deși glasul îi tremură spre sfârșit.

– Păi bineînțeles că umbla, răspunse ducesa. Eu am trimis-o.

Asta îi cam tăie avântul ducelui.

– A ascuns ceva în corsajul rochiei și vreau să văd ce a luat, insistă Worth, vitejește. Exact asta încercam în urmă cu câteva momente.

Jenna îi întâlni privirea lui Eleanor și se făcu mică. Ducesa îi adresă o mișcare din cap aproape imperceptibilă.

– Ei, arată-i, domnișoară Hughes. Fiul meu poate să vadă, dacă asta dorește.

Ducesa lăsă să-i scape un oftat din greu și intră în încăpere cu pași târșâiți.

Când îi întâlni privirea Jennei, Worth părea nesigur. De la distanță, ducele era mai ușor de păcălit decât atunci când își punea mâinile acelea frumoase pe ea. Tânăra se mulțumi să ridice din umeri, cu o doză satisfăcătoare de indiferență, și își băgă mâna în corsaj. Worth își feri privirea.

Îi dădu diamantul ducesei, care începu să-l rostogolească în palmă.

– Ăla e un diamant, mamă? întrebă Worth, apropiindu-se de ducesă.

– Da, dragule. Unul dintre cele pe care nu vreau să le mai păstrez. Îi cerusem domnișoarei Hughes să mi-l aducă.

– Spune-mi că n-o să-l vinzi și pe ăsta, răspunse ducele, cu o intonație dezaprobatoare. De ultimul pe care l-ai înstrăinat a trebuit să aflu de la contesa de Baustenbury. Își făcea griji că ai început să vinzi pe bucăți bijuteriile de familie.

– Dacă mai continuă să-și bage nasul pe unde nu-i fierbe oala, contesa de Baustenbury s-ar putea să rămână fără el, replică îmbufnată Eleanor. Bineînțeles că o să vând diamantul ăsta, Worth. Și nici măcar să nu-ți treacă prin cap să mă oprești. Stai liniștit, bijuteriile familiei Worth sunt în siguranță, se adună praful pe ele așteptând ca tu să-ți alegi o mireasă căreia să i le faci cadou. De disperare, îmi vine chiar să i le dau eu domnișoarei Hughes.

Chipul lui Worth se încordă.

– Astea – făcu semn către piatra prețioasă din palma ei – sunt niște fleacuri pe care le-am tot strâns în decursul anilor. Nu au nici o însemnătate și nu-mi servesc la nimic mucegăind într-o cutiuță. Dar știam că n-o să-ți placă ideea și i-am spus-o și domnișoarei Hughes. Exact ăsta e motivul pentru care acest diamant mic și inutil a ajuns în corsajul ei, împreună cu degetele tale. Îi aruncă o privire acidă fiului ei înainte de a întoarce capul către Jenna: Domnișoară Hughes, mulțumesc măcar pentru eforturile depuse.

Ducele avu bunul-simț de a se arăta rușinat, după cum se și cuvenea.

– Domnișoară Hughes, începu el pe un ton rigid, se pare că m-am cam pripit în judecarea a ceea ce-am văzut. Un mușchi se tot zbătea pe conturul maxilarului său puternic. Îmi pare foarte rău că te-am acuzat pe nedrept. Te rog să-mi accepți scuzele.

Tânăra era impresionată de faptul că-și recunoștea regretul.

– Scuzele Excelenței Voastre sunt acceptate, răspunse Jenna.

Will își ridică privirea către ea, surprins.

– Acceptate? Atâta tot?

– Ați procedat așa cum vi s-a părut a fi corect. Vă protejați mama și bunurile acesteia. Nu prea pot să vă condamn pentru așa ceva. De fapt, mi se pare ceva admirabil. Era adevărat.

Ducele se holba acum la Jenna fără ocolișuri, cu trăsăturile încărcate de incredulitate și încă altceva.

– Dar nu poți să... accepți pur și simplu. Nu după ce-am... sugerat c-ai fi făcut.

– Ați prefera să vă port pică o vreme? întrebă Jenna, simțindu-se suficient de stăpână pe sine cât să aibă o atitudine un pic jucăușă. V-ar fi mai ușor?

Ducele nu-și dezlipi ochii de la ea și scoase un zgomot ciudat din gât.

– Să-nțeleg că da? îl îmboldi Jenna. Care e perioada de timp potrivită ca o femeie să poarte pică unui duce care a acuzat-o că ar fi o hoață? O zi? Două, poate?

– Eu aș zice o săptămână, interveni ducesa, cu viclenie.

– Pare de-a dreptul extenuant. Jenna strâmbă din nas la Eleanor. Cred că n-aș reuși mai mult de o zi. Probabil că aș uita a doua zi, la micul dejun. Mai ales dacă am avea bacon...

– Da, și mie îmi place baconul, consimți ducesa. Este greu să rămâi supărat când mănânci bacon.

– Așa zic și eu.

– Dumnezeule mare! Worth își prinse rădăcina nasului între doua degete, cu chipul amenințat de ceva ce semăna cu un zâmbet. Nu, domnișoară Hughes, n-aș suporta pur și simplu să te împovărez și mai tare insistând să rămâi supărată pe mine. Numai că, din experiența mea, cele mai multe dintre femei...

– Excelență, îl întrerupse Jenna, chestiunea a fost clarificată. Deși aș putea, dacă-mi permiteți, să vă sugerez să vă căutați și alte cunoștințe de sex feminin, dacă experiența de până acum v-a făcut să credeți că femeile țin neapărat să se răzbune pentru niște lucruri atât de mărunte.

Ducele nu părea deloc convins.

– Bine spus, domnișoară Hughes. Eleanor dădu aprobator din cap. Acum putem să plecăm de-aici? Mă tem că Joseph a adormit pe capra trăsurii, de când ne tot așteaptă.

– Cred că azi Luke o să ne conducă, zise Jenna, strecurându-și brațul pe după cel al lui Eleanor și ghidând-o către ușă. Cred că e destul de vrăjit de domnișoara Monroe.

– Unde te mai duci? întrebă Worth, din partea opusă a camerei, în urma lor. Pe lângă bijutier, adică?

Jenna strânse din dinți. Aproape că reușiseră. De lângă ea, o auzi pe Eleanor expirând forțat, într-un oftat de om iritat și care începea să-și piardă răbdarea.

– În mod clar, nu într-un loc unde ai vrea și tu să vii, dragule.

– Lasă-mă să hotărăsc singur asta, mamă.

– Dacă ducele vine cu noi, înseamnă că nu este pe aici, băgându-și nasul peste tot, șuieră Jenna la urechea ducesei. Probabil că ar fi dispus să meargă oriunde, numai să scape de George și de registre. Și, dacă există cineva care să-l poată întoarce în lumea lui și să-l scoată din a noastră, acestea ar fi Lady Louisa și Lady Leticia.

Eleanor se opri, cântărind această idee.

– Presupun că prezența lui ar putea să ne fie de ajutor. Și cine știe cui altcuiva îi mai datorează bani familia contelui Caudel... răspunse în șoaptă ducesa.

Jenna dădu afirmativ din cap.

– Câștigăm pe toate planurile.

– Ce tot șușotiți acolo, mamă? întrebă impunător Worth, din spatele lor.

Cu un suspin prefăcut, ducesa se întoarse:

– O să le fac o vizită contelui și contesei de Caudel. Mai precis, vreau să le văd pe fiicele lor, Lady Louisa și Lady Leticia. S-au întors în oraș săptămâna asta.

Sprâncenele lui Worth porniră brusc în sus.

– De ce Dumnezeu ai vrea să le vizitezi pe mimozele alea fără minte? Zău că n-au nici măcar un creier la amândouă, cu atât mai puțin câte unul fiecare.

Un hohot de râs o luă prin surprindere pe Jenna, făcând-o să se înece. Worth îi adresă o privire acidă. Eleanor nu reacționă altfel decât prin arborarea unei mâne exasperate.

– Unde ți-e politețea, tinere? Ambele sunt niște fete frumoase dintr-o familie foarte bună, dragule. Într-un final, va trebui să te însori și tu, să știi. Măcar cineva din familia asta să se gândească la viitor.

– Dumnezeule mare, mamă, doar nu-ți închipui că aș putea să mă însor cu vreuna dintre netoatele astea. Mai degrabă mi-aș lua viața decât să mă înham la o viață de nefericire cu vreuna dintre domnișoarele Caudel. Mai degrabă l-aș declara pe Phillip moștenitorul meu. Ori văru-meu, ori un șarpe, nu contează... tot ar fi mai bine decât un copil făcut cu una ca alea.

Jenna tușea discret, înăbușindu-și hohotele cu mâneca rochiei.

– Hmff. Eleanor își încrucișă brațele peste piept. Bine atunci, înseamnă că e un lucru bun că nu e nevoie să vii și tu în după-amiaza asta. O să mă însoțească oricum domnișoara Hughes. Pe tine te lăsăm aici, cu registrele.

– Nu, nu, nu, stai! O să vă însoțesc și eu, rosti Worth în grabă. Ba chiar insist, registrele nu pleacă nicăieri, pot să aștepte până mă întorc.

Jenna se uita atentă la vârfurile ghetelor pe care le purta și se străduia să nu izbucnească în râs.

– Și să îndurați o după-amiază de nefericire cu domnișoarele de Caudel?

– Dumneata i-ai cunoscut pe cei din familia de Caudel, domnișoară Hughes? întrebă ducele, sec.

– Nu am avut plăcerea.

– Înseamnă că trebuie să te ții bine, e o experiență pe cinste. În tonul lui se citea un amuzament ambiguu. Nu cred să existe alte femei care să nu se vădească, în prezența mea, a fi o întruchipare

mai fidelă a părerilor dumitale destul de cinice despre ambiția feminină.

Jenna își ridică privirea către el și descoperi că o studia cu amuzamentul afectuos dat de o glumă care avea sens numai între ei. Văzându-i expresia, se trezi că rămăsese o clipită fără suflare și că degetele de la picioare i se contractară involuntar. Pentru o clipă cât o eternitate, ducele îi susținu privirea.

– Ți, ți. Gata, gata, dragule. Dacă n-o să fii cuminte, te las acasă, îl amenință Eleanor.

Într-un sfârșit, ducele își desprinse privirea de la Jenna, lăsând-o cu o ușoară senzație de amețeală. Bărbatul porni către ușă.

– O să mă port exemplar, mamă. Atâta timp cât îți lași găinile alea blestemate acasă.

La baza scărilor, William se plimba încolo și încoace, așteptând ca mama sa și domnișoara Hughes să-și ia lucrurile, pentru a putea pleca. N-avea nici cea mai vagă idee ce-l împinsese să se ofere să o însoțească pe ducesă în oraș. Pe timpul verii, i se părea că în Londra era prea cald și că nu mirosea deloc plăcut. Mai rău chiar, se declarase de acord să meargă, deși știa că aveau să se ducă la contele și contesa de Caudel. Fiecare din cele două fiice ale acestora avea un creier cât o boabă de mazăre și o ambiție feroce de a pune mâna pe titlul lui. Numai gândindu-se la asta, Will se cutremură.

Dacă era să fie sincer cu sine, ar fi putut să recunoască faptul că această decizie pripită era legată mai mult de femeia pe care o acuzase de hoție și mai puțin de nevoia de a scăpa de teancurile de registre fără cap și coadă. Se încordă, amintindu-și ce acuzații rostise. Și-apoi se încordă din nou, aducându-și aminte de clemența de care dăduse dovadă domnișoara Hughes. O numise hoață, își pusese mâinile pe corsajul rochiei ei, după care-i spusese pe numele mic, de parcă ar fi avut acest drept. Și, dacă mama lui nu l-ar fi întrerupt, cine știe unde s-ar mai fi aventurat mâinile lui, pentru că, ori de câte ori era în preajma domnișoarei Jenna Hughes, nu părea capabil să-și controleze dorința fizică pe care o simțea

pentru ea. În ciuda a ceea ce rostise tânăra, Will nu avea nici cea mai vagă idee ce părere avea cu adevărat despre el.

Admirabil, pe dracu'. Fusese un cretin de prima mână. Şi totuşi, în ciuda jenei resimţite, nu putuse să nu observe încărcătura conversaţiei care avusese loc între domnişoara Hughes şi mama lui. Iar şuşoteala lor misterioasă îl convinsese că îi scăpa ceva important. În după-amiaza aceasta avea să fie foarte atent la comportamentul lor. Era ceva ciudat la mijloc.

– Excelenţă? Un glas puternic de bariton îl smulse din gândurile sale.

Will îşi ridică privirea şi dădu nas în nas cu cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Era scund, cu părul auriu şi ochi albaştri, semănând cu o sculptură grecească destul de compactă, cu proporţii masculine perfecte. Trăsături ca dăltuite în piatră, o poziţie a corpului fără cusur, o conduită ireproşabilă. Ca prin ceaţă, Will îşi dădu seama că fiinţa aceea parcă venită de pe alt tărâm purta livrea de servitor.

– Tu cine eşti? întrebă poruncitor Will.

– Numele meu e Luke, Excelenţa Voastră. Bărbatul schiţă o plecăciune curtenitoare, iar Will şi-l închipui acompaniat de o orchestră îngerească ale cărei acorduri reverberau din înalturi.

Luke. De ce îi era atât de familiar numele ăsta? Într-o secundă îşi dădu seama, exact când recunoscu uşoarele inflexiuni scoţiene din felul în care vorbea cel din faţa sa.

– Eşti fratele lui Joseph. Încântat de abilităţile sale deductive, Will îşi îndreptă umerii.

– Într-adevăr.

Dintr-odată, Will se încruntă.

– Nu prea semănaţi.

– Aş zice că asta e pentru că taţii noştri nu semănau nici ei între ei.

– Aah... Da, bineînţeles.

Will îşi drese vocea, jenat, după care din nou, cu mai multă convingere. Nu era ca şi cum oamenii aveau cum să-şi aleagă taţii. Dintre toţi, el ar fi trebuit să ştie cel mai bine asta.

– Şi cu ce te ocupi în casa mamei mele?

– Sunt majordom.

Will pufni.

– Ba nu, nu eşti.

Majordomii erau bărbaţi mai în vârstă, cu un aer reţinut şi conservator, care se pregătiseră o viaţă întreagă pentru această meserie delicată. Erau maeştri ai discreţiei şi aveau talentul de a deveni aproape invizibili. Bărbatul din faţa lui era probabil cam de aceeaşi vârstă cu Will şi, deşi ducele nu-i putea evalua discreţia doar uitându-se la el, îi era cât se poate de clar că acest aşa-zis majordom era oricum, numai invizibil nu.

Prinţul cu bucle de aur care purta numele de Luke îi oferi ducelui un zâmbet reţinut, aproape imperceptibil.

– Am venit doar pentru a vă anunţa că iapa dumneavoastră a fost înşeuată şi vă aşteaptă în faţă, lângă trăsură. Mi-am permis să dau ordin să fie pregătită, în eventualitatea în care aţi prefera să nu mergeţi în trăsură, cu cele patru femei.

– Patru? întrebă Will, confuz, uitând pe moment afirmaţia bizară a celui din faţa sa că ar fi fost majordomul ducesei.

– Doamna şi domnişoara Monroe, Excelenţă, o să se întoarcă la Londra împreună cu domniile voastre.

– Şi cine sunt doamna şi domnişoara Monroe?

– Croitoresele, Excelenţă.

– Ce croitorese? De ce sunt nişte croitorese aici? La ora asta?

Luke îşi înclină capul şi răspunse:

– N-aş zice că ştiu despre ce este vorba, deşi aş înclina să sugerez că e ceva legat de croirea unor rochii.

În culmea frustrării, lui Will aproape că-i scăpă o înjurătură. Chiar nimeni din casa asta nu putea să-i dea un răspuns clar? Şi de ce pretindea omul din faţa lui că ar fi ceva ce, în mod clar, nu era?

– A, Luke, deci aici erai.

Glasul uşor gâfâit al mamei sale se auzi deasupra lor pe scări, din spatele lui Will.

– Trăsura e pregătită, Înălţimea Voastră, i se adresă bărbatul ducesei, plecându-şi capul respectuos. Doamna şi domnişoara Monroe au urcat deja şi vă aşteaptă.

Will se întoarse pentru a le vedea pe ducesă şi pe domnişoara Hughes coborând treptele. Domnişoara Hughes avea braţele ocupate cu lucrurile ducesei.

– Bărbatul ăsta zice că e majordomul tău, mamă, rosti Will, fără nici un preambul.

Ducesa ajunse la parter şi îşi ridică privirea către el, clipind des.

– Păi chiar este, evident.

– De ce?

– De ce? Ducesa îşi măsură fiul din cap până în picioare, după care îi adresă o privire plină de afecţiune tânărului frumos în livrea.

– Mă pricep de minune la deschiderea uşilor, Excelenţa Voastră, declară majordomul.

Explicaţia lui Luke o făcu pe ducesă să dea aprobator din cap şi pe doamna de companie să schiţeze un zâmbet larg. Majordomul făcu un pas către domnişoara Hughes, pentru a o scăpa de toate obiectele pe care le ţinea în braţe şi, chiar dacă femeia era mai înaltă decât el, cei doi formau o pereche superbă, coloritul lor contrastant nefăcând altceva decât să pună în valoare frumuseţea fiecăruia. Limbajul lor corporal în relaţie cu celălalt trăda o familiaritate îndelungată şi îl făcu pe Will să strângă din pumni şi din dinţi.

– Hai odată, Worth, dragule, zise ducesa peste umăr, ieşind aparent detaşată în lumina soarelui.

Will se trezi că rămăsese proţăpit în faţa uşii principale, în timp ce domnişoara Hughes o urmă pe ducesă, iar cele două femei fură ajutate să urce în trăsură. Putu zări două chipuri necunoscute uitându-se la el cu un aer nesigur, în timp ce Luke le împărţi ocupantelor trăsurii umbrele de soare şi săculeţii care le serveau drept poşete. Apoi, majordomul închise uşa trăsurii cu un zgomot sec şi se cocoţă pe capră.

– Veniţi şi dumneavoastră, Excelenţă? întrebă politicos majordomul, care acum se pregătea să îndemne caii să pornească.

– Parcă erai majordom. Unde e Joseph? N-ar trebui ca vizitiul să fie cel care să conducă trăsura?

Luke zâmbi larg, arătându-şi dinţii albi şi uniformi.

– Din păcate, fratele meu mai mic are alte treburi acum.

O putea vedea pe domnişoara Hughes privindu-l prin fereastruica trăsurii, cu zâmbetul acela vag zăbovindu-i pe buze.

– Excelență? reveni, răbdător, majordomul.

– Da, răspunse Will, forțându-și picioarele să se urnească. Vin acum.

Capitolul 6

Majordomul familiei Caudel – unul adevărat, cu părul alb și un chip sever – se întrecu pe sine. Când le deschise ușa ducelui de Worth și mamei sale, își plecă pur și simplu capul și îi invită să intre. Îi conduse până în cel mai bun salon din reședința contelui și se oferi să le ia pălăriile cu o voce politicoasă și complet lipsită de intonație. Își exprimă regretul că domnul conte nu era acasă momentan; cu toate acestea, Lady Caudel avea să fie încântată să îi primească și doreau cumva ceva de băut cât așteptau? Toate acestea fură rostite cu o siguranță pedantă, ca și cum ducii și ducesele soseau neanunțați în casa aceea în mod frecvent.

Totuși, Lady Caudel nu se dovedi nici pe departe la fel de pricepută. Miniona contesă intră în salon aproape împiedicându-se, iar expresia ei sceptică fu înlocuită inițial de una de oroare, după care de una bucuroasă, iar în final de una speculativă.

– Înălțimile Voastre, începu elegant Lady Caudel, care-și revenise după șocul de a fi văzut un duce proțăpit chiar în mijlocul covorului din salon, cu un model oribil de altfel. Își duse o mână către părul blond, coafat migălos. Ce surpriză plăcută. Vă rog, faceți-vă comozi.

Will remarcă excesul de piese de mobilier sculptat înghesuite în salonul respectiv și-și conduse mama către o sofa mare, mult prea umflată, cu tapițerie roșie. Domnișoara Hughes veni în urma lor, ocupând un scaun aflat lângă canapea, cu privirea plecată și un aer modest. Will îi aruncă o privire, după care își întoarse din nou ochii spre ea. Cumva, când intraseră în reședința din oraș a contelui, femeia pe care o știa Will ca fiind Jenna Hughes încetase să mai existe. Cea care se instala acum cu mișcări stângace pe scaunul dur, din lemn, aflat în spatele mamei lui avea umerii

lăsați, ceea ce-i micșora înălțimea și îi dădea un aer oarecum înfrânt. Și de când purta Jenna ochelari? Iar boneta aia oribilă de unde apăruse?

Pe Will îl neliniștea să vadă cât de repede se transformase domnișoara Hughes din femeia sigură pe ea care îl provocase în dormitorul mamei sale în umbra aceasta sobră și tăcută. Aproape că nu mai reușea să o recunoască.

– Ce încăpere încântătoare! tocmai exclama ducesa, privind în jur cu mare interes. Apoi își ridică privirea către Will. Ah, ia loc, dragule, o să mă trezesc cu un junghi la gât dacă va trebui să mă tot uit în sus la tine.

Will își desprinse cu greu privirea de la domnișoara Hughes și se lăsă delicat pe canapea, lângă ducesă.

– Vai, mulțumesc, răspunse încântată Lady Caudel. Trebuie să mărturisesc că m-am ocupat personal de decorare.

Will urmări direcția privirii mamei sale. Tot ce se vedea în jur avea o nuanță de roșu-ruginiu, de la tapet, tapiserii, perdele la covoare. Avea oarecum impresia că stătea în centrul unei roșii prea coapte.

La ușă se iscă o oarecare agitație, distrăgându-i atenția de la admirarea decorului în care se afla. Două tinere intrară cu aplomb în încăpere, iar Will se ridică în picioare. Ambele domnișoare făcură o reverență adâncă, cu poalele rochiilor scumpe umflându-se în jurul lor, deși cârlionții subțiri de culoarea aurului care le încadrau chipurile nu se clintiră deloc. Își ridicară privirile pentru a o întâlni pe cea a lui Will. Dacă expresia contesei de Caudel fusese una speculativă, zâmbetele odraslelor ei erau demne de niște animale de pradă.

– Vă aduceți aminte de fiicele mele, Lady Leticia și Lady Louisa? întrebă contesa.

– Cum să nu? Ducesa le întâmpină pe cele două domnișoare cu un zâmbet apos care nu i se reflectă deloc în privire. Cred că v-am văzut la balul contesei de Baustenbury. Purtați niște rochii de seară de-a dreptul *răpitoare*. Toată lumea a remarcat asta.

Domnișoarele Caudel se uitară una la alta, cu expresii îngâmfate și triumfătoare. Ducesa se întoarse către Will:

– Nu-ți aduci aminte, dragule?

Will nu-şi amintea altceva decât că se ascunsese în salonul unde se jucau cărţi, bând nişte brandy fin şi evitând orice persoană gătită în rochie de seară.

– Ba da, bineînţeles, minţi.

Ce altceva ar fi putut să spună? Aruncă o privire pe furiş către domnişoara Hughes. Aceasta cerceta în continuare cu maxim interes porţiunea centrală a podelei salonului, cu un chip lipsit de orice expresie. Ducele se întrebă dacă gazdele remarcaseră măcar prezenţa ei.

Lady Leticia şi Lady Louisa îşi aleseră două scaune aflate chiar în faţa canapelei, iar Will se aşeză din nou, simţindu-se încolţit.

– Am sunat să ni se aducă nişte ceai şi prăjituri, anunţă Lady Caudel, cu un glas oarecum sufocat. Asta dacă nu cumva aţi prefera ceva mai tare, Excelenţă?

Ultima întrebare îi era adresată lui Will.

– Nu, mulţumesc, refuză ducele, cu real regret.

Deja regreta multe lucruri, dintre care cel mai însemnat era locul unde se afla acum. Ce naiba căuta maică-sa aici? Şi, mai precis, ce naiba fusese în mintea lui de se declarase de acord să o însoţească?

– Ne pare rău că am ratat ultimul bal pe care l-aţi oferit, Excelenţă, suspină Leticia – sau era Louisa?

Tânăra se aplecă spre el, oferindu-i o panoramă mai mult decât îndestulătoare a decolteului ei palid. Nelăsându-se mai prejos, sora ei se întinse şi mai mult spre canapea, ducându-l pe Will cu gândul la gorgonele de pe prora corăbiilor, în vreme ce mai multe straturi subţiri de muselină încercau cu disperare să o salveze pe tânără de la dezgolirea completă.

– Eram la ţară, se bosumflă domnişoara, şi pur şi simplu nu am putut să ne întoarcem la timp. Deşi am auzit despre toată agitaţia de-acolo.

Ei bine, era un mod de a descrie evenimentele dezastruoase care avuseseră loc la Breckenridge. Will nu voia nicidecum să se mai gândească la ele.

– Am auzit că marchizul de Valence a înnebunit, spuse Leticia. E-adevărat? Îşi duse mâna delicată la gât şi se aplecă un pic mai mult, gata-gata să-şi verse sânii în poală.

– Şi valsul dansat de ofiţerul acela de cavalerie? A fost aşa scandalos cum zice lumea? o întrerupse Louisa cu întrebarea ei, nelăsându-l să răspundă.

Ambele femei se uitau fix la el, aşteptând să spună ceva.

– Cred că relatările lumii s-ar putea să fi fost oarecum exagerate, reuşi Will să îngaime, politicos.

– Biata Lady Julia, suspină Louisa. Dacă aş fi fost nevoită să sufăr umilinţa de a fi logodită cu un nebun, cred că m-aş fi urcat în primul vapor către Americi. Mi-ar fi fost imposibil să suport bârfele din jur.

Ochii lui Will se îngustară imediat. Ceea ce se întâmplase cu sora contelui de Boden nu fusese nicidecum din vina ei.

– Lady Julia s-a purtat cu o eleganţă remarcabilă într-o situaţie pe care n-ar fi avut cum să o provoace şi nici să o anticipeze. Nimeni n-ar fi avut cum să ştie ce urma să se întâmple.

– Dar trebuie să fi existat ceva semne prevestitoare. Poate că n-a observat pentru că nu a fost învăţată cum se petrec lucrurile în lumea bună. În fond, originile familiei ei sunt destul de...

– M-aş fi aşteptat, evident, ca bârfa să fie minimă, o întrerupse Will, vorbind tare, cu o tonalitate dură în glas.

– Dar am auzit că...

– Fetelor, interveni cu un glas dulce Lady Caudel, bătând din palme ca şi cum ar fi chemat la ea doi căţeluşi de salon neascultători. Nu uitaţi că Excelenţa Sa e în relaţii bune cu contele de Boden, care e frate cu Lady Julia.

Louisa şi Leticia îşi îndreptară poziţia, pălind uşor. Sosirea ceaiului le salvă de la o tăcere stânjenitoare.

– Ce încântător! zise ducesa, admirând prăjiturile de tot felul pe care le aşezase pe masă servitoarea, aparent fără să ia în seamă poziţia rigidă a fiului ei, aflat lângă ea. E şi ceva cu lămâie?

Lady Caudel îi aruncă o privire atentă ducesei.

– Cred că da. Să torn ceaiul?

– Nu, nu, se poate ocupa domnişoara Hughes. De-asta e aici, răspunse ducesa, pe un ton plin de desconsiderare care îl lăsă înmărmurit pe Will.

Nu o auzise niciodată pe mama lui vorbind cu aşa indiferenţă despre domnişoara Hughes sau despre orice alt servitor.

Fără vreun cuvânt, domnișoara Hughes se ridică pentru a prepara și turna ceaiul cu mișcări experte. Expresia îi rămase complet senină, ca și cum nu ar fi fost nimic ieșit din comun în situația în care se afla.

Ducesa acceptă ceașca oferită și flutură din mână în direcția Jennei.

– Doamna mea de companie, domnișoara Hughes, rosti pe post de prezentare, fără să se formalizeze mai mult de-atât.

– Nu cred că am avut plăcerea până acum, răspunse Lady Caudel, din reflex.

O cercetă instantaneu pe tânăra prezentată, după care își mută atenția în altă parte, trăgând concluzia că nu era deloc un personaj de luat în seamă, așa cum sugerase și comportamentul ducesei. Fiicele ei își acordară o secundă în plus pentru a cântări cealaltă amenințare feminină din încăpere și se zbârliră, căci rochia cenușie, oribilă nu reușì să le păcălească la fel de bine ca pe mama lor. Cu grijă, domnișoara Hughes se întoarse la locul ei și își lăsă din nou privirea în pământ, împreunându-și mâinile în poală, fără să scoată vreun cuvânt. Mulțumite, Leticia și Louisa o măsurară din nou cu dispreț înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra lui Will.

Acesta își simți maxilarul încordându-se în timp ce se pregătea psihic pentru a îndura minutele lungi în care Lady Leticia și Lady Louisa trăncăniră despre vreme, ultimul spectacol de teatru la care fuseseră și tratamentele lor preferate pentru ten. Tocmai de aceea Will prefera să se ascundă în saloanele unde se jucau cărți. Sau în spatele plantelor de interior. Sau, cu cel mai mare succes, pe la grajduri. Altfel, minutele vieții lui s-ar fi scurs, irosite cu multe... nimicuri. Aproape că nu mai putea suporta așa ceva.

La un moment dat, în toiul unei dezbateri înflăcărate despre calitățile estetice ale unei calești cu patru locuri pentru o plimbare în parc, în contrast cu cele oferite de un faeton, atenția lui Will se îndreptă asupra gazdei sale, Lady Caudel. Aproape că putea vedea rotițele aflate în mișcare în mintea contesei în timp ce trecea în revistă motivele care ar fi putut fi în spatele vizitei lor neașteptate. Văzându-i zâmbetul buimac, era destul de sigur

că își închipuia că una dintre nesuferitele ei odrasle era considerată candidată la titlul de ducesă. Lui nu-i plăcea în mod deosebit nici una dintre femeile din familia Caudel, însă o părticică din el simțea o oarecare vinovăție pentru că o încuraja pe contesă să-și facă speranțe. Poate că era o harpie oribilă și hrăpăreață, dar Will credea totuși că până și creaturile mitologice malefice aveau și ele sentimente, undeva dincolo de solzii care le acopereau trupul.

– Păunii sunt lăudați prea mult, își dădea cu părerea ducesa, de lângă el, iar Will făcu un efort să fie din nou atent la conversație. Ca și lebedele. Dar mie-mi plac foarte mult puii. Îi iau cu mine peste tot.

Expresiile de pe chipurile gazdelor fură traversate de o umbră ușoară de ezitare, iar Will se făcu mic. Când ajunseseră la reședința contesei, descoperise că mama lui păstrase pe ascuns doi pui în trăsură. Din fericire, Will reușise să se impună și înaripatele rămaseseră afară, încuiate în trăsură.

– Odată aveam lebede în iazul de lângă casă, continuă mama lui, fără să se adreseze cuiva în special. Dar îmi tot înecau rațele. Nemernice păsări, lebedele astea! Găinile sunt niște ființe mult mai blânde. Sunt niște tovarășe minunate.

– Chiar așa, răspunse Lady Caudel, aruncându-le o privire plină de avertisment celor două fiice ale sale, care se uitau la ducesă cu un dezgust foarte prost mascat.

– Lui Worth nu-i plac găinile mele, bombăni ducesa. De când s-a mutat la mine, m-a pus să le țin în hambar.

– S-a mutat? se interesă Lady Caudel.

– Doar pentru un timp, bineînțeles. Ducesa îl bătu ușurel pe umăr pe fiul ei, cu afecțiune, și adăugă: Vrea să se asigure că am tot ce-mi trebuie.

– Ce minunat! o linguși Leticia.

– Cât altruism! suspină Louisa.

– Nu-i așa? consimți mama ducelui, cu mândrie. Spune-le ce-ai făcut cât a fost ziua de lungă, dragule.

Will îi aruncă încă o ocheadă domnișoarei Hughes, neputând să se abțină. Aceasta îi întâlni privirea, cu zâmbetul acela vag pe buze, ca și cum putea să vadă șirul de gânduri care se îngrămădiră dintr-odată în creierul lui.

„Toată ziua mi-am închipuit cum ar fi să fac dragoste cu doamna de companie a mamei mele. Înainte și după ce am acuzat-o că ar fi o hoață. Și mai ales atunci când eram cu mâinile în corsajul rochiei ei."

Zâmbetul domnișoarei Hughes deveni mai larg.

– Am luat la rând tomurile casei, bălmăji Will, să scape, și se uită în altă parte.

– De-alea care trebuie citite? Louisa clipi, nedumerită.

Will aproape că rămase cu gura căscată. Dumnezeule mare, mama lui n-avea cum să se gândească serios că ar putea să aibă o așa noră. Ar ajunge la casa de nebuni până să apuce să aniverseze un an de la nuntă.

Domnișoara Hughes găsise un punct de pe tavan extrem de fascinant, pe care trebuia să-l studieze cu toată concentrarea, în timp ce Lady Caudel se lupta cu aerul năucit care se instalase asupra ființei ei fără voia sa. Ducesa îi dădu un cot ascuțit în coaste.

– Registre de cheltuieli, răspunse Will, cu o doză impresionantă de politețe.

Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă pur și simplu s-ar fi ridicat și ar fi ieșit din încăpere.

– A. Chipul Leticiei se strâmbă într-o grimasă de dezgust. Oribil. Mie nu-mi plac deloc numerele.

– Uuuh, nici mie, i se alătură Louisa.

– Păcat, suspină ducesa din greu de lângă el.

– Poftim? Lady Caudel era mai isteață decât fiicele ei.

Ducesa flutură din palme, într-un gest edificator.

– Ideea e că viitoarea ducesă va trebui să supervizeze registrele gospodăriei. Vă dați seama ce s-ar întâmpla dacă facturile ducelui ar ajunge să fie neplătite, dacă ar rămâne cu datorii încolo și încoace? Coborî tonul până la nivelul unei șoapte: Știu că unora nu le pasă aproape deloc de lucrurile astea, dar pentru Worth un asemenea comportament e complet inacceptabil. Ca să vedeți, chiar în dimineața asta fiul meu a declarat că viitoarea lui soție va trebui să aibă obișnuința de a administra bine banii, căci altfel ar pune în pericol reputația impecabilă a familiei noastre! Nu așa ai zis, dragule?

Se întoarse către Will şi-i adresă o privire fixă care-l provoca să o contrazică numai dacă îşi asuma consecinţele.

– Chiar aşa, murmură Will, ascultându-şi instinctul de autoconservare, surprins mai mult de intensitatea provocării lansate de mama lui decât de acela că mintea fără ruşine. Nu discutaseră deloc despre aşa ceva. Nici în dimineaţa respectivă şi nici cu altă ocazie. Oare ducesa chiar îşi pierduse minţile cu totul?

Cele trei femei din familia Caudel se uitau cu ochii cât cepele la ducesă. Will îşi aranjă lavaliera, care dintr-odată i se părea mult prea strânsă şi îi aruncă domnişoarei Hughes o privire rugătoare. Aceasta îi promisese că avea să intervină în asemenea situaţii. Avea să facă, să spună ceva şi ea, nu?

– Înălţimea Voastră, murmură cu blândeţe domnişoara Hughes, sunt destul de sigură că pe Lady Louisa şi pe Lady Leticia nu le interesează registrele şi contabilitatea. Sau ţinerea socotelilor unei gospodării.

Spunând acestea, le adresă celor două domnişoare o privire care avea o uşoară nuanţă de scuză.

Ducesa strânse din buze până ce acestea se reduseră la o dungă plină de revoltă.

– Vă rog să mă scuzaţi. Mă tem că uneori vorbesc fără să ţin cont de vârsta mea înaintată. Numai că aş vrea să-mi văd fiul însurat cu o femeie potrivită... cineva demn de titlul lui.

Will îşi desprinse privirea de la domnişoara Hughes şi îşi concentră atenţia asupra mamei sale. Într-un colţ al minţii sale se iscase o tulburare sâcâitoare. Dintr-odată, ajunse să bănuiască faptul că toate cuvintele spuse de ducesă în ultimul minut fuseseră bine gândite, chiar dacă modul în care le rostise fusese minunat de stângaci.

Domnişoara Hughes se aplecă spre ducesă.

– Cred că voiaţi să întrebaţi despre rochiile de bal, Înălţimea Voastră.

Will îşi dădu seama că doamna de companie a mamei sale reuşise să schimbe cursul conversaţiei într-un mod discret şi eficient.

– Rochiile de bal?

Ducesa îşi tot lovea încetişor bărbia cu degetul arătător.

–Rochiile pe care le-au purtat Lady Leticia și Lady Louisa la balul contesei de Baustenbury. V-ați exprimat dorința de a vă comanda ceva asemănător. Poate că, dacă Lady Leticia și Lady Louisa ar binevoi, ar putea să vă împărtășească numele modistei lor? Am putea face o programare în după-amiaza aceasta, din moment ce suntem în oraș la cumpărături.

Will avu grijă ca pe chip să nu i se reflecte nimic. Cu nici o oră în urmă, le lăsaseră pe cele două croitorese în fața atelierului lor din apropiere de Bond Street, după vizita lor de la reședința mamei sale. În mod clar, dacă mama lui voia să-și facă alte rochii, s-ar fi ocupat de asta în acea dimineață, nu-i așa? De ce Dumnezeu ar mai fi fost nevoie să caute altă croitoreasă, după-amiaza?

–A, da, bineînțeles! Acum îmi aduc aminte! exclamă ducesa. Mă gândeam să-mi comand ceva exact modelul acela, numai că în nuanța aia nouă de verde smarald. Mi-au plăcut la nebunie trandafirașii aceia de mătase de pe tiv. Credeți că ar fi o exagerare să comand trandafirași galbeni la verdele acela? Poate ar merge mai bine roz. Ba chiar aș putea să-mi pun unul și în păr. Își duse mâna la coc, ca și cum ar fi avut deja un trandafir-fantomă așezat acolo și le privi întrebător pe cele două surori: *Trebuie* pur și simplu să-mi spuneți cum o cheamă pe croitoreasa voastră. Sunt convinsă că o să fie încântată că mi-ați recomandat-o.

Lady Leticia și Lady Louisa clipeau mai rapid decât firesc, iar Lady Caudel arăta de parcă mai avea puțin și avea să leșine.

Și, în momentul acela, Will înțelese în sfârșit. Toată conversația aceea, vizita în sine, totul fusese plănuit pentru a se ajunge la momentul acesta. Această ieșire a mamei sale nu avusese nicicând drept scop alegerea unei potențiale mirese pentru el. Și nici despre descoperirea cui făcuse rochiile de seară despre care se discutase. Ducesa știa exact cine le croise. Exact cele două femei care se întorseseră în Londra cu trăsura lui.

–Nu-mi aduc aminte, îngăimă Louisa.

–Nu-ți aduci aminte cum o cheamă? întrebă ducesa, profund surprinsă. Doamne, cum se poate așa ceva? Lăsă această întrebare să rămână suspendată în tăcerea care urmă, apoi insistă: Să-nțeleg că ați fost la vreun atelier de pe Bond Street?

– Nu-mi aduc aminte.

Ochii Leticiei se plimbau cu repeziciune de la mama ei la Will.

– Poate ar fi mai simplu dacă au factura pentru rochiile acelea, Înălțimea Voastră? sugeră domnișoara Hughes, pe un ton calm și sigur. Sigur pe ea apar numele croitoresei și adresa atelierului.

– Da, da. Factura pentru vânzare sigur o să ne lămurească. Ducesa radia pur și simplu. Adăugă: Putem să așteptăm până o aduceți.

Lady Caudel înghiți în sec, gândindu-se neîndoielnic la factura acelor rochii, document care s-ar fi putut afla în casă încă, sau poate nu. Dar era o factură care, din câte se părea, nu fusese plătită.

Will se întreba ce oare făcuseră cele două croitorese pentru a merita atâta loialitate și bunătate din partea mamei sale. Își îngustă ochii. Sau poate își câștigaseră loialitatea și bunăvoința domnișoarei Hughes? Nu-i era deloc clar aici cine era păpușarul și cine era marioneta în acest joc. Ducesa avea o inimă generoasă, și Will putea să creadă că ar fi fost dispusă să facă eforturi mari pentru a ajuta două femei aflate la ananghie. Dar i se părea mai probabil ca domnișoara Hughes să fi fost cea care să fi pus la cale planul acesta și o aruncase pe Eleanor în vâltoarea evenimentelor. Oricât de nobilă era motivația, Will nu era deloc convins că îi plăcea ideea ca mama lui să fie amestecată în asemenea intrigi.

Cu toate acestea, în momentul de față existau alte priorități. În înfruntarea dintre mama lui, domnișoara Hughes și croitoresele lor împotriva gazdelor lor, cu datoriile lor neplătite, îi era încântător de ușor să-și aleagă tabăra. Cât despre restul, avea să hotărască mai târziu, după ce va fi stat de vorbă cu domnișoara Hughes.

– Dacă domnișoarele nu-și aduc aminte, mamă, pot să mă interesez eu, dacă te-ar ajuta, se oferi Will, mărinimos. Rochiile erau într-adevăr ieșite din comun și sunt convins că o să găsesc pe cineva care să-și aducă aminte cine le-a făcut. Și poate aș putea-o întreba chiar pe contesa de Baustenbury. Ea-și aduce aminte mereu totul.

–A, nu e nevoie, Excelență, bolborosi Lady Caudel, cu un aer oripilat. Sunt convinsă că o să găsesc eu factura. Dacă-mi lăsați un pic de timp, o să vă trimit numele și adresa.

–Ar fi minunat, răspunse Will, ridicându-se în picioare. Nu mai era nevoie să zăbovească acolo nici o secundă în plus. Apoi adăugă: Îmi place foarte mult să o răsfăț pe mama. Sunt convins că și fiicele dumneavoastră fac același lucru pentru dumneavoastră. Se concentră să schițeze un zâmbet larg: Cred că v-am reținut deja prea mult. Mulțumim pentru această primire fermecătoare, Lady Caudel. Lady Leticia, Lady Louisa, sper să vă revăd în curând.

Aceste ultime cuvinte aproape că nu voiau să-i iasă de pe buze.

Simțea greutatea privirii domnișoarei Hughes, deși își ținea ochii ațintiți asupra ducesei. Avea să se ocupe și de ea la momentul potrivit.

–E un fiu atât de bun, chicoti ducesa, permițându-i lui Will să o ajute să se ridice și să o conducă spre ușă, pe lângă Lady Caudel, care-i privea cu gura căscată. Tot ce mai vreau e să-mi dea găinile înapoi...

Ducele de Worth așteptă până ce mama sa coborî din trăsură și se făcu nevăzută pe ușa unui mic atelier de bijuterii, de cealaltă parte a străzii.

Jenna era surprinsă că rezistase atât.

Bărbatul își legă calul de partea din spate a trăsurii și urcă, închizând ușa în urma sa. Întreaga trăsură se clătină serios până ce reuși să se instaleze pe bancheta din fața celei pe care stătea ea. Împinse cu botul cizmei cușca din metal în care se aflau cele două găini, iar înaripatele cotcodăciră în semn de protest. Apoi, ducele se aplecă în față, privind-o atent într-o tăcere premeditată.

Jenna își schimbă un pic poziția, căci spațiul generos al trăsurii se contractase dintr-odată, devenind minuscul de-a dreptul, în urma invaziei trupului lui înalt și a ochilor săi cercetători.

–Porți ochelari des, domnișoară Hughes?

Dintre toate întrebările pe care ar fi putut să i le adreseze, Jenna nu se așteptase la asta.

–La nevoie, port, replică.

Fără nici un avertisment, ducele întinse mâna și-i înșfăcă ochelarii de pe nas. Apoi îi apropie de ochii săi și privi atent, cu lumina reflectându-se în lentile în așa fel încât Jenna nu-i putea vedea deloc ochii. O secundă mai târziu, îi luă de la ochi și i-i întinse înapoi.

Buzele lui se curbară ușor.

– Adică îi porți când ai nevoie să-ți schimbi înfățișarea.

Jenna nu avea nici un răspuns la asta. Ducele se convinsese singur că ochelarii nu erau făcuți din altceva decât din sticlă incoloră. Nu aveau nici o utilitate în afară de cea de a-i ascunde întru câtva ochii pentru a obține exact efectul remarcat de el. Tânăra puse ochelarii pe banchetă, lângă ea, și ridică din umeri.

– Poate.

– De ce?

Jenna ridică din nou din umeri.

– Totul e mai puțin complicat atunci când oamenii au în fața ochilor lucruri care se potrivesc cu ceea ce se așteaptă ei a fi.

Ducele nu o slăbea deloc din ochi.

– Mai puțin complicat?

Tânăra îi întoarse privirea, fără să mai scoată vreun cuvânt. Deja spusese destule.

– Ai putea binevoi să-mi explici și mie ce anume s-a întâmplat în ultima oră, în reședința familiei Caudel? întrebă el, într-un final, rupând tăcerea profundă.

În mod meritoriu, aceste cuvinte fură rostite aproape cordial.

– N-ar trebui să o însoțiți pe mama dumneavoastră? trase de timp Jenna, făcând semn către strada care se afla dincolo de fereastra trăsurii.

– A zis că nu are nevoie de mine. A insistat să se ducă doar cu Luke.

Jenna pufni ca pentru sine. Eleanor nu voia ca fiul ei să aibă ceva de-a face cu un bijutier care, în ultimii cinci ani, cumpărase diamante furate care valorau o avere.

Ar fi fost nevoie de o mulțime de explicații stânjenitoare.

– Nu mi-ai răspuns, domnișoară Hughes.

– Eu cred că știți exact despre ce a fost vorba acolo, Excelență, rosti cu grijă femeia.

– Teatru.

Jenna ridică din umeri.

– Puteți să-i spuneți cum vreți.

– Ce legătură ai cu ele? Cu croitoresele?

Această întrebare trezi un val de iritare în mintea Jennei, iar Will îi interpretă greșit ezitarea.

– Aha. Sunt rude de-ale tale.

Jenna clătină din cap.

– Nu. Sunt pur și simplu două femei care trăiesc și muncesc în Londra și care au nevoie să fie plătite pentru serviciile prestate pentru a supraviețui.

Ducele se lăsă pe spătarul banchetei, cu un zgomot surd.

– E ceva legat de tine.

– Poftim?

– Ce ți s-a întâmplat... suferințele prin care ai trecut. Îi ajuți pe alții care se află în aceeași situație.

La naiba, exact de asta se temuse. Worth era mult prea isteț. Poate că ar fi trebuit să mintă de dimineață. Dar, dacă ar fi început să-i ia la întrebări pe alți membri ai personalului fără știrea ei, n-ar fi avut cum să nu fie prinsă. Toți angajații ducesei îi știau povestea de viață.

Jenna se forță să-și păstreze calmul. Și ce dacă își dăduse seama ce făcuseră în după-amiaza aceasta? Era ceva inofensiv, ba chiar onorabil. Ducele n-avea decât să creadă că evenimentele din ziua aceea nu fuseseră decât o modalitate de a regla niște socoteli din trecutul îndepărtat.

Oricum era departe de ceea ce avea să facă la Ascot.

– Vă asigur că aici nu e vorba de mine. Jenna făcu un efort să adopte un ton nonșalant. E vorba de niște oameni care nu merită să fie folosiți pur și simplu.

Ducele o cerceta cu mare atenție, cu coatele sprijinite pe genunchi, iar Jenna își înăbuși impulsul de a se foi pe loc. De data asta nu-și putea da seama ce se petrecea în mintea lui. Ochii lui nu trădau nimic și, în semiîntunericul din trăsură, trăsăturile lui ascuțite erau imobile și hotărâte.

– Înțeleg deci că cele două croitorese nu și-au primit banii pentru cele două rochii de bal *răpitoare*.

– Nu. Jenna prefera acum răspunsurile scurte, simple și clare.

– Presupun că plata asta întârziată e acum în drum spre atelierul celor două în momentul de față.

Jenna își permise un zâmbet reținut.

– Cred că aveți dreptate. Înainte ca ducesa de Worth sau, mai rău, ducele însuși să descopere că domnișoarele Caudel au datorii neplătite. Înainte ca Lady Leticia și Lady Louisa să piardă orice șansă pe care ar putea-o avea acum de a obține titlul de ducesă.

– Că tot ziceai că nu-ți place să vezi oameni folosiți, mârâi el. Exact asta ai făcut *cu mine*.

Jenna ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă-mi aduc aminte, dumneavoastră ați fost cel care a insistat să vină.

– Te-ai folosit de mama.

În spatele acestei acuzații era ceva mai multă înflăcărare.

– S-ar putea ca ea să vă contrazică.

– Nu-mi place să văd cum cineva profită de generozitatea și de bunătatea ei.

Jenna se aplecă în față, invadându-i spațiul, și își ridică bărbia.

– Spuneți-mi, Excelență, pentru dumneavoastră cine se asigură că aveți toate datoriile plătite? La croitor. La cărbunar. La negustorul de lumânări. La brutar, la măcelar și la librari. La meșterul care face șei, la negustorul de articole de toaletă, la cel de porțelanuri...

Ducele se trase înapoi aproape imperceptibil, iar între sprâncenele sale negre apăru o cută.

– Dumneavoastră personal? întrebă femeia.

– Nu.

– Și-atunci cine?

– Am un secretar. Și intendenți, și menajere. Ei țin evidența mărunțișurilor de felul ăsta.

– Și dacă nu o fac? Dacă trec cu vederea o plată, dacă uită sau pur și simplu nu se deranjează să achite?

Ducele se uita lung la ea.

– În cazul acesta, cine este cel de care se profită?

Ducele nu-i dădu nici un răspuns. Dintr-odată, Jenna se simți obosită.

– Aveți un loc în Camera Lorzilor. Spuneți-mi, câte legi are țara noastră care să-l forțeze pe un aristocrat să plătească modistei cele șase bonete pe care și le-a cumpărat soția lui luna trecută? Legi care să fie și aplicate?

Worth își puse palmele pe genunchi și începu să frece cu ele materialul pantalonilor. Se foi puțin, așezându-se mai bine pe pernele trăsurii.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, zise încetișor.

– Așa cum n-o fac nici cei mai mulți reprezentanți ai clasei dumneavoastră. Dar eu, da. Și la fel a făcut și mama dumneavoastră, adăugă Jenna, cu blândețe. Negustorii care vă servesc pe dumneavoastră și pe cei de-un rang cu dumneavoastră au și ei datorii de plătit.

– Ai mai făcut asta. Era mai mult o constatare decât o întrebare. Ai mai ajutat la recuperarea datoriilor neplătite.

– Da. O fac întotdeauna, dacă pot.

– Și mama te-a mai ajutat? Înainte de întâmplarea de azi?

– Uneori. Nu era chiar o minciună.

– Asta făceai și la balul meu, deghizată ca prințesă? Ajutai pe cineva?

– Da.

Acesta era purul adevăr.

Ducele se întinse și-i prinse mâinile într-ale lui. Jenna încremeni, cu degetele înmănușate prinse în căldura palmelor lui.

– Îmi pare rău, zise bărbatul.

– Pentru ce? întrebă Jenna, surprinsă.

– Pentru orice tratament lipsit de respect de care ai avut parte.

– Din partea dumneavoastră?

Ducele își lăsă bărbia în piept, cu un suspin mâhnit.

– Printre alții. Apoi își ridică privirea înapoi către a ei, cu părul lui negru revărsându-i-se peste frunte și acoperindu-i parțial ochii.

– Hm. Adevărul e, Excelență, că sunt destul de obișnuită să fiu tratată nedrept de către cei ca dumneavoastră. Dar trebuie

să recunosc că nu mi s-a întâmplat niciodată, până azi, ca vreun duce să-şi bage mâinile în corsajul rochiei mele, îl tachină ea.

Degetele ducelui se încordară peste ale ei.

– Îmi pare rău. Nu am...

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, opriţi-vă, îl întrerupse Jenna, simţind un uşor fior de vinovăţie. Vă tachinam. Nu e nimic de iertat. Cât despre uitat, era cu totul altă chestiune, dar Jenna preferă să nu se gândească la asta momentan. Preciză: Vă făceaţi datoria.

Worth îşi freca degetul mare peste încheieturile degetelor ei, iar Jenna fu nevoită să-şi impună să rămână nemişcată.

– Uneori nici nu mai ştiu ce e bine şi ce e rău, care mi-e datoria, rosti ducele brusc, uitându-se fix la mâinile lor.

– Excelenţă?

Jenna sesizase nesiguranţa din glasul lui şi o luase prin surprindere.

Auzind-o adresându-i-se astfel, ducele scoase un pufnet care ei îi păru batjocoritor.

– Tata era considerat de toată lumea bună a fi un duce distins. Era respectat pentru mâna de fier cu care controla domeniul, dar în ciuda realizărilor sale era un om dur şi coleric. Aproape toată lumea îl disprețuia ca persoană, inclusiv membrii familiei. Eu nu vreau să fiu disprețuit.

Jenna lăsă tăcerea să se întindă între ei până ce Worth îşi ridică ochii din nou într-ai ei. Erau plini de nefericire.

– Tata l-ar fi lăsat pe pălărier să moară de foame, în stradă, dacă nu-i era lui la îndemână să-i plătească factura. Aceste cuvinte erau încărcate de fiere. Şi nu i-ar fi păsat, nici nu s-ar fi gândit chiar. Pentru că ăsta e prerogativul unui aristocrat. Al unui duce. Ducii nu se deranjează pentru asemenea trivialităţi. Worth părea năucit. Iar eu nu m-am preocupat niciodată de asemenea chestiuni. Nu-s cu nimic mai bun decât el.

Jenna dădea din cap, în semn de negare.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Până în momentul ăsta efectiv, nu am cântărit cu adevărat consecinţele faptului că am preluat titlul lui.

În pieptul Jennei, ceva se strânse cu putere.

– Dar vă gândiţi acum.

– Da.

– Nu sunteți tatăl dumneavoastră.

– Nu încă.

– N-o să fiți niciodată ca el.

Totul Jennei era vehement.

Neajutorat, ducele își feri privirea.

– Pari sigură că așa e, dar n-ai idee de cum a fost tata.

Jenna îi studie profilul. Era perfect conștientă că discuția lor ajunsese într-un teritoriu plin de capcane și durere. Trebuia să păsească foarte atent, nu numai pentru binele ei, ci și al bărbatului din fața ei.

– Știu că, pentru tatăl dumneavoastră, oamenii nu aveau valoare decât dacă-i puteau oferi ceva de care avea nevoie. Nu erau decât niște obiecte care puteau fi folosite și aruncate după cum îi era voia. Știu că lucrurile s-au agravat și mai mult pe măsură ce a înaintat în vârstă, dar că tocmai faptul că era atât de necruțător a făcut să fie văzut de egalii săi drept un om ambițios și neînfricat.

Chipul ducelui se întunecă, plin de prevestiri înnegurate, însă nu scoase nici un cuvânt. Jenna trase aer adânc în piept.

– Știu de ce mama dumneavoastră v-a trimis departe de acasă pe dumneavoastră și pe sora dumneavoastră când erați mici, spuse ea pe un ton măsurat, fără să lase ca tonul să îi fie umbrit de vreo urmă de milă.

Worth încremeni pentru un moment, după care se întoarse din nou către ea, încet. Se retrăsese în sine, cu expresia golită de orice emoție sinceră de dinainte, care lăsase în urmă doar o pojghiță fragilă de resentiment în privirea lui.

– N-ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Jenna refuză să-și ferească ochii, cu gândul la toate femeile pe care le ajutase ducesa să iasă din tot felul de situații disperate. Situații pe care Eleanor le cunoștea mult prea bine.

– Ba știu exact despre ce vorbesc.

Worth își trase mâinile de peste ale ei și-și strânse pumnii, așezându-și-i pe genunchi.

– Nu am de gând să discut lucrurile astea cu tine.

– Ar trebui.

– Şi de ce aş face una ca asta?

– Pentru că-mi ştiţi secretele, răspunse Jenna. Şi genul acela de secrete îşi pierd din putere atunci când nu mai sunt ţinute ascunse. Mama dumneavoastră a învăţat deja asta.

Putea auzi clar sunetul şuierat al respiraţiei ducelui în spaţiul restrâns al trăsurii, pe fundalul sunetelor lumii exterioare, estompate.

– Ce ţi-a povestit? întrebă el într-un final.

– Mi-a spus că tatăl dumneavoastră era un om coleric, violent. Că-şi vărsa furia produsă de eşecurile şi frustrările sale pe cei aflaţi cel mai aproape de el, uneori prin cuvinte, dar de cele mai multe ori cu pumnii.

Ducele tresări.

– Spuneţi-mi, vă rog, reîncepu încet Jenna. Vă consideraţi răspunzător de faptele tatălui dumneavoastră? Că dumneavoastră aţi fi motivul pentru care era aşa cum era?

Worth îşi ridică privirea către ea, uimit, înainte ca faţa să îi fie traversată de o undă fulgerătoare de mânie.

– Nu.

– Foarte bine.

Resentimentul din privirea lui se estompă, lăsând în urmă o nefericire latentă.

– Mama credea că, dacă-l iubea destul de mult, avea să reuşească să îl schimbe. Şi, pe când eram doar un copilaş, şi eu voiam să cred exact acelaşi lucru. Poate de-aia nu i-am spus niciodată ei că rănile pe care le aveam nu erau făcute căzând de pe ponei sau pentru că nu avusesem grijă când mă căţărasem pe cine-ştie-ce zid. Mă agăţam de aceeaşi speranţă ca şi ea, că se putea schimba.

– Oamenii de felul acesta nu se schimbă niciodată.

– Nu, nu se schimbă, consimţi şi el.

– Cel mai mare regret al mamei dumneavoastră este că nu şi-a dat seama de asta mai devreme, îi spuse Jenna. Nu a realizat decât atunci când era prea târziu că violenţa pe care o simţea pe pielea ei îi afecta şi copiii. Şi se simte foarte vinovată pentru asta.

Ducele scoase un sunet chinuit, din gât.

– De ce? Ce-ar fi putut să facă, la momentul acela? N-ar fi putut să-l înfrângă. A făcut tot ce putea să facă şi m-a trimis de acasă, la şcoală. Eu am fost acela care s-a simţit vinovat zi de zi pentru

că nu am putut să pun capăt lucrurilor care știam că se întâmplau acasă.

– Nu erați decât un copilaș.

– Asta nu făcea ca lucrurile să fie mai puțin reale. Au trecut ani buni până am ajuns suficient de mare și de puternic pentru ca tata să nu mai poată să fie o amenințare. Și totuși, asta părea să-l înfurie și mai tare, iar mama suferea consecințele – știu asta. Era mai bine pentru toată lumea să rămân departe de casă. Sora mea își dăduse seama de asta cu mult înaintea mea, chiar dacă eu eram mai mare decât ea.

Jenna se încruntă, nedumerită.

– Credeam că mama dumneavoastră o trimisese departe de casă tot pentru a merge la școală.

Pe buzele lui poposi un zâmbet vag.

– Ai întâlnit-o vreodată pe sora mea, domnișoară Hughes?

Jenna dădu negativ din cap.

– Joss e... Worth se opri, căutând cuvântul potrivit. Diferită.

– Diferită?

– Strălucită. Cu un intelect de excepție. Într-o altă epocă, ar fi fost un geniu matematic fără seamăn.

– Aha.

Jenna nu era deloc surprinsă, având în vedere informațiile pe care le avea deja, oricât de puține erau acestea.

Chipul ducelui se întunecă.

– Tata îi spunea că era un monstru, deși cred că îi era un pic frică de mintea ei. Când avea șase ani, a făcut greșeala de a-l corecta într-o chestiune politică, în fața unui oaspete. Drept mulțumire, i-a spart nasul.

Jenna își mușcă buza de jos. Nu știuse de acest incident.

– Săptămâna următoare, mama a trimis-o pe Joss la niște veri îndepărtați, în Italia. Venea acasă pe timpul lunilor de vară, la Breckenridge, ca și mine, pentru că tatei nu-i plăcea deloc la țară și rareori se întâmpla să plece din oraș. Dar de la cincisprezece ani nu a mai venit. Nici că am mai văzut-o de atunci.

– Îmi pare rău.

Worth ridică din umeri, deși Jenna putu distinge nota de nemulțumire ascunsă în spatele acestui gest de aparentă nepăsare.

– Ne scriem. Chiar des.

Jenna se lăsă pe spătar și îl privi pe duce, care acum se uita pe fereastră.

– De-asta te ajută mama? o întrebă dintr-odată. Își închipuie că poate să echilibreze cumva balanța, după ce a îndurat pe pielea ei atâtea nedreptăți?

– Poate că așa e, răspunse Jenna sincer. Deși cred că această compasiune a ei face parte pur și simplu din natura sa. Cred că dumneavoastră mi-ați spus o dată că suntem cu toții rezultatul trecutului nostru. Jenna își alegea cuvintele cu atenție: Deși nu s-ar observa la o primă vedere, eu cred că ducesa a devenit o persoană mai puternică din înfruntarea atâtor probleme. Făcu o pauză și adăugă: Ca și dumneavoastră.

Worth se încruntă și își întoarse privirea către ea, cu o mină nesigură.

Fără să se gândească la ceea ce făcea, Jenna își lipi o palmă de obrazul lui, îndepărtându-i o șuviță groasă de păr negru din ochi.

– Nu trebuia să faceți ce-ați făcut azi, îi spuse. Dar ați făcut-o pur și simplu pentru că era opțiunea corectă. Sunteți o persoană cu coloană vertebrală, care face propriile alegeri.

Putea simți cum, sub degetele ei, un mușchi zvâcnea. Pe chipul lui apăru o expresie ciudată, iar Jennei i se tăie respirația pentru o clipită văzând mândria vulnerabilă întipărită acolo. Bărbatul dădu ușor din cap, în semn de acceptare, iar ea își lăsă mâna să coboare de pe obrazul lui, temându-se că, dacă o ținea în continuare acolo, avea să fie forțată să îl sărute. Locul acela din pieptul ei care mai înainte se strânsese ușor, acum se contorsiona dureros.

Era îngrozită că începea să-l placă pe bărbatul acesta mult mai mult decât ar fi fost sigur. Jenna nu era mai imună la zâmbetul lui seducător decât orice altă femeie, dar ceea ce o făcea să simtă fluturi în stomac și pericolul de a-și pierde judecata erau lucrurile mărunte. Era o ființă omenoasă, dar imperfectă și era dispus să recunoască acest lucru. Grija pentru mama lui. Onoarea lui, bazată pe o gândire corectă.

Worth clătină din cap, cu buzele zvâcnindu-i nesigur, punând capăt atmosferei sumbre din ultimele minute.

– De-asta şuşoteaţi tu şi mama înainte să plecăm, nu-i aşa? întrebă. Dacă o să vă stric sau nu planurile voastre ticluite cu atâta grijă? Dacă o să te demasc?

Trase uşor de boneta cenuşie pe care ea o avea şi acum fixată pe cap.

– Ăăă... da, murmură Jenna.

Ducele de Worth era un om mult mai bun decât se credea. Iar ea ar trebui să plece. Acum. Să coboare din trăsură şi să o rupă la fugă cât o ţineau picioarele înainte de a face vreo prostie.

El îi apucă din nou mâna, care-i căzuse în poală. Cu grijă, o întoarse, trasând cu degetele conturul unei porţiuni uzate a mănuşii ei.

– Şi-ai crezut că o să procedez aşa cum ţi se pare a fi corect, domnişoară Hughes?

Worth rosti aceste lucruri atât de încet încât Jenna abia dacă-l auzi. Aceasta era şansa ei să mintă. Să-i spună că se îndoise de el tot timpul. Să-i spună că o luase prin surprindere cu modul în care acţionase. Asta ar pune ceva distanţă – o distanţă foarte necesară – între ei. Probabil pentru totdeauna.

– Da.

În loc să mintă, de pe buze îi ieşi adevărul, şoptit. Blândeţea din ochii aceia cafenii se preschimbă în ceva clocotitor, iar Jenna putea distinge acum mici pete negre şi aurii în ochii lui. Will îşi împleti degetele printre ale ei şi o trase către el, astfel încât genunchii ei se atinseră în treacăt de ai lui. Putea simţi izul săpunului lui de bărbierit, un miros bogat şi exotic, cu accente de piele şi de căldura corpului lui. Îi puse mâinile pe coapsele lui şi i le ţinu acolo, lipindu-i palmele de muşchiul tare ca piatra care se încordă sub atingerea lui. Parfumul lui şi senzaţia corpului său sub atingerea ei erau de-a dreptul ameţitoare.

– Spune-mi să mă opresc, îi ordonă el, cu degetele începând să-i urce pe braţele ei.

Jenna înghiţi în sec.

– Te rog, spune-mi să mă opresc, repetă Will, vorbind lent, pe un ton care amintea de un animal de pradă. Pentru că, dacă nu o faci, o să te sărut până o să-ţi pierzi minţile şi-o să te trezeşti din nou cu mâinile mele în corsajul rochiei.

Un val de dorință o izbi din plin, în care ea aproape că se înecă. Dumnezeule mare, îl dorea și, momentan, nu voia să se gândească la cât de înțelept era lucrul acesta. Rămase mută, nu numai nedorind, dar fiind chiar incapabilă să facă așa cum îi ceruse el.

Worth lăsă să-i scape un geamăt.

– Încerc să procedez corect aici, domnișoară Hughes.

– Hai... fă-o. Cuvintele îi scăpaseră de pe buze, imposibil de stăvilit, incitante.

Fiecare fibră a corpului ducelui se cutremură, iar răsuflarea i se precipită la auzul acestei provocări. Pulsul Jennei o luase razna. Privirea ei se concentră asupra buzelor lui. Și, dintr-odată, spațiul trăsurii fu invadat de lumină.

– Chiar mă întrebam unde dispăruseși, Worth dragule, rosti Eleanor din cadrul ușii, căutându-și prin poșeta săculeț. Se încruntă foarte tare și adăugă: Niciodată nu găsesc nimic aici. Este ca și cum ai căuta ceva într-un ciorap, zău, mormăi. Ducesa se opri din bombănit doar cât să-și ridice privirea către Jenna și fiul ei. Ai de gând să te întorci acasă în trăsură, cu noi?

Ducele se retrăsese cât putuse de mult, pe bancheta lui.

– Cred că o să vin tot călare. Evita să dea cu ochii de Jenna. Trăsura mi se pare cam înghesuită.

– Da, e cam cald înăuntru, răspunse Eleanor, parcă adulmecând aerul. Păcat. Ziua asta m-a epuizat, sunt convinsă că o să adorm de cum o să pornim și poate că domnișoarei Hughes i-ar fi plăcut să-i țină cineva companie.

Jenna era de părere că-i plăcea compania ducelui un pic prea mult pentru binele ei, dacă era să se ia după cum îi bubuia inima. Doamne, Dumnezeule, ce fusese în capul ei? Era vorba de un *duce*.

Își drese glasul, așteptând ca pulsul să i se mai normalizeze înainte să vorbească:

– O să mă simt bine și singură, Înălțimea Voastră, îi spuse lui Eleanor. Ați avut parte de succes?

Ducesa își ridică săculețul pe care îl bombănise în fel și chip, iar Jenna auzi clinchetul inconfundabil al monedelor.

– Unul răsunător chiar.

În fața ei, Worth se descurca de minune să pară relaxat.

– Şi ce anume o să faci cu banii aceia, mamă? o întrebă ducele.

Cu un aer voios, ducesa ridică din umeri.

– Nu m-am hotărât încă.

Îl lăsă pe Luke să o ajute să urce în trăsură şi se instală aproape de fiul ei.

– Mulţumesc că nu ai fost un nesuferit, dragule.

– Poftim?

Eleanor făcu semn către săculeţul din mână.

– Când ai de-a face cu o femeie în vârstă, trebuie să-i mai cânţi în strună uneori.

Ducele oftă, deşi exasperarea lui părea a se fi transformat mai degrabă într-un fel de amuzament.

– Treptat, treptat, învăţ că nu pot să câştig mereu. Înghionti uşor cu botul cizmei cuşca cu puii daţi uitării. Dacă doreşti să vinzi câteva flecuştete pe care nu le mai vrei, mamă, promit să nu mă amestec.

– Foarte bine. Eleanor îi adresă un zâmbet larg şi radios fiului ei. Acum putem să plecăm? Aş vrea să mă întorc acasă. Căldura asta a început să mă deranjeze. Şi voi păreţi un pic cam aprinşi la faţă.

Worth aproape că se aruncă pe uşa trăsurii.

– Eu vin călare, spuse din nou.

Ochii i se opriră fugitiv asupra Jennei, după care se feriră, iar ducele se mulţumi să închidă portiera cu un pocnet puternic.

Privind pe geam, Jenna văzu cum îşi dezlegă iapa de partea din spate a trăsurii.

– Pare furios, comentă Eleanor, cu o mină curioasă, când trăsura se puse greoi în mişcare. Presupun că şi-a dat seama care a fost adevăratul scop al teatrului pus în scenă puţin mai devreme.

– Da. Nu. Jenna se opri, pentru a-şi aduna gândurile, care fuseseră împrăştiate ca nişte seminţe în vânt. Nu s-a înfuriat din cauza a ceea ce-am făcut. S-a înfuriat că eu am profitat de generozitatea ta. A insinuat că m-am folosit de tine şi de rangul tău pentru a-mi atinge propriile scopuri.

Expresia lui Eleanor se îmblânzi.

– Şi tu ce i-ai spus?

– Adevărul. Că, atunci când putem, încercăm să ajutăm persoanele care au nevoie de asta. Că omul poate să încerce să-şi folosească rangul pentru a face bine, chiar dacă asta contravine aşteptărilor societăţii.

– Hm. Şi el ce-a zis când a auzit asta?

„Că nu are habar cum să pună în acord aşteptările societăţii de la un duce cu obiectivele lui personale, de bărbat ca toţi ceilalţi. Că, moştenind un titlu nobiliar, detestă ideea că se va transforma în bărbatul nefericit care era tatăl său."

– A zis că e o iniţiativă plină de bunătate.

Jenna nu reuşi să se convingă să adauge şi restul lucrurilor, cu voce tare. I se părea că, dacă le-ar fi spus, i-ar fi trădat încrederea. Ducesa o cercetă, iar Jenna îi întâlni ochii pătrunzători cu o privire liniştită şi calmă.

– Hm. Şi nu a mai întrebat nimic altceva?

– Nu.

„Era prea ocupat să mă ameninţe că avea să mă sărute."

Eleanor se lăsă pe spătarul banchetei, cu un oftat satisfăcut, deşi Jenna ştia foarte bine că nu reuşise să o păcălească de tot.

– Ei bine, măcar am ocolit un obstacol. După-amiaza asta avea potenţialul de a se transforma într-un dezastru.

Jenna îşi întoarse capul şi privi iapa ducelui de Worth mergând la trap aproape fără nici un efort, pe lângă trăsură. Ducesa nu ştia nici jumătate din tot ce s-ar fi putut întâmpla.

William chiar avea nevoie să meargă călare. Nu la un trap calm sau la galop mic, ci la viteză maximă, într-un galop dezlănţuit, care să-i amorţească mintea, să i-o golească de orice altceva decât de şuierul vântului ţipându-i în urechi şi de senzaţia de putere dezlănţuită pe care i-o oferea calul său. Şi să uite de domnişoara Hughes.

Discuţia pe care o avuseseră în trăsură fusese cel mai brutal de sincer schimb de replici pe care-l avusese vreodată cu cineva despre familia lui. Domnişoara Hughes nu se ferise de natura neplăcută şi şocantă a dezvăluirilor lui, aşa cum nici nu-i oferise o milă alinătoare. În loc de asta, îi dăruise încrederea ei şi îl provocase să folosească greutăţile trecutului lui pentru a-şi face viaţa mai

bună. Will nu-şi putea aduce aminte ultima oară în care se simţise atât de expus în faţa unei alte persoane.

Sau – în mod ciudat – atât de în siguranţă.

Şi-apoi aproape că o sărutase. Nu era sigur dacă fusese vrăjit de inteligenţa, de firea ei plină de compasiune sau de încrederea ei în sine, dar toate acestea alcătuiau un cocteil care era cu atât mai puternic graţie frumuseţii, graţiei şi forţei ei. Tot ce ştia era că nu dorise niciodată o femeie atât de mult cum o dorea pe ea şi nu avea nici o intenţie să se oprească la un simplu sărut. I-ar fi ridicat poalele imediat şi şi-ar fi pus mâinile prin locuri mult mai intime decât corsajul rochiei înainte ca ea să-i poată lansa vreo altă provocare afurisită.

„Hai... fă-o." Cuvintele ei îi răsunau la nesfârşit în cap.

Ea n-avea nici cea mai vagă idee ce ceruse să se întâmple. Nu, nu era adevărat. Nu era o inocentă, neştiutoare în aceste privinţe, dar era doamna de companie a mamei lui şi, ca atare, nu se putea atinge de ea.

Îşi încleştă mâinile pe frâie, iar marginile curelelor rigide din piele i se împlântară în palme. Dumnezeule mare, tremura! Ducele de Worth nu trebuia să tremure în nici o situaţie. Şi, în mod clar, nu din cauza unei femei. Femeile erau distracţii, tangente drăgălaşe la lumea plăcerilor şi, dacă avea noroc, nişte prezenţe plăcute şi partenere bune de conversaţie. Dar Jenna Hughes începea să-l fascineze prea mult.

În mod clar, făcuse ca statul în şa să fie destul de dificil. De o oră încoace, avusese o erecţie neîntreruptă. Îl făcea iritabil şi frustrat, ba chiar disperat. Lucruri care, în mod normal, nu îl caracterizau, nici măcar în cele mai proaste zile ale sale.

În faţa reşedinţei ducesei, trăsura deja se oprise. Joseph apucă bidiviii de căpăstru, aşteptând ca fratele lui să le ajute pe cele două femei să coboare. În urma lui, William îl văzu pe Isaac venind în grabă, dinspre grajduri. Dacă grăjdarul său ajunsese, înseamnă că acelaşi lucru era valabil şi pentru caii lui. Vederea acelui chip familiar şi competent reprezenta o uşurare bine-venită pentru el. Măcar un lucru mergea cum trebuie.

– Excelenţă.

Servitorul său ajunse lângă Will exact când acesta se dădea jos de pe iapă.

– Sper că e totul bine, zise impunător Will, tresărind și el când își auzi tonul. Făcu un efort să tragă aer în piept, în timp ce-și aranja pantalonii.

– Chiar așa, Excelență. Doar ce-am ajuns și eu. Isaac aruncă o privire înapoi, în direcția șirului de stejari și coborî tonul: Trebuie să recunosc că nu mă așteptam... la așa ceva.

Will scoase un sunet cât se poate de nepoliticos.

– Nici tu, nici eu.

– Flăcăul ăla care e vizitiu mi-a spus că mama dumneavoastră crește cai de rasă aici. E greu de apreciat de la distanță, dar din câte am văzut eu, are niște animale foarte frumoase.

Will îi dădu un răspuns vag, aproape indescifrabil. Această discuție nu reușea nicidecum să îl calmeze.

– Caii mei au fost instalați în boxele lor? întrebă în schimb, ca să schimbe subiectul.

– Da, Excelență. Servitorii mamei dumneavoastră s-au dovedit a fi foarte dispuși să mă ajute.

Ducele lăsă să-i scape un pufnet de râs ironic.

– Să te ajute, da, sigur.

Bătrânul servitor îi adresă lui Will o privire intrigată.

– Te rog, ai grijă să am caii pregătiți mâine în zori. O să ieșim împreună cu ei, ordonă Will.

– Prea bine. Isaac părea încântat. O să mă asigur că Joseph și restul servitorilor de la grajduri știu că...

– Nu, îl întrerupse. Să nu spui nimănui că ieșim călare.

– Excelență?

– Nu vreau să avem parte de public, replică dur Will. De când am ajuns aici, am pe câte cineva care să stea cu ochii pe mine în orice minut al zilei. Foști artileriști, doamne de companie, sculpturi grecești și pui. Plus un șarpe.

– Bineînțeles, Excelență, răspunse Isaac, ca și cum cuvintele ducelui ar fi fost perfect logice.

Will avea să-i dea o mărire de salariu omului.

– Mulțumesc, Isaac. Aș vrea să călăresc roibul mâine-dimineață. Și, din nou, te rog să nu vorbești despre planurile noastre cu nimeni.

– Nici nu mi-ar trece prin minte, Excelență.

Ziua deja aluneca ușor către seară. Urma să termine ce se mai putea cu registrele acelea afurisite în seara asta, iar mâine avea să plece călare. Departe de George, de registre și de pui.

Și, lucrul cel mai important dintre toate, departe de domnișoara Hughes.

Capitolul 7

Când Will porni cu pas întins către grajduri, soarele nu era altceva decât o promisiune de dincolo de orizontul de răsărit O pâclă ușoară plutea în jurul coroanelor copacilor și deasupra solului, împrumutând peisajului o atmosferă ca de vis. Ducele trase aer adânc în piept, umplându-și plămânii cu aerul răcoros al dimineții, pentru a-și mai calma nervii.

Abia dacă pusese geană pe geană, iar asta nu era din cauză că nu se afla în decorul familiar al dormitorului său de acasă, ci din pricina femeii care dormea într-o odaie aflată pe același hol cu a lui, față în față cu apartamentul mamei sale.

Ceea ce întărea și mai mult ideea că, dacă voia să nu-și piardă mințile, trebuia să pună ceva distanță între el și doamna de companie a mamei sale. Poate că lui Boden i-ar fi plăcut o ieșire în Londra în seara aceea. Sau chiar să meargă împreună în sătucul aflat la vreo câțiva kilometri mai la sud. Orice, numai să pună niște distanță concretă între el, această casă și domnișoara Hughes. Îi trimisese mesajul cât de repede putuse. Deja se simțea mai bine.

– Bună dimineața, Excelență.

Isaac îl întâmpină pe coama dealului, de cealaltă parte a șirului de stejari. Își trase haina mai aproape de corp, pentru a se apăra de răcoarea dimineții, și își înăbuși un căscat.

– Te-ai culcat târziu, Isaac?

Will îl privi de pe sub o sprânceană ridicată.

– S-ar putea să se fi consumat câteva halbe cu flăcăii.

– Flăcăii?

– Joseph. Luke. Băieți buni amândoi.

– Mmmm. Will scoase un sunet nedefinit, simțind o mică invidie. Și lui i-ar fi picat bine o halbă, sau chiar șase, cu o seară înainte.

– Ți-au zis cumva care e cel mai bun loc de pe-aici unde să punem la treabă caii? întrebă, nedorind să mai discute despre personalul ciudat de la reședința mamei sale.

– Chiar așa, Excelență, răspunse Isaac, încet. E o alee lată pe care o folosesc ca să antreneze caii de trăsură. Se-ntinde până spre capătul proprietății, după care ocolește înapoi către grajduri. E așa, ca un cerc.

„Bineînțeles", mormăi Will în sinea sa. Ascunsă bine în spatele unor grajduri secrete, în care se creșteau niște cai secreți.

– Și? E potrivită? N-o să-mi rup gâtul și nici n-o să-mi schilodesc caii?

– Este cum nu se poate mai potrivită. Isaac se opri, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele. De fapt, pare a fi într-o condiție extrem de bună.

– Ei, asta-i o veste liniștitoare.

– Într-adevăr, Excelență. Cine se-ngrijește de ea știe bine ce face. Iarba e așa bine îngrijită că ai crede că ești pe hipodrom.

– Se pare că mama nu face nimic pe jumătate.

Un duduit în depărtare se insinuă în conversația lor. Zgomotul se prelungea, din ce în ce mai puternic, iar o vibrație familiară se iscă în pământul de sub cizmele lui, după care se liniști. Will făcu un efort să vadă călăreții care provocau asemenea agitație, însă mai era încă vreo jumătate de oră până ce soarele avea să se ivească, iar fuioarele de pâclă care acopereau pământul făceau ca siluetele să aibă contururi neclare.

– Se pare că și altcineva a avut aceeași idee ca și noi, zise Will, foarte dornic să urce în șa. Mârțoagă sau pursânge, nu conta. Puterea și libertatea pe care i le ofereau echitația erau îmbătătoare. Hai să mergem, i se adresă lui Isaac, pornind primul către hambarul cel vechi.

Roibul lui îl aștepta, bătând din picioare în boxa lui, la fel de dornic ca și stăpânul să o pornească la goană. Will îl cumpărase pe când avea un an și, în decursul ultimilor patru ani, se dovedise

a fi o investiție bună, câștigând cincisprezece dintre cele șaptesprezece curse la care participase. Will era încrezător că, odată retras din competiții, avea să-i aducă o mulțime de bani pentru drepturile de reproducere.

– Să înșeuez mânza? întrebă Isaac.

– Nu. Will conduse roibul pe aleea centrală. Calul pufăia și-și tot dădea capul pe spate. Vreau să o călăresc pe Comtessa chiar eu, mai târziu. Ai apucat ieri să te uiți bine la herghelia mamei? întrebă Will, dându-și seama că nici el nu făcuse asta încă.

Fuseseră prea multe distrageri, dintre care cea mai mare o anumită femeie cu ochi albaștri, ca de gheață, și buze numai bune de sărutat. Isaac clătină din cap.

– Mă tem că nu, Excelență. Până am terminat cu treburile din grajd, se întunecase. Dar când am sosit, cred că am văzut niște cai de vânătoare pe pajiștile mai joase și păreau numai buni de alergat.

Will încuviință din cap, încercând să-și aducă aminte ce văzuse și el.

– De acord. Alege-l pe cel mai bun dintre ei, cel care pare să fie cel mai iute și mai rezistent. N-o să aibă nici o șansă reală să întreacă roibul, dar aș vrea să-l impulsionez la început.

– Prea bine, Excelență. Vin după dumneavoastră la începutul pistei. Isaac făcu semne către pajiștile cufundate în ceață.

– Minunat. Will deschisese deja ușa hambarului și tocmai urca în șa. Hai să-i învățăm câte ceva despre curse, da?

Zâmbea larg, bucurându-se de senzația familiară a corpului puternic al calului de sub el.

La asta se pricepea. Acesta era domeniul pe care-l cunoștea și cel mai bun lucru dintre toate era că, atunci când era în șa, nici nu trebuia să fie duce.

Puțin timp mai târziu, când Isaac apăru în șaua unui bidiviu negru cu picioare puternice, roibul apucase să asude ușor. Penumbra dimineții se menținea, dar pâcla începuse să se împrăștie, lăsând la vedere pământul tasat. Will își urmări atent servitorul, în timp ce acesta îndruma calul către el. Will se încruntă.

– Ți-am zis că aș prefera să o încalec chiar eu pe Comtessa, mai târziu, zise.

– Nu e Comtessa, Excelență, îl anunță Isaac. Am luat mânza asta de pe pajiștea aia mai joasă.

În lumina slabă a dimineții, îi era greu să distingă chipul servitorului, dar își dădu seama că părea tulburat. Will se uită printre pleoapele îngustate la cal.

– Ești sigur? În lumina aceea, încărcată cu vestigiile întunericului, calul lui Isaac era leit cu mânza sa neagră.

– Destul de sigur, Excelență.

Will își zise, confuz, că probabil resimțea mai mult decât își închipuise lipsa somnului. În lumina slabă a zorilor, confunda un cal de vânătoare cu unul de curse. Scutură din cap, încercând să-și alunge această idee, aruncându-i concurentului calului său o ultimă privire în semiîntunericul general. Orice-ar fi fost, calul respectiv părea capabil și dornic de goană.

– Ești gata?

Will îi zâmbi larg lui Isaac, căci anticiparea plăcerii cursei îi dădea o bucurie jucăușă.

– Da. Servitorul său reuși cu ceva dificultate să facă bidiviul negru să încetinească până la un trap lejer. Dar, Excelență, cred că...

– Încearcă să nu rămâi prea mult în urmă, zise Will, pierzându-și răbdarea de a sta la discuții și nedorind să aștepte nici măcar o secundă în plus.

Roibul pufni și bătu cu copita în pământ și, cu un strigăt, Will îl îndemnă să pornească spre libertate. Sub el, armăsarul țâșni, gonind în vânt, iar Will izbucni în râs. O, Doamne, chiar avea nevoie de asta.

Cu fiecare pas al armăsarului, viteza creștea, iar calul își legăna capul ritmic, pentru a compensa bufniturile copitelor. „Dacă oamenii ar putea zbura, exact asta ar fi senzația", își spuse William, cu o bucurie sălbatică, lăsându-se peste grumazul calului. Copacii și pajiștile pe lângă care trecea se transformaseră într-un amalgam inform, singura lui grijă fiind să mâne calul în așa fel încât să urmeze cursul pistei.

Așa trecură vreo opt sute de metri, după care alți opt sute. Roibul alerga excepțional de bine în dimineața asta, astfel că ultimele

câteva zile de odihnă se dovedeau a fi un avantaj, nicidecum un handicap. Întorcându-şi uşor capul, îl zări pe Isaac galopând constant în urma lor, cu faţa ascunsă de coama neagră a calului său. Era un pic surprins că acesta ţinuse pasul până acum, deşi n-avea să mai dureze mult şi avea să rămână mai în urmă.

Pista vira spre dreapta, trecând printr-un pâlc de copaci şi, chiar când Will ajunse la aceştia, soarele se ridică peste orizont. Lumina aurie se revărsă peste tot şi, pentru o clipită, totul fu perfect.

Asta până ce Will conştientiză că Isaac se apropia de el, prin stânga. Se încruntă. Nu observase ca roibul să fi încetinit câtuşi de puţin. De fapt, armăsarul său gonea voinicește, iar Will îl putea simţi luându-şi şi mai multă viteză. Îl îmboldi, iar animalul reacţionă, mărind pasul pentru un final în forţă. În faţă se vedeau grajdurile. Mai mult ca sigur, calul lui Isaac ar fi trebuit să ostenească. Ritmul era ameţitor, dar mânza îi rămase în coastă, ca un ghimpe nesuferit. Will îi mai aruncă încă o ocheadă, uluit să vadă că Isaac îşi controla în continuare foarte bine calul.

Cei doi cai goneau cu bubuituri de copite pe ultima turnantă, umăr la umăr. Isaac îşi înjura calul pe un ton ridicat, luptându-se să-i ţină viteza sub control. Mânza neagră îşi ciulise urechile şi trăgea zăbala, aproape smulgând-o din braţele obosite ale lui Isaac, galopând într-un amalgam de copite iuţi, lăsându-l pe Will în urmă, cu gura căscată. Ajunse la final cu cinci lungimi înaintea armăsarului lui Will şi mai alergă alţi cinci sute de metri până ce Isaac reuşi să o întoarcă, obligând-o cu greu să încetinească la un galop mic.

Roibul trecu la trap, pufnind tare pe nas. Will abia dacă-l luă în seamă, străduindu-se din răsputeri să înţeleagă ce se întâmplase, prea dezorientat şi năucit pentru a găsi logică în ceea ce văzuse. Isaac se lupta să-şi ghideze calul înapoi către Will, având pe chip o expresie în care oroarea, uluirea şi admiraţia formau un amestec ciudat.

– Ce dracu' a fost asta? mârâi Will la grăjdarul său, gâfâind.

Se dădu jos din şa, lăsând roibul să continue la pas.

– Nu ştiu, Excelenţă, zise Isaac neajutorat, descălecând şi el şi conducând mânza de căpăstru, la pas. N-am putut s-o ţin.

Își trecu o palmă tremurândă peste frunte, mâhnit. Isaac lucrase cu cai pursânge de mai mulți ani decât avea Will cu totul, iar o astfel de mărturisire era alarmantă.

În lumina dură a zorilor, Will privi atent mânza care îi întrecuse armăsarul. Și apoi se întrebă cum oare nu reușise să-și dea seama de la început. Dacă nu cumva își pierduse cumva priceperea. Căci mânza pe care o călărise Isaac era un cal pursânge de cea mai înaltă clasă. Părul negru îi lucea la lumină, umezit de sudoare, iar sub pielea mătăsoasă se umflau și se contractau mușchi puternici, antrenați pentru viteză. Fiecare centimetru al trupului său arăta că avea pedigree și, dacă ar fi fost scoasă la licitație la Tatterstalls, ar fi iscat un adevărat haos. Dezorientarea era în ritm alert înlocuită de scepticism și ceva ce recunoscu a fi furie. Nu era vorba că el se înșelase în privința mânzei. Mama lui nu creștea cai pur și simplu, creștea *cai de curse*.

– Ia spune-mi din nou... de unde ai luat calul ăsta? întrebă cu grijă Will, încercând să nu-și verse nervii pe servitorul său.

– L-am luat de pe una dintre pajiștile de lângă grajdurile noi. Ați zis să-l aleg pe cel mai bun. Pe întuneric, părea destul de rapidă. La fel și pe lumină. Al naibii, al naibii de rapidă.

Grăjdarul său parcă rămăsese în pană de cuvinte.

– L-ai luat de pe una dintre... Will nu reuși să termine propoziția, era prea agitat. L-ai luat de pe pajiște, încercă din nou. Unde fusese scos, ca un cal de tracțiune obișnuit.

Isaac dădu ușor din cap.

– Te rog, ia-mi calul, Isaac. Ai grijă să se răcorească bine împreună cu mânza pe care *ai luat-o de pe pajiște*.

– Ăăă... dumneavoastră unde vă duceți, Excelență? întrebă Isaac.

Aflându-se pentru prima oară suficient de aproape de ele, Will se uita fix la pajiștile acelea afurisite, cercetându-le bine și văzând exact ce fel de cai făceau ca această fermă să fie una profitabilă. De ce nu văzuse toate acestea cu o zi urmă, când fusese aici?

„Pentru că erai prea ocupat să flirtezi", îi răspunse batjocoritor o voce păcătoasă din sinea sa.

Will nu o luă în seamă și se concentră asupra chestiunii mai îngrozitoare, mai neverosimile cu care se confrunta. Ș anume era

că ducesa îi ascunsese toate acestea. Chiar știindu-i pasiunea pentru cai, îi ascunsese totul. Ani la rând. Will aşteptă ca pâcla roşie care i se pusese în faţa ochilor să se mai risipească.

– Mă duc să vorbesc cu mama.

– Credeţi că e o idee bună, Excelenţă? Poate că ar trebui să mai aşteptaţi. Adică, aţi avut parte de un şoc... Când văzu expresia lui Will, Isaac se opri imediat. Prea bine. Ne vedem mai târziu.

Will se întoarse în direcţia casei.

– Încercaţi, vă rog, să nu spargeţi nimic! strigă Isaac în urma lui.

Ducele intră valvârtej în salonul pentru micul dejun, fără să-i pese că avea cizmele pline de noroi. Fără să-i pese că era transpirat, nearanjat şi mânios. Fără să-i pese că uşa se trânti cu forţă de peretele tencuit.

Ducesa încremeni, cu ceaşca de ceai la jumătatea distanţei către gură, iar domnişoara Hughes rămase cu furculiţa, încărcată cu o îmbucătură generoasă de ouă, suspendată deasupra farfuriei.

– Bună dimineaţa. Ai venit chiar la fix pentru micul dejun, dragule. Ducesa radia. Te rog, ia loc. Avem ouă poşate şi gem de caise...

– Nu.

– Nu? Mama lui ridică dintr-o sprânceană argintie în direcţia lui. Nu ţi-e foame? Domnişoara Hughes mi-a zis că ai ieşit la călărie. Aş fi crezut că vii cu o foame de lup.

Ochii lui se duseră imediat către domnişoara Hughes, care îşi terminase ouăle şi devora o porţie generoasă de bacon.

– Bună dimineaţa, Excelenţă, rosti cu amabilitate aceasta, după care îşi îndreptă din nou atenţia asupra mâncării din farfurie. Pentru o femeie pe care aproape că o asaltase în trăsură, cu o zi înainte, era remarcabil de stăpână pe sine. Şi de unde ştia că fusese la călărie?

Ducesa scoase un ţăţâit nemulţumit.

– Nu cumva eşti bolnav, dragule, nu? Chiar săptămâna trecută, lordul Alfred îmi povestea că nepotul lui a făcut febră şi...

– Nu sunt bolnav, mârâi Will, refuzând să se lase distras. Fie de domnişoara Hughes, fie de aiurelile pe care le spunea mama lui.

– Ei bine, mă bucur să aud asta. Ducesa îl fixă inocentă, clipind des. Dar să știi că arăți cam răvășit. Valetul tău n-a venit ieri?

– Tocmai vin de la grajdurile tale, mamă.

Aşteptă să-i vadă reacția.

– Drăguț din partea ta, dragule.

Luă încă o gură de ceai.

– Am călărit unul dintre caii tăi. Sau, mai precis, Isaac a călărit unul dintre caii tăi. Care mi-a făcut praf unul dintre cei mai buni pursânge din herghelia mea, pe pista aia de-acolo.

Observă cu coada ochiului că furculița domnișoarei Hughes se opri o secundă, înainte de a-şi relua periplul.

– Ei bine, îmi pare rău să aud că ai fost înfrânt. Mama lui se aplecă înainte, dând dovadă de un oarecare interes. Care era? Isis? E mânza neagră...

– Toți blestemații ăia de cai ai tăi sunt negri, mamă. Abia dacă pot să-i deosebesc unii de alții! izbucni, șocat că mama sa nu dădea semne că ar fi vrut să se scuze.

Ducesa se lăsă pe spătarul scaunului pe care stătea.

– Hm. Acum mă simt şi eu mai bine. Credeam că numai eu nu reuşesc să-i deosebesc. Poate că la anul ar trebui să cumpăr şi unii de alte culori. Își ridică privirea către el, cu un aer vioi: Şi-a alergat bine?

– Crești cai de curse! țipă Will, detestând nuanța de acuzație fioroasă din vocea lui, dar incapabil să şi-o rețină. Repetă: Cai de curse!

Ducesa schiță un zâmbet indulgent.

– Păi, nu toți ajung să fie cai de curse, dragule. Doar câțiva dintre caii mei pursânge ajung să capete viteza necesară pentru curse. Restul, bineînțeles, ajung niște cai de vânătoare superbi. Şi îmi aduc un profit frumuşel.

– De ce? reuşi să rostească Will, deşi parcă se înneca.

– „De ce" ce?

– De ce ai face una ca asta?

– Încerc şi eu, dragule.

– Încerci?

Ducesa își netezi uşor părul.

– Din câte am văzut, petreci atât de mult timp în grajduri și la curse că am hotărât să văd și eu pe pielea mea ce-i atât de minunat în asta.

Will caută nebunește un răspuns potrivit.

– Așa că ai cumpărat o întreagă herghelie de cai pursânge, ca să încerci și tu?

Caii pe care-i văzuse Will azi nu erau pur și simplu rezultatul unor *încercări*. Văzuse destui amatori de genul acesta pentru a ști diferența. Animalele lor rămâneau în urmă după primii metri ai vreunei curse de țară. Nu, caii care o duceau de minune pe pășunile mamei sale erau produsul unor încrucișări plănuite cu mare grijă, antrenați de cineva cu experiență și îngrijiți cu mare pricepere.

Ducesa izbucni într-un râs relaxat.

– Cum zice sora ta mereu, dragule? Dacă nu poți să-i învingi, atunci singura soluție e să li te alături.

– Joss știe de... pasiunea asta a voastră?

– Posibil să-i fi spus câte ceva în scrisorile pe care i le trimit.

Ducesa ridică din umeri.

– Și nu ți-a trecut prin cap niciodată să-mi spui și mie?

Încă o ridicare din umeri.

– Ești un om ocupat.

– Nu într-atât!

– Worth, dragule, nu e cazul să te tulburi atât. Adevărul este că am crezut că o să fii încântat.

Will începu să se plimbe de colo-colo.

– Și la ce curse îți înscrii caii, mamă? Se lupta din răsputeri să-și păstreze ultimele fărâme de autocontrol.

– La Ascot, răspunse ducesa, întinzând mâna către ceainic. Îmi plac foarte mult tribunele de acolo. Iar în zilele cu curse găsești de vânzare niște prăjituri cu lămâie cum nu se poate mai delicioase acolo. Uneori se găsesc și turte cu scorțișoară, pudrate cu zahăr...

– Mamă. Will se opri și apucă strâns spătarul unui scaun, într-un efort de a-și păstra echilibrul. Chiar dacă își înscria caii numai în cursele de la Ascot, tot ar fi trebuit să afle și el ceva

despre asta până acum. Lumea curselor de cai din Anglia nu era atât de mare. Asta dacă nu cumva... Rosti: Şi unde altundeva?

– Păi, de obicei Paul duce mânjii în Scoţia când fac doi ani. Zice că alergatul pe dealuri le face bine şi că aşa reuşeşte să-şi dea seama care vor avea ceva şanse la Ascot la trei-patru ani. Şi, bineînţeles, are şi el rude pe-acolo pe care-i place să le viziteze. Mie, una, mi se pare că în nord vremea e cam răcoroasă pentru gusturile mele...

– Şi ce se întâmplă cu ei după ce aleargă la Ascot? o întrerupse Will, încă năucit de faptul că nici măcar nu bănuise că aşa ceva se petrecea chiar sub nasul lui.

Eleanor adăugă o linguriţă plină cu miere în ceai şi amestecă.

– Păi... îi vând, dragule. Altfel aş ajunge să am zeci şi zeci de cai, iar băieţii de la grajduri mi-au zis că nu aş avea loc pentru toţi. Nu şi dacă vreau să-mi las iepele să tot facă mânji. Şi-mi place tare mult să-i văd pe mititei jucându-se pe pajişti. Mi se umple sufletul de bucurie, zău aşa.

Will se încruntă puternic. Dacă mama lui vindea cai de aici, ar fi aflat. Nu era ca şi cum ar fi putut să dispară pur şi simplu. Ar fi...

Se opri, dându-şi seama că răspunsul era evident.

– Nu îi vinzi de aici.

Ducesa se strâmbă.

– Dumnezeule mare, nu. Am un domn tare drăguţ care vine la sfârşitul verii, în fiecare an, ca să-i cumpere pe cei mai buni. Fac afaceri cu domnul O'Neill de ani buni. Şi e o metodă mult mai civilizată decât dezordinea şi hărmălaia de la licitaţii.

– Îi vinzi în Irlanda. Will nu era sigur dacă să fie impresionat sau îngrozit, deşi asta explica foarte clar de ce el, împreună cu restul englezilor din branşă, nu ştiuseră nimic despre ocupaţia ducesei.

– Irlandezii iau cursele de cai foarte în serios, îi confirmă aceasta. Caii mei ajung pe mâini bune.

Lui Will îi veni brusc o idee.

– Cine mai ştie că ai cai de curse aici?

Ducesa clipi din nou, nedumerită, în direcţia lui.

– Păi cred că mai nimeni, zău. Nu e ca şi cum i-aş călări chiar eu. Şi trebuie să recunosc că la grajd e cam mult praf pentru gustul meu. Îmi convine de minune să-i las pe Paul şi pe fraţii lui să se ocupe de detaliile înscrierilor la curse.

– Şi există asemenea detalii de pus la punct anul acesta, mamă? întrebă poruncitor Will. La Ascot?

– Ei bine, dacă vrei să ştii, chiar sunt. Ducesa schiţă un zâmbet mândru. Anul acesta am doi cai înscrişi. Unul la Yeoman's Plate şi unul la Trafalgar Stakes.

O, Doamne! Will trase aer adânc în piept de câteva ori, concentrându-se asupra aerului care-i intra şi ieşea din plămâni şi întrebându-se dacă ducesa i-ar fi spus ceva despre toate acestea înainte de a pleca la Ascot, dacă nu ar fi descoperit chiar el totul. Îşi întoarse privirea către domnişoara Hughes, care acum se lupta cu un teanc de felii de pâine prăjită înecate în dulceţuri.

– Să-nţeleg că există vreun motiv pentru care nu ţi-a trecut prin minte să-mi spui ceva despre asta, domnişoară Hughes? Ieri, când ne aflam la grajduri?

Domnişoara Hughes îşi ridică privirea către el şi, cu un gest delicat, îşi şterse buzele.

– Credeam că am făcut-o.

– Mai mult ca sigur, nu, răspunse Will pe o voce mult mai sigură decât starea sa de spirit, pentru că fuseseră intervale lungi în care nu fusese deloc atent la ce spusese ea.

– În acest caz, îmi cer scuze pentru această scăpare, Excelenţă.

– Această scăpare. Această *scăpare?* Ochii lui Will se deschiseră larg, de furie. O scăpare ar fi să nu-mi spui că ai împrumutat o carte din biblioteca mea. Sau că n-ai fi observat pânzele de păianjen de pe candelabrul din sufragerie. Faptul că nu mi-ai spus că mama are grajdurile pline de cai de curse nu e o simplă scăpare!

Domnişoara Hughes ţinea o bucăţică de pâine prăjită cu două degete.

– Atunci ce este? întrebă, curioasă.

– E o... o... conspiraţie!

Bucata de pâine prăjită căzu în farfurie. Mama lui lovi cu linguriţa în blatul mesei.

– De-ajuns! izbucni fără menajamente. Domnișoara Hughes n-are nici o vină că tu nu știai nimic. Dacă trebuie și trebuie să continui să țipi, dragule, te rog să mi te adresezi numai mie. Mama lui era într-adevăr iritată. Și preferabil de undeva din afara acestei camere.

Will trase cu greu încă o gură de aer. Se purta ca un adevărat barbar. Ba chiar ca un barbar maniac și paranoic.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Mama sa se smiorcăi ușor. N-am intenționat nici măcar pentru o secundă să te supăr.

– E vorba că... a fost un pic șocant. Will făcu un efort monumental să se arate politicos. Mai e ceva ce nu mi-ai spus? Altceva despre tine și despre casa ta despre care ar trebui să știu? Acum ar fi momentul să-mi spui.

Ducesa își așeză linguriță ușor, lângă ceașcă.

– Bineînțeles că nu, dragule.

Will își trecu palmele peste față.

– Slavă Domnului. Își lăsă privirea în jos, fără să vadă podeaua însă. După care se încruntă: Unde-ți sunt pantofii, domnișoară Hughes?

Aceasta tresări și-și ascunse tălpile goale sub poalele rochiei.

– Presupun că în camera mea.

– Și de ce iei micul dejun fără pantofi?

Ea ridică din umeri, în stilul acela enervant al ei, dar nu îi oferi nici un răspuns inteligent.

Will o fixa cu o expresie suspicioasă, observând că nu avea părul la fel de ordonat coafat cum îl avea de obicei. De fapt, cocul ei amenința să se desfacă în orice clipă, căci o mulțime de șuvițe lungi își duseseră la bun sfârșit evadarea. Avea obrajii îmbujorați și, per total, arăta ca o femeie care tocmai se întorsese de la o plimbare înviorătoare.

Sau tocmai terminase niște activități înviorătoare în pat...

Will își adresă câteva injurii în sinea lui, nevenindu-i să creadă. În ciuda evenimentelor și a revelațiilor din dimineața aceea, gândurile îi zăboveau din nou asupra domnișoarei Hughes. Și asupra patului ei. Și toate acestea trebuiau să înceteze. Cu ceva efort, își obligă picioarele să pornească spre ușă.

– Presupun că o să-l găsesc pe Paul la grajduri.

– Ba nu, cred că nu s-a întors de la Londra. Ar trebui să se întoarcă în cursul zilei de mâine. Ducesa îi aruncă o privire de avertizare: Dacă ai de gând să te duci acum la grajduri, să nu bagi spaima în angajații mei!

– Ai un pic de încredere în mine, mamă. Pur și simplu o să arunc o privire temeinică la animalele. Și o să discut clar cu cineva de acolo, care n-o să mai fie trecut cu vederea de acum încolo. Evită să privească în direcția domnișoarei Hughes: Când Paul o să se întoarcă, o să discut foarte în detaliu cu el.

Ducesa se lăsă pe spătarul scaunului, aparent mulțumită de faptul că fiul ei își amintise ce însemna purtarea civilizată.

– Foarte bine, dragule. O să te întorci la timp ca să luăm prânzul împreună? Margaret o să ne pregătească o friptură de porc cum nu se poate mai delicioasă, cu ghimbir...

Will se retrase, înainte să își piardă și puținul cumpăt pe care mai reușise să și-l păstreze.

Ușa care făcea legătura cu exteriorul se închise cu un bufnet puternic, care reverberă prin camerele și holurile casei. Jenna se lăsă moale în scaun, cu fruntea lovindu-i-se de blatul mesei.

– Cred c-o să-mi vină rău.

– Mie mi s-a părut c-a mers destul de bine.

– Sperasem c-o să putem să evităm asta, mormăi Jenna, cu buzele lipite de fața de masă. A fost vina mea. Am plecat la călărie mai devreme decât de obicei, tocmai ca să nu dăm nas în nas cu el, dar se pare că n-a fost suficient de devreme. Îmi pare rău.

Eleanor clătină din cap.

– Nu te mai judeca atât de aspru. Era inevitabil să afle. Nu e ca și cum ar fi ușor să ascunzi un grajd plin cu cai de curse. N-avea cum să nu îi vadă alergând la un moment dat și, chiar dacă de departe am fi putut spune că ar fi niște cai de vânătoare mai energici, odată ce-i vezi pe o pistă n-ai cum să nu-ți dai seama ce sunt cu adevărat.

Jenna scoase un geamăt.

– Lucrul cel mai important e că pe tine nu te bănuiește de nimic. Tânăra își înălță capul și trase de materialul rochiei, lăsând la vedere tălpile ei goale. Sau așa credem.

Când auzise caii pe pistă, abia ce-și terminase cursa de dimineață cu Joseph. Îl urmărise pe duce, călare pe armăsarul său roib, gonind prin ceața dimineții pe bucata de pistă de lângă clădirile unde erau adăpostiți caii. Apoi, îngrozită, îl văzuse pe servitorul lui călare pe Isis, ajungându-l din urmă într-un galop halucinant. În momentul acela își dăduse seama că secretul lor n-avea să-și mai merite numele decât cinci, maxim șase secunde. Exact de cât avea nevoie mânza pentru a-l ajunge din urmă pe duce și să treacă fulgerător pe lângă el.

În momentul acela, Jenna o pornise cu viteză maximă spre casă, unde o luase prin surprindere pe ducesă tocmai când ieșea din apartamentul său. Fusese suficientă o singură privire, iar Eleanor o dusese pe Jenna în camera ei, unde aceasta își dădu jos hainele de călărie și fu înghesuită rapid în prima rochie care le picase în mână. Nu avusese timp să-și aranjeze părul și nici să-și caute vreo pereche de pantofi. Dar reușiseră să dea impresia că fusese în casă în tot acest timp.

Ducele nu avea nici un motiv să bănuiască faptul că grajdurile erau în principal domeniul Jennei Hughes.

– Probabil că are impresia că tocmai te dăduseși jos din pat, sugeră Eleanor.

Jenna își cercetă ținuta răvășită și ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la ducesă.

– O să-l asigur că ți-am ținut o lecție despre ce înseamnă o ținută cuviincioasă pentru o doamnă, adăugă Eleanor, cu o expresie amuzată.

Jenna își masa tâmplele cu degetele. Ah, ce dezastru afurisit!

„Două zile", își spuse în gând. Două zile până plecau la Ascot. Două zile în care avea să fie nevoită să se strecoare prin casa ei ca un spion francez, evitându-l pe duce, cu obiceiul lui de a-și băga nasul în tot și cu mintea lui ageră. Două zile de pregătiri pentru curse pe care nu-și permitea să le irosească.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ducesa se aplecă spre ea și zise:

– Nu s-ar putea descurca Joseph sau Luke până plecăm? Dacă n-o să stai pe la grajduri, n-o să ai cum să fii prinsă.

Instantaneu, mintea Jennei se revoltă în fața acestei sugestii:

– Nu.

Pentru ca o parte importantă a planului ei să reușească, trebuia să cunoască îndeaproape exact cum alergau caii ei.

Eleanor se strâmbă.

– Nici nu mă așteptam să răspunzi altceva. Oftă, după care spuse: Dar, dacă ducele se încăpățânează să meargă la călărie dimineața, va trebui să găsești o modalitate de a-l evita. Dacă și-ar fi dat seama că tu erai acolo, călare, ar fi făcut un atac de apoplexie. În fond, Worth e doar un om și, să nu uităm, e și bărbat. Are limitele lui în ceea ce privește lucrurile pe care le poate înțelege și accepta, iar în momentul de față am o bănuială că a ajuns chiar în acest punct-limită în dimineața asta.

Acesta era un mod elegant de a descrie situația, își dădu seama Jenna. Ducele fusese vizibil furios că ducesa îi ascunsese adevărul atât de mult. Își îndreptă umerii. Deși îl înțelegea și chiar simțea o oarecare empatie pentru starea lui de spirit, nu-și putea permite luxul de a simți milă.

– O să găsesc eu o modalitate, declară ea. Pur și simplu nu avea de ales.

– Numai să nu cumva să te prindă fiul meu pe la grajduri. Și neapărat să nu te vadă pe-acolo îmbrăcată în altceva decât o rochie. Eleanor își ridică din nou ceașca. Atâta timp cât continuă să creadă că nu ești altceva decât doamna mea de companie, n-o să suspecteze că se întâmplă ceva deosebit când o să ajungem la Ascot.

Jenna strânse din dinți. Era destul de sigură că era cam târziu pentru asta.

Capitolul 8

Will își petrecu restul dimineții cercetând caii mamei sale, când nevenindu-i să-și creadă ochilor, când nemulțumit, când

entuziasmat şi aşa mai departe. Nu era greu de înţeles cum ar fi putut să nu observe nimic. Erau nu mai puţin de şase cai pursânge crescuţi pentru curse şi nu erau ţinuţi în interior, acoperiţi cu pături şi izolaţi în boxe. În loc de asta, fuseseră scoşi pe păşuni, în ţarcuri, ascunşi chiar la vedere printre restul animalelor.

Iar cea mai mare parte a hergheliei mamei sale era alcătuită din cai de vânătoare frumoşi, de rasă, iuţi ca vântul, dar nu suficient cât să fie înscrişi la curse. Mai erau şi câteva perechi menite pentru a trage faetoane, trăsuri cu patru locuri şi cabriolete pe străzile Londrei. Toţi aceşti cai păşteau împreună, cei mai mulţi erau castraţi, iar Will îşi putea da seama clar de ce profitul obţinut în urma vânzării lor era substanţial. El însuşi ar fi cumpărat bucuros oricare dintre aceşti cai, fără să stea pe gânduri. În mod clar, acest Paul – cine o fi fost el – îşi ştia foarte bine meseria, şi, fără să vrea, Will se trezi că de-abia aştepta să discute cu persoana care alcătuise această herghelie.

În biroul din casa lui din Londra, Will avea un raft întreg dedicat calendarelor de curse şi articolelor scrise pe această temă. Ardea efectiv de nerăbdare să le verifice pe fiecare şi să vadă cu propriii ochi ce fel de succese repurtaseră caii mamei lui în ultimii ani. Aşa că se hotărî să pornească imediat într-acolo, călare. Pe un cal iute, drumul n-ar fi durat prea mult şi ar fi fost o şansă de a-şi limpezi mintea. Era o şansă de a se retrage din haosul revelaţiilor din dimineaţa aceea şi să-şi acorde timpul necesar de a-şi pune din nou gândurile în ordine.

De asemenea, ar fi reuşit să pună ceva distanţă între el şi ispita pe care o reprezenta domnişoara Hughes. Împotriva voinţei sale, gândurile sale continuau să graviteze în jurul imaginii ei la masa de micul dejun, îmbujorată, cu părul în dezordine şi cu picioarele goale. Will refuză să dea atenţie posibilităţii ca tânăra să i se fi alăturat ducesei la micul dejun după ce se trezise târziu, desprinzându-se leneşă din braţele vreunui iubit, după o noapte de dragoste. Evident, chiar dacă avea vreun amant, nu s-ar fi întâlnit cu acesta într-o cameră aflată la nici cinci metri de locul unde dormea ducesa, de cealaltă parte a peretelui.

Imediat îi apăru în minte imaginea lui Luke şi a domnişoarei Hughes stând unul lângă celălalt, cu o familiaritate plină

de intimitate. Simpla idee că era posibil să-şi împartă patul cu majordomul îi făcea măruntaiele să se strângă. Ceea ce era de-a dreptul ridicol. În mod clar, Will n-avea nici un drept asupra ei, altul decât acela de a şi-o lua ca amantă şi, cumva, o asemenea posibilitate i se părea total greşită. Experienţa lui destul de limitată cu amantele implica femei cinice care erau mai interesate de recompensele materiale pe care le-ar fi putut căpăta în urma împărţirii patului cu un duce decât de tovărăşia acestuia pur şi simplu. Domnişoara Hughes părea a nu fi deloc interesată de recompensele materiale. Nu o văzuse niciodată purtând vreo bijuterie de orice fel. Purta haine hidoase şi, văzând lipsa ei de interes, Will nu putea trage altă concluzie decât că moda i se părea o preocupare total irelevantă. Dacă stătea să se gândească, nu o văzuse niciodată aşezată pe vreun fotoliu, cu o broderie în mâini sau vreun set de acuarele. Nu mai cunoscuse până atunci o femeie care să nu aibă deloc astfel de interese specific feminine.

În clipa următoare, Will se înjură strașnic. Pasiunile domnişoarei Hughes – presupunând că avea aşa ceva – nu erau treaba lui. Orice ar fi fost această simpatie adolescentină, avea să treacă. Şi, dacă voia să-şi păstreze sănătatea mintală, ar fi făcut bine să ţină minte asta. Dintr-odată, se întoarse şi porni înapoi către grajdurile vechi. Avea să plece la Londra, evitând să ia masa de prânz la reşedinţa ducesei. Şi să continue să o evite pe domnişoara Hughes.

Până acum, era primul lucru de bun-simţ pe care-l făcea în această zi.

– Iapa de se trage din Hambletonian[1] a intrat în călduri.

Joseph o aştepta pe Jenna lângă aripa nouă a grajdurilor, nerăbdarea ghicindu-i-se în modul în care bătea darabana cu degetele pe pulpă.

Prin ferestre se strecura lumina după-amiezii târzii, evidenţiind firele de praf care dansau pe sub bârnele acoperişului.

[1] Unul dintre cei mai buni cai de curse din Anglia secolului al XVIII-lea, un roib al crescătorului John Hutchinson (n.tr.)

Aerul era în continuare sufocant, deşi la orizont se adunaseră nori negri, care promiteau că până la lăsarea serii avea să vină ploaia. Nedumerită de ce fusese convocată la grajduri pentru un asemenea anunţ, Jenna ridică dintr-o sprânceană. Joseph era mai mult decât capabil să se descurce cu iepele de prăsilă fără ea.

– Atunci dă-o la armăsar.

Jenna încerca să se ţină departe de grajduri pe timpul zilei cu orice preţ, iar această chemare nedorită o făcea irascibilă.

Ochii lui Joseph ţâşniră pe lângă umărul ei, în direcţia casei.

– Nu eram sigur unde e ducele. Mi s-a părut prudent să întreb înainte să încep.

– Aha. Jenna reuşise să-l evite pe Worth toată ziua, neavând nici o dorinţă de a se trezi încolţită de duce, cu întrebările lui scotocitoare. Ducesa mi-a spus că s-a întors la Londra, spuse ea. Ceva cu nişte registre şi corespondenţa de acolo. Din câte a înţeles ea, n-o să se întoarcă până diseară.

Joseph pufni pe nas.

– Aş fi crezut că s-a săturat până peste cap de registre până acum.

– George are grijă ca fiecare oră petrecută cu el să fie cât mai chinuitoare posibil, răspunse Jenna, cu un suspin. Dar nu ştiu cât ne ajută asta...

Joseph strâmbă din nas, fie de dezgust, fie de admiraţie, căci era dificil să-ţi dai seama care dintre posibilităţi era cea adevărată.

– Isaac tocmai a plecat călare pe mânza neagră a ducelui, s-o alerge niţel, aşa că am scăpat şi de el. Şi, având în vedere că n-o să-l avem pe duce pe-aici, să-şi bage nasul peste tot, cred că dau iapa la armăsar acum. Şi sper că apuc şi mâine.

– Foarte bine, se declară de acord Jenna. Ai nevoie de ceva ajutor? întrebă, ascultând de un impuls. Parcă se sufoca ştiind că nu putea să intre şi să plece din grajduri după bunul-plac. Şi, din moment ce ducele era la o distanţă sigură de aproape trei kilometri, îngropat în hârtii în biroul lui, Jenna nu vedea nimic rău în a da o mână de ajutor.

Joseph acceptă cu o mişcare din cap.

– Ţi-aş rămâne îndatorat. Ne întâlnim în spate.

Jenna porni cu paşi rapizi înapoi către grajdurile vechi, înşfăcând un căpăstru dintr-un cui. Intră în spaţiul răcoros al grajdurilor şi se duse glonţ la uşa boxei.

– Eşti pregătit să mergi la peţit? murmură când intră, strecurând căpăstrul peste capul armăsarului.

Îşi trecu palma peste părul negru şi lucios şi amalgamul de cicatrici. Calul de război necheză încetişor.

Armăsarul ar fi trebuit să piară pe câmpul de bătălie. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, scăpase cu viaţă. Jenna bănuia că avea o legătură cu meticulozitatea şi excentricitatea locotenent-colonelului a cărui viaţă o salvase calul. Era vorba de acelaşi locotenent-colonel care servise în armată împreună cu artileristul pe nume George şi care, într-un final, dăruise calul ducesei văduve de Worth, o persoană la fel de excentrică.

Dar în ultimii şapte ani, Jenna privise zilnic păşunile pline de mânji şi de mânze de culoare neagră şi fusese recunoscătoare că armăsarul scăpase cu viaţă. Deşi Vimeiro nu avusese niciodată ocazia să concureze pe piste înainte de a fi trimis la război, urmaşii lui erau neîntrecuţi. Acest armăsar era cel mai bine păstrat secret al lor. Şi nimeni nu se uitase vreodată atent la calul acela de război plin de cicatrici. Nimeni în afară de ducele de Worth. Ceea ce era încă un motiv de a nu-l subestima.

Scoase calul din boxă, însoţită de bocănitul neregulat al copitelor acestuia pe pardoseala de piatră. Mai aruncă o privire către casă şi spre capătul aleii care se vedea dincolo de şirul de stejari, dar atât aleea, cât şi poteca erau goale. Eleanor îi spusese că ducele anticipase că nu putea să se întoarcă la timp pentru cină. Asta însemna că avea timp berechet, dar tot nu se putu abţine să nu mai arunce o ultimă privire în direcţia respectivă. Clătină din cap. Încet-încet, devenea la fel de sperioasă ca Joseph. Deşi, dacă şi ea s-ar fi ocupat cu furtul de cai şi ar fi scăpat cu viaţă atâta timp ca el, atunci şi pentru ea paranoia ar fi devenit o a doua natură. Joseph priponise iapa într-un ţarc din spatele grajdului, unde aştepta. Unul dintre ceilalţi armăsari era îndepărtat de un grăjdar care-l ducea de căpăstru, iar Joseph ţinea şi el frâul iepei. Simţind mirosul iepei, Vimeiro îşi arcui grumazul şi scoase un nechezat pătrunzător.

– Adu-l încoace, îi spuse Joseph.

Lăsându-l să se apropie de iapă, Jenna continuă să țină armăsarul de frâu, dar acum mai de departe. Joseph întinse frâul iepei unui alt grăjdar și se postă în lateralul acesteia, pregătit să-i tragă coada într-o parte. Era vorba de una dintre iepele de prăsilă mai mature și mai experimentate, iar Vimeiro se mai împerechease cu ea în trecut.

Jenna nu se aștepta să apară vreo problemă.

– Gata, băiete, pe ea acu', îl îndemnă Joseph pe armăsar. Și mișcă-te repede azi.

Jenna pufni pe nas.

– De parcă nu s-ar mișca mereu repede!

Ca și cum i-ar fi ascultat sfatul lui Joseph, armăsarul se urcă pe iapă cu un grohăit și fără vreun preambul.

– Depinde, replică Joseph, cu glasul oarecum înăbușit, auzindu-se de cealaltă parte a cailor.

Jenna hohoti:

– Zău așa? De ce?

– De dorința doamnei de a prelungi momentul.

– Să prelungească momentul? râse batjocoritor Jenna. Vorbești din experiență, Joseph?

– Poate, veni răspunsul arogant peste spinările cailor.

Joseph apăru de după caii acuplați, părând mulțumit de cum evoluau lucrurile, și-și puse mâinile în șoldurile osoase.

Jenna îl măsură din cap până-n picioare pe tânărul vizitiu, fără să-și ascundă amuzamentul.

– Mi se pare că te-ai cam îmbujorat.

– Ba nu, pufni Joseph. În sfârșit, am ajuns să nu mă mai atingă încercările tale de a mă face să mă fâstâcesc.

– Ei, sunt sigură că aș putea găsi eu ceva, îl tachină ea.

– Dar n-o s-o faci. Tânărul își dădu ochii peste cap și făcu semn în direcția casei. Pentru că dacă afurisitul ăla de duce ar...

Cuvintele îi pieriră brusc, iar pe chipul lui apăru o expresie oripilată.

– O, Doamne, suspină.

Jenna se uită și ea în aceeași direcție și aproape că scăpă căpăstrul din mână. Pe lângă marginea grajdului putea vedea clar

că ducele afurisit tocmai trecuse de șirul de stejari, călare pe iapa lui masivă, și venea în galop pe alee, chiar spre ei.

– Parcă ziceai că nu se întoarce decât după cină, rosti gâtuit Joseph.

– Așa mi-a zis ducesa.

Dar asta nu însemna că era mai puțin nechibzuită că ajunsese în situația aceasta. Jenna își plimbă privirea de la cei doi cai la dezastrul care se apropia cu viteză. Era imposibil ca armăsarul să apuce să termine înainte ca ducele să dea nas în nas cu ei. Și chiar nu avea cum să-i explice de ce pusese la montă un cal de război șchiop.

Plus că nu exista nici o explicație pentru prezența ei acolo, cu atât mai puțin pentru faptul că dădea o mână de ajutor.

– Te rog, vino și ia-l pe Vimeiro, i se adresă Jenna lui Joseph, pe cât de calm reuși.

Joseph se apropie să preia căpăstrul armăsarului, cuprins de o spaimă care îi făcea ochii să pară chiar mai mari în comparație cu fața.

– Ce ne facem? reuși să îngaime vizitiul.

– Nu ce-o să facem... ce-o să fac eu, mormăi Jenna, strecurându-se din țarc în așa fel încât să nu deranjeze caii.

– Adică?

– Nu știu. Dar sunt destul de sigură că o să implice niște lucruri care o să te facă să roșești, îi spuse printre dinți.

Plecă de lângă Joseph și o porni la fugă, îndreptându-se către grajdurile vechi și ducele care se apropia. Se opri, alunecând, chiar în centrul aleii, gâfâind și uitându-se înnebunită în jur. Ducele ajunsese suficient de aproape încât să-i distingă fața, privindu-l pe fereastră. Părea cam bătut de vânt și ostenit, dar ceea ce o speria cel mai mult era expresia sălbatică și hotărâtă pe care o avea întipărită pe chip. În mod clar, avea un scop precis.

– La naiba! rosti încetișor Jenna, neștiind nici acum ce să facă pentru a trage de timp.

Zgomotul făcut de copitele iepei pe pietriș arăta că ajunsese chiar lângă clădire. Se auzi un zăngănit metalic, după care bufnitura inconfundabilă a cizmelor lovindu-se de pământ când ducele

descălecă. Ochii Jennei dădură de o găleată cu apă proaspăt adusă de la fântână.

Fără să se gândească de două ori, Jenna ridică găleata de pe jos și îi vărsă tot conținutul peste cap. Șocul o făcu să tragă forțat aer în piept. Avea părul leoarcă, la fel și partea de sus a rochiei. Lăsă găleata să cadă și-și șterse fața, împingând spre spate părul care-i venise în ochi. Când își ridică privirea, ducele de Worth stătea în fața ei, cu gura căscată.

– Ce naiba faci?

Jenna își stoarse vârfurile părului, să mai scape din apa îmbibată în el, auzind cum ultimul ac de păr se prăvălește pe pardoseală cu un clinchet patetic.

– Mi-era cald.

– Îți era... cald?

Ducele clipi, nedumerit. O măsură din cap până în picioare, oprindu-și ochii asupra corsajului, apoi asupra gâtului și, înainte să o privească în ochi, asupra buzelor ei. Jenna înghiți în sec. Putea doar să-și închipuie cum arăta. Părul îi curgea pe umeri într-o cascadă plină de vârtejuri și putea simți clar un firicel de apă șerpuindu-i pe obraz până la colțul gurii. Materialul subțire al corsajului i se lipise de sâni, făcând orice închipuire inutilă. Ducele nu schiță nici o mișcare. Nu zise nimic. O privea pur și simplu pe sub pleoapele grele și, dacă Jennei nu îi fusese deloc cald înainte, acum sigur îi era. Probabil ca reacție la umiditatea de afară, ducele își dăduse jos haina și vesta, iar mânecile și le suflecase până la cot, lăsându-și la vedere antebrațele cu mușchi dezvoltați și pielea bronzată.

Aceeași nuanță o avea și pielea de pe gât, până pe piept. Șoldurile înguste și coapsele puternice îi erau puse în valoare de o pereche de pantaloni negri de călărie, băgați într-o pereche de cizme uzate și pline de praf. Avea părul ușor răvășit, revărsându-se în bucle dese peste frunte. Nu arătase niciodată atât de diferit față de imaginea unui duce. Nu arătase niciodată atât de perfect.

– Și să-nțeleg că ți se întâmplă des asta? întrebă ducele, cu un glas profund, catifelat și periculos. Privirea i se duse fugar către băltoaca de la picioarele ei.

„Numai când sunt în apropierea ta", îi răspunse Jenna în sinea ei, luptându-se cu disperare să-şi păstreze stăpânirea de sine.

Ochii lui se întunecară şi făcu un pas spre ea.

– Se-ntâmplă des?

Cu o zi în urmă, Jenna avusese nesăbuinţa de a-l provoca pe duce să o sărute, din motive care nu aveau nici o legătură cu ascunderea activităţilor ei. Acum, într-o situaţie periculoasă care implica nişte riscuri reale şi în care trebuia să spună ceva spiritual, care să-i deturneze atenţia, Jenna descoperi că nu mai era capabilă să vorbească.

– Ce cauţi aici, la grajduri? întrebă el, îngustându-şi ochii.

Jenna îşi muşcă buza de jos. Ce-ar fi putut să spună, încât să fie şi credibilă? De ce nu reuşea să gândească?

– Ăăă...

Dumnezeule mare, devenise de-a dreptul nătângă. Ceva din expresia lui se modifică, iar Worth întinse mâna şi înlătură cu degetul mare o picătură de apă din colţul gurii ei. Jenna se cutremură şi închise ochii, electrizată de senzaţia pielii lui atingând-o pe a lui. Situaţia îţi scapă de sub control, o avertiza o parte practică a minţii ei. Făcuse ce îşi propusese. Atenţia ducelui era suficient de îndepărtată de la ceea ce nu trebuia să afle. Dar acum era momentul să se oprească. Acum, înainte să fie prea târziu. Dacă ar fi simţit o dată gustul acestui bărbat, avea să flămânzească până nu se ştie când după el. Şi, cel mai probabil, n-avea să se mai poată apropia niciodată de un altul.

Rămase nemişcată, dezorientată, ca şi cum ar fi fost în derivă. Mâna lui Worth coborî de la gura ei spre gât şi-i trase cu blândeţe capul pe spate, ridicându-i faţa către a lui. Jenna abia dacă putea respira. În fundul minţii ei se iscase un haos de sute de acuzaţii şi avertismente, dar n-ar fi putut nici sub pericol de moarte să le asculte sau să le reţină.

Bărbatul făcu încă un pas, ajungând suficient de aproape ca Jenna să-i simtă căldura trupului prin materialul ud al rochiei. Suficient de aproape încât să zărească strălucirea aceea aurie din ochii lui întunecaţi. Suficient de aproape să simtă atingerea părului lui răvăşit pe piele şi să inhaleze aroma ameţitoare de mirodenii şi virilitate.

Ducele își apropie buzele de ale ei, iar Jenna aproape scânci, anticipând extazul. Cu o încetineală agonizantă, își lipi gura de colțul buzelor ei, prinzând cu vârful limbii o altă picătură de apă. Dorința o străbătu ca un sfredel, cu o forță pentru care Jenna nu era deloc pregătită. Trase cu greu aer în piept, simțindu-și dintr-odată picioarele moi, pielea cuprinsă de flăcări și măruntaiele parcă topite. Worth își ridică și cealaltă mână către capul ei, cuprinzându-i obrazul. Buzele lui își continuară înaintarea chinuitoare de-a lungul maxilarului ei până la porțiunea sensibilă de sub lobul urechii, coborând apoi spre gât. Degetele i se desprinseră din păr și porniră în jos, explorându-i mandibula și apoi, cu o hotărâre delicioasă, partea laterală a sânului. Palma lui se lipi de corsajul ei, chiar sub sân, iar degetul mare trecu peste vârful sfârcului ei.

Dorința îi pulsa în punctul de îngemănare a coapselor, așa că își strânse picioarele, conștientă de umezeala care se adunase acolo. Îi auzi respirația oprindu-se brusc, după care gura i se abătu asupra buzelor ei, fierbinte și poruncitoare, așa că i se deschise, simțind că propria nevoie de el era oglindită întocmai. Mâinile i se duseră către poalele cămășii lui, pe care o trase din betelia pantalonilor, ca să-și poată lipi palmele de carnea fierbinte de dedesubt. Degetele își începură expediția peste contururile ferme ale mușchilor de pe abdomen, prin părul de pe piept și piscurile dure ale sfârcurilor lui.

Ca prin ceață, își dădu seama că ar putea să-i tragă cămașa peste cap, astfel încât să admire pe deplin splendoarea ascunsă sub stratul de pânză, dar nu suporta ideea de a părăsi arșița îmbrățișării lui nici măcar pentru o secundă. Planurile dure pe care le desenau mușchii lui se mișcau și se contractau sub atingerea palmelor ei care se deplasau către curbura de la baza coloanei vertebrale. Ducele gemu, fără să-și desprindă gura de a ei, și-și împinse șoldurile în ale ei, astfel încât Jenna să simtă umflătura tare din pantalonii lui, ca o greutate care-i apăsa partea de jos a abdomenului. Mușchii ei interni se contractau și ei, cuprinși de spasme, și, uluită, Jenna se întrebă dacă ducele de Worth nu avea cumva puterea de a o face să atingă culmile plăcerii chiar atunci. Doar sărutând-o.

Ceea ce începuse ca o degustare epicureană se metamorfozase într-o furtună incontrolabilă de nevoie animalică. Jenna îl mușcă ușor de buza inferioară, iar Worth reacționă printr-un șuier chinuit, apăsându-se și mai tare de ea, făcându-și loc cu forța între picioarele ei.

Mâinile i se lipiră de fundul ei și o înălțară fără menajamente, lipită de el, cu poalele rochiei ridicate peste genunchi și picioarele petrecute pe după talia lui.

Capul Jennei se lăsă pe umărul lui. Respira sacadat și vederea i se încețoșase. Făcând doi pași, ducele o sprijini de ușa boxei, iar ea simți lemnul din spatele ei la fel de tare ca bărbatul care o susținea. Își petrecu brațele pe după umerii lui și-i găsi din nou gura, simțind dintr-odată nevoia de a fi și mai aproape de el. Voia să se lipească cu totul de bărbatul acesta, să-i împrumute căldura, puterea, să se lase devorată de ființa lui.

Ducele se avântă înspre ea, consumat până în miezul ființei sale de dorința care-i trimitea străfulgerări imposibil de controlat către toate terminațiile nervoase. Intransigente în hotărârea lor, degetele lui se strecurară între ei, găsindu-i intrarea pulsândă, sursa unei dureri extaziante. Cu o mișcare fluidă, își împinse un deget în ea, iar Jenna se năpusti asupra acestei presiuni, nevoia fiind atât de mare încât șterse orice gând rațional.

Încercă să articuleze un cuvânt, să-și exprime întru câtva plăcerea pe care o simțea, dar nu avea suficient aer pentru asta. Încercarea ei nu se materializă decât sub forma unui sunet din gât pe care abia dacă-l recunoscu, însă Worth păru să-l înțeleagă perfect. Răspunzându-i cu un geamăt, se retrase, după care se avântă din nou și, fără nici un avertisment, Jenna își pierdu complet controlul. Palmele i se strânseră spasmodic de materialul cămășii lui, pentru a nu se rostogoli în hăul care se căsca în jurul ei și își lipi gura de umărul lui, pentru a înăbuși geamătul care-i scăpă. Worth tresări puternic, îngropând gemetele propriului orgasm în curbura gâtului ei.

Trecură câteva clipe cât o eternitate până ce Jenna se mișcă din nou, ridicându-se în picioare fără nici un cuvânt. Trecură chiar mai multe până ce putu să-și ridice privirea și să o întâlnească pe cea a lui Worth.

– Dumnezeule mare, îngăimă acesta, cu un glas răguşit.

Jenna fu uşurată să vadă că nu numai ea fusese zguduită până la temelia fiinţei ei.

– Nu mă aşteptam la una ca asta, reuşi să rostească, cu o voce spartă.

– O, Doamne... Worth îşi trecu mâna tremurândă prin păr. Eu nu fac... lucruri de-astea de obicei.

– Nici eu, îl asigură Jenna.

Ar fi trebuit să regrete sau să se simtă vinovată pentru comportamentul ei complet nerușinat, dar cu toate acestea nu putea să nutrească decât o senzaţie de euforie intensă. Şi sentimentul puternic că tot ce se întâmplase fusese un lucru bun.

– Mă simt ca un băietan neexperimentat care tocmai a avut parte de prima lui tăvăleală în fân.

Jenna chicoti.

– N-am mai ajuns la partea cu tăvăleala.

Ducele se uită fix la ea preţ de o secundă, înainte de a izbucni într-un hohot surprins.

– Data viitoare...

Fără să vrea, Jenna se trezi că îi zâmbea şi ea larg.

– Eşti un ticălos înfumurat.

– Asta pare o provocare.

Jenna îşi muşcă buza de jos.

– Nu ştiu dacă se cuvine una ca asta, Excelenţă.

– Bine atunci, consideră că a fost o promisiune. Spune-mi Will.

– Poftim?

– William. Ăsta e numele meu. Nu titlul moştenit. Vreau să-mi spui Will.

Jenna rămase şocată.

– Nici asta nu-s convinsă că se cuvine.

– Te rog.

Will însemna intimitate. *Will* însemna prietenie. Două lucruri care nu se puteau clădi pe minciună. Vinovăţia la care se aşteptase Jenna se iscă acum şi, cu ceva stânjeneală, îşi dădu seama că îi plăcea foarte mult ideea intimităţii şi prieteniei cu bărbatul acesta.

Ceea ce tocmai se întâmplase între ei fusese ceva adevărat. Atracția fizică dintre ei era incontestabilă și foarte înfricoșătoare prin intensitatea ei. Dacă Jenna ar fi încercat să se convingă că făcuse ceea ce făcuse de nevoie, s-ar fi mințit singură.

Dorise ca ducele să o sărute. La naiba, își dorise ca ducele să facă tot ce făcuse și chiar mai mult. Dar atracția fizică nu însemna intimitate. Sau prietenie.

Aparent sătul să tot aștepte răspunsul ei, ducele își lăsă capul în jos și o sărută, o trecere ușoară a buzelor peste ale ei, mai mult atâtătoare. Jenna simți din nou cum interiorul corpului parcă i se topea și toate rezervele de mai înainte deveniră neclare, dispărând pe fundal. Complica lucrurile inutil. Legătura aceasta – de orice natură ar fi fost ea – dintre ei avea să fie pur fizică și trecătoare; iar amândoi erau conștienți de asta. Peste un an – la naiba, peste doar *câteva zile* – mai mult ca sigur n-aveau să mai fie prieteni.

Fiecare urma să fie pur și simplu o amintire pentru celălalt, un gând care să apară doar uneori, însoțit de un zâmbet de plăcere și poate o mică doză de afecțiune. El era duce, iar ea era... ei bine, o servitoare. Nici unul dintre ei nu avea așteptări nerealiste privind modul în care urma să se sfârșească asta. Dar faptul că știa toate acestea nu o făcea să îl dorească mai puțin.

În ciuda înțelepciunii ei, Jenna zâmbi cu buzele lipite de ale lui.

– William să fie, deci.

Bărbatul rămase înmărmurit o clipită, după care-și duse gura la urechea ei.

– Nu-mi place să împart.

– Nici nu-mi închipuiam că ți-ar plăcea.

Jenna tremura.

Mâinile lui îi luaseră prizoniere șoldurile, iar acum lunecară către curbura de la baza coloanei ei.

– Poate-ar trebui să te schimbi cu ceva haine uscate.

– Bună idee.

– Aș putea să te ajut.

Will îi sărută insinuant gâtul.

Fierbințeala se învolbura din nou.

– Dacă nu m-aş teme că o să mă ameninţi iar c-o să-mi sfâşii corsajul, poate că te-aş lăsa.

Will trase cu un aer deloc încântat de materialul care-i acoperea umerii.

– Cineva ar trebui să-şi facă milă de rochia asta şi s-o facă bucăţi.

– Dar ce are rochia mea?

– Chestia asta de pe tine nu e o rochie. E o oribilitate. Ar trebui să ai haine mai frumoase.

– Sunt o servitoare, Will. Nu am nevoie de haine mai frumoase de-atât. Ca doamnă de companie, pe cine crezi că o să impresionez cu ţinutele mele la modă?

– Pe mine?

Jenna râse batjocoritor.

– Tu nu eşti genul de om care să-i judece pe ceilalţi după ce mătăsuri drăguţe poartă.

Ducele înmărmuri dintr-odată, ca şi cum vorbele ei l-ar fi surprins foarte mult. Jenna îşi dădu ochii peste cap.

– Dacă lucrurile ar fi stat aşa, te-ai fi însurat de mult cu una dintre surorile Caudel. În fond, rochiile lor erau *răpitoare*.

Buzele lui Will zvâcniră nervos.

– Eu...

Undeva în spatele lor, o găleată se răsturnă cu zgomot pe pardoseală, hărmălaie urmată de un şir de înjurături reţinute şi târşit de picioare.

Lipit de ea, Will încremeni înainte de a se întoarce încet, iar Jenna aruncă o privire peste umărul lui.

Joseph se afla chiar la intrarea în hambar, încercând să aşeze cum trebuia găleata de care se împiedicase, o misiune îngreunată considerabil de eforturile sale disperate de a privi oriunde mai puţin către Jenna şi Will. În spatele lui se afla armăsarul şchiop, pe care-l ţinea de căpăstru, aşteptând cu un aer relaxat şi mulţumit să intre în boxa lui.

– Îmi cer scuze, Excelenţa Voastră, reuşi să îngaime Joseph, fâstâcindu-se. Nu v-am văzut. Îmi pare foarte rău.

Jenna se uită în jos către corsajul rochiei ei îmbibate cu apă şi la petele ude de pe cămaşa lui Will, unde aceasta i se lipise de piept. Bănuia că avea buzele roşii şi umflate. Nu-ţi trebuia cine ştie ce imaginaţie ca să îţi dai seama ce se întâmplase.

– Tocmai ce-l aduceam înapoi, turuia Joseph. Dar vin mai târziu. Mult mai târziu. Poate mâine.

Will scoase un oftat și se îndepărtă de Jenna.

– Joseph. Pot să am încredere că discreția ta nu se limitează numai la chestiunile despre cai?

Tânărul dădu cu mare entuziasm din cap.

– Da, Excelența Voastră. Bineînțeles, Excelența Voastră.

Ducele se întoarse, își băgă poalele cămășii în betelia pantalonilor, după care îi oferi brațul Jennei.

– Tocmai ce o însoțeam pe domnișoara Hughes către casă. Se pare că a avut un accident cu o găleată plină cu apă.

– Bineînțeles, Excelența Voastră. Joseph se uita țintă la pardoseală. Periculoase, gălețile astea cu apă. I se poate întâmpla oricui.

Avea fața roșie ca racul.

Jenna își mușca buza, încercând să nu izbucnească în râs.

– Vă mulțumesc, Excelență. O zi bună, Joseph.

Acceptă brațul oferit de Will și trecură împreună pe lângă vizitiul extrem de stânjenit.

– O să ne facă probleme? întrebă ducele când trecură de ușă. Nu vreau să te pun într-o situație dificilă.

– Joseph?

Vizitiul și fratele său știau suficiente secrete despre tot felul de aristocrați și consoartele lor încât Jenna ar fi putut să-i stoarcă de bani. Era un efect secundar al furișării pe moșiile nobililor la ore neobișnuite. Tânăra avu grijă să-și controleze expresia.

– Nu. O fi el tânăr, dar în mod clar nu e prost.

– Hm. Will nu părea deloc convins.

– Mama ta nu mă poate concedia, zise Jenna pe un ton lejer. Nu uita că ești duce, deci tot ducatul și tot ce e în el e în puterea ta. Inclusiv slujba mea. Așa cum tu ai spus, dacă îți aduci aminte.

Will se crispă.

– Am vorbit ca un măgar îngâmfat.

Jenna își înclină capul, cântărind această idee.

– Eu nu sunt de aceeași părere. Ai vorbit ca un bărbat hotărât să ducă un lucru până la capăt. E chiar un lucru lăudabil.

Will îi aruncă o privire piezișă, oarecum ciudată.

– Eşti duce, fie că îţi place sau nu, Excelenţă... pardon, Will. Părerile şi cuvintele tale au greutate. Ai şansa extraordinară să foloseşti lucrul ăsta în avantajul tău. Îşi ridică privirea către el: Cele două croitorese şi-au recuperat banii de la Lady Louisa şi Lady Leticia. Până la ultimul bănuţ. Le-au fost aduşi la atelier, la nici o oră după ce-am plecat.

– De unde ştii?

– Ne-au trimis o scrisoare de mulţumire care a ajuns în după-amiaza asta. De asemenea, m-au rugat să-ţi transmit recunoştinţa lor pentru implicarea şi sprijinul tău. Şi, dacă te pot ajuta şi ele cu ceva, trebuie doar să le spui şi se va face.

Worth nu zise nimic şi merseră mai departe, cu pietrişul scârţâindu-le sub picioare.

– De-asta m-ai sărutat? Pentru că sunt duce şi crezi că, dacă mă seduci, o să te ajut în cruciada asta pe care aţi început-o tu şi mama? întrebă el, dintr-odată.

Ironia totală din spatele acestei întrebări era de-a dreptul de nesuportat. Jenna izbucni în râs.

– Ce e amuzant în asta? Will părea iritat.

– Dă-mi voie să clarific câteva lucruri. Jenna se opri, obligându-l pe duce să facă şi el acelaşi lucru. În primul rând, tu ai fost cel care m-a sărutat pe mine. În-al doilea, ţi-am răspuns la sărut *în ciuda* faptului că eşti duce. Această *cruciadă*, cum îţi place ţie să o numeşti, este rezultatul direct al mentalităţii ducilor. Al celor nepăsători faţă de cei din jur. Şi al mentalităţii conţilor nepăsători. Al mentalităţii marchizelor egoiste şi a viconţilor insensibili la suferinţa celor de lângă ei. Privirea ei deveni serioasă. Deci nu, Will, nu te vreau pentru a obţine nimic. Nu vreau să te implici. Vreau să nu te amesteci deloc în ceea ce fac. Will se uita lung la ea. Jenna continuă: În general, nu-mi trebuie deloc duci. Sau alţi bărbaţi cu titlu nobiliar. Încerc să îi evit chiar.

– Dar ai făcut o excepţie cu mine? De ce?

Dumnezeule mare, asta era chiar o întrebare bună. Una la care Jenna nu era sigură ce să răspundă. Din nou, optă pentru a spune adevărul şi îşi alese cuvintele cu grijă:

– Pentru că eşti un om bun, William Somerhall. Intenţionat îi folosise numele, nu titlul nobiliar. Nu aveam de gând să...

ajungem la asta. Şi deşi nu ştiu exact ce anume este *asta*, ştim amândoi că n-are cum să dureze.

Will se foi, nesimţindu-se deloc în largul său.

– Jenna, te rog să nu te gândeşti că eşti un simplu capriciu...

– Hai să fim realişti, îl întrerupse ea, cu blândeţe. Oricât de mult mi-ar plăcea să nu ţin cont de titlul tău, acesta o să fie mereu acolo şi, ca atare, nu-mi fac nici un fel de iluzii în privinţa ta. Jenna ridică din umeri, simţind un junghi de regret neaşteptat. Nu-l luă în seamă. Dar se pare că nu sunt imună la farmecul tău copleşitor, îl tachină, încercând să relaxeze atmosfera care devenise mult prea serioasă pentru placul ei. Stai liniştit, asta o să fie de ajuns.

Iniţial, Will nu zise nimic, iar Jenna se retrase de la braţul lui, nedumerită.

– Toţi vor câte ceva de la mine, rosti acesta, pe un ton surprins. Toate femeile cu care am... ăăă avut relaţii. Toate s-au grăbit să ceară tot felul de lucruri. Sau favoruri. Pentru prieteni, membri ai familiei, pentru ele însele...

Jenna se strâmbă.

– Dumnezeule mare! Chiar o să discutăm acum despre celelalte femei cu care te-ai culcat?

– Nu! Doar că...

– O să-ţi mai spun încă o dată, Will, şi n-o să mai repet niciodată. Nu vreau nimic de la tine. Nici favoruri, nici bijuterii, nici averi şi nici privilegii. Nici jurăminte de iubire, nici propuneri de cununie în biserică. Ceea ce s-a întâmplat în după-amiaza asta probabil că n-ar trebui să se mai repete vreodată. Dar s-a întâmplat pentru că pur şi simplu... te doream.

Ducelui parcă i se oprise respiraţia.

– Sinceră până în pânzele albe, nu?

Jenna tresări în sinea ei. „Nu", îşi zise, „nu tocmai".

– M-am gândit întruna la tine, izbucni el dintr-odată. Din seara aceea în care te-am văzut prima oară, la bal.

Jenna îşi muşcă buza. Nu voia să audă una ca asta. Nu voia ca vorbele lui să deformeze realitatea.

– Nimeni nu ştia cine eşti. Will întinse mâna şi cuprinse între degete o şuviţă udă din părul ei. Am crezut că erai o prinţesă

vrăjită, în rochia aia strălucitoare. Will schiță un zâmbet slab. Te-am dorit atunci. Iar acum chiar mai mult. Aici. Așa.

– Nu sunt o prințesă, răspunse ea. Crede-mă, sunt cum nu se poate mai departe de a fi așa ceva.

Colțurile ochilor i se încrețiră în primul zâmbet autentic pe care-l văzuse Jenna la el de ceva vreme.

– Ești total diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut vreodată, Jenna Hughes.

Tânăra nu se putu abține să nu-i răspundă la zâmbet, cu inima bătându-i mai repede când văzu cum o privea. Doamne, putea să se obișnuiască repede cu asta. O făcea să se simtă prețuită, necesară și dorită. Toate acestea fiind periculoase în sine. Porni din nou către casă.

– Când pot să te mai văd? întrebă ducele, referindu-se la cu totul alt lucru.

„Acum", tânjea ea să-i fi răspuns. Și în seara asta. Și mâine. Și fiecare minut din fiecare zi după aceea.

– Presupun că la cină, răspunse ea, luptându-se cu partea irațională a ființei ei care voia să se arunce în brațele lui ca o lăptăreasă îndrăgostită.

– O să ai pantofi în picioare?

Jenna trase aer în piept, ca să se liniștească, înainte de a răspunde. Trebuia să rămână cu picioarele pe pământ, chiar dacă acum înțelepciunea ei aluneca pe o spirală de dorință și nevoie.

– Bineînțeles.

– Păcat să te chinui atât. Will îi acoperi palma de pe brațul său cu a lui. Mai târziu n-o să mai ai nevoie de ei.

Capitolul 9

Will își petrecu puținul timp până la cină închis în odaia sa. Pe biroul delicat din colț se afla vechea lui geantă, plină de zgârieturi, pe care o avea de când învăța la Eton. Când ajunsese la casa lui din oraș, la amiază, frunzărise articolele despre curse de două

ori înainte de a-şi aminti că pe cele despre Ascot le împrumutase. Supărat pe sine, Will îi scrisese în grabă un bilet unuia dintre colegii săi de la Jockey Club, cerându-i să-i trimită la reşedinţa mamei sale rapoartele cu rezultatele din ultimii şapte ani. Îşi îndesase în geantă articolele pe care le avea, precum şi teancul de scrisori pe care i le lăsase secretarul său, aranjate atent pe birou. Will intenţionase cât se poate de serios să treacă totul în revistă la el acasă înainte de a se întoarce la reşedinţa mamei sale, dar, cu toate acestea, când se aşezase la biroul lui impunător, simţise că trebuia să plece cât mai curând. Dintr-odată, solitudinea îi părea singurătate, şi acum ştia exact de ce se grăbise atât de tare să se întoarcă.

Era cum nu se poate mai vrăjit de Jenna Hughes. Nici măcar nu încercase să pretindă că lucrurile ar fi stat altfel, nici măcar înainte de această după-amiază. Întotdeauna privise cu dispreţ ideea dragostei la prima vedere sau, mai precis, a dorinţei la prima vedere, însă din seara aceea când dăduse balul, Jenna fusese o prezenţă constantă în mintea lui, strecurându-se eterică printre gândurile sale. Îl intimidase cu sinceritatea ei brută şi, pentru prima oară, Will chiar credea că avusese o discuţie sinceră cu o femeie care era mai interesată de persoana lui decât de privilegiile pe care le aducea cu sine numele pe care îl purta.

Pasiunea necontrolată pe care o ascundea fiinţa Jennei îl lăsa fără răsuflare. Senzaţia de a o avea în braţe, sub gura şi sub palmele lui, fusese una electrizantă. Şi când atinsese culmile plăcerii lipită de el, îşi pierduse şi el controlul ca un adolescent neexperimentat. Ar fi trebuit să fie extrem de ruşinat, dar Jenna nu făcuse altceva decât să-i zâmbească larg, cu o expresie de satisfacţie pură, şi îl făcuse să se simtă de parcă tocmai îi oferise cheile de la Whitehall.

Iar acum nevoia de a o avea pe Jenna la dispoziţia lui era de ajuns cât să-l facă să simtă că se învârtea lumea cu el, îmbătat de nerăbdare. Avea toate intenţiile să compenseze lipsurile anterioare, şi nu oricum. Într-un mod pe care Jenna n-avea să-l uite prea curând.

În seara aceea urma să ia cina, probabil să joace cărţi cu mama lui, să savureze un pahar de brandy şi apoi să le ureze tuturor

noapte bună. După care să o caute pe Jenna Hughes şi să termine ceea ce începuseră. Avea să dureze mult timp. Foarte, foarte mult timp şi n-aveau să apară nici un fel de întreruperi. Adevărul era că lui Will nu prea-i păsa nici dacă întreaga casă avea să ardă din temelii în jurul lor. Urma să o aibă pe Jenna, şi asta chiar în seara aceea.

Liniştea fu întreruptă de un ciocănit la uşă.

– Excelenţă, se auzi vocea unui servitor nevăzut, cina va fi servită în câteva minute. Şi oaspeţii au ajuns.

Oaspeţi? Will se încruntă. Mama lui nu pomenise nimic de oaspeţi. Imediat, în minte îi apăru imaginea unui şir de lorzi şi de doamne rafinate oprindu-şi trăsurile pentru a fi întâmpinaţi cu pitoni şi găini, ceea ce-l făcu să pornească imediat către uşă şi să coboare precipitat la parter. Din fericire, foaierul era gol, cu excepţia a trei persoane cărora Luke, cu o înfăţişare foarte cuviincioasă, tocmai le lua mănuşile şi pălăriile.

– Dumnezeule mare! Boden? întrebă Will, nevenindu-i să creadă, un zâmbet larg instalându-i-se imediat pe figură. Ce naiba căuţi aici?

Heath Hextall, conte de Boden, se întoarse pentru a-l saluta pe Will. Dar, înainte să poată scoate un cuvânt, se auzi un chicot încântat şi Will se trezi cu nişte dantelă liliachie în braţe.

– Lady Viola, zise, cu afecţiune în glas, desprinzându-se din îmbrăţişarea entuziastă a surorii mai mici a lui Boden. Completă: De câte ori te văd, eşti din ce în ce mai frumoasă.

Era o fată de o frumuseţe convenţională, cu părul negru şi aceeaşi faţă rotundă şi jucăuşă pe care Will o cunoştea de când era doar o fetiţă de trei ani. De asemenea, era şi o cochetă incorigibilă şi, deşi îl chinuiau pe fratele ei, jocurile ei inofensive îl amuzau teribil pe Will.

Viola chicoti.

– Mama ta ne-a invitat la cină. Nu mi-a venit să cred când am auzit că te-ai mutat aici. Acum nu mai ai nici un pretext să nu ne vizitezi tot timpul. Tânăra flutură cochet din gene.

– S-a notat, răspunse Will. Deşi o să fiu ocupat cu verificarea registrelor maică-mii şi să mă asigur că gospodăria asta e administrată cum trebuie.

Viola strânse din buze.

– Parcă eşti frate-meu. De când a murit tata, Heath a devenit un plicticos nemaipomenit, se plânse, fără să observe încordarea apărută în mimica lui Boden. Poate reuşeşti tu să-l scoţi din rutina asta pe care şi-a format-o. N-are timp de petreceri sau orice alt lucru distractiv şi fără el, să ne fie însoţitor, suntem şi noi blocate în casă. E mereu ocupat cu hârţogăraia şi... alte treburi.

– Fratele tău munceşte pentru a vă asigura un viitor sigur, o mustră Will cu blândeţe. Ar trebui să îi mulţumeşti.

Pe chipul Violei apăru o expresie care arăta că ar fi vrut să îl contrazică, dar sora ei făcu un pas în faţă, împiedicând-o.

– Lady Julia, o salută Will. Arăţi minunat.

Will era cât se poate de sincer. După ruperea logodnei, care avusese loc anul trecut, Julia păruse să se retragă în sine, ceea ce îi umpluse de îngrijorare pe Will şi pe fratele ei. Dar astăzi parcă îi mai revenise culoarea în obrajii palizi, iar ochii ei frumoşi, albaştri parcă erau mai însufleţiţi. Era total diferită de sora ei – minionă, blondă şi rezervată.

– Mulţumesc, răspunse Julia. Foarte frumos din partea mamei tale să ne invite.

Will dădu din cap, în semn de acceptare, dezamăgit de sine pentru că nu se gândise mai devreme să facă el această invitaţie.

– Ia spune-ne, Will, cât ai de gând să rămâi la reşedinţa mamei tale? interveni Julia în tăcerea lăsată, schimbând subiectul foarte elegant.

– Nu ştiu sigur, răspunse ducele.

– Şi cum rămâne cu restul sezonului de curse?

– Am hotărât să profit de ocazie şi să-mi înscriu caii la Ascot.

– Ascot? Boden ridică dintr-o sprânceană. Am crezut că nu-ţi place pista de acolo.

– N-am nimic cu pista aia. Cei care mă scot din sărite sunt oamenii care insistă să asiste la curse.

– Ei bine, în cazul acesta Heath va trebui să ne lase şi pe noi să mergem acolo, dacă o să participi şi tu, rosti Viola, îmbufnându-se. Din moment ce cursele sunt singurele evenimente din Ascot la care vom merge.

– Credeam că ai deja o mulțime de invitații, alese pe sprânceană, zise Will, surprins.

Din câte se părea, aristocrații londonezi profitau din plin de orice pretext pentru a ține tot felul de baluri și petreceri în și în apropierea Windsorului în săptămâna curselor. Încă un motiv pentru care evita Ascotul.

Se lăsă o tăcere stânjenită. Julia își drese vocea și interveni:

– Se pare că invitațiile noastre s-au pierdut la poștă.

– Ei, lasă aiurelile, Jules, zise Viola, bătând din picior, cu glasul ridicat în mod neplăcut din cauza furiei și a resentimentelor din sufletul ei. Nu am fost invitate la nici o petrecere pentru că titlul nostru, foarte nou, a fost moștenit printr-o ramură foarte obscură a familiei, averea ne-am făcut-o prin comerț, iar sora mea a fost logodită cu un individ nebun de legat, care apoi a dispărut fără urmă. Sau a murit. Versiunea diferă în funcție de persoana cu care vorbești.

– Gata, zise Heath, cu un glas profund. N-aveai cum să nu recunoști frustrarea din vocea lui.

Furia își făcu apariția ca o pâclă mohorâtă, iar maxilarul lui Will se încleștă. Doamne, ce răutăcioși erau nobilii.

– Dați-mi voie să reformulez întrebarea, le spuse încet Will celor două femei care îi erau prietene din copilărie, cu mult înainte ca tatăl lor să fi moștenit, pe neașteptate, titlul de conte. La care evenimente v-ați dori să participați?

Viola răspunse destul de tare, smiorcăindu-se:

– Eu voiam să merg la balul Cupei de Aur dat de Lady Kewitt. O să fie orchestră, o să se danseze și...

– S-a rezolvat, răspunse glacial Will. Julia? Ai fi vrut în mod deosebit să mergi la vreo petrecere anume?

Julia roși ușor.

– Sperasem să mergem la petrecerea câmpenească organizată de contesa de Newsham în grădina ei. Am auzit că are niște trandafiri de Damasc și chinezești cu totul ieșiți din comun și mi-ar plăcea să-i văd cu ochii mei.

– Foarte bine.

Will făcea eforturi să-și păstreze calmul. În culmea nefericirii, Heath își tot trecea degetele prin păr.

– Worth, nu mă aştept să...

– Taci şi lasă-mă să le fac fericite pe surorile celui mai bun prieten al meu, mârâi Will la contele de Boden. Am descoperit destul de recent că, în calitate de duce – mai mult, un duce necăsătorit şi putred de bogat –, părerile şi dorinţele mele au mult mai multă greutate decât aş fi crezut. Lady Kewitt şi Lady Newsham vor fi încântate să le primească pe surorile tale, crede-mă.

Heath îşi ridică ambele braţe, înfrânt.

– Să ştii că am mai mulţi bani decât tine, îi zise lui Will. Şi...

– Excelenţă, se auzi un glas uşor răguşit dinspre capătul foaierului, ducesa m-a trimis să vă anunţ că cina va fi servită în cinci minute.

Doar auzind glasul Jennei, inima ducelui începu să bată mai tare şi simţi că şi temperatura corpului îi creşte. Dumnezeule mare, cum avea să reziste pe tot parcursul cinei fără ca intenţiile să nu i se vadă pe chip, ca un stindard, şi să fie recunoscute ca atare de toţi cei prezenţi?

Se întoarse pentru a o vedea apropiindu-se, admirând cocul lucios strâns cu grijă chiar deasupra cefei, expresia amabilă de pe chipul ei şi o altă rochie pe care n-ar fi luat nici măcar un penny în Petticoat Lane. Îşi strânse mâinile la spate pentru a nu fi ispitit să o atingă sau, pur şi simplu, să sfâşie veşmântul acela jignitor de pe trupul ei frumos. Cel puţin rochia aceasta era uscată.

– Mulţumim, domnişoară Hughes, răspunse Will pe un ton neutru, folosindu-se de toată politeţea care îi fusese insuflată cu forţa încă din copilărie. Aşteptă până ce femeia ajunse lângă ei înainte de a face prezentările la care se aşteptau oaspeţii săi: Domnişoară Hughes, dă-mi voie să ţi-i prezint pe cel mai vechi şi mai drag prieten al meu, Heath Hextall, conte de Boden, şi pe surorile lui, Lady Viola şi Lady Julia. Domnişoara Hughes este doamna de companie a mamei mele.

– E o plăcere să vă cunosc, domnişoară Hughes, zise contele, cu o încântare vădită, luând mâna Jennei.

– Asemenea. Jenna îi adresă lui Heath unul dintre cele mai reuşite zâmbete ale ei, iar Will privi cum contele îi răspunse la fel.

În gâtul lui Will se ridică un nod care semăna oarecum cu gelozia.

– Mi-a părut rău să aud de trecerea în neființă a tatălui dumneavoastră, continuă Jenna pe un ton blând, incluzându-le și pe cele două femei în condoleanțele sale.

– Mulțumesc. Zâmbetul de pe chipul lui Boden dispăru, iar Will se simți ca un netot pentru ciuda sa meschină. Prietenul său zâmbise mult prea rar în ultimele luni.

– Sper că nu am întrerupt vreo discuție importantă.

– Nicidecum, o asigură Heath. De fapt, conversația noastră ajunsese într-un impas. Venirea dumitale nici c-ar fi putut pica într-un moment mai bun, adăugă, relaxat.

Jenna îi aruncă o privire întrebătoare lui Will.

– Discutam despre bani, îi explică Will, aruncându-i prietenului său o privire piezișă. Și faptul că Boden ar renunța la toată averea lui pentru a fi atât de chipeș ca mine.

Lângă el, Jenna își dădu ochii peste cap, ceea ce-l făcu pe Heath să izbucnească în niște hohote neașteptate de râs.

– Se pare că farmecul tău legendar nu a repurtat o victorie aici, prietene, zise contele, zâmbindu-i larg Jennei. Cele mai multe femei nu-și dau ochii peste cap când vine vorba de ducele de Worth. Bine, cel puțin cu excepția momentelor în care se prefac a-i leșina în brațe.

Cu un efort, Will nu-și dezlipi ochii de la conte.

– Într-adevăr, Boden, pot să te asigur că domnișoara Hughes nu e ca majoritatea femeilor, ceea ce reprezintă o calitate cum nu se poate mai dezirabilă, ba nu, chiar necesară pentru rolul ei ca doamnă de companie a mamei mele.

– Nu înțeleg, interveni tare Viola, atrăgând din nou atenția asupra ei.

– Mă pricep de minune să umblu cu pitonii în condiții de siguranță, îi explică Jenna pe un ton grav. Și cu păsările.

Viola o fixă cu o căutătură suspicioasă, în timp ce fratele ei izbucni din nou în râs.

– În cazul acesta, dă-mi voie să-ți adresez felicitările mele, domnișoară Hughes, reuși să îngaime contele, iar Will își dădu seama că nu-l mai auzise de mult pe Heath râzând.

Jenna îi aruncă o privire, iar Will îi întâlni ochii, știind că înțelegea. Îi zâmbi, prețuind în forul său intim această taină a lor.

– Şi-asta înseamnă că o să vii cu noi?

Întrebarea Violei îl readuse cu picioarele pe pământ. Copila îşi pusese palma pe mâneca lui şi se uita la el cu ochi mari, plini de adoraţie.

– Cu voi? întrebă ducele, dezorientat.

– La balul Cupei de Aur?

Perspectiva unei petreceri părea să îi fi şters orice urmă din îmbufnarea de mai devreme.

Reacţia lui instinctivă ar fi fost să refuze. Ori de câte ori se putea, Will evita astfel de evenimente. Dar, având în vedere situaţia, s-ar fi părut că prezenţa lui ar fi putut să ajute considerabil să le impună din nou pe Lady Julia şi pe Lady Viola în lumea bună.

Poate că balul avea să fie de ajuns. El s-ar fi putut lipsi de petreceri câmpeneşti şi de trandafiri. Poate că avea să o trimită pe mama lui la petrecerea aceea, în locul lui.

– Nimic nu m-ar face mai fericit, îi răspunse Violei.

Fata chiţăi de încântare, iar Julia zâmbi uşor. Pe chipul Jennei identifică o expresie bizară de mâhnire. Fruntea lui Heath se încreţi.

– Tu chiar vorbeşti serios.

– Da, de ce nu?

– Deteşti balurile.

William ridică din umeri în stilul acela pe care părea să-l fi dus la perfecţiune. Heath se uita lung la el.

– Îmi pare rău, bunule domn, dar nu reuşesc să-l găsesc pe prietenul meu. Poate l-aţi văzut cumva? Înalt, părul brunet şi, în perioada aceasta a anului, poate fi găsit undeva în zona Epsomului, ascunzându-se prin grajduri? Detestă dansul, iubeşte jocurile de cărţi şi evită orice aduce cât de cât a contabilitate sau baluri?

– Foarte amuzant, Boden.

– Nu încercam să fiu amuzant. Contele se holba în continuare la el, în mod clar perplex.

Will se încruntă la sugestia prietenului său că ar fi putut evita asemenea îndatoriri când era atât de clar că putea să ajute cu un efort minim. El nu era aşa cum sugera Boden c-ar fi, nu-i aşa? Omul pe care îl descria prietenul său părea a fi teribil de egocentric.

– Cred că ar trebui să mergem în sufragerie, la masă, Excelență, i se adresă Jenna, de lângă el. Expresia aceea ciudată dispăruse de pe chipul ei, fiind înlocuită cu una de politețe searbădă. Mi s-a spus că, din nou, Margaret s-a întrecut pe sine.

– Excelentă idee, zise Boden, voios. Am o foame de lup.

– Bineînțeles, murmură Will. Viola îl strânse mai tare de braț, iar Julia îl luă pe cel al fratelui ei.

– Domnișoară Hughes? întrebă Heath, întinzându-i celălalt braț.

Jenna îi zâmbi și acceptă invitația. Will nu își dădu seama că se holba la întreaga scenă până ce Heath nu îi făcu cu ochiul și spuse:

– Dacă ne trezim nas în nas cu vreun piton sau ceva păsări, mi-ar plăcea să fiu pregătit.

– Bineînțeles, murmură din nou Will, tulburat de valul de invidie și posesivitate care se iscase brusc când îl văzuse pe conte conducând-o pe Jenna către masă.

Urmări cum Jenna le spuse ceva contelui și Juliei, iar Heath își lăsă capul către ea, pentru a auzi mai bine. Will simți că i se strânge stomacul.

– Cu ce-o să te îmbraci la balul dat de Lady Kewitt? îl întreba Viola, în timp ce-l conducea pe Will către sufragerie. Eu mă gândeam să port albastru. Ar fi frumos dacă ne-am asorta, nu crezi?

Viola continuă să flecărească, însă Will abia dacă o auzea, în creier învârtindu-i-se o întrebare mult mai importantă, care-i înghețа sângele în vene. De când imaginea Jennei la brațul altui bărbat devenise un lucru atât de chinuitor, atât de absolut intolerabil?

Cina fu plăcută, mai ales datorită companiei agreabile, a mâncării bune și a absenței oricărei creaturi care să semene măcar pe departe cu vreo reptilă sau o pasăre. Mama lui fu amabilă și comunicativă, atrăgându-le atât pe Julia, cât și pe Viola într-o discuție despre modă și flori, două subiecte în care cele trei femei păreau a fi foarte versate. Așezată lângă ducesa văduvă, Jenna păru mulțumită să asculte și să-și savureze mâncarea. Will se foi din nou pe scaun. Jenna era prea aproape și prea departe în același timp. Atât de disponibilă, și totuși inaccesibilă, iar asta îl înnebunea.

Când ducesa dădu semnalul că ritualurile de după masă puteau începe, Will văzu în asta aproape o ușurare – doamnele se retrăseră într-un salon, pentru a se bucura de ceva bârfă și un pahar de sherry, lăsându-i pe Will și pe Heath liberi să se ducă în altă parte. În absența unui birou, lui Will nu-i trebui mult ca să pornească spre salonul pentru micul dejun, aflat în partea din spate a casei, căci avea nevoie de un loc izolat și de o cantitate generoasă din brandy-ul despre care știa că se afla într-unul dintre dulapurile de acolo.

Ușa se închise în urma lor, iar Heath se duse în cealaltă parte a încăperii, să admire șirul lung de stejari.

– Te culci cu ea?

Will aproape că scăpă sticla pe care tocmai o pescuise din adâncurile umede și răcoroase ale dulapului.

– Mă... Dumnezeule mare! Will făcu un efort să dea dovadă de mai multă indignare. Poftim?

– Cu domnișoara Hughes. Te culci cu ea?

Will așeză sticla pe blatul dulapului cu puțin mai multă forță decât intenționase.

– Și de unde ți-a trăsnit o asemenea idee?

Heath își împreună mâinile la spate și făcu vreo câțiva pași către Will.

– Toată seara te-ai holbat la ea ca un cățeluș. Aveam de gând să sugerez că *ar* putea să ne însoțească la balul dat de Lady Kewitt, dar mi-era teamă că aș putea să-mi pierd capul. Când am condus-o la cină, păreai gata-gata să mă provoci la duel sau să te arunci asupra mea.

– Ba nu!

Heath luă sticla și turnă două porții generoase în paharele aflate în așteptare. Pe unul îl puse în mâna lui Will.

– Worth, suntem prieteni de aproape o viață întreagă, dar e prima oară când te văd vrăjit de-a dreptul.

– Nu sunt vrăjit. Ducii nu se lasă vrăjiți.

Heath luă o dușcă lungă, aruncându-i o privire provocatoare.

Această atitudine revoltată demnă de milă era absolut în van. Contele îl cunoștea mult prea bine.

– E ea, mormăi Will.

– Care ea?

Una dintre sprâncenele blonde ale contelui se înălță întrebător.

– De la balul meu.

– De la balul... Ei, drăcie! Domnișoara Hughes e prințesa ta misterioasă? Ambele sprâncene se ridicară, gata-gata să se unească la rădăcina părului. E femeia despre care ai tot pus întrebări în stânga și-n dreapta în toată Londra, un an întreg? Pe chipul lui Heath se întinse un zâmbet incredul. Prințesa ta magică e doamna de companie a mamei tale?

– Da.

Will nu înțelegea deloc ce era atât de afurisit de amuzant în toate acestea.

– Femeia ta ideală nu mai este un vis.

Contele părea de-a dreptul încântat.

– Nu, nu mai e. E foarte concretă, inteligentă, bună la suflet, frumoasă și amuzantă.

Heath izbucni într-un râs zgomotos.

– Dumnezeule, Worth, nu ești doar vrăjit, ești îndrăgostit de-a dreptul.

– N-o să neg că sunt atras de ea, dar în mod sigur nu sunt îndrăgostit.

Will rosti acest ultim cuvânt cu dispreț.

– Bineînțeles. Pentru tine, asemenea sentimente de adorație sunt rezervate reprezentantelor sexului frumos care au copite și ceva curse câștigate la activ. Deja Heath făcea haz de el fără ocolișuri. Și... domnișoara Hughes știe care-i sunt rivalele?

– Nu e ca și cum i-aș face curte propriu-zis, Boden.

Contele se încruntă.

– Da, cred că ar fi un pic cam excesiv, având în vedere că o să te însori cu ea.

– Având în vedere că... ce?

Will făcu o mișcare atât de bruscă, încât coniacul se revărsă peste buza paharului, udându-i degetele.

– Îmi aduc aminte foarte clar când ai zis că ea e cea cu care o să te însori.

Heath rânjea drăcește.

Will nici măcar nu se coborî să răspundă la așa ceva, ci doar își scutură picăturile de brandy de pe degete, încercând să nu se murdărească pe haină.

– A, dar declarația asta îndrăzneață a fost făcută, bineînțeles, când nu exista efectiv.

În mod clar, Heath se distra cam mult pe seama întregii situații. Contele își goli paharul, privindu-l pe Will peste marginea de sticlă a acestuia.

– Pe domnișoara Hughes nu o interesează instituția căsătoriei.

Heath se înecă.

– Chiar te-ai gândit la asta? Ai întrebat-o?

– Dumnezeule mare, Boden, nu fi ridicol. Am întrebat-o pur și simplu dacă a fost logodită vreodată, răspunse tăios Will. Încercând să aflu mai multe despre ea, în calitate de angajată a mamei mele. Trase aer pe nas, după care adăugă: Iar când o să fiu suficient de beat sau înarmat mai adecvat, o să-mi adun curajul să o întreb același lucru și pe bucătăreasa mamei.

– Hm. Heath își umplu din nou paharul și trase un scaun, așezându-se pe el invers, cu câte un picior de-o parte și de alta și brațele sprijinite de spătar. Totul pentru a-l cerceta mai bine pe Will. Deci domnișoara Hughes pur și simplu împarte patul cu tine și atât?

– Nu.

– Nu? Nu încă?

Will luă o înghițitură lungă din pahar, lăsând lichidul tare să-i pârjolească gâtul. Heath îi interpretă corect tăcerea.

– Și când, mai precis, ai de gând să profiți de domnișoara Hughes?

Această întrebare, rostită pe un ton relaxat, avea o notă de reproș.

– Sunt destul de sigur că ea e cea care profită de mine.

Contele scoase un sunet bizar din gât.

– Sigur că da.

– Domnișoara Hughes nu își face nici un fel de iluzii.

– De unde știi tu asta?

– Noi doi am avut niște... conversații foarte instructive.

Contele ridică un deget către el, într-un gest de avertizare.

– Să nu faci vreo prostie, Worth. Tu nu ești genul.

– Mulțumesc pentru acest sfat nesolicitat. Will își încrucișă brațele pe piept. Ai terminat?

– Cred că da. Heath se juca, trecându-şi degetele peste buza paharului. Că tot am ajuns la mulţumiri, trebuie să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut... pentru ce faci pentru surorile mele, mormăi apoi, abandonând subiectul domnişoarei Hughes.

– N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti.

Simpla amintire a excluderii sociale a celor două surori îl făcu pe Will să simtă că sângele îi clocotea în vene.

– Să ştii că e un adevărat concurs...

– Ce anume?

– Care mamă de familie reuşeşte să-l aducă la petrecerea ei de la Ascot pe veselul, evazivul şi elegantul duce de Worth. Se zvoneşte că o să fii în Windsor în perioada aceea.

– Nu sunt evaziv. Dar restul adjectivelor îmi plac, totuşi. Heath pufni. Will adăugă: Dar tu de unde ştii?

– Viola mă ţine la curent cu toate bârfele. Ştirile de scandal şi toate fiţuicile de bârfe sunt ca aerul pentru ea. Chiar dacă scriu lucruri oribil de crude.

Buzele lui Will se curbară.

– Îmi retrag cuvintele. Chiar sunt evaziv. Şi tocmai din acest motiv.

– Sora mea n-are nici o vină. Titlul, averea noastră... tot scandalul cu logodna Juliei... ea nu e vinovată de nimic.

– Nu, nu e, consimţi Will. Dar sunt foarte mulţi oameni care ţin neapărat să-i facă pe ceilalţi să se simtă mărunţi doar ca să se umfle ei în pene. Făcu o pauză, apoi adăugă: Totuşi, Julia arată mai bine.

Heath îşi propti coatele de spătarul scaunului.

– Are un pretendent.

– Chiar aşa? Despre cine e vorba?

– Îl cheamă Lance Morgan. E fiu de preot. E cinstit, blând şi nu este nebun nici cât negru sub unghie. Iar Julia îl adoră pur şi simplu.

Will schiţă un zâmbet.

– Înseamnă că e bine.

– Chiar e. Se cunosc de mult. Tata nu a vrut să-i ia în considerare propunerea de căsătorie pentru că nu are nici un titlu nobiliar. Eu însă l-am încurajat pentru că o face fericită. Le-am sugerat că,

având în vedere evenimentele de anul trecut, ar fi prudent să aştepte câteva luni până să se căsătorească. Şi au fost amândoi de acord. Sunt convins că tata n-are deloc liniște pe lumea cealaltă din cauza asta.

Într-adevăr, defunctul conte țintise mai sus în ierarhia socială pentru pețitorul fiicei sale. Şi mare bine le făcuse asta tuturor!

– Mama ta ce părere are?

– Mama e în Bath cu sora ei, face tratament pentru problemele ei cu nervii. S-a declarat prea copleşită de tot restul pentru a se mai implica în asemenea decizii.

– Îmi pare rău să aud una ca asta.

Chiar şi în cele mai bune momente ale sale, contesa era o femeie fragilă şi mult prea sensibilă. Heath ridică din umeri.

– Probabil că e mai uşor aşa, că nu trebuie să o iau şi pe ea în calcul. Leşinurile ei constante, sărurile de mirosit, jeluirile... începusem să ne săturăm de toate astea. Atât noi, cât şi servitorii.

– Îmi dau seama. Will începea să nutrească un respect cu totul nou față de propria mamă.

– Poți să-mi faci o favoare?

– Orice.

– Mă ajuți să o supraveghez pe Viola? întrebă contele. A preluat cu mare entuziasm noul său statut şi e hotărâtă să-l îmbunătățească. Dar e impulsivă, necugetată şi un pic cam imatură. Mă tem că, dacă-i las suficientă libertate pentru asta, o să-şi facă rău singură. Şi pur şi simplu nu am cum să fac față unui nou scandal în momentul de față.

– Aha. Deci Viola nici nu se uită la fiii de preoți.

– Nu. Glasul lui Heath era plin de tristețe. Jură că n-o să accepte să devină ceva mai umil de-o marchiză. Ar accepta ca soț şi un duce, iar un prinț ar fi chiar mai bun. Contele oftă, ostenit. Ar trebui să te păzeşti bine, Worth, zise, iar Will îşi dădu seama că prietenul lui nu râdea, ba chiar adăugă: Dacă nu eşti atent, o să pună ochii chiar pe tine.

– Nu ne-am potrivi deloc, dădu înapoi Will. Ar fi cum nu se poate mai nefericită cu unul ca mine. Are nevoie de mult mai multă atenție decât aş putea să-i ofer eu vreodată.

Până în momentul de față, Will nu se prea gândise la fericirea viitoarei sale soții, însă cu Viola lucrurile stăteau altfel. Era sora celui mai bun prieten al lui, așa că i-ar fi plăcut să știe că aceasta avea să fie întru câtva fericită după căsătorie.

– Eu știu asta. Ca și tine. Dar Viola nu știe decât că ai fost mereu bun și îngăduitor cu ea și că vii la pachet cu un ducat întreg. Își frecă fruntea, gânditor, adăugând: Nu se gândește întotdeauna înainte de a acționa.

– O să stau cu ochii pe ea, promise Will.

– Mulțumesc.

Heath lăsă să-i scape un oftat ostenit.

– Pari obosit, remarcă Will.

Heath dădu din mâna, descurajat:

– În ultimii ani am administrat și am extins afacerea tatei, conform planului de la început. În tot acest timp, am presupus că el se ocupa cu administrarea moșiei. Se pare însă că administrarea unei proprietăți atât de mari, înglodate în datorii, a fost o sarcină copleșitoare pentru tata, care era prea afurisit să recunoască naibii asta și să-mi ceară ajutorul. Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum să îndrepte haosul în care era moșia fără să atragă și mai mult atenția asupra familiei noastre, întreținând scandalul. Așa că acum am pe cap o reședință în paragină, garduri căzute la pământ și câmpuri lăsate să se înțelenească. Am facturi neplătite, bilete de bancă neonorate și declarații de venit pentru tot felul de lucruri. Nu am deloc încredere că în ultimul an a ținut cineva evidența contabilă a proprietății. Nici măcar nu pot să bag mâna în foc că, atunci când am chemat coșarii să curețe hornurile reședinței după ce era să-mi ia foc biblioteca, acum două săptămâni, cineva le-a și plătit serviciile.

– Ehei, asta nu-i bine. Și coșarii au facturile lor, pe care trebuie să le achite.

Heath îi aruncă o privire surprinsă.

– Da, chiar așa.

Will se sprijini de perete și zise:

– Aș putea să te ajut.

– Să mă ajuți?

– Să lămurești încurcătura asta. Te-aș ajuta bucuros cu o privire peste registrele moșiei.

– Te-ai lovit la cap sau ce? întrebă Heath, pe un ton uluit.

– Nu, nicidecum.

– Ai căzut cumva din șa?

– Nici atât.

– Mă gândesc că, dacă ai căzut din șa, s-ar putea să nu-ți aduci aminte că te-ai lovit la cap...

– N-am căzut din șa. Sau, cel puțin, nu recent, spuse Will, strâmbându-se la el.

– Și nici nu ești beat?

– Dumnezeule mare, Boden, vrei să te ajut sau nu?

Heath își ridică ambele palme, într-un gest de capitulare.

– Da. O, Doamne, cum să nu? Dar tu nu te ocupi nici măcar de registrele tale, Worth.

– În ultima vreme... nu.

– Ba niciodată.

– Sunt în curs de remediere a acestui neajuns. Întreab-o pe mama și-o să vezi.

Heath clipi, nedumerit.

– Eu doar...

– Doar ce?

– Mă întrebam ce s-o fi întâmplat de ai devenit dintr-odată atât de... conștiincios.

„Jenna Hughes a intrat în viața mea, cu un șarpe pe umeri", îi răspunse în gând Will. Iar prioritățile i se schimbaseră, la fel ca și lumea interioară. Își drese vocea și zise:

– M-am uitat prea mult în registrele maică-mii. Simt nevoia să pot ajunge în josul unei pagini și să găsesc un număr pe care să-l pot înțelege.

Din nou, Heath își ridică palmele, înfrânt.

– Atunci aș fi încântat să primesc ajutorul tău, când ai ceva timp.

– Bine. Will bătu ușor cu degetul în paharul său de cristal. O să-mi fac timp destul de curând. După ce-o să treacă săptămâna viitoare, totul va reveni la normal.

Contele izbucni într-un râs fără nici o urmă de umor.

– O, Doamne, Worth, eu am tot zis asta de vreun an și jumătate încoace.

– Şi?

Heath dădu pe gât restul lichidului din pahar, strâmbându-se.

– Şi n-am reuşit nimic. Să-mi spui şi mie cum o să fie la tine.

Femeile erau încă în salon când Will şi Heath îşi făcură apariţia. Bine, toate femeile, mai puţin Jenna.

– Unde e domnişoara Hughes, mamă? întrebă Will pe un ton relaxat când întregul grup ieşi în foaier, iar oaspeţii se pregăteau să-şi ia rămas-bun.

Ducesa îşi îndepărtă o scamă invizibilă de pe rochie.

– Domnişoara Hughes a ieşit, dragule.

– A ieşit? La ora asta? Unde s-a dus?

– A fost chemată... în vecinătate.

– În vecinătate? Pentru ce?

Ducesa clipi nedumerită, privindu-l direct.

– Păi... să ajute la... o problemă femeiască.

– O problemă femeiască?

– Nu mai repeta tot ce spun, dragule. Parcă se poticneşte toată discuţia.

– Ce fel de... ah. Will se opri dintr-odată. Nu cred că mi-aş dori să aflu exact ce ar putea să implice asta. În fine, presupun că are ceva logică...

Mama lui încremeni.

– Poftim?

– Tatăl ei a fost chirurg, îi aminti Will, deşi nu era nevoie. Şi mi-a zis că, în copilărie, l-a asistat în mai multe rânduri. Sunt convins că e mai mult decât calificată pentru a ajuta la o... problemă femeiască.

Privirea ducesei se limpezi dintr-odată.

– Da, chiar aşa. Foarte calificată. E o femeie remarcabilă.

– Când o să se întoarcă?

– Domnişoara Hughes părea să creadă că s-ar putea să fie nevoie de ea cea mai mare parte a serii.

Will îşi înăbuşi dezamăgirea care îi străbătu întreaga fiinţă, simţind un fior de vinovăţie pentru egoismul său. Jenna n-ar întoarce niciodată spatele unei persoane care avea nevoie de ajutor.

Iar Will sigur nu avea de gând să plece nicăieri. Urma să fie acolo când Jenna avea să se întoarcă.

– S-a dus cu cineva? întrebă dintr-odată, neplăcându-i ideea ca Jenna să fie singură, pe undeva.

– E Luke cu ea.

Asta nu-l făcea să se simtă mult mai bine. De fapt, dacă fusese invidios pe Heath pentru că o condusese în sufragerie, gândul că majordomul acela cu părul ca de aur își petrecea seara cu ea îl făcea aproape să-l ia cu amețeală de ciudă. Maxilarul i se încleștă de furie.

– O să fie în regulă, adăugă mama lui, bătându-l ușurel pe braț, ca și cum ar fi fost un copil care își făcea griji degeaba. A mai făcut asta de multe ori.

Bineînțeles, îi dădu dreptate Will în gând. De fapt, Jenna chiar îi spusese să nu se bage. Îi spusese clar să nu intervină în treburile ei. Și, dacă era un om de cuvânt, ar fi trebuit să-i respecte dorințele și să facă întocmai.

– Mulțumesc, Înălțimea Voastră, pentru o seară atât de încântătoare, zise Lady Julia, făcând câțiva pași către ei.

– Sunteți mereu bine-veniți aici, draga mea, spuse ducesa, cu un zâmbet radios.

Heath se înființă și el de cealaltă parte a lui Will.

– Prințesa ta fermecată s-a retras la culcare devreme? întrebă contele în șoaptă în timp ce își lua mănușile din mâinile unui valet.

– Domnișoara Hughes a trebuit să plece, a intervenit ceva neprevăzut, mormăi Will.

Buzele contelui se strânseră, iar Will fu sigur că Heath se străduia din răsputeri să-și înăbușe un zâmbet larg.

– Se pare că ți se întâmplă cam des asta, Worth. Ca doamna să dispară fără nici o explicație. Crezi că e din cauza ta sau pur și simplu a ceva ce-ai zis?

– Ei, tacă-ți fleanca, Boden!

Contele schiță un zâmbet afectat.

– Să știi, Worth, că, dacă te-ai însura cu ea, poate data viitoare s-ar simți datoare să-ți lase un bilețel, ceva...

Capitolul 10

Soția lui Simon Wright era însărcinată în trei luni când acesta își pierduse atelierul și afacerea de croitorie. Acesta se specializase în manufacturarea redingotelor și a sacourilor de seară cu finisaje deosebite, ajungând foarte popular în rândul tinerilor din aristocrație, care nu puteau rezista să nu-și comande haine făcute după ultima modă în ceea ce privea croiala și culoarea. Din păcate pentru croitor, cele mai multe plăți pentru asemenea articole de lux fuseseră de-a dreptul inexistente.

De șase luni încoace, Wright și soția lui locuiseră într-o odaie amărâtă dintr-o clădire aflată aproape în ruină, în cea mai dărăpănată parte a cartierului St. Giles. Cei doi reușiseră să nu moară de foame cârpind și făcând haine pe niște prețuri de nimic și grație unui mic ajutor financiar din partea ducesei de Worth. Doar dintr-un noroc se întâmplase ca, atunci când Paul venise să le aducă respectiva sumă din partea stăpânei sale, să o găsească pe doamna Wright în primele stadii ale travaliului, iar pe croitor în primele stadii ale unui atac de panică. Servitorul ducesei trimisese imediat un valet în mare goană înapoi, pe cel mai rapid cal disponibil, să o aducă imediat pe Jenna acolo. În St. Giles nu erau decât foarte puțini doctori care se puteau ocupa de o naștere și, în ceea ce-i privea pe cei disponibili, nu puteai niciodată să te bazezi că nu erau băuți. Sau că erau competenți.

Valetul sosise chiar la sfârșitul cinei. Jenna se scuzase politicos și, zece minute mai târziu, își schimbase hainele, își luase trusa cu instrumente chirurgicale și se întâlni cu Luke în fața casei. Valetul urcase din nou în șa, pe un cal odihnit, iar Luke o aștepta ținând alți doi cai de dârlogi. Câteva clipe mai târziu, cei trei porniră în galop către Londra.

Jenna mai fusese în St. Giles de multe ori, dar de fiecare dată era impresionată de deznădejdea care se ridica, precum o miasmă, din fiecare colțișor al acestui cartier. Acum era însoțită de doi bărbați care cunoșteau bine labirintul întortocheat de străduțe și alei și aveau la ei pistoale, astfel că se simțea mai în siguranță, dar

nicidecum mai puțin tristă. Urcând treptele putrezite care duceau către odaia înghesuită în care își ducea zilele acel croitor înzestrat și pe vremuri atât de căutat, Jenna deveni și mai hotărâtă ca, peste o săptămână, Simon Wright și familia sa să recupereze tot ceea ce le fusese furat. Nașterea în sine decurse fără probleme, iar Jenna nu trebui decât să supravegheze totul și să-i liniștească pe cei doi în decursul aducerii pe lume a unei ființe atât de mici. Când luă în brațe nou-născutul și privi cum acesta trase pentru prima oară aer în piept, simți o durere familiară, amestecată cu bucurie, care-i apăsa nemiloasă diafragma, făcând-o să respire greu. Era o amintire a ceea ce pierduse și a faptului că viața era totuși plină de posibilități și speranțe. Dar oamenii păreau incredibil de fragili în comparație cu caii. Mai ales aici, în această mlaștină de sărăcie și nefericire, unde viața valora atât de puțin și moartea pândea mereu din fiecare cotlon, cinică și dornică de noi cuceriri.

Când, în sfârșit, coborî treptele casei, Jenna nu avea nici cea mai vagă idee cât era ceasul, dar era tot întuneric, ceea ce însemna că putea la fel de bine să fie cu câteva minute peste miezul nopții sau cu câteva minute înainte de zori. Îl găsi pe Paul sprijinit de perete, chiar lângă cadrul strâmb al ușii, privind gânditor stropii de ploaie care se abăteau asupra străzii. Duhoarea acidă, atotcuprinzătoare, părea să se fi mai diluat întru câtva.

– Când a început să plouă? întrebă Jenna, ridicându-și mâna cu geanta.

– Cam când nu s-au mai auzit țipetele femeii, răspunse Paul sec, privind-o pe Jenna prin întunericul aproape complet.

Fratele mai mare al lui Luke, Joseph, era un adevărat uriaș, cu pieptul lat, glasul puternic și păr roșcat-închis revărsat peste o frunte lată care-i umbrea ochii. Jenna se îndoia serios că avea cu adevărat nevoie de pistolul pe care-l ținea relaxat în mână, pentru a descuraja orice individ cu gânduri necurate, dar se bucura că îl avea cu el. Aruncă o privire pe lângă el și îl întrebă:

– Luke unde e?

– Chiar aici. O umbră năvăli de afară și majordomul începu să se scuture ca un câine, aruncând valuri de picături pe perete și pe jos. Iată-mă.

Luke își trase în jos gluga pelerinei și îi întinse o pungă mică din piele care scoase un clinchet ușor, cu acel sunet inconfundabil făcut de monede lovindu-se una de alta.

– Doamne, Luke, spune-mi că nu făceai ceea ce cred eu că făceai.

Luke ridică din umeri, fără cea mai mică dorință de a se scuza.

– Ei, asta e, trebuie să tot exersezi, că altfel nu mai ești așa iute de mână ca odinioară.

– Luke!

– Drăcia naibii, Jenna, nu puteam să stau aici și s-ascult țipetele alea! Făcu un gest vag, în direcția treptelor. Mereu mi-am închipuit c-așa se aude și pe holurile din Newgate. Îi întâlni privirea Jennei și scoase un oftat: Ca să știi, n-am intrat în nici o casă sau prăvălie. Până să găsesc așa ceva, am dat de un gentleman atât de beat că nu mai știa nici să vorbească, și zăcea pe marginea drumului, mormăi el. Ginul și imprudența nu fac casă bună. L-am însoțit până la un loc mult mai uscat și mai sigur unde să stea până ce-o fi în stare să pornească spre casă, iar el a fost într-atât de bun încât să... îmi ofere o recompensă.

– Sunt convinsă c-așa a fost.

Luke îi puse punga în palmă.

– Dacă e să mă iau după croiala hainelor, și-o permitea cu vârf și îndesat. Nici n-o să-i ducă lipsa. Soții Wright au mult mai multă nevoie de banii ăștia, mai ales acum.

Jenna dădu din cap, înfrântă.

Paul culese punga din palma Jennei.

– Mă asigur eu c-o să-i primească, le zise. Dar voi doi ar trebui s-o întindeți de-aici, îi sfătui, trăgându-și pe cap gluga pelerinei groase și întinzându-i lui Luke pistolul. N-o să-ți fie de mare ajutor pe vremea asta, dar mă gândesc că ploaia asta o să-i țină pe ticăloșii ăi mai răi în case. N-aș vrea să dau nas în nas cu cine știe ce hoți nesocotiți în noaptea asta. Persoanele de față se exclud, bineînțeles. Paul îi dădu un pumn în umăr fratelui său și scoase un fluierat pătrunzător. În câteva clipe, caii lor își făcură și ei apariția, conduși de dârlogi de trei valeți corpolenți. Paul i se adresă Jennei: Spune-i Înălțimii Sale că o să mă întorc cel târziu mâine-noapte. Nu luasem în calcul întârzierea asta, chiar dacă e destul de mică.

– Mulțumesc că m-ai așteptat, îi răspunse tânăra.

Paul îi adresă un zâmbet larg, cu obrajii umflându-i-se sub ochii calzi.

– Ei, cineva trebuia să-l țină în frâu pe Luke, chicoti uriașul, înainte de a ieși în ploaia torențială.

Ridicând din umeri, Jenna își puse haina, îndesându-și părul sub boneta ei uzată. Până ce aveau să ajungă înapoi la reședința ducesei, aveau să fie uzi leoarcă, dar oricum n-aveau cum să evite asta. O baie caldă, haine curate și așternuturile uscate și moi ale patului o chemau către ele. Ale patului gol, completă ea în gând, cu un amestec de ușurare și regret.

Era chiar bine că fusese chemată în oraș în seara asta. În ceea ce-l privea pe ducele de Worth, avea impresia că se ținea cu toate puterile de o trăsură care se îndrepta către o prăpastie, fără să poată sau să vrea să-și dea drumul. Îl dorea – n-avea cum să nege asta. Împreună, erau ca niște scântei de la un foc de tabără ce pluteau deasupra unui vas cu praf de pușcă, stârnind o explozie la cea mai ușoară atingere. Ceea ce era și mai alarmant era că, fără să vrea, se trezea că îi plăcea foarte mult fiecare clipă petrecută în compania lui, plus sentimentul de lipsă pe care-l avea atunci când nu era cu el. Din cauza asta, Jenna avea nevoie cu disperare de ceva răgaz. O perioadă în care să facă un pas înapoi și să-și dea seama cum avea să împace dorința ei egoistă pentru William Somerhall și obligația față de toți cei care aveau nevoie disperată de ajutorul ei. Pentru că, după ce seara asta îi reamintise într-un mod extenuant din punct de vedere emoțional ce era în joc, Jenna nu putea să-și dea seama pentru nimic în lume cum ar fi putut să împace ambele sale dorințe.

Își lăsă bărbia în gulerul hainei și se ridică în șa, simțind cum apa deja îi pătrundea pe ceafă în jos. Când calul i se puse în mișcare, aruncă o privire peste umăr, către fereastra de la etaj acoperită cu petice de pânză zdrențuită de la care se strecura prin ploaie lucirea plăpândă a unei lumânări. Proaspeții părinți stăteau acolo, unul lângă celălalt, iar bebelușul mititel pe care îl țineau în brațe avea să înfrunte un viitor deloc promițător, având prea puține șanse înconjurat fiind de mizeria, paraziții și bolile care îl pândeau în casa aceea. Chipul Jennei căpătă o expresie dură. Poate

că mândria lui Simon Wright făcea ca familia lui să locuiască momentan acolo, dar fiica lui nu avea să crească în condițiile acestea. Nu și dacă Jenna putea să împiedice asta.

Will probabil că ațipise. Se trezi tresărind, cu mușchii gâtului protestând față de o asemenea mișcare, și își dădu seama că era în fotoliul de la birou. Lumânarea se stinsese, lăsându-l în beznă, iar acum clipi de câteva ori, încercând să se orienteze. O pală de vânt zgâlțâi obloanele, iar camera fu străpunsă dintr-odată de o rază de lună, printr-o spărtură apărută în nori. Ploaia torențială de mai devreme se oprise, deși pe undeva tot se auzeau niște picături de apă, chiar și pe fundalul văicăritului continuu al vântului. Will rămase nemișcat, încercând să-și dea seama ce anume îl trezise.

Nesigur, se ridică în picioare, iar un calendar de curse despre care uitase cu desăvârșire îi alunecă din poală pe covorul moale de sub picioarele sale. Făcu vreo câțiva pași ușori până la fereastră, uitându-se pe drum. Luna era sus pe cer, iar lumina filtrată printre norii aflați într-o continuă mișcare nebunească proiecta umbre ciudate și neliniștitoare peste pământ. Aleea era punctată cu bălți care luceau ca niște oglinzi de gheață, iar copacii se legănau, cu ramurile întunecate contorsionându-se odată cu frunzele argintate. Dacă ar fi fost un om superstițios, s-ar fi așteptat să zărească din clipă în clipă zâne eterice sau spiriduși în lumina aceea palidă.

Atenția îi fu atrasă de o mișcare pe drum. „Jenna", își zise instantaneu, străduindu-se să distingă, prin umbre și în depărtare, poalele umflate ale unei rochii sub pelerina siluetei călare. Când își dădu seama că nu era vorba de Jenna și de Luke, expiră șuierat printre dinți, realizând abia atunci că își ținuse respirația. De reședința mamei sale se apropiau doi călăreți pe cai închiși la culoare, care goneau din toate puterile. Intrară pe alee, aduși de spate peste grumazul cailor lor, care înaintau cu capetele plecate, înfruntând vântul puternic. Un val de adrenalină făcu pulsul lui Will să se întețească. Cine naiba venea în mare viteză la reședința mamei sale, la ora asta total nepotrivită? Se uită concentrat,

încercând să-şi dea seama cine erau cei doi călăreţi, dar era imposibil să le distingă chipurile.

O siluetă învăluită într-o pelerină ieşi în fugă să îi întâmpine pe cei doi, iar Will recunoscu mersul sincopat al lui Joseph. Călăreţii încetiniră, iar tânărul vizitiu îşi ridică palma, într-un salut care fu imitat de cei doi.

Deci era vorba de nişte prieteni, îşi dădu seama Will, cu un sentiment de uşurare circumspectă. Era clar că Joseph se tot uitase după ei, aşa că probabil că erau aşteptaţi. Oricum, Will era destul de sigur că nu era vorba de tâlhari la drumul mare, veniţi să jefuiască reşedinţa mamei sale. Caii şi călăreţii trecură pe sub fereastra lui şi ieşiră din câmpul lui vizual, îndreptându-se către partea din spate a reşedinţei şi către grajduri. Dar unde era Jenna? Dintr-odată, Will îşi dădu seama că, cel mai probabil, tânăra era deja în pat, în camera ei.

Orientându-se după poziţia lunii, Will calculă că nu mai era mult până în zori, aşa că era foarte probabil ca Jenna să se fi întors în timp ce el dormea. Clătină din cap de unul singur, simţindu-se ridicol. Ce fusese în mintea lui, să aştepte treaz întoarcerea unei femei care nu avusese nevoie de grija lui în primii douăzeci şi cinci de ani ai vieţii ei? O femeie care nu simţise nevoia să-i împărtăşească motivele plecării ei şi care, mai mult ca sigur, era cu atât mai puţin dornică să-l anunţe că se întorsese? În mod clar, Jenna nu-i era datoare cu nici un fel de explicaţii, dar el tot o aştepta, cu ochii împăienjeniţi de somn, plimbându-se de colo-colo ca o doică îngrijorată. O, Doamne, Doamne, parcă nu mai era el însuşi!

Sunetul unei uşi deschizându-se, undeva la parter, îl făcu să împietrească instantaneu. Totuşi, după aceea peste casă se pogorî din nou liniştea, iar Will se întrebă dacă nu cumva fusese vorba doar de o pală de vânt care să fi împins vreun oblon de fereastră. Ducele se apropie tiptil de uşa dormitorului său, deschizând-o suficient cât să vadă pe hol. În mod clar, cineva se mişca prin casă, deşi putea foarte bine să fie vorba de vreo servitoare, care să se fi sculat pentru a verifica ferestrele şi coşurile, din cauza vântului.

Will se retrase în zona de întuneric, putând să vadă în continuare holul și ușa de la dormitorul Jennei. Acum cineva urca scările, cu pași ușori și deloc precipitați. Pe peretele acoperit cu tapet apăru strălucirea reflectată a unei lumânări, crescând treptat în intensitate. O siluetă apăru în câmpul lui vizual, dar nu era Jenna. Era vorba de un bărbat masiv, îmbrăcat cu o haină udă leoarcă și șapca trasă peste ochi, ceea ce nu-i dădea prea multe șanse să-i descopere identitatea. Necunoscutul înaintă silențios pe hol, oprindu-se fix în fața ușii Jennei. Cu o mișcare iute, aruncă o privire în stânga și-n dreapta, după care se strecură în cameră, închizând ușa în urma lui cu un declic discret. Era foarte evident că nu era prima oară când făcuse acest lucru.

În sufletul lui Will se iscă un val de amărăciune. Ceva rău și deranjant. Ceva care semăna oribil de mult cu un sentiment de trădare.

În dormitorul Jennei se afla un bărbat. Dormitor a cărei ușă fusese lăsată descuiată, în mod clar în așteptarea unui vizitator nocturn. Will se întoarse, cu spatele la ușă, înmărmurit în întuneric de nehotărâre. Poate că, fix în momentul acela, Jenna îi zâmbea acelui bărbat, urându-i bun venit în alcovul ei. Primindu-l în patul ei. Imaginea ei în brațele acelui amant neidentificat stârni tot felul de sentimente pe care Will nu dorea nicidecum să le cerceteze. La naiba, era a lui!

Dar nu era a lui. Câteva momente de pasiune stângace într-un grajd nu însemna că Jenna Hughes avea să-i fie devotată numai și numai lui. Nu-i făcuse nici o promisiune. Nu-i jurase fidelitate, ca și cum ar fi fost vreo cadână din haremul lui. Nu-i jurase credință, ca și cum ar fi fost o mireasă sfioasă. De fapt, dacă era să-și amintească exact cuvintele ei, Jenna îi spusese cât se poate de clar să nu-și bage nasul în treburile ei. Să nu intervină. Și-atunci de ce naiba își închipuise vreodată că era a lui și numai a lui? Will era uluit de aroganța de care dăduse dovadă. Ca și de prostia sa, pe măsura acesteia.

Își aminti de micul dejun și de tălpile ei goale ascunse sub poalele rochiei. Adevărul fusese în fața lui în tot acest timp, iar conștientizarea lui era ca o palmă peste față. Dumnezeule mare, cum de putuse să fie atât de naiv? Mereu se crezuse a fi destul de isteț,

dar când venea vorba de Jenna, părea să fi pierdut orice urmă de inteligență sau de fler. Iar pentru asta nu putea să se considere decât pe sine vinovat.

Și totuși... Nu putea să stea pur și simplu acolo, întins pe pat, în timp ce un alt bărbat își făcea poftele cu ea. Nu sub acoperișul mamei sale. Refuză să ia în seamă faptul că avusese de gând să facă acest lucru chiar el și trase ușa cu puțin mai multă forță decât ar fi fost necesar. Porni pe hol, cu pașii amortizați de covorul gros. Își lipi urechea de ușa ei, dar nu putu distinge decât scârțâitul intermitent al podelei, determinat de mișcarea cuiva dincolo de ușă. Cel puțin nu scotea sunete de genul celor pe care i le smulsese în grajd, lipiți de ușă. Deocamdată...

Cu o înjurătură plină de ciudă, se întoarse și bătu la ușă. Dincolo de panoul de lemn, auzi o exclamație înăbușită, după care se lăsă o tăcere totală.

– Domnișoară Hughes? rosti Will, cât de tare îndrăzni.

– Will? se auzi răspunsul ei, pe un ton incredul.

Avusese dreptate. Jenna se întorsese.

– Deschide ușa.

– Poftim?

– Deschide ușa.

– Ți-ai pierdut mințile?

Glasul ei se auzea acum de undeva mai aproape de ușă.

– Dacă nu deschizi ușa asta în cinci secunde, o dărâm eu și gata.

E foarte posibil ca femeia din interior să fi izbucnit în râs.

– Îți aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când mi-ai dat un ultimatum și ai început să numeri secundele?

Aducându-și aminte, Will lăsă să-i scape o altă înjurătură, dar pe mutește. Totuși, aici nu era vorba de ceva care să se compare cu bănuiala că avea un diamant în sân. Era vorba de un bărbat în patul ei. Iar el știa clar ce văzuse.

– Cinci. Patru.

Prin ușa de lemn străbătu un șir de sunete care păreau a fi niște înjurături rostite mai mult șoptit. Și foșnete urmate de o bufnitură.

Will împinse cu umărul în ușă, deschizând-o cu forța.

Domnişoara Hughes stătea în picioare în mijlocul odăii, singură, înfăşurată într-un cearşaf pe sub care, din câte-şi putea da seama Will, nu mai purta absolut nimic. Lumânarea solitară care ardea într-un colţ al încăperii pâlpâi şi scoase fum, protestând la o asemenea intruziune, iluminându-i pielea şi parcă presărând-o cu particule aurite. Avea părul desfăcut, revărsându-se peste umeri în valuri dezordonate de un negru ca de tuş, iar el rămase holbându-se pur şi simplu la ea, admirându-i trăsăturile frumoase umbrite şi imposibil de descifrat. Pe chipul ei nu se vădea nici surprindere, nici spaimă, nimic decât o uşoară cută între sprâncene. Ca şi cum un duce care năvăleşte în dormitorul ei, la o oră necuviincioasă, ar fi fost ceva obişnuit.

Jenna îşi schimbă poziţia, iar cearşaful se lăsă periculos de jos pe pieptul ei, expunându-i umerii catifelaţi şi o porţiune de piele fină peste a cărei margine inferioară se proiecta umbra sânilor ei. Will simţi cum măruntaiele parcă i se topiră instantaneu şi gura i se uscă.

– Aştept o explicaţie, reuşi să rostească, cu un glas răguşit.

O sprânceană neagră se înălţă încet şi conştient, în timp ce Jenna făcu un gest cuprinzător, referindu-se la ţinuta ei sumară.

– Aş fi reuşit să trag pe mine o rochie dacă nu ai fi sărit total peste partea cu trei-doi-unu.

Will făcu un efort să-şi desprindă privirea de la priveliştea aceea care parcă îi smulgea inima din piept şi-i trimitea şi rămăşiţele raţiunii în jos, către vintre.

– Unde e? întrebă poruncitor, cu un glas care până şi lui i se păru tensionat.

– Cine?

Cearşaful Jennei alunecă un pic mai jos, astfel că întreaga curbură a sânilor era mângâiată de lumina lumânării.

Will aproape că cedă.

– Ştii foarte bine la cine mă refer, mârâi însă, pornind cu paşi de animal de pradă prin încăpere, uitându-se pe după perdelele care erau în continuare trase şi băgându-şi capul în cămăruţa în care tânăra îşi ţinea hainele. L-am văzut intrând aici.

– Nu ştiu ce ai impresia că ai văzut, dar e destul de clar că nu e nici un *el* aici. Evident, cu excepţia ta, care te învârţi de colo-colo ca un apucat.

Worth trase cu putere de geamul cu un singur panou și se aplecă peste pervaz. Era o distanță considerabilă până la nivelul solului. În jur nu se afla nici un balcon, nici un prag, nici un punct de sprijin potrivit pentru o evadare pripită, nici o plantă agățătoare sau vreun copac. Cel mai probabil, temerarul care ar fi încercat să fugă pe acea cale ar fi fost acum o masă însângerată, pe terenul pietros de sub fereastră.

Închise fereastra cu un pocnet.

– Dacă faci atâta gălăgie, o să-i trezești pe toți.

Dar lui Will nu-i păsa. Niciodată nu i se întâmplase să-i pese atât de puțin de orice altceva – cu excepția nevoii imperioase de a afla identitatea bărbatului pe care ea îl alesese în defavoarea lui.

– Nu e nimeni aici, în afară de tine.

Will se plimba încolo și încoace, inițiativă destul de ridicolă având în vedere că lungimea odăii nu-i permitea decât patru pași până era nevoit să se întoarcă.

– Chiar așa. Acum, oprește-te! Amețesc numai când mă uit la tine.

Will se lăsă în genunchi, uitându-se concentrat în bezna de sub patul ei.

– Ce dracu' faci acum, Excelență?

Vag, Will sesiză că Jenna folosise glacial formula oficială de adresare, nu prenumele lui. Dar nu înainte de a găsi ceea ce căutase. Băgă mâna sub pat și scoase o grămadă de haine mototolite. Haine bărbătești. Victoria nu-i adusese niciodată atâta nefericire.

– Explică astea, mârâi fioros, aruncând hainele pe pat, una câte una.

O haină din stofă tratată cu unsoare, de pe care încă mai picura apă de ploaie. Cizme de călărie bărbătești, uzate bine și umede, însă șterse cu grijă de noroi. O pereche de pantaloni, asemănători cu cei de jocheu, căptușiți cu piele pe interiorul coapselor și în dreptul genunchilor, stropiți cu ceea ce, în lumina slabă, semăna foarte bine cu sângele. O cămașă subțire, practică și nepretențioasă. O jachetă albastru cobalt, uzată la cusături și la mâneci, cu stofa atât de moale de la atâta purtat, că ai fi zis

că era satin. Plus o șapcă simplă, de asemenea udă leoarcă de la ploaie.

Jenna se uita lung la haine, refuzând să-i întâlnească privirea.

Jacheta era cea care-i stârnea ceva amintiri lui Will. O mai văzuse undeva. De fapt, o văzuse atârnată în grajd, chiar în prima dimineață petrecută aici. O înșfăcă de pe pat și o duse la nas. Dinspre țesătură îl întâmpină mirosul inconfundabil al grajdurilor.

– Cine e? întrebă Will, în timp ce furia pe care se tot bazase se transforma iritant într-o tristețe profundă acum, că avea dovada în mâini. În mod clar, era vorba de un grăjdar. Sau de cineva care lucra la grajduri din când în când. Cum era bărbatul cu care fusese plecată toată noaptea. E Luke?

Jenna tresări.

– Ești așa un netot.

– El e? insistă Will.

– Nu. Jenna îi râse în nas. Ce, crezi că l-am îndesat sub saltea? Sub covor? Am o carte pe noptieră. Eu zic să cauți între pagini. Te aștept până termini.

– Nu mă provoca, domnișoară Hughes.

– Ce te irită cel mai mult, Excelență? Presupunerea că am un bărbat în pat sau faptul că nu e vorba de tine?

Will simți cum în sufletul lui se iscă un val înnebunitor de ciudă.

– Ambele, răspunse mârâind. De ce să se deranjeze să mintă?

Jenna izbucni în râs, un hohot plin de dispreț și lipsit de orice umor.

– Nu e nimeni aici, Excelență. În camera asta nu e nimeni, în afară de mine și de tine.

– Știu clar ce am văzut, repetă Will, cu încăpățânare.

– Ba nu, nu știi. N-ai nici cea mai vagă idee ce-ai văzut.

Jenna își ridică ochii către ai lui. În ei mocnea acum o văpaie, undeva în profunzimile acelea ca de gheață. Trăsăturile ei trădau o sfidare care-i tăia respirația, obrajii îi erau îmbujorați și stătea cu spatele drept, într-o poziție hotărâtă. În momentul acela, ar fi putut conduce o oștire în bătălie, iar soldații s-ar fi luptat între ei pentru privilegiul de a muri pentru ea.

Will înghiți în sec, incapabil să-i răspundă. O tulburare chinuitoare începea să i se strecoare în simțuri, iar mintea sa confuză părea să i se trezească și să proceseze dovezile pe care le avea în fața ochilor.

– Astea sunt ale tale.

Își aminti de călărețiii care goneau prin noroi, scăldați în lumina lunii. Nici unul nu călărea ca o femeie, cu ambele picioare într-o parte a calului. Nici unul nu purta rochie.

Ochii Jennei scăpărară.

– Da.

Cu doi pași, Will străbătu distanța dintre ei, scufundându-și degetele în masa de păr care se revărsa peste umărul ei. Era greu de distins la lumina lumânării, dar de aproape își dădu seama că era ud. Unul dintre călărețiii aceia fusese Jenna. La limitele planului său de gândire pândea o altă idee, mai alarmantă, dar refuza să se concretizeze.

– Și de ce te-ai îmbrăcat ca un grăjdar de rând?

Părul ei îi alunecă printre degete, iar mâna lui coborî. Jenna păru a-și cântări bine răspunsul.

– Pentru că era o metodă rapidă și avantajoasă, decise într-un final să-i răspundă.

Lui Will nu-i plăcu ezitarea ei.

– Rapidă și avantajoasă? La naiba, Jenna, nu mai vorbi în ghicitori!

– Nu e o ghicitoare. E pur și simplu o explicație.

– Unde dracu' ai fost? întrebă Will, poruncitor.

Unde Dumnezeu ar fi putut să se ducă, în ce loc ar fi fost avantajos să renunțe la hainele femeiești?

– În nici un loc care să te intereseze.

Jenna își înălță bărbia, provocatoare, aruncând flăcări din ochi.

Will se întrebă cum de putuse cândva să creadă că era o prințesă. Jenna Hughes nu era o prințesă, ci o războinică până în măduva oaselor. Aproape că cedă în fața impulsului nebunesc de a o săruta. Să o sărute încontinuu, pentru că să o sărute pe ea era singurul lucru logic pe care îl făcuse de când ajunsese aici. Dar să o sărute îl făcea să uite de tot ce era în jur și, tocmai din acest motiv, pur și simplu nu putea s-o facă.

Se dădu un pas înapoi. Înșfăcă un taburet aflat lângă măsuța de toaletă din colț și îl puse în fața lui, așezându-l în mod intenționat în fața ușii dormitorului. Foarte încet, se lăsă pe scaunul acela, încrucișându-și brațele peste piept și rezemându-se de cadrul ușii, ținând în continuare jacheta albastră în mână.

– Domnișoară Hughes, de când am venit aici, cei din jur mi-au tot spus ce mă interesează și ce nu, inclusiv tu. Și m-am săturat de asta, zău așa. Will se uită din nou la jacheta din mâna lui. Nu trebuie să ajung în altă parte, așa că hai să mai încercăm o dată. Unde ai fost în seara asta?

– Ce-ar fi să-mi spui tu, Excelență, din moment ce oricum m-ai spionat?

– Nu te-am spionat.

– Nu? Și cum ai spune că se numește chestia asta? O ambuscadă întâmplătoare?

– Răspunde la întrebare.

În lumina lumânării, Will văzu cum ochii ei se feriră o secundă, plini de furie, iar mâinile i se duseră la piept, pentru a trage cearșaful în sus, ca un scut.

– Bine. În seara asta am asistat la o naștere. Mama ta ar fi trebuit să-ți spună asta. Poate că așa aș fi scăpat de neplăcerea de a mă trezi cu un duce dând buzna în camera mea, ca un taur furios, acuzându-mă că mă culc cu majordomul.

Will refuză să dea înapoi.

– Unde?

Tânăra își îngustă ochii, dar răspunse.

– În St. Giles.

– St. Giles? Will era convins că nu auzise el bine. Dar asta e-n Londra!

Jenna pufni.

– Da. La nici zece kilometri de aici, în linie dreaptă. Mă miră că știi unde este, Excelență. Cuvintele ei aveau o tonalitate batjocoritoare, care lui Will nu-i pică deloc bine. Jenna adăugă: Aveam impresia că cei ca tine stau numai în zona sigură, la vest de Haymarket.

– Dumnezeule mare, Jenna, ai înnebunit? Will făcu un efort să coboare tonul. Te-ai dus în St. Giles, în toiul nopții? Ai fi putut să pățești ceva. Să fii ucisă. Sau chiar mai rău de-atât.

Jenna ridică din umeri, în stilul ei enervant.

– Bebelușii nu-și pot alege locul și momentul nașterii, Excelență.

– Nu te preface că nu înțelegi.

– Un îndemn venit din partea celui care mă ține prizonieră în propriul dormitor și mă interoghează fără răgaz în timp ce eu n-am pe mine decât o ținută sumară.

– Ai avut o ținută sumară toată noaptea, replică el, ignorându-i ironia.

Jenna zâmbi disprețuitor.

– Rochia înseamnă că faci parte din sexul frumos. În comparație cu un bărbat, o femeie este văzută a fi slabă, vulnerabilă, se poate profita de ea cu ușurință. De ce să mă expun la un asemenea pericol, când pot să-l evit?

– În locuri ca acelea, pericolele sunt la tot pasul, nu pot fi evitate, replică sec Will.

– Și tocmai de aceea m-am dus acolo.

Răspunsul ei răsună în cameră ca șfichiul unui bici.

Will se lovi cu spatele de ușă, frustrat.

– Dacă mama știa unde te-ai dus...

– Mama ta știa exact unde eram. Și e cât se poate de evident de ce a optat să nu-ți spună nimic despre locul unde mă aflam.

Will își trecu o mână prin păr, simțind cum furia aceea cunoscută se aprindea din nou în sinea lui.

– Mie mi-a zis că ești în vecinătate.

– Cuvântul „vecinătate" e foarte interpretabil, nu ți se pare?

Ajuns la capătul răbdării, Will țâșni imediat în picioare, aruncând jacheta albastră cât colo.

– De ce-ai fost chemată să asiști la o naștere în St. Giles, Jenna?

– Pentru că nimeni altcineva nu s-ar fi dus, răspunse ea, pe un ton măsurat. Pentru că respectivul croitor, care și-a pierdut afacerea și casa când membrii înaltei societăți nu s-au sinchisit să-i plătească serviciile, nu avea pe altcineva la care să apeleze. Avea maxilarul încordat, trădând tensiunea interioară. Continuă: Dacă

așa ți-e mai ușor să înțelegi de ce-am făcut ce am făcut, poți să consideri că a fost o parte din mica mea cruciadă. Eu mi-am pierdut copilul, dar a naibii să fiu dacă vreo altă femeie o să și-l piardă pe-al ei pentru că nu a avut ajutor. Un ajutor pe care eu aș putea să i-l ofer.

Will se holbă la Jenna câteva secunde lungi cât o eternitate, simțind cum toată furia și iritarea i se scurgeau din corp, lăsând în urmă o slăbiciune și o amețeală ușoară.

– Îmi pare rău.

– Și mie. Rareori se întâmplă ca viața să fie binevoitoare. Aceste cuvinte fură rostite cu o încordare evidentă.

Will simțea un val de emoție crescând în sufletul său și încerca disperat să nu se lase cotropit cu totul de el. Era vorba în mare parte de vinovăție pentru presupunerile sale josnice și egocentrice. Reușise să întoarcă lucrurile în așa fel încât totul să fie despre el și despre orgoliul lui afurisit. Și, cât el stătea îmbufnat, Jenna fusese plecată noaptea întreagă, fără să țină cont de pericolele fizice și traumele ei pentru a ajuta un alt suflet doar pentru că putea. O dorință neidentificată îl râcâia pe dinăuntru, ceva atât de intens și de acut încât îi dădea o senzație de arsură pe gât.

– O, Doamne, mare prost mai sunt, gemu într-un final.

– Înseamnă că suntem amândoi de aceeași părere, suspină Jenna, cu glas obosit. Și, dacă am terminat cu asta, aș vrea să mă bag în pat. Fără majordom.

În doi pași, Will parcurse distanța dintre ei și îi prinse chipul în palme. Îi căută ochii, vrând să înțeleagă cum o persoană putea avea în suflet atâta generozitate, atâta bunătate și integritate. Voia să absoarbă în sine acea frumusețe adevărată, care nu avea nici o legătură cu ceea ce se vedea cu ochiul liber. Jenna Hughes îl făcea să-și dorească să fie un om mai bun.

– Să nu mai faci niciodată o asemenea nesăbuință, îi spuse, cu un glas aspru.

Buzele Jennei se subțiară din cauza sfidării care se aprinse instantaneu.

– Nu fără mine, adăugă el.

În ochii ei se aprinse o scânteie de surprindere.

– Dacă îți pui viața în pericol, te rog lasă-mă să te ajut.

– Le-ai ajutat deja pe croitorese, spuse ea, ezitant. La reședința familiei Caudel.

Will îi aranjă o șuviță de păr încurcat pe după ureche.

– Eu n-am ajutat efectiv cu nimic. A fost numai și numai meritul tău. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să mă asigur că plecăm repede de acolo.

Buzele ei se arcuiră, iar chipul i se îmblânzi.

– Și ți-am fost recunoscătoare pentru asta.

– Te rog, Jenna. Vreau să-mi arăți ce faci și cum. Vreau să te ajut. Te rog. Will era foarte conștient că aproape că o implora, însă nu-i păsa. Nu vreau să fiu un om pe care lumea să-l țină minte pentru hainele scumpe sau farmecul studiat. Vreau să fac ceva care să conteze cu adevărat.

Jenna îl privea atent, în mod clar pradă unor gânduri ambivalente. Își mușcă buza de jos, privindu-l cu ochi serioși.

– Spune-mi la ce te gândești, rosti Will în șoaptă.

– Mă gândesc că sunt o idioată, răspunse Jenna. Iar tu ești un duce.

– Nu ești idioată, zise bărbatul. Ești cea mai uimitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Își plimbă degetul peste obrazul ei, adăugând: Dar, într-adevăr, sunt duce. Folosește-te de ceea ce-ți pot oferi.

Jenna își închise ochii, de parcă ar fi fost nevoită să îndure o durere fizică.

– Nu pot face ceea ce-mi ceri.

– Ba da.

– Doamne, Will, vreau s-o fac. Nici n-ai idee cât de mult. Dar...

– Eu sunt duce. Will nu-și detestase niciând titlul mai mult ca în momentul acesta.

– Da. E mai bine să nu știi.

– Ce să știu, Jenna? întrebă Will, pradă disperării. Dă-mi voie să mă apropii de tine.

Subconștientul său îi trimitea în continuare semnale sâcâitoare, dar adevărul din el rămânea în continuare ascuns, căci emoțiile care se luptau în sufletul lui făceau ca totul să rămână neclar.

Știa că în continuare nu lua în calcul ceva important. Iar cuvintele ei nu făceau altceva decât să confirme asta.

Jenna clătină din cap, cu ochii plini de suferință.

– Nu sunt cine crezi tu că sunt.

– Ba ești exact cine cred că ești. Will căuta cuvintele potrivite, știind clar că oricum n-avea cum să exprime ce avea pe suflet. Ești puternică. Vitează. Onestă. Nu-mi pasă de altceva.

Jenna scoase un hohot oribil și nefericit.

– Ar trebui să-ți pese. Își feri privirea, spunând: Peste o săptămână, o să te întorci la vechea ta viață, iar eu n-o să mai fiu...

În momentul acela, Will o sărută, nevoind să o lase să termine fraza aceea.

Nu voia să se gândească la săptămâna următoare. Nu voia să se gândească la posibilitatea de a o pierde pe femeia aceasta, pe care abia o descoperise. Pentru o clipă, ea încremeni sub atingerea lui, după care Will o auzi gemând și orice temeri sau griji pe care le interpusese ca bariere împotriva lui se prăbușiră.

– Doar în noaptea asta, rosti ea în șoaptă, iar lui Will îi trecu prin minte să o contrazică, dar îi era din ce în ce mai greu să gândească rațional.

Tot ce putea face era să simtă. Să-i simtă pielea, fierbinte sub palmele lui, să-i simtă gura lipită de a lui, să simtă modul în care trupul lui reacționa, pradă unei nevoi incontrolabile. Făcu un pas înapoi și se întoarse către lumânare, pregătindu-se să o stingă.

– Nu.

Will încremeni. Jenna își ridică ochii plini de dorință către el, cu buzele umflate și roșii.

– Vreau să te văd.

Will se întoarse din nou către ea, cu inima bubuindu-i în timpane și, prinzând marginea cearșafului pe care ea-l ținea în continuare peste sâni, o trase ușor. Țesătura îi mângâie pielea în cădere, adunându-se într-o grămăjoară fluidă la picioarele ei, iar Will trase cu greu aer în piept văzând-o în fața lui, cu lumina jucăușă a lumânării creând lumini și umbre ca într-un dans pe pielea ei. Ea îi întâlni privirea, fără să tresară și fără să se rușineze.

Era diferită de orice altă femeie cu care se mai culcase, cu un trup alcătuit din linii fluide și mușchi zvelți. Avea corpul suplu și puternic, cu o grație plină de putere ascunsă sub suprafața de piele catifelată. Își trecu palma peste partea exterioară a sânului ei, peste crestele line ale coastelor și ușoara arcuire a șoldului. Jenna se cutremură sub atingerea lui, fără să-și ferească privirea nici măcar pentru o fracțiune de secundă. Will își dădu seama că tremura și îi era din ce în ce mai greu să-și aducă aminte de ce simțea nevoia să ia lucrurile încet.

– Ești frumoasă, îi zise cu un glas răgușit. Al naibii de perfectă.

Posibil ca ea să fi zâmbit atunci, deși deja întinsese mâinile către poalele cămășii lui, trăgându-i-o peste cap și lăsând-o apoi să cadă pe podea, lângă cearșaful uitat. Își trecu palmele peste pieptul lui, urmărind conturul mușchilor și al abdomenului. Degetele îi poposiră pe talia lui, iar Will își simți acut erecția avântându-se, fierbinte și tare, în materialul pantalonilor. Fără nici o ezitare, degetele ei începură să îi desfacă nasturii. Era o adevărată tortură.

– Ăsta-i efectul pe care-l ai asupra mea, gemu Will, incapabil să se abțină să nu se împingă spre mâinile ei. Te-am dorit așa din prima secundă în care te-am văzut.

Prohabul i se deschise, iar Will își împinse pantalonii în jos, pradă unei nevoi imperioase de a o simți pe Jenna lipită de el. Îi luă din nou în stăpânire gura, cu sălbăticie, trăgând-o lângă el. Mâinile i se ridicară să-i cuprindă sânii semeți, lăsându-și degetele mari să mângâie conturul lor delicat și piscurile sfârcurilor. Deja se întăriseră sub atingerea lui, iar ea scoase un sunet gutural de plăcere. Will avu nevoie de toată puterea sa de stăpânire pentru a nu o împinge pe pat și a nu se împlânta în ea.

Își coborî gura pentru a-i gusta pielea, trecându-și ușor dinții peste umărul ei. Mâinile ei porniră peste spatele lui până ce degetele i se opriră pentru a frământa mușchii de la baza coloanei lui vertebrale, după care se porniră să se joace cu mușchii de deasupra șoldului. Între ei, mădularul lui pulsa greoi și fierbinte, lipit de abdomenul ei, iar Jenna își puse palma peste lungimea lui, mângâind și explorând. Will se cutremură cu putere.

Dumnezeule mare, treaba asta avea să se termine înainte să înceapă...

– Jenna! Era un apel disperat, însă lui Will nu-i păsa. Nu cred că pot aştepta...

– Atunci n-o face, îi răspunse ea în şoaptă.

Will o prinse de talie şi o întoarse, trăgând-o pe pat şi făcând-o să se întindă în faţa lui, încercând să recapete o fărâmă de control. Îngenunche peste ea, aplecându-se pentru a-i explora corpul superb cu gura, în timp ce palmele i se plimbau peste şoldurile şi coapsele ei, oprindu-se într-un final exact între picioarele ei. Era udă şi, sub atingerea continuă a degetelor lui, Jenna îşi ridică bazinul de pe pat, scoţând un şuierat.

– Ador să te simt, îi şopti el, apăsând mai ferm contururile delicioase ale sexului ei.

– Will, gemu Jenna, iar bărbatul detectă în glasul ei ecoul propriei disperări.

Îşi retrase mâna, vrând să fie în ea de data aceasta, când avea să atingă paroxismul. Vrând s-o simtă contractându-se, să-i simtă convulsiile în jurul membrului său când avea să-şi piardă controlul. Îi cuprinse talia şi o întoarse, astfel încât să stea pe burtă. Se poziţionă între picioarele ei, împingându-i coapsele la o parte şi trăgându-i şoldurile către el. Vârful erecţiei lui tachină intrarea către miezul ei, iar ea inspiră cu zgomot, lăsându-şi capul pe saltea şi împingându-şi instinctiv pelvisul către el.

Will se implântă în fierbinţeala care emana din ea.

Pentru o clipă, vederea i se împăienjeni, atât de intensă era plăcerea care se aprinse şi îi străbătu tot corpul.

„A mea", îşi zise incoerent, „pentru totdeauna".

Era fierbinte, strâmtă şi perfectă, iar Will ar fi vrut să spună ceva care să-i dea de înţeles cât de minunată era, numai că nu reuşea să respire, cu atât mai puţin să articuleze cuvinte întregi. Sub el, Jenna gemea încet, modificând unghiul în care-şi ţinea şoldurile pentru a-l trage mai adânc în ea. Will se retrase uşor după care se avântă din nou, simţind-o întinzându-se pentru a-l cuprinde în ea. Deja transpira, pierzându-şi controlul din ce în ce mai mult, cu fiecare mişcare a corpului ei. Mâinile i se întinseră să-i mângâie sânii în timp ce se mişca, încercuind cu degetele sfârcurile ei tari.

Jenna gâfâia, strângând spasmodic în pumni materialul cuverturii. Scotea scâncetele acelea de plăcere pe care el le adora atât

de tare, scâncete care răzbăteau oarecum estompate de părul ei des, revărsat peste față. În lumina blândă a lumânării, Will îi putea vedea mușchii încordându-se și mișcându-se peste umerii și spatele ei, sub învelișul moale al pielii. Se împinse din greu în ea, strângând din dinți împotriva dorinței pe care nu avea cum să o stăvilească.

Când ajunse la orgasm, mușchii ei interiori îl prinseră cu o forță pentru care nu fusese deloc pregătit. Se împinse în ea cu un geamăt răgușit, într-o eliberare atât de intensă încât rămase încremenit, gâfâind, în timp ce pulsa și zvâcnea adânc în ea. Pe măsură ce undele de plăcere se propagau în el, se cutremură cu fiecare, până ce mușchii îi cedară și se prăbuși lângă ea, în pat.

Într-un final, Jenna se mișcă și se întoarse cu fața la el. Will o sărută cu tandrețe, nedorind să distrugă perfecțiunea momentului cu vorbe pe care nu era sigur că era în stare să le găsească și promisiuni pe care nu era sigur că avea să le poată respecta. O trase în brațele lui, trăgând cuvertura peste ei, pentru a se proteja de răcoarea aerului nopții, care era parcă mai mușcătoare acum, în contactul cu pielea lor umedă.

Jenna își sprijini capul pe umărul lui, iar Will îi mângâie părul ciufulit, îndepărtându-i-l de pe față. După un timp, respirația lui reveni la normal, iar corpul ei rămase calm și moale, lipit de al lui.

„Doar în noaptea asta", zisese, deși nu era sigur dacă încercase să-l convingă pe el sau pe ea însăși. În orice caz, nu mai conta.

Doar o noapte n-avea cum să fie de ajuns.

Capitolul 11

Jenna nu era sigură cât dormise, dar când deschise ochii, Will nu o mai ținea în brațe, iar zorii se strecurau pe sub marginile perdelelor. Un sentiment acut de lipsă se înfrunta în sufletul ei cu o oarecare ușurare. Nu că în dormitorul ei ar fi intrat vreo oaste de servitori, dar ducele de Worth nu putea fi găsit în patul

ei când toți cei din casă aveau să se trezească. Se întinse, simțindu-și mușchii protestând într-un mod delicios, satisfăcut. O, Doamne, fusese de-a dreptul magnific. Avusese dreptate să-i fie frică, în ziua aceea, în hambar.

O făcuse a lui noaptea trecută ca și cum ar fi marcat-o ca atare. Îi răpise controlul, o dezbrăcase de precauție, anulându-le cu corpul, cu gura și cu cuvintele lui. Și când pătrunsese în ea, plăcerea pe care i-o dăruise îi anulase rațiunea, gândirea și o făcuse să-și piardă toate reperele, învârtindu-se în haos. Era ca un drog, știa asta, ceva cu care avea să-i fie foarte greu să-și facă plăcerea doar o dată.

Dar a doua zi urmau să plece către Ascot, chiar în zori, și Jenna nu-și făcea iluzii că această legătură – de orice natură ar fi fost ea – ar fi putut să reziste în timp sau la atâta distanță. Ceea ce împărtășiseră noaptea trecută avea să fie tot ce avea să primească de la el. Odată ce ajungeau în Windsor, Jenna Hughes va înceta să mai existe. Urma să-și pregătească decorul și să-și joace rolul vieții, iar William Somerhall nu va avea nici o legătură cu asta. N-ar putea să aibă. Indiferent de declarațiile sale de bune intenții, el habar nu avea ce îi cerea. Și așa și trebuia să fie și de acum încolo. Era mai sigur pentru toți cei implicați în toată această chestiune.

Nu fără regrete și tristețe, Jenna se forță să se ridice din pat, cu intenția de a se îmbrăca, pentru a se proteja de răcoarea dimineții timpurii. Dintr-odată, rămase înmărmurită, dându-și seama că Will nu plecase. Ședea nemișcat și tăcut pe marginea patului, cu spatele la ea, umerii lui largi reprezentând o adevărată operă de artă, un joc de lumini și umbre trasat de mușchii tari sub pielea netedă. Nu își pusese decât pantalonii, ca și cum ceva l-ar fi distras de la activitatea de a se îmbrăca. Iar nemișcarea aceea totală făcu inima Jennei să înceapă să bată cu putere, parcă gata să iasă din piept. Ceva nu era în regulă.

– Will?

Se trase mai aproape de el.

Bărbatul nu-i răspunse. Nici măcar nu întoarse capul să o privească.

Cu o mișcare ezitantă, Jenna întinse mâna spre el, îndepărtându-i părul de pe obraz. Aruncă o privire în jos și mâna parcă îi îngheță. Jacheta albastră, de care uitase cu desăvârșire, era

drapată pe genunchiul lui, iar în mâini ținea pantalonii ei stropiți cu noroi și sânge.

Bărbatul întorcea veșmântul pe toate părțile cu degetele sale îndemânatice, trasând cu degetul marginea cusăturilor care fixau stratul de piele de pe interiorul coapselor și din dreptul genunchilor. După câteva secunde, așeză pantalonii pe marginea patului și-și sprijini bărbia într-o palmă.

– Isaac are o pereche de pantaloni de-ăștia, rosti într-un final, străpungând tăcerea. Cu piele cusută pe interiorul cracilor.

Jenna aproape că nu mai putea respira. Un val de panică i se ridica în gât.

– Niște pantaloni de care ai avea nevoie numai pentru un singur lucru.

Fără să-și ridice ochii spre ea, întinse mâna și i-o prinse pe a ei, aflată încă în aer, lângă umărul lui, și o trase către el. Avea palmele calde și puternice, iar Jenna încercă să-și tragă mâna, însă se trezise prea târziu. Will îi prinse mâna între ale sale, întorcând-o în așa fel încât să-i poată vedea clar podul palmei. Jenna rămase într-o poziție stângace, cu pieptul lipit de spatele lui, separați fiind doar de cuvertură, și cu obrazul sprijinit de partea de sus a umărului său. Închise ochii, știind exact ce făcea Will și știind că numai ea era vinovată pentru asta.

– Nu mi-am dat seama cât de bine călărești, Jenna Hughes, rosti Will, ca și cum ar fi făcut conversație într-un salon, până ce nu te-am văzut întorcându-te azi-noapte.

Mintea ei se învârtea nebunește, bombardată de tot felul de gânduri, căutând o scăpare logică, dar nu găsea nici o soluție.

– Cumva, am presupus fără să mă gândesc că ai împrumutat de la cineva hainele astea, continuă Will, încetișor. Dar știi tu ce se spune despre lucrurile pe care le faci fără să te gândești...

Degetul lui îi mângâie podul palmei, ridicându-se și coborând peste fiecare dintre bătăturile ei groase. Jenna deschise ochii, dar nu scoase nici un sunet.

– Am văzut haina asta albastră în prima dimineață când ai venit la grajduri cu mine. Fusese atârnată pe una dintre uși și îmi aduc aminte că la momentul ăla mi-am zis că era singurul lucru care nu era pus la locul lui. Ei, asta și hamul ăla care alunecase

din cuiul în care fusese atârnat. Dar tu l-ai pus cum trebuia înainte să te duci să-l aduci pe Joseph în fața mea. Ai făcut frâiele colac și le-ai așezat în ordine, eficient, astfel încât să nu mai cadă din cui. Ba chiar te-ai asigurat ca zăbala să stea atârnată perfect drept.

Jenna expiră tremurat, mâhnită. Nici măcar nu-și aducea aminte să fi făcut asta.

– Spune-mi că astea nu sunt hainele tale.

Glasul lui era măsurat și deloc precipitat.

– Nu sunt hainele mele, repetă ea papagalicește, cu tristețe.

– N-ai nici un talent la minciuni.

– E o lipsă pe care o am numai în fața ta. Și nu știu de ce.

Jenna încercă din nou să-și tragă mâna, dar Will nu făcu altceva decât să o țină mai strâns. Buricele degetelor lui îi mângâiau marginea exterioară a palmei, a cărei carne era plină de cicatrici și porțiuni cu piele îngroșată, din cauza mânuirii frâielor din piele. Jenna știa că fațada ei, construită cu atâta grijă, se prăbușea cu fiecare atingere a acelor degete atât de pricepute.

– Spune-mi pentru ce te-a angajat mama, Jenna Hughes, zise el.

Îi cercetă antebrațul cu mușchi puternici, încheieturile îngroșate și apoi încheieturile degetelor, pline de semne. Fără nici un cuvânt, își trecu degetul mare peste buricele tari ale degetelor ei, după care cuprinse din nou toate dovezile de care avea nevoie în căușul cald al palmelor sale. Jenna își sprijini fruntea de masa solidă a spatelui lui, cuprinsă de o neliniște tulburată întru câtva de o admirație față de istețimea lui.

Naiba să-l ia pe ducele ăsta, cu mintea lui ageră cu tot! Naiba să-l ia pe ducele ăsta, cu atenția lui deosebită pentru detalii! Și naiba s-o ia și pe ea, că nu era în stare să-l mintă.

– Sunt doamna ei de companie, zise ea cu un glas lipsit de intonație.

Will se mișcă brusc, întorcându-se în așa fel încât să stea cu fața la ea, rămânând așezat pe marginea patului.

– Sunt sigur că ești, din când în când. Dar nu pentru asta te-a angajat.

Nu era o întrebare. Ochii lui îi străpungeau pe ai ei, negri și de o profunzime abisală, în lumina slabă. Chipul bărbatului era ca o mască de granit, iar Jenna nu-și putu da seama dacă era în culmea furiei sau pur și simplu indiferent.

Își lăsă privirea în pământ.

– Nu.

Avea vreun rost să mai mintă, în momentul de față? Will avea toate dovezile necesare pentru a-i respinge orice protest, orice contestare. N-aveai cum să ai mâinile așa de la broderie și pictat ani de-a rândul.

Will întinse mâna și-i ridică ușor bărbia, obligându-i ochii să se afunde din nou într-ai lui.

– Tatăl tău chiar a fost chirurg, Jenna?

– Da, răspunse ea, cu un suspin. Deși e posibil să fi omis că era chirurg veterinar. A fost medic de hipodrom. La momentul respectiv, nu mi s-a părut relevant să precizez.

– Și restul? Peter? Co...

– Adevărat. Totul a fost adevărat.

Pentru o clipă, ducele nu scoase nici un sunet.

– La asta te refereai, nu? Când ai zis că nu ești cine credeam eu că ești...

Ochii Jennei se feriră într-o parte.

– Spune-mi cum ai ajuns să lucrezi pentru mama. Adevărul.

„Adevărul." Ce cuvânt straniu... Mai ales în situația în care orice omisiune lăsa în urmă hăuri adânci și înșelătoare.

– Jenna...

– Am cunoscut-o la Tatterstalls. Nu era sigură cât de înțelept ar fi fost să cumpere un mânz roib care tocmai ce fusese scos la licitație. Eu eram chiar lângă ea, întrebându-mă și eu dacă să fur două plăcinte cu carne în loc de una.

– De ce?

– Pentru că nu mai mâncasem nimic de trei zile.

– Nu, întrebam de ce erai lângă ea?

– Pentru că stătea lângă taraba negustorului de plăcinte.

Buzele lui Will zvâcniră aproape imperceptibil.

– Ți-a cumpărat o plăcintă, nu-i așa?

– Ba chiar două. Dar numai după ce i-am spus că mânzul pentru care voia să liciteze avea greabănul atât de jos și crupa atât de înălțată că n-avea cum să reziste mai mult de șase curse înainte să betegească.

Ceva se schimbă în ochii lui Will. Din adâncuri zvâcni ceva întunecat și înfometat, ceva ce o lăsă pe tânără fără răsuflare.

– Și apoi?

Glasul lui răsună ciudat.

– Ducesa mi-a zis că voia să cumpere niște animale bune de prăsilă. Poate vreun exemplar care să câștige o cursă, două. Și m-a întrebat dacă aș putea să o ajut cu asta, murmură Jenna, privindu-l cu mare atenție pe Will.

Ducele o ținea de mână mai strâns.

– Și tu ce-ai răspuns?

Jenna nu reuși să-și suprime în totalitate zâmbetul care amenința să ajungă la suprafață.

– Răspunsul meu ți-a lăsat în urmă bine de tot murgul, ieri-dimineață.

– Deci caii ăia ai mamei sunt cai de curse în toată regula.

– Ei bine, teoretic sunt caii mamei tale, deși de cele mai multe ori la curse îl înregistrăm pe Paul ca proprietar. Dar... da. Și-s ai mei. Eu am supravegheat montele, pregătirea și, la urma urmei, eu sunt cea responsabilă de succesele și de eșecurile lor.

O, Doamne, ce bine se simțea să-i spună toate acestea bărbatului din fața ei! Să-și asume tot ce făcuse în ultimii opt ani și să știe că eforturile îi erau înțelese și poate chiar apreciate. Era o senzație euforică de-a dreptul.

Will clipea cu repeziciune, iar mâna i-o zdrobea efectiv pe a ei. Cu toate acestea, nu scoase nici un cuvânt, tăcerea fiind străpunsă doar de sunetul respirației lui precipitate.

Jenna își schimbă ușor poziția, nesigură ce însemna această reacție bizară a ducelui.

În minte i se declanșaseră semnalele de alarmă, deși sentimentul de regret la care se aștepta era total absent, ceea ce i se părea suspect. Era conștientă că acțiunile ei o aduseseră aici, că tocmai ele îi dezvăluiseră secretele. Dacă s-ar fi ținut departe de ducele de Worth, n-ar fi fost acum în această situație. Dar ceea ce se întâmplase noaptea trecută fusese de-a dreptul incredibil. Cu un sărut,

William Somerhall îi umpluse lumea cu toate acele lucruri pe care crezuse că le pierduse pentru totdeauna. Pasiune și compasiune. Apropiere și tovărășie. Îi dărâmase zidurile de apărare cu vorbele lui tandre și buzele convingătoare și, orice s-ar fi întâmplat, dacă ar fi putut să ia totul de la început, ar fi procedat la fel.

Dar acum, că adevărul fusese scos la iveală, nu conta că îl considera pe William Somerhall a fi un om de o demnitate discretă și onoare impecabilă. Un bărbat cu o inimă bună și un suflet nobil. Nu conta că era atrasă nebunește de el. Tot ce conta era ceea ce avea să facă acum, că știa că ea nu era ceea ce pretinsese a fi.

Jenna își înălță capul și îl privi direct în ochi. Era mai bine să termine odată cu asta. În mod clar, era o lovitură – ceva ce încercase să evită –, dar acum nu mai avea ce să facă. Chiar dacă se punea în mișcare cel mai rău scenariu posibil, tot avea să găsească o cale de a reuși. Întotdeauna o făcea.

– O să mă concediezi? întrebă Jenna, cu un glas calm și provocator.

Will tresări, slăbind strânsoarea mâinii.

– Să te concediez?

Părea să-i vină destul de greu să-și aleagă cuvintele.

– Da. Acum, că știi cu ce mă ocup, că de cele mai multe ori mă dedic total și exclusiv cailor mamei tale în loc să fiu doar doamna ei de companie, o să mă concediezi?

– Dumnezeule mare! Will începu să râdă.

Jenna se uita lung la el, stânjenitor de conștientă că se părea că-i scăpase ceva foarte important. Asta pentru că situația asta nu avea nimic amuzant.

– Să-nțeleg că răspunsul e „da"?

Ducele râdea în continuare, un hohot destul de puțin zgomotos, cu o anumită tentă de nebunie care venea de undeva din străfundurile ființei lui. Jenna își smulse mâna dintr-a lui, furioasă și dezorientată.

Will se avântă înainte, împingând-o pe Jenna peste perne, iar cuvertura alunecă într-o parte. Se sprijini în coate, privind-o îndeaproape și îndepărtându-i părul ciufulit de pe față. Își lăsă fața spre ea și o sărută apăsat, după care se retrase ușor:

– N-o să te concediez, Jenna Hughes, îi zise, aspru. Cred că o să mă însor cu tine.

Jenna lăsă să-i scape un pufnet de râs, rezultatul șocului înregistrat.

– Cum să te însori cu mine?

– Cred că m-am îndrăgostit.

Îi zâmbi larg.

Jenna își dădu ochii peste cap, pradă unei ușurări care-o făcea să se simtă amețită.

– Norocul tău e că eu nu-s genul de femeie care să vrea să se mărite, așa că n-o să iau în serios promisiunea asta, răspunse ea. Și o să revii cu picioarele pe pământ destul de curând. Aerul ăsta de noutate n-o să dureze mult, crede-mă.

Ducele clătină din cap, cu o scăpărare incredulă în privire.

– Sunt în pat cu cea mai frumoasă femeie din lume, femeie care are aceeași pasiune ca și mine. Încă mă străduiesc să mă conving că n-am murit și că n-am ajuns în rai.

– Mmmm. Sinceră să fiu, mi-era cam teamă că o să mă dai pe mâna călăului pentru o asemenea încălcare a cutumelor curselor de cai.

Will rânji larg, după care ochii îi deveniră serioși.

– Pentru un cal, un titlu nu înseamnă nimic. Cursele de cai au fost singurul mediu în care valoarea mea nu e dată de circumstanțele nașterii mele, ci de munca și de priceperea mea, așa cum sunt ele. Motivul pentru care iau atât de în serios regulile curselor de cai și pentru care mă străduiesc să le îmbunătățesc e acela că au fost singurul lucru cinstit din viața mea. Bine, asta înainte să te cunosc pe tine.

Ghimpii vinovăției se făcură simțiți, iar Jenna își mușcă buza de jos.

– Însă ai un dar rar, un dar pe care mulți oameni se străduiesc o viață întreagă să-l aibă. Iar frumusețea unui asemenea dar este că nu ține cont de sex, de clasă socială sau de avere. Will îi dădu părul de pe frunte. De ce nu mi-ai spui mai înainte?

– M-ai fi crezut? devie discuția Jenna, nedorind să se lanseze într-o altă serie de minciuni momentan.

– Da. Nu. Poate. Will se mișcă, greutatea corpului său lipind-o pe Jenna de saltea. Se aplecă și o sărută din nou, cu respect,

ca și cum ar fi fost o comoară nou descoperită, care s-ar fi putut sparge foarte ușor.

– Nu știu cât de mult contează pentru tine, dar țin să-ți spun că-mi pare rău, zise Jenna, cu gura aproape lipită de a lui, cerându-și scuze pentru mai multe lucruri decât avea el să știe vreodată. Nu a fost ceva personal. Nimeni nu știe ce anume fac aici. Și așa trebuie să fie și de acum încolo.

Will rânjea prostește din nou.

– De ce?

Jenna îi aruncă o privire lungă.

– Credeam că motivul pentru care te-ai mutat aici a fost să aplanezi scandalurile și bârfele care o înconjoară pe mama ta. Ți-aș putea spune că stimații tăi colegi din Jockey Club, care stau plini de ei în saloanele lor din High Street, ar putea avea niște obiecții destul de puternice la adresa implicării mele – și, prin extensie, a mamei tale – foarte directe în universul lor. Sunt convinsă că ar fi cât se poate de mușcătoare.

– Femeile participă la curse din când în când, protestă Will.

– A, da, cursele acelea încântătoare de țară, descrise ca fiind o distracție fermecătoare, dar indecentă. Jenna știa că se arăta a fi dificilă, dar exista un alt motiv mai presant, ascuns, pentru care trebuia să se asigure că secretul ei avea să rămână ascuns. Nu vreau faimă. Vreau ca lumea să se concentreze asupra cailor mei, nu asupra bârfelor și a scandalului care s-ar isca în jurul meu. Și al mamei tale. Cred că avem parte oricum de prea mult.

Will expiră cu zgomot.

– Ai dreptate, recunoscu. Secretul tău e în deplină siguranță cu mine.

– Promiți?

Jenna avea nevoie să audă asta fără tăgadă.

– Ai cuvântul meu de onoare.

Jenna fu convinsă că era sincer. Tensiunea i se scurse instantaneu din membre.

Will se întoarse pe o parte, sprijinindu-și capul pe brațul rezemat în cot, și o studia, un amestec bizar de emoții reflectându-i-se pe trăsăturile frumoase. Minunare. Posesivitate. Dezorientare.

Bucurie. Jenna le urmărea pe toate, încercând să înțeleagă implicațiile fiecăreia.

– Ești incomparabilă, îi zise încet.

Jenna își lăsă deoparte analizele raționale și își dădu voie, pur și simplu, să se bucure de fericirea lui. Nu se simțise niciodată atât de prețuită și de excepțională ca în momentele acestea. Era un sentiment pe care avea să-l țină ascuns într-o cămăruță a sufletului ei și pe care urma să-l cerceteze mai târziu, după ce ducele va fi plecat de mult și singurătatea avea să devină mult prea sufocantă. Când urma să-l privească din nou pe William Somerhall de la distanță.

Îi prinsese din nou mâna într-a lui și îi mângâia palma cu degetul mare.

– De la început, m-am întrebat de ce purtai mănuși, îi spuse. Mai ales având în vedere cât de puțin îți pasă de haine și de modă. Îți ascundeai mâinile de mine.

Jenna îi duse degetele la buze.

– E destul de ciudat, dar știi că tocmai mâinile ți le-am remarcat prima oară?

Will îi aruncă o privire întrebătoare.

– Poți să afli o grămadă de lucruri despre un bărbat privindu-i mâinile, continuă Jenna, studiindu-le pe ale lui. Iar tu ai niște mâini superbe. Sunt cel mai frumos lucru al tău.

Will își petrecu degetele în jurul alor ei, cu un zâmbet ușor jucându-i pe buze.

– Nu știu dacă să mă simt flatat sau jignit. Deși, trebuie să recunosc, nimeni altcineva nu mi-a remarcat mâinile. Și ce-ai aflat despre mine uitându-te la ele?

– Mâinile tale arată că ești un om căruia nu-i e frică să facă lucrurile singur, deși are pe alții care ar putea să le facă. Își purtă degetele peste crestăturile și cicatricile care îi brăzdau pielea bronzată. Ai mâini puternice, dar nu crude. La nevoie, blânde. Pricepute. Sigure.

Will o privea concentrat, cu ochii întunecați, fără nici un dram de umor pe chip.

Jenna își trecu degetele peste firele rare de păr de pe degetele lui și atinse buricele aspre, acoperite cu bătături.

– Am auzit spunându-se că ochii sunt oglinda sufletului, dar eu nu sunt de acord. Frumusețea e în ceea ce faci, nu în felul în care arăți. Își împleti degetele cu ale lui.

În momentul acela, Will o sărută, întorcându-se peste ea și apăsând palmele lor îngemănate de pernă, deasupra capului ei. Sărutul lui era aproape disperat, ca și cum ar fi căutat ceva ce se temea că n-avea să poată găsi.

Cu mâna liberă, Jenna mângâie mușchii de oțel ai brațelor și crestele ferme ale spatelui, lăsându-și buzele să transmită ceea ce nu putea fi transformat nicicând în cuvinte. Îi supse răsuflarea în gura ei, lăsându-și limba să se îngemăneze cu a lui, ridicându-se la nivelul fiecărei provocări lansate. Cu o nevoie apărută brusc, Will duse mâna la nasturii de la prohabul pantalonilor, desfăcându-i grăbit.

Jenna își propti un picior de betelia lor și-i împinse în jos, până la genunchi, și în secunda următoare îl simți greu și tare, atingându-i miezul ființei cu vârful mădularului.

Apoi, Will rămase o clipă încremenit, iar Jenna văzu clar că făcea un efort să se controleze. Se arcui către el, nerăbdătoare și nemulțumită, încercând să-și găsească împlinirea dorinței. Will începu să-și miște șoldurile, în mișcări mici, greu de măsurat, care o pătrundeau foarte puțin înainte de a se retrage din nou, enervante în modul chinuitor în care o tachinau.

– Doamne, Will, ce faci? îngăimă Jenna, frustrată pentru că i se refuza plăcerea în timp ce frecarea creștea și apoi dispărea, după care se făcea simțită din nou.

– Vreau să o iau încet, zise el, trăgând aer în piept, ca să știu că e real și nu un vis. Vreau să te văd cum atingi culmile plăcerii, vreau să văd cum te faci bucăți și renaști sub mine.

– Nu vreau încet. Degetele ei se implântară în mușchii spatelui lui. Te vreau tot. Nu cred că o să ajung vreodată să mă satur de tine, îi șopti cu respirația întretăiată, incapabilă să stăvilească adevărul care se revărsa de pe buzele ei.

Bărbatul gemu și-și înclină capul, venerând cu gura flămândă pielea sensibilă de pe gâtul ei. Apoi, limba sa descoperi versanții sânilor ei și piscurile sensibile, hoinărind în cercuri concentrice peste fiecare, cu o hotărâre meticuloasă.

Jenna își petrecu picioarele pe după talia lui, deschizându-se și mai mult, și auzi imediat cum respirația lui își schimbă ritmul. Se împinse în ea, alunecarea fiecărui centimetru oferindu-i senzații delicioase până ce se împlântă adânc.

– Da, mormăi ea, aproape suspinând de ușurare.

Modul în care bărbatul acesta o umplea, modul în care corpul lui aluneca peste al ei o făcea să se zvârcolească, pradă unei nevoi care nu tolera să fie contrazisă sau amânată. Pulsa adânc în ea și se mișcă, o retragere subtilă, după care se împinse din nou în ea, și mai adânc, deși așa ceva părea imposibil. În tot acest timp nu-și desprinse ochii de ai ei, ținându-și brațele de-o parte și de alta a umerilor ei. Jenna își petrecu mâinile după antebrațele lui, fixându-și poziția și simțindu-i mușchii contractându-se și tremurând sub atingerea ei. Se legănă din nou peste ea, iar amândoi intrară într-un ritm ancestral și imperios a cărui viteză creștea, hrănită de o anumită disperare. Will o privea în continuare când Jenna ajunse la punctul culminant al plăcerii, ca și cum corpul i s-ar fi spart în mii de bucățele pe care n-avea cum să mai poată să le recupereze. O secundă mai târziu, și el trecu prin aceeași experiență, rostindu-i numele în șoaptă. Jenna își lipi buzele de pielea de sub lobul urechii lui, gustând aroma sărată și moscată a pielii lui.

Avea să fie greu să renunțe la bărbatul acesta. Avea la dispoziție doar o zi. O zi până ce urmau să plece la Ascot, iar viețile aveau să li se despartă pentru totdeauna.

O singură zi până ce urmau să-și ia rămas-bun. O singură zi să pretindă că nu se îndrăgostea de ducele de Worth.

Capitolul 12

Will nu avusese timp pentru a accepta ideea că în el se produsese o schimbare – una neclară, dar ireversibilă. Și nu se putea hotărî dacă era încântat sau îngrozit. De când se ridicase din patul Jennei, de dimineață, nu reușise să stea mai mult de două minute

fără să se gândească la ea. Din două în două minute, respirația îi devenea superficială, pulsul i-o lua razna și pantalonii parcă îi deveneau prea strâmți. Își simțea măruntaiele strângându-i-se în corp și parcă nu se putea concentra la ce avea în fața ochilor. Per total, nu trecuse prin asemenea chinuri nicicând în toată viața lui.

Totul îi amintea de faptul că nu putea să fie cu Jenna în fiecare moment. Deși atunci când era în apropierea ei era și mai rău. Micul dejun alături de mama lui și de Jenna fusese un fel de tortură medievală în care cei din jur se așteptau ca el să zâmbească amabil și să facă o conversație politicoasă în timp ce gândurile i se concentrau numai și numai asupra dorinței enorme de a o târî efectiv pe Jenna în prima cameră goală pe care o putea găsi și să-i amintească exact cât de mult și de complet îi aparținea. Și el ei.

Contele de Boden avusese dreptate. Era vrăjit. Și nu-i păsa câtuși de puțin.

Pentru prima oară în viața lui, Will se gândea serios la propriul viitor. În mod normal, când încerca să-și închipuie cum avea să fie viața lui peste doi, cinci sau zece ani, nu se gândea la altceva decât la cai de curse, cluburile la care era membru și prietenii săi. Ideea căsătoriei îl umplea de groază și, în cea mai mare parte a timpului, evitase cu totul să se gândească la asta. Dar depășise cu un deceniu vârsta de douăzeci de ani, venise și chiar trecuse cam de mult vremea să se gândească la ce-și dorea în viață, la ce fel de soție ar fi vrut să aibă alături și, când urma să vină momentul, cum aveau să fie și să trăiască urmașii săi.

Căsătoria părinților săi fusese aranjată cu mare grijă, fiind un exemplu perfect de uniune a titlurilor și averilor. Și, cu toate planurile acelea care urmaseră toate legile societății, rezultatul fusese unul plin de suferință și de nefericire. În căsnicia aceea nu existase bucurie sau fericire, iar Will își văzuse familia sfâșiindu-se, în timp ce mama lui încerca să iubească un om incapabil de simțire, iar el și sora sa se distanțaseră de dezolarea casei lor cum se pricepuseră mai bine.

N-avea să permită să i se întâmple și lui asta. Nu atâta timp cât își putea controla viitorul și destinul. Voia un parteneriat de viață adevărat. Ceva mai bun decât ceea ce trebuise să îndure mama lui.

În cel mai rău caz, măcar mulțumire. Compatibilitate. Tovărășie. O uniune cu o femeie care să țină la el ca bărbat, nu doar ca duce. Și, cu o înțelegere care transcendea limitele realității, se întreba dacă nu cumva Jenna Hughes era persoana aceea. Singura persoană care privise dincolo de zorzoanele lumești și îl văzuse așa cum era cu adevărat.

„Cred că o să mă însor cu tine", zisese fără să se gândească, vorbe izvorâte dintr-o surprindere și o minunare fără margini, iar Jenna – tipic ei – izbucnise pur și simplu în râs. Era absurd, era conștient de asta, și ar trebui să urmeze exemplul Jennei și să respingă această idee dintru început. Și totuși, gândul acesta rămânea acolo, așa cum adăstau după trezire fragmentele greu de identificat ale unui vis frumos, niște fuioare de fum care-i scăpau mereu printre degete. Alene, se întrebă oare cât de mare ar fi fost scandalul dacă s-ar fi căsătorit cu doamna de companie a mamei sale. În clipita următoare, se întrebă dacă i-ar fi păsat câtuși de puțin. Era perfect conștient de ironia acestei perspective. După cum subliniase Jenna destul de recent, se mutase în casa mamei lui pentru a conteni bârfele și scandalurile iscate de familia lui și acum chiar el contempla perspectiva de a stârni un altul. Dar nu era dispus să o piardă pe Jenna Hughes. Nu acum, când abia o găsise.

O bătaie hotărâtă la ușă îl smulse din această meditație.

– A sosit un mesaj pentru Excelența Voastră, se auzi vocea lui Luke, de dincolo de ușă. Vreți să-l primiți acum sau vi-l las în foaier?

Will se duse la ușă și o deschise cu o mișcare iute. Majordomul stătea drept dincolo de ea, ținând liniștit un plic gros în mână.

– Îl iau acum. Will își coborî privirea și văzu că era vorba de buletinele privind rezultatele de la Ascot pe care le ceruse.

– Prea bine, Excelență. Luke îi dădu plicul și se întoarse, să plece.

– Ia spune-mi, Luke, de ce ai însoțit-o pe domnișoara Hughes în St. Giles azi-noapte?

Majordomul încremeni pentru o clipită, însă își continuă mișcarea de întoarcere către duce.

– Nu știam că erați la curent cu destinația noastră, răspunse precaut.

– Nu am fost informat decât după ce fapta fusese consumată. Făcu un efort de voință să păstreze o mină neutră. Dar știu cât de periculos poate fi un asemenea loc. De ce te-ai dus tocmai tu?

Majordomul clipi, nedumerit.

– Cunosc foarte bine cartierul St. Giles, răspunse. Pe vremuri am locuit acolo.

– Ai locuit în St. Giles.

Will nu era nici el sigur dacă vorbele sale formau o întrebare sau o repetare incredulă a informației primite. Cine naiba angaja un majordom care locuise într-un loc ca St. Giles?

– Într-o perioadă mai austeră a vieții mele, zise Luke. Deși asta nu înseamnă că a fost o experiență mai puțin semnificativă.

– Iar această... experiență te face capabil să o protejezi pe domnișoara Hughes?

Chiar și el putu să discearnă nota de condescendență din întrebarea lui și nu era sigur dacă aceasta provenea din gelozia irațională trezită de faptul că, într-un fel sau altul, Luke fusese numit protectorul Jennei.

Luke se mișcă atât de rapid încât Will abia dacă avu timp să conștientizeze mișcarea.

– Asta să mi-o spuneți dumneavoastră.

Will deveni conștient de un obiect de metal rece lipit de partea laterală a gâtului.

– Dumnezeule mare!

Inima i se opri pentru o fracțiune de secundă, fu sigur de asta. Posibil chiar pentru două fracțiuni de secundă.

Luke se trase înapoi și-și îndreptă poziția, întorcând cuțitul acela diavolesc pe care parcă îl făcuse să se materializeze din nimic pentru a-i întinde lui Will, cu mânerul înainte, spre cercetare.

– Într-un asemenea mediu, omul capătă anumite deprinderi mai puțin plăcute. Această declarație nu se potrivea deloc cu înfățișarea atât de angelică a bărbatului din fața lui. Deci, ca răspuns la întrebarea dumneavoastră, da, nu știu cât contează părerea mea, dar consider că sunt destul de capabil să o protejez

pe domnișoara Hughes. Și pe mama Excelenței Voastre, dacă o să fie vreodată nevoie.

Will nu era sigur dacă trebuia să fie furios sau impresionat. Nedorind să reacționeze în vreun fel în fața acestui bărbat, cercetă atent cuțitul primit. Avea o lamă lungă și îngustă, ușor curbată în vârf, care era fixată bine într-un mâner din os șlefuit. În mod clar, nu era vreo zorzoană de aristocrat. Era o armă, fără vreun ornament, păstrându-și nealterată utilitatea letală. Ușor tulburat, Will îi întinse cuțitul înapoi majordomului. Luke dădu ușor din cap, în semn de mulțumire, după care arma dispăru din nou, cu o rapiditate care sfida legile fizicii.

– Știu că poate nu sunt... atât de convențional pe cât v-ar plăcea, Excelență, dar vă rog să nu vă îndoiți de loialitatea mea față de doamna ducesă. O admir foarte mult pe mama dumneavoastră.

Luke se retrăsese dincolo de masca sa de majordom, iar aceste cuvinte fură rostite într-un ritm hotărât și ferm.

– Mă bucur să aud una ca asta.

În mod ciudat, Will își dădu seama că îl credea. Folosise aproape aceleași cuvinte ca și Jenna, când își declarase loialitatea față de mama lui. De fapt, în ciuda multelor ciudățenii ale angajaților mamei sale, toți păreau complet credincioși ducesei.

– Prea bine, Excelență. Luke îi adresă un zâmbet radios. Dacă mai aveți nevoie de ceva, mă găsiți la parter. Se întoarse pentru a doua oară, dând să plece.

– Stai puțin, zise Will fără să se gândească.

Sprâncenele blonde ale lui Luke se ridicară aproape imperceptibil, într-o întrebare mută, și se opri.

– Vreau să mă duci și pe mine în St. Giles.

Luke păli.

– Poftim?

– Ai auzit ce-am zis. Vreau să îi fac o vizită croitorului la care ați fost azi-noapte.

Luke clipea precipitat.

– Pot să vă întreb de ce?

Această parte a deciziei impulsive luate pe moment era un pic neclară și pentru Will. Tot ce știa era că avea nevoie să înțeleagă. Să înțeleagă ce făcea Jenna și de ce. Cumva, simțea că exista

un motiv pentru care ea era totuşi reţinută faţă de el. Era ceva ce nu ştia încă, şi al naibii să fie dacă n-avea să facă tot ce putea pentru a descoperi despre ce era vorba.

– Nu, nu poţi. Dar poţi să pui să ni se înşeueze doi cai şi să mă aştepţi în faţă, în zece minute.

– Excelenţă, trebuie să vă previn că...

– Poţi să mă duci tu sau mă orientez şi singur până acolo. Iar dacă o să mă aleg cu gâtul tăiat, ca un netot, pentru că ai refuzat să faci cum ţi-am cerut, o să ai parte de plăcerea de a-i explica toate acestea mamei mele.

Expresia lui Luke îi aminti de cea a unui iepure încolţit de o haită de ogari.

– Zece minute, Luke. Iar asta nu e o rugăminte.

Majordomul trase aer adânc în piept, ca şi când ar fi încercat să-şi adune gândurile.

– Bineînţeles, Excelenţă. Cum doriţi. Făcu o mică pauză, cu ochii la hainele lui Will. Dacă nu vă e cu supărare, v-aş putea sfătui să vă schimbaţi ţinuta?

Will aruncă o privire la hainele sale de zi cu zi.

– Ne-ar ajuta dacă nu aţi fi îmbrăcat ca un... duce. Numai cizmele, lustruite bine, ar putea obţine un preţ care să pună mâncare pe masă unei familii întregi luni de-a rândul.

Will dădu scurt din cap înspre Luke.

– S-a-nţeles. Majordomul începu să se retragă cu paşi grăbiţi. A... Luke?

Acesta se opri, cu o expresie plină de îngrijorare pe chip.

– Da, Excelenţă?

– De ce fel de lucruri are nevoie un bebeluş?

Când Will se întâlni cu valetul în faţa casei, acesta stătea lângă trei cai deja înşeuaţi. Imediat, ducele observă că era vorba de nişte cai de vânătoare iuţi, ageri şi bine îngrijiţi şi realiză că toţi trei depăşeau posibilităţile unui călăreţ mediocru. Will se încruntă, dezorientat, nedându-şi seama cine era persoana care se ridica fără nici un efort aparent în şaua celui de-al treilea bidiviu, în principal pentru că Jenna era din nou îmbrăcată cu pantaloni şi haina aceea

albastră, cu şapca trasă bine peste faţă. Pe sub cozoroc, ochii îi erau gânditori şi plini de tensiune.

– Nu vii cu noi, îi zise rigid, desprinzându-şi cu un efort monumental privirea de pe conturul zvelt al coapselor şi şoldurilor ei, puse în valoare de poziţia de călărie.

Şi dacă avea să apuce vârsta de o sută de ani, Will era sigur că avea să fie bântuit până în ceasul morţii de imaginea Jennei îmbrăcată în pantaloni

Jenna schiţă încet un zâmbet compătimitor şi îşi aranjă o tolbă de piele pe care şi-o atârnase de un umăr.

– Şi eu aş putea să-ţi spun acelaşi lucru. Nu făcu nici o mişcare prin care să arate că ar fi avut vreo intenţie să descalece.

Will acceptă frâiele calului său, oferite de Luke, aruncându-i acestuia o privire acuzatoare. Majordomul ridică din umeri.

– Se hotărâse deja de dimineaţă să se ducă să vadă ce face mititelul ăla, îi zise lui Will, fără să se scuze.

– E periculos, insistă Will, cu mai multă încordare în glas, deşi ştia că eforturile sale erau în van.

Jenna pufni.

– Atunci poate c-ar trebui să rămâi aici, Excelenţă, dacă îţi e teamă pentru siguranţa personală.

Will mârâi ceva indescifrabil, ca pentru sine.

– Ai vreun motiv special pentru care ţi-ar plăcea o plimbare până la Londra în dimineaţa asta, Excelenţă? întrebă Jenna. St. Giles nu e o zonă prea pitorească, nici măcar la lumina zilei. Eu, una, am de verificat starea unui nou-născut, dar nu ştiu ce motive ai dumneata.

– Vreau să ajut. Vreau să înţeleg. Cred că m-am exprimat destul de clar mai devreme, domnişoară Hughes, deşi se pare că nu m-ai înţeles bine. Poate că erai atentă la altceva.

Răspunsul său fu concis şi rostit sacadat. Observă cu satisfacţie cum pe obrajii ei apărură pete de culoare.

Luke se uita la amândoi cu o sprânceană uşor ridicată.

– Prea bine, Excelenţă, ceda ea dintr-odată. În cazul acesta, dacă insişti să ne însoţeşti, te rog să încerci să ţii pasul.

Jenna îşi întoarse calul pe alee, îndemnându-l să pornească la trap şi apoi la un galop iute.

Will se uită lung după ea, privind-o cum controla puternicul cal de vânătoare cu o abilitate deosebită şi fără efort.

–Aţi face bine să urmaţi sugestia doamnei, Excelenţă, îl sfătui Luke, în timp ce urca în şaua calului său.

Bidiviul cu picioare lungi schiţă câţiva paşi ca de dans şi-şi tot împingea capul contra zăbalei, dornic să o pornească la goană.

Will se încruntă uşor.

–Poftim?

–Încercaţi să ţineţi pasul, îl sfătui din nou majordomul, îndesându-şi şapca mai bine pe urechi, ca şi cum s-ar fi pregătit să ia startul la Derby-ul Epsom. Domnişoara Hughes călăreşte ca o valkirie înfuriată.

Will mai fusese în St. Giles o dată, când era adolescent, ca urmare a unei provocări lansate de un amic. Detaliile îi erau oarecum neclare în minte, deşi îşi amintea incursiunea clandestină ca fiind captivantă, riscantă şi o nesăbuinţă periculoasă. Acum, că vedea lucrurile mai clar, i se părea că fusese doar jalnică, demoralizantă şi o nesăbuinţă periculoasă. Auzise multe diatribe în Camera Lorzilor despre combinaţia de alcool, sărăcie şi nelegiuiri care făcea ravagii în cartierul respectiv. Dar nu le dăduse prea mare atenţie, în mod clar nu suficientă încât să studieze situaţia personal. Aşa cum se întâmplase cu multe alte lucruri, pur şi simplu nu îşi rezervase timpul necesar să se gândească la asta.

În mod clar, acum se gândea la ele. Goniră cu viteza vântului către Londra şi nu încetiniră decât când ajunseră la bulevardele şi străzile mai circulate, căci comerţul stradal de zi cu zi al Londrei era în plină desfăşurare. Pătrunzând mai adânc în metropolă, îşi lăsară caii într-un grajd din St. Martin's Lane care oferea boxe cu ora, moment în care Luke comentă, pe un ton destul de caustic, că n-aveau cum să aibă grijă de trei cai şi de un duce în acelaşi timp. Pornind pe jos, se îndreptară spre nord prin Seven Dials şi printr-un labirint de alei în care Will îşi pierdu imediat simţul de orientare. Clădirile se înălţau deasupra capetelor lor, cu caturile de sus ieşite în afară, majoritatea părând gata-gata să se dărâme, blocând lumina soarelui şi ţinând străzile într-o semiobscuritate perpetuă. Şi peste tot dădeau de oameni. Mergând, clătinându-se,

şezând, încăierându-se sau zăcând efectiv pe stradă. Unii le întâlneau privirile cu emoţii care variau de la suspiciune la ură şi chiar disperare, în timp ce alţii se uitau în pământ, fără să vadă nimic în jurul lor. Unii se mişcau de colo-colo cu un scop clar, alţii păreau a fi în derivă. În cadrul uşilor aflate de-o parte şi de alta a străzilor, copiii stăteau ghemuiţi, urmărind cu ochii adânciţi în orbite fiecare mişcare a grupului de străini. Luke avu grijă ca toţi trei să se mişte rapid şi încrezători prin labirint, sărind peste canalele de scurgere şi îndepărtând cu lovituri de picior de o brutalitate eficientă gunoaiele pline de muşte şi mâinile întinse către ei.

Într-un final, coti către culoarul întunecat care marca intrarea într-o clădire cu două etaje, unde mirosul de lemn, canal şi disperare era atât de intens că aproape te sufoca.

–Am ajuns, zise Luke laconic, făcând semn către scara cu mai multe trepte lipsă şi cu un aspect destul de şubred.

Will dădu aprobator din cap, neştiind ce să spună. Sărăcia cruntă a acestui colţ de lume îl lăsase fără cuvinte.

Jenna începuse deja să urce pe scară, împingând cu piciorul leşul unui animal, probabil o pisică, de pe o treaptă până jos şi făcându-i semn lui Will să o urmeze. Luke venea şi el în urma lor, ca un fel de ariergardă. Jenna se opri când ajunse pe un palier de mici dimensiuni, ocolind o femeie aflată în stare de inconştienţă, sprijinită de perete. Dincolo de ea se afla un cadru de uşă în care fusese fixată în cuie o pătură, căci uşa şi balamalele sale dispăruseră de mult.

–Aşteaptă aici, îi porunci lui Will.

Jenna se lăsă într-o parte şi se strecură dincolo de pătura care servea de uşă, iar Will distinse zvon de glasuri şoptite de dincolo de ea. Aruncă o privire spre femeia care zăcea în colţul palierului. Putea să aibă la fel de bine optsprezece sau optzeci de ani, având chipul tras şi ridat, cu bube supurânde pe obraji. Rochia îi era deschisă larg la gât, lăsând la vedere oasele pieptului ieşite în afară şi sânii, expuşi cu indiferenţă. Will se aplecă, simţind nevoia să o acopere.

–Pentru numele lui Dumnezeu, nu o atingeţi! izbucni iritat Luke, din spatele lui.

Will îşi îndreptă spatele, protestând:

– Dar...

– E plină de tot felul de paraziți. Și probabil că este bolnavă. Holeră. Oftică. Sifilis. Una dintre astea, sau toate laolaltă. Să nu atingeți nimic. Și pe nimeni, decât dacă vă spun eu s-o faceți. Ați înțeles?

Stânjenit, Will dădu aprobator din cap.

– Acum puteți să intrați, spuse Jenna, făcându-și din nou apariția brusc.

Îl conduse pe Will în cămăruța aceea ca și cum i-ar fi arătat unul dintre cele mai somptuoase saloane din palatul St. James, cu trupul cald lângă al lui în spațiul strâmt.

Luke intră și el, postându-se chiar lângă ușa improvizată. Odaia avea o fereastră care permitea să intre destul de multă lumină în spațiul restrâns, iar Will clipi de câteva ori, pentru a se adapta de la trecerea din semiîntunericul din hol. Era cam o treime din garderoba lui de la Breckenridge. Lângă perete se găsea o mică saltea de paie, sub fereastră, iar într-o parte se afla o masă alcătuită dintr-o scândură sprijinită pe două teancuri de cărămizi vechi și roase. O a doua scândură fusese prinsă în cuie de perete, deasupra mesei, iar pe ea se vedea o colecție sărăcăcioasă de obiecte, printre care o cană veche și ciobită, un castron din lemn și trei farfurii din metal, cu marginile îndoite.

– Bună dimineața, Excelență.

Acest salut politicos se auzi din cealaltă parte a camerei, unde două persoane stăteau în picioare, cu un aer nesigur, în spațiul strâmt dintre culcușul de paie și masă.

– Bună dimineața, le răspunse Will, îndreptându-și atenția asupra bărbatului care i se adresase. Eu... Dumnezeule mare, domnul Wright?

Recunoscându-l, Will avu o senzație de groază asemănătoare unei lovituri fizice, direct în stomac. Tânărul croitor își lăsă capul în jos.

– La dispoziția Excelenței Voastre. E o plăcere să vă revăd, deși îmi pare rău că nu mai am cum să vă ofer o ceașcă de cafea sau ceai. Sau un scaun...

În glasul lui se ghicea o notă subtilă de ironie plină de amărăciune.

Will era conştient că se holba, dar nu se putea controla. Avusese prilejul să-l întâlnească pe Simon Wright în mai multe ocazii, mereu în spaţiul curat şi ordonat al atelierului lui, înconjurat de ţesături luxoase şi mobilier din cel mai fin. Anul trecut, Will fusese uluit când croitorul dispăruse pur şi simplu. Atelierul fusese închis, iar o săptămână mai târziu în acelaşi loc se deschisese o prăvălie cu obiecte de galanterie bărbătească. Dar nici măcar nu-i trecuse prin cap să afle motivul acestei dispariţii.

Răspunsul se afla chiar în faţa lui, în toată urâţenia sa.

– Aici locuiţi?

Croitorul ridică din umeri, cu o expresie ostenită.

– Momentan.

Un scâncet estompat din spatele lui îl făcu să se întoarcă spre femeie, despre care Will nu putea decât să presupună că era soţia lui şi care tot legăna în braţe un pachet de pânză aflat în continuă mişcare. Proaspăta mamă era palidă şi părea extenuată, iar Will făcu imediat un pas înainte.

– Dumnezeule mare, ar trebui să te odihneşti. Făcu semn către salteaua de dimensiuni reduse. Te rog, nu sta în picioare din cauza mea.

Doamna Wright îşi ridică spre el ochii mari, în care uimirea era amestecată cu nehotărârea, iar Will îşi dădu seama că eticheta fostei lor profesii fusese adusă şi în această odaie.

– Te rog, insist.

Will făcu din nou semn către patul acela jalnic şi mic.

– Vă mulţumesc, Excelenţă, suspină doamna Wright şi se lăsă recunoscătoare pe salteaua de paie.

Jenna îi adresă o privire aprobatoare, după care se apropie imediat de femeie şi de bebeluş. Cu o uşurinţă care vădea multă experienţă, luă sugarul mititel din braţele mamei sale, zâmbind în timp ce privea căpşorul acoperit de puf. Will nu-şi putea lua ochii de la acest tablou, în piept crescând o durere care nu se asemăna cu nimic din ce mai simţise până atunci.

– Felicitări, reuşi să îngaime Will, stângaci. Am înţeles că este fetiţă.

Croitorul zâmbi, mândru, deşi pe chipul lui se ghicea şi o umbră de îngrijorare.

– Da, așa e.

Jenna întinsese copilul pe saltea și tocmai îi desfăcea scutecul. Cu mișcări blânde și sigure o examină, rostind tot felul de șoapte încurajatoare. Scoase din traista pe care o avea cu ea un borcan cu o unsoare și i-l întinse doamnei Wright, să i-l deschidă. Aroma bogată de ierburi se impregnă imediat în atmosferă, iar Jenna luă cu mâna o cantitate mică de alifie. Cu grijă, o aplică pe abdomenul copilei, în jurul ombilicului uscat.

Will făcu un pas către doamna Wright.

– V-am adus niște lucruri, îi zise, așezând un pachet lângă soția croitorului. Niște mâncare. Săpun. Câteva scutece.

Își frământa mâinile, ca un băietan emoționat, și făcu un efort să înceteze.

Doamna Wright roși ușor, însă îi zâmbi, iar Will văzu că, dincolo de oboseală și greutăți, avea în fața lui o femeie drăguță.

– Mulțumim, Excelență. Ochii ei erau ciudat de strălucitori.

Lângă ea, aparent mulțumită, Jenna înfășa din nou fetița cu o serie de manevre care păreau mai complicate decât făcutul unui nod de lavalieră.

– Vreți s-o luați puțin în brațe? îl întrebă doamna Wright pe Will.

Ducele tresări, cum nu se poate mai încurcat. Nu ținuse niciodată un bebeluș în brațe. De bebeluși se ocupau doicile și bonele, îi aduceau pentru puțin timp, înainte de masă, pentru a fi admirați conform datoriei parentale, după care erau duși în camera lor, unde își duceau zilele până se făceau suficient de mari pentru a fi trimiși la școală. Cu o mișcare lentă din cap, se declară de acord.

Jenna luă fetița care se tot mișca, trecându-și ușor degetul peste obrazul ei. Will putea vedea nostalgia plină de tandrețe întipărită pe trăsăturile ei și știa că se gândea la copilașul pe care îl pierduse. Durerea pe care o simțea în piept deveni insuportabil de intensă. Doamne, Jenna merita să aibă și ea copiii ei. Fii gălăgioși și neastâmpărați, fiice puternice și frumoase. Toți cu părul ei ca pana corpului, plini de curajul și de energia ei. Lui Will nu i se întâmplase niciodată să vrea atât de mult să dăruiască cuiva ceea ce-și dorea.

Jenna își ridică ochii către el și ezită pentru o clipită, iar Will se întrebă, nesigur, ce o fi văzut reflectat în ochii lui. Lăsă bebelușul înfășat în brațele tânărului duce, iar acesta se uită în jos către fețișoara rozalie a fetiței și către degetele mititele strânse peste marginea scutecului. Era cum nu se poate mai mică, mai inocentă și mai vulnerabilă.

– E perfectă, zise tânărul.

– I-am pus numele Eleanor, îi spuse cu sfială doamna Wright.

Will se uită lung la ea.

– Fără ajutorul mamei Excelenței Voastre, n-am fi reușit să supraviețuim atât.

Will se uită într-o parte la Jenna, care încuviință ușor din cap. Nu putea decât să presupună că ducesa le oferise celor doi un anumit ajutor financiar, deși nu-i spusese nimic despre asta. Dar, pe de altă parte, nu-i spusese multe lucruri, așa că această descoperire nu era atât de surprinzătoare.

Cu coada ochiului, îl văzu pe croitor călcând cu putere pe ceva ce apăruse dintr-o gaură din peretele de lângă masa de lemn. Cu o mișcare fluidă, luă lucrul acela de pe jos și îl aruncă pe fereastră. În momentul acela, Wright observă că Will îl urmărea și își feri privirea.

– Șobolani blestemați, mormăi.

În brațele lui Will, micuța scânci, iar doamna Wright întinse mâna să o ia din nou. Cu un sentiment care semăna cu regretul, ducele o înmână înapoi mamei sale.

– Îmi pare foarte rău, zise Will din senin, copleșit de nedreptatea întregii situații.

– Poftim?

Wright se uită la el, surprins.

– N-am știut că ți-ai pierdut afacerea. N-am știut că sunteți... aici. Că trăiți așa.

Wright oftă, trist.

– Mulțumesc pentru părerea de rău, Excelență, dar nu a fost vina dumneavoastră, evident. Dumneavoastră vă plăteați mereu facturile la timp.

– Secretarul meu plătea facturile la timp, murmură Will.

Pe chipul croitorului apăru umbra vagă a unui zâmbet.

– Atunci mulțumiri secretarului dumneavoastră. Tot ce-mi doresc e ca mai mulți dintre egalii dumneavoastră să fi avut în slujba lor angajați atât de prompți.

Will își simțea inima grea în piept, ca și cum ar fi fost de plumb.

– Nu meritați așa ceva.

Chipul lui Simon Wright deveni dur.

– Nu. Nu merităm. Și nu am de gând să-mi cresc copilul aici. Dar...

Croitorul nu apucă să-și termine propoziția din cauza unei bufnituri asurzitoare venite de pe palier, urmată de o hărmălaie de glasuri bărbătești alarmate și bubuit de pași grei pe trepte. Pătura atârnată în loc de ușă fu smulsă din cuie și un trup murdar se prăvăli prin deschizătură. Bărbatul respectiv reuși să se ridice, cu mișcări nesigure, ținând în mâini un ciocan din lemn. Avea ochii sticloși, cu o expresie nebunească. În spatele lui, un alt bărbat o ținea pe femeia inconștientă de gât și o târa în jos pe scări.

– Io am văz't-o primu', mugi bărbatul care o trăgea pe femeie pe scări. Tu găsește-ți alta.

Doamna Wright scânci, speriată, trăgându-și fiica mai aproape la piept. Zgomotul îi atrase atenția intrusului, care se întoarse, cu un zâmbet malefic împrăștiindu-i-se pe chip. Jenna se aruncă în fața soției și a fiicei croitorului, Wright se repezi și el către el, iar Luke își scosese deja cuțitul, dar Will era mai aproape. Fără să se gândească, înșfăcă o scândură ruptă din podea, care se afla la picioarele lui, și îl lovi cu toată puterea pe bărbatul acela cu privire sălbatică. Suprafața de lemn se izbi cu un bufnet îngrețoșător, iar străinul scăpă ciocanul din mână și se prăbuși instantaneu, ca o grămadă de cârpe.

Will își ridică privirea către Luke, care se holba la el foarte uimit, iar apoi către Simon Wright, care încerca să-și liniștească nevasta și copila, care începuse să plângă. Peste tot acest haos, întâlni privirea îngrijorată a Jennei.

– Luați-vă lucrurile, zise Will, spărgând tăcerea care se lăsase.

Croitorul se uită la Will, cu o expresie care acum se asemăna cu cea a lui Luke.

– Poftim?

– Nu mai rămâneți aici.

Wright clătină din cap și aruncă o privire la trupul de pe podea.

– Lucruri de-astea se mai întâmplă din când în când, Excelență. Deși vă mulțumesc pentru reacția rapidă, vă rog, nu vă faceți griji în privința noastră.

– Nu-mi fac griji, replică sec Will. Aruncă scândura pe jos, provocând un zgomot puternic, și făcu semn la cameră ca întreg. Aveți ceva ce vreți să luați de-aici?

Wright se uita în continuare fix la el, în culmea uimirii.

– Luke tocmai se pregătea să închirieze o birjă, nu-i așa, Luke? Dă-i vizitiului cât cere să vină aici. Doamna Wright n-ar trebui să meargă mult.

– Dar nu avem unde altundeva să ne ducem, protestă doamna Wright.

– Am o casă care are douăzeci și opt de camere, dintre care nici una nu e folosită. O să stați la Breckenridge.

– Nu, răspunse automat croitorul, n-am putea...

Bărbatul de pe podea gemu dintr-odată și vomită pe scândurile strâmbe. La duhoarea existentă se adăugă o nouă notă, sporindu-i impactul.

Will se cutremură de scârbă și făcu un pas înapoi. Dumnezeule mare, dar n-aveau cum să se opună la așa ceva. Puteau să se contrazică pe săturate mai târziu. Mult mai târziu. Undeva foarte, foarte departe.

– Plecăm de-aici, răspunse Will sec. Toți. Acum.

Wright șovăia:

– Dar...

– Dar ce?

– Dumneavoastră sunteți *duce*. Iar eu sunt...

– Un tată. Cu o soție și o fiică nou-născută care nu poate supraviețui aici, așa. Te întreb din nou... vrei să iei ceva de-aici?

Croitorul rămăsese cu gura căscată și acum făcu un efort vizibil să o închidă.

– Nu, reuși să articuleze. Dar de ce faceți una ca asta?

– Pentru că pot, răspunse Will, cu o satisfacție malițioasă.

– Nu putem pleca fără Christian, zise doamna Wright brusc.

– Cine e Christian? întrebă Will, impunător. Puteau să ia cu ei pe oricine atâta timp cât plecau din acest decor demn de milă cât mai curând posibil.

– Lui Sam n-o să-i pice bine să ne amestecăm, zise Simon, șuierător. N-o să ne lase nici în ruptul capului să-i luăm băiatul departe de-aici, nu contează unde.

– S-ar putea să nu aibă de ales, replică nevasta lui.

– Cine e Christian? întrebă Will, la fel de impunător, numai că mai tare.

– E băiatul vecinului de dedesubt, care face mobilă. Samuel Frost îl cheamă. Sam a fost cel care ne-a ajutat să găsim camera asta când am venit aici. Ne-a ajutat să supraviețuim în primele zile. Și-a pierdut afacerea exact ca mine, acum doi ani. N-a putut să-și recupereze banii de la clienți.

Samuel Frost. Will nu-l întâlnise niciodată în viața lui, dar era destul de sigur că masa sculptată din bibliotecă, precum și rafturile pentru cărți din casa lui din Londra aveau ștanțat *S. Frost* pe partea de jos a blaturilor.

– Ce s-a întâmplat cu Christian?

Această întrebare veni de la Jenna, cu un ton șoptit din cauza tulburării.

– S-a bătut cu cineva. Cred că s-a ales cu o tăietură.

Jenna scoase un sunet îngrijorat, urmat de o înjurătură. Cu mișcări grăbite, începu să pună înapoi tot ce scosese din trusa ei de piele.

– E grav? întrebă.

Doamna Wright părea îngrijorată.

– Nu știu. Sam n-a vrut să ne spună prea multe. E prea mândru să recunoască faptul că ar avea nevoie de ajutor. Că nu poate să se descurce de unul singur.

În mintea lui Will apăru o imagine cinic de clară a unui băietan energic aflat pe stradă, dornic să se afirme într-o confruntare fizică și trezindu-se că aceasta îi depășea puterile. Acest Christian nu părea a fi genul de copilandru pe care să vrea să-l găzduiască la Breckenridge, alături de familia Wright.

– Christian acesta se încaieră de obicei cu indivizi periculoși și mai puternici decât el?

Jenna se opri din trebăluit pentru o secundă, exact de cât avu nevoie pentru a-i adresa lui Will o privire întunecată.

– Christian Frost are doar cinci ani, Excelență.

Cumva, parcă plămânii lui Will se goliră de aer dintr-odată.

– Poftim?

– A încercat să-i oprească pe bărbații în toată firea care își puseseră în cap să fure pâinea pe care el o aducea acasă. Dar l-au prins, l-au bătut și i-au luat pâinea respectivă. Doamna Wright își strânse fiica mai tare la piept, iar restul evitară să spună ceva. Sam e de părere că o să fie bine, dar nu știu dacă așa e.

– Au bătut un copil pentru niște pâine? izbucni Will.

Patru perechi de ochi se îndreptară către ai lui, ca și cum răspunsul ar fi fost evident. Jenna trecea deja pe lângă el, îndreptându-se hotărâtă către scări.

Will se întoarse, încercat de o furie neputincioasă care necesita să-și aleagă cuvintele cu atenție.

– Luați-vă lucrurile, domnule Wright. Luke, fă rost de o birjă. Sau o căruță, o trăsură... nu contează.

Apoi le întoarse spatele și porni grăbit pe urmele Jennei.

În fața lui, femeia se aventura și mai mult în interiorul urât mirositor al clădirii, iar pașii lor întâlneau din loc în loc bălți de apă lăsate în urmă de ploaia de noaptea trecută. Ajunsă în dreptul unei intrări acoperite, la fel, cu o pătură roasă, Jenna bătu puternic în cadrul de lemn.

– Nevasta i-a murit anul trecut, îi zise în șoaptă lui Will. Băiatul e tot ce i-a mai rămas pe lume.

O secundă mai târziu, un bărbat își iți capul pe după marginea păturii, privind atent spre hol. Avea fața trasă și ridată de atâtea griji.

– Bună ziua, Sam, i se adresă Jenna, încetișor.

– Domnișoară Jenna.

Ochii lui Sam se îndreptară către chipul ei, după care către geanta cu instrumente.

– Ce face Christian?

Tatăl băiețelului clătină din cap, cu un aer de sfidare.

– O să fie bine. Flăcăul meu e puternic.

– Da, e foarte puternic, consimți Jenna. Doamna Wright se gândea că aș putea să arunc o privire, să văd cum e. S-ar putea

să am ceva să-l ajut să se vindece un pic mai repede. Făcu semn către geanta de piele.

– Doamna Wright ar trebui să-şi vadă de copilul ei.

– Şi ea îşi face griji pentru Christian, să ştii. Toată lumea vrea să-l vadă teafăr din nou.

Chipul lui Samuel se mai îmblânzi puţin.

– Ei, poate aţi putea să aruncaţi o privire la el, aşa... rapid. Dacă tot aţi venit până aici. Privirea i se mută pe Will, iar Jenna se întoarse pentru a-l prezenta.

– Acesta e Exce...

– William, o întrerupse Will.

– William, repetă Jenna, accentuând fiecare silabă. A venit cu mine să mă ajute.

Bărbatul îşi înălţă privirea către chipul lui Will.

– Şi tu eşti chirurg? întrebă serios.

– Nu, răspunse Will, care nu regretase nicicând acest lucru mai mult decât în momentul de faţă. Inima i se frângea încet în mii de bucăţele, văzând situaţia nedreaptă a celor în mijlocul cărora ajunsese.

Samuel şovăi pentru o clipă, după care făcu un pas în lateral şi le făcu semn să intre.

Copilul zăcea pe o saltea de paie, pusă pe podeaua umedă şi murdară, iar marginile cearşafului soios pe care stătea erau ude. Era mic şi slab, cu obrajii supţi de foame. Vânătăile de sub ochi şi claia de cârlionţi bruneţi care-i acoperea fruntea nu făceau altceva decât să-i accentueze paloarea.

Băieţelul deschise ochii de un cafeniu dulce şi se uită la Jenna.

– Domnişoară Jenna, rosti, cu un zâmbet uşor. Aţi venit să vedeţi bebeluşul?

Tânăra zâmbi şi ea.

– Da, aşa e. Şi am zis să vin să te văd şi pe tine.

Ochii lui Christian alunecară către Will.

– Dumneavoastră cine sunteţi?

Will se ghemui lângă el.

– O ajut pe domnişoara Jenna. Mă cheamă William, dar prietenii îmi zic Will. Crezi că poţi să faci şi tu la fel?

Băiatul dădu aprobator din cap, aruncând o privire către tatăl său, să se asigure că era totul în regulă. Samuel stătea de pază în spatele vizitatorilor şi, doar pentru o clipită, Will reuşi să vadă spaima şi disperarea reflectate în ochii lui, cum se uita la băieţelul lui, atât de fragil. Meşteşugarul de mobilă dădu scurt din cap, în semn de permisiune.

Christian îşi mută din nou privirea asupra lui Will. Jenna îşi pusese geanta pe colţul saltelei şi se ghemui lângă Will.

– Unde te doare, Christian? întrebă cu blândeţe.

În ochii băieţelului apăru o sclipire alarmată.

– Într-o parte. Arătă cu mâna lui osoasă către coastele din partea dreaptă: Mă doare rău.

– Ştiu. Jenna dădu înţelegător din cap, vorbindu-i încet şi liniştitor. O să mă uit un pic, să văd despre ce e vorba. Se aplecă spre Will, şoptindu-i la ureche: Tu ţine-l de vorbă.

– Am auzit că ai fost foarte curajos, îi zise Will băiatului.

Pe chipul acestuia trecu o umbră de tristeţe.

– Au luat pâinea, rosti. Nu am putut să-i opresc. Îmi pare tare rău.

Will simţi un nod în gât, dar reuşi să-i răspundă:

– Nu contează.

Jenna apucă marginea cearşafului murdar şi îl dădu deoparte, expunând trunchiul slab al rănitului. Cineva – Will presupuse că era vorba de Samuel – acoperise rana cu bucăţi pătrate de pânză mai curată, iar Jenna le îndepărtă şi pe acestea. Rana părea destul de uşoară, o gaură de înjunghiere aflată chiar sub coastele ieşite în afară. Dar pielea din jur căpătase o nuanţă urâtă, vineţie şi roşie pe alocuri, iar sângele uscat era punctat de cantităţi mici de sânge proaspăt ieşit din rană. Will văzuse de multe ori răni similare, la cai. Rosti o înjurătură cumplită în sinea sa.

– Ia spune-mi, Christian, cum îţi place mai mult pâinea... cu unt sau cu miere? întrebă Will, forţându-se să zâmbească larg.

Jenna pipăia cu foarte mare atenţie în jurul tăieturii, iar Will ştia că pielea de sub vârfurile degetelor ei era fierbinte. Băiatul tresări şi îşi muşcă buza de jos.

– Şi cu una, şi cu alta, reuşi micuţul să rostească expirând cu zgomot, cu o lacrimă prelingându-i-se din colţul unui ochi.

– E, eşti de-al meu, atunci.

Această remarcă îi fu răsplătită cu un zâmbet tremurat.

Jenna înlocuise bandajele şi, când se ridică, Will o auzi discutând cu Samuel în şoapte pline de tensiune.

Will se aplecă un pic spre băiat şi-i zise:

– O să te duc undeva unde e pâine peste tot. Şi o să poţi mânca exact câtă vrei, adăugă în şoaptă.

Nu avea de ales. La Breckenridge, băiatul ar fi avut o şansă să supravieţuiască. Aici, nu. Şi, dacă pentru asta Will avea să fie nevoit să-l lege fedeleş pe părintele încăpăţânat al copilului, avea s-o facă fără nici o ezitare.

Christian îi adresă o privire neîncrezătoare.

– Chiar aşa?

– Sigur că da. Dar asta înseamnă că trebuie să pornim la drum. Într-o aventură.

– Mie-mi plac aventurile.

Cu cât mai multă grijă, se aplecă şi ridică în braţe băieţelul uşor ca un fulg, pregătindu-se pentru scâncetul de durere provocat de această mişcare. Se ridică şi îi privi direct pe Jenna şi Samuel, fără să-i pese ce decizii luaseră. Nici într-o mie de ani nu l-ar fi lăsat pe băieţel acolo.

– Plecăm. Acum.

– Nu. Samuel dădea negativ din cap, într-o mişcare frenetică. Băiatul meu e...

– Rănit grav. O ştii bine şi o ştiu şi eu, iar dacă vrei să-l ajuţi, o să mă laşi să vă ajut pe amândoi.

Chipul bărbatului se lăsă, mândria plină de încăpăţânare lăsând loc durerii. Tonul lui Will se îmblânzi:

– Ai făcut tot ce-ai putut. Acum lasă-mă şi pe mine să fac ce pot. Te rog.

Mâhnit, bărbatul dădu aprobator din cap.

– Mulţumim.

La Breckenridge, soţii Wright şi Samuel Frost primiră haine noi, precum şi multă apă caldă şi săpun. Will chemă doctorul din apropiere, deşi Jenna se opuse cu tărie, mârâind la el că micuţul nu-şi putea permite să i se ia sânge, fie cu lanţeta, fie cu lipitori.

Ducele o asigură că era vorba de un doctor de campanie – ba chiar un veteran de la Waterloo – mult mai calificat decât majoritatea confraților săi la tratarea rănilor prin înjunghiere. Acest argument păru să o mai îmblânzească oarecum, deși insistă să fie de față la consultația lui Christian. Will nu se putea desprinde nici el de nou-veniți, simțindu-se dintr-un motiv inexplicabil răspunzător pentru toată nefericirea abătută asupra acestor suflete. Ca și cum ar fi fost reprezentantul tuturor celor care, prin neglijența și aroganța lor, aruncaseră aceste două familii într-o viață de coșmar.

Doctorul plecă de la Breckenridge cu o expresie sumbră pe chip, lăsând în urmă un arsenal întreg de flacoane și instrucțiuni, plus promisiunea de a se întoarce a doua zi. Will îl trimise pe Samuel la bucătărie, împreună cu soții Wright, și se strecură în camera în care se odihnea Christian. Jenna era tot acolo, așezată pe marginea patului, vorbind încetișor cu micuțul.

Când Will intră, tânăra își ridică privirea către el și ochii li se întâlniră, dar Will nu putu descifra ce se afla într-ai ei. Jenna se ridică în picioare și ochii i se desprinseră de ai lui.

– Mă duc să văd ce face tatăl tău, i se adresă lui Christian. Să mă asigur că nu intră în niște belele prea grave pe jos.

Christian schiță un zâmbet, ca și cum ideea ca părintele său sever și serios să facă cine știe ce boacăne i se părea total implauzibilă. Spălat, îmbrăcat cu alte haine și cu bandajele schimbare, băiețelul arăta oarecum mai bine.

Jenna se uită din nou la Will, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, după care păru a se răzgândi. Pur și simplu îi atinse brațul preț de o clipă, după care se retrase în liniște.

– Îmi place casa ta, îi zise Christian lui Will, cu un aer solemn, după ce Jenna ieși. E foarte impresionantă. Ești prinț?

Will își trase un scaun lângă pat.

– Nu, îi răspunse. Sunt doar foarte norocos.

– O doamnă foarte drăguță a venit și mi-a adus niște pâine. Cu unt și miere.

Will aruncă o privire la măsuța de lângă pat și văzu că mâncarea adusă de bucătăreasa lui era neatinsă.

– Nu prea mi-e foame acum, zise băiatul, cu o expresie plină de îngrijorare pe chip. Mă doare în continuare sub coastă.

– Poți să mănânci când vrei tu, îl asigură Will, cu corpul invadat de teamă, deși făcu un efort să o alunge. Ți-am adus o carte de povești. Ridică mâna, pentru a-i arăta că în ea avea o carte uzată, cu copertele roase de vreme. O scosese de pe fundul unui cufăr împrăfoșat din camera lui de copil, unde el și sora lui se jucau pe vremuri. Era preferata mea, când eram de vârsta ta. Vrei să ți-o citesc?

Christian dădu din cap, în semn de aprobare.

– Despre ce e?

– E o poveste despre un prinț și un balaur. Un prinț adevărat.

– Și un balaur adevărat?

Will izbucni în râs.

– Bineînțeles. Mai există și alt fel?

– Prințul are și un cal?

– Da. Un cal de luptă pursânge, alb.

– Îmi plac caii, îi spuse Christian. Mai demult aveam și noi un cal. Mi-aduc aminte de el. Îl chema Leo, era maro și trăgea căruța tatei.

– L-ai călărit vreodată pe Leo? întrebă Will.

Christian se încruntă.

– Nu. Lui Leo nu-i plăcea să se urce oamenii pe spinarea lui. Tu ai un cal?

Will zâmbi.

– Am cinci.

– Cinci? întrebă Christian, cu ochii lui căprui mari de uimire. Și cum poți să călărești cinci cai?

– Doi sunt pentru... căruța mea. Pe unul îl călăresc când am nevoie să ajung pe undeva, iar restul de doi sunt pentru curse.

– Cai de curse? În ochii băiatului apăru o scânteie de interes. Și pot să-i călăresc și eu?

– Sigur, într-o zi. Când o să fii un pic mai mare.

Chipul lui Christian se întristă brusc. Will îl cercetă atent.

– Poate, când o să te simți mai bine, o să-ți găsesc un ponei.

În fața ochilor îi apăru imaginea unui băiețel cu părul negru mergând la trap pe un ponei, pe pajiștile de la Breckenridge, iar

Will schiță un zâmbet. Ideea de a învăța un copil să călărească îl atrăgea foarte tare. Iar când urma să aibă propriii fii și fiice, avea să-i învețe și pe ei. Asta dacă nu cumva mama lor o să i-o ia înainte. Acest ultim gând îl uimi, dându-și seama cât de sigură era de această perspectivă și cât de mult își dorea să o transforme în realitate. Tulburat, își drese vocea, nesigur când se întâmplase ca viitorul acesta să fie adevărul său tainic.

– O să fie un ponei iute?

Glasul lui Christian îl smulse din gândurile acestea.

– Cel mai iute cu putință, îl asigură pe micuț.

Christian dădu aprobator din cap, din câte se părea mulțumit de acest răspuns.

– E și vreo prințesă?

– Poftim?

– În poveste?

Will ridică volumul.

– Aaah. Da, e și o prințesă.

Copilul clipi, gândindu-se cu toată seriozitatea.

– Și are nevoie să fie salvată?

Will își mușcă buza, să nu izbucnească în râs.

– Eu, unul, cred mai degrabă că prințul are nevoie să fie salvat.

Christian se strâmbă.

– Prinții nu au niciodată nevoie să fie salvați. Sunt puternici. Ca tine.

– Și prințesele pot fi puternice. Chiar mai puternice decât își dau seama oamenii. Uneori prințul e cel care are nevoie de puțin ajutor, zise Will încet.

Christian căscă în timp ce se strâmba, în mod clar deloc convins. Will zâmbi ușor.

– Să încep?

Văzând că băiatul dădu afirmativ din cap, deschise cartea și începu să citească.

Christian adormi aproape imediat. Will rămase lângă el mult timp după ce se oprise din citit, cu cartea uitată în mâini, privind cum pieptul băiețelului se cobora și se ridica regulat.

Ar fi putut fi chiar el, acest copil mititel cu părul negru, care acum dormea într-un pat de duce. Fugărit prin mahalalele

Londrei pentru o pâine veche. Dar, datorită faptului că se născuse din întâmplare în această familie, nu era el. Iar cel mai grav lucru în toată situația asta era că, și chiar ținând cont de diferențele de obârșie, nimic din toate astea nu trebuia neapărat să se întâmple. Tatăl acestui copil era un meșteșugar priceput, capabil să ofere un trai sigur familiei sale. Până ce traiul acela era furat de oameni exact ca Will. Bogați. Cu titluri nobiliare. Egoiști.

Fără să facă vreun zgomot, se ridică în picioare, lăsând cartea pe pat. Ridică pătura până la bărbia copilului adormit, aranjând un cârlionț de păr negru de pe fruntea palidă și copleșit de emoție, neajutorare și o doză deloc neglijabilă de furie. Trei sentimente care, până acum, nu îl tulburaseră deloc pe ducele de Worth.

Jenna nu se dusese să vadă ce făcea Samuel Frost. Nu se dusese nicăieri, pur și simplu rămăsese afară, sprijinită de perete chiar lângă ușa dormitorului în care un duce îi citea o poveste copilului unui meșter de mobilă. Înghiți cu greu nodul din gât, încercând să îndepărteze slăbiciunea care parcă i se blocase în gât și îi ardea partea din spate a ochilor.

Nu știuse ce să creadă despre hotărârea lui Will de a o însoți în St. Giles. În mod clar, nu fusese pregătită pentru cum decurseseră lucrurile. Într-un fel, era de-a dreptul ironic. Îi implorase efectiv în repetate rânduri pe soții Wright să plece de acolo și să vină la reședința ducesei, cel puțin până la nașterea bebelușului, dar o refuzaseră de fiecare dată, mândria fiind printre puținele lucruri care le mai rămăseseră.

Și totuși, în doar câteva minute, ducele de Worth îndepărtase acea mândrie de parcă ar fi fost un strat de praf, reușind în același timp să le salveze demnitatea.

Foarte puțini oameni ar fi făcut asta. Iar el o făcuse fără alt scop decât dorința autentică de a dărui ceva ce putea să dăruiască. O mare parte din ea voia să-i mărturisească pur și simplu tot. Voia să creadă că faptele de azi ale lui Will erau o dovadă incontestabilă că, dacă i-ar fi spus totul, ducele de Worth ar fi susținut-o. Ar fi înțeles. Sau, cel puțin, n-ar fi pus să fie arestată. Voia atât de mult să creadă asta, încât o durea sufletul.

Închise ochii, sfâşiată de aceste dorinţe contrare, fără nici o speranţă de rezolvare.

– Tragi cu urechea.

Will ieşise din cameră, cu paşi silenţioşi datorită covoarelor groase.

– A fost o poveste captivantă, răspunse ea, slab.

Îi era teamă să se uite la el. Îi simţi degetele mângâindu-i obrazul şi deschise ochii. Chipul lui era grav, ochii blânzi şi îi scrutau pe ai ei.

– Îmi pare atât de rău, îi zise în şoaptă. Îmi pare rău pentru ce ţi s-a întâmplat în trecut. Pentru ce ai pierdut. Nu cred că am înţeles... nu cred că am înţeles nimic – până acum.

Jenna ridică mâna şi-i prinse degetele cu ale ei.

– Mulţumesc.

– O să fii o mamă extraordinară. Vreau să ai parte de experienţa asta. Vreau să fii fericită.

Jenna aproape că cedă în faţa impulsului de a izbucni în plâns. În loc de asta, îşi împleti degetele printre ale lui.

– Ai făcut un lucru bun azi.

– N-am făcut-o pentru tine.

– Ştiu.

Jenna avea impresia că inima avea să-i explodeze, atât de dureros de dulce era emoţia care-i invadase sufletul. Nu făcuse ceea ce făcuse azi cu vreo intenţie ascunsă, urmărind ceva. Pur şi simplu făcuse ce era corect.

Will se uita fix la ea, ca şi cum ar fi făcut un efort să-şi întipărească trăsăturile ei în minte. Iar apoi, într-o singură mişcare continuă, îi prinse faţa în mâini şi o sărută cu o tandreţe plină de dorinţă, care o lăsă luptându-se să respire şi să-şi forţeze genunchii să nu i se înmoaie de tot.

– M-ai distrus, zise Will dintr-odată.

Jenna se trase înapoi, căutându-i ochii.

– Poftim?

Will îi prinse palma într-a lui şi-şi lipi buzele de încheieturile degetelor ei.

– Din momentul ăsta, orice femeie pe care o s-o cunosc o să fie comparată cu tine, într-un mod dezavantajos pentru ea.

Jenna nu-şi permitea să vorbească sau să se gândească la asta. Nu legat de bărbatul acesta, nu dacă spera să îi rămână inima intactă.

– Hainele mele poartă toată vina, glumi slab, făcând semn către costumul ei uzat de călărie, plin de praf.

– Tocmai asta e. Nu e vorba de haine. Sau de bijuteriile, de banii tăi, de diverse zorzoane. E vorba de tine, pur şi simplu. Pe lumea asta nu mai există cineva ca tine, Jenna.

– Sunt departe de a fi perfectă, Will, răspunse Jenna, cu o vinovăţie care creştea cu fiecare cuvânt rostit.

– Poate că da, dar pentru mine eşti. Cu mâna liberă, Will îşi strecură degetul pe sub marginea gulerului cămăşii ei, trasând conturul osului mandibulei ei. Doamne, Jenna, te doresc atât...

Ea închise ochii, nevoind să mai audă nimic. Cuvintele lui William ameninţau să înceţoşeze argumentele greu de acceptat privind realitatea situaţiei în care se aflau, iar viitorul conţinea mai mult ca sigur suferinţă şi dezamăgiri.

Ducele îşi lăsă capul în jos şi o sărută în scobitura gâtului.

– Cred chiar că eşti o călăreaţă mai bună decât mine, murmură el, cu buzele aproape lipite de pielea ei.

– Mă îndoiesc, răspunse ea în şoaptă, încercând să recapete controlul acestei situaţii, pentru că aceasta depăşea rapid limitele previzibilităţii. Cred că, pur şi simplu, călăresc cai mai buni.

Will îşi înăbuşi o reacţie care, după sunetul gâtuit care-i scăpă, părea a fi ceva între durere şi râs, îngropându-şi faţa în gâtul ei.

– Căsătoreşte-te cu mine, suspină.

Jenna dădu negativ din cap şi se dădu înapoi, îndepărtându-se de el.

– Mi-ai mai cerut asta o dată şi ţi-am spus care-i răspunsul meu.

Se forţă să-şi coloreze vorbele cu un umor sec, pe care nu-l resimţea în sinea ei.

– Vorbesc serios.

– Ba nu. Şi să ştii că nu trebuie să te însori cu mine ca să te las să-mi călăreşti caii. În doi paşi, Will era din nou lângă ea, prinzându-i mâinile într-ale lui. Te vreau în viaţa mea.

Cu blândețe, Jenna se retrase din această îmbrățișare.

– Sunt măgulită, Will, chiar sunt. Și n-am cum să neg că tot ce e între noi... Făcu un gest cuprinzător din mână, ca și cum ar fi încercat să definească relația lor... e extraordinar.

Will rămase nemișcat, fără să scoată vreun sunet.

– Dar tu ești duce, adăugă ea, detestând împotrivirea din ochii lui când îi aminti acest lucru. Jenna își duse mâna la obrazul lui, mângâindu-l ușor. Iar eu nu sunt ducesă, îi preciză, și nici n-o să fiu vreodată.

– De ce?

Replica lui sună dur, cumva.

Jenna oftă.

– Pentru nu așa merg lucrurile, îi explică.

– Și când te-a oprit pe tine una ca asta? întrebă Will, pe un ton impunător. Tot ce faci contravine mersului „normal" al lucrurilor!

– Și totuși, pentru ca totul să reușească, acțiunile mele trebuie să rămână secrete, Will, spuse Jenna cu blândețe. Sunt mult mai multe lucruri în joc decât interesele, dorințele și nevoile mele. Sunt oameni care depind de mine. Înțelegi? Will își feri privirea. Într-o zi o să te însori cu o femeie potrivită, care o să poată să-ți ofere tot ce ai nevoie. Și, dacă nu, o să-ți iei o amantă...

– Niciodată, mârâi Will.

Jenna se opri brusc, înmărmurită.

– Tatăl meu, începu Will, scuipând efectiv cuvintele, a avut un șir de amante lung de-un kilometru, pe care le tot înlocuia unele cu altele, ca pe niște obiecte. Nu se deranja să fie discret și nici nu-i păsa dacă asta o stânjenea sau o rănea pe mama. Mai mult, îi plăcea să le vânture prin fața ei. În lume. Ca și cum ar fi vrut să arate clar lipsurile mamei. Când o să mă însor, n-o să-mi iau nici în ruptul capului o amantă. N-o să-i fac niciodată așa ceva soției mele.

Se opri brusc. Jenna își puse cealaltă mână pe fața lui și îl sărută ușor pe buze.

– Tu nu ești ca tatăl tău, Will. Deciziile pe care le iei în viața ta sunt ale tale și numai ale tale. Îl sărută din nou, adăugând: O să fii un soț extraordinar. Undeva pe lumea asta e o femeie pe care o s-o faci extraordinar de fericită.

– Știu asta. Am găsit-o deja. Mă sărută chiar acum.

Jenna își sprijini capul de pieptul lui tare și cald, nevrând să-l lase să vadă cât de mult o chinuiau cuvintele lui. Will avea impresia că o cunoștea. Dar asta nu e era adevărat, în fond. Și n-avea să poată niciodată să o cunoască.

– Nu vreau să cred că ești așa pentru mine, Jenna. Că poți fi înlocuită.

– N-am crezut niciodată asta.

Jenna îi simți respirația pe ceafă, chiar când brațele lui o cuprinseră ușor.

– N-o să te las să pleci de lângă mine.

– Nici n-o să fie nevoie. Nu plec nicăieri.

„Pentru moment", adăugă în gând. Avea să se gândească la asta la momentul potrivit, acum nu era cazul.

Will o trase lângă el, iar mâinile Jennei se proptiră de suprafața tare a pieptului lui. Își trecu degetul peste reverul sacoului lui neobișnuit de uzat, spre deosebire de hainele pe care le purta de obicei, și-și strecură mâna în căldura de sub el, simțind bătăile ritmice ale inimii lui.

Își dădea seama că fusese o nesăbuită considerându-se fericită în ultimii câțiva ani, ocupându-se cu ceva la care se pricepea, înconjurată de oameni care-i plăceau. Fusese... mulțumită. Dar acum știa că mereu îi lipsise ceva. Gaura creată în pânza vieții ei în urmă cu atâția ani fusese, pentru un timp, cusută. Al naibii bărbatul acesta, cu sufletul lui frumos! A naibii situație, să o oblige să renunțe la ceva ce nici nu știuse că-și dorise decât prea târziu!

– Dacă nu accepți să te măriți cu mine, cel puțin promite-mi c-o să te gândești la asta, îi porunci el.

– Will...

– Sunt al tău, o întrerupse el, încetișor. Fie că mă vrei sau nu. Așa că trebuie să-mi promiți c-o să te gândești la asta.

Jenna își lipi capul de pieptul lui, lăsându-se învăluită de căldura lui.

– Promit.

Îi era frică să spere. Îi era teamă că, dacă permitea ca spărtura aceea în zidurile ei de apărare să se lărgească, acestea aveau să se dărâme, iar sufletul ei să fie invadat de dezamăgire, nefericire și disperare din toate părțile. Anii petrecuți încercând să salveze

vieți puse în pericol de cei din clasa socială a lui Will lăsaseră în urmă prăpăstii de neîncredere și cinism. Iar Jenna era conștientă că proiectase anumite idei total nemeritate asupra ducelui pur și simplu din cauza titlului pe care-l purta. Dar, undeva în casa asta, un bebeluș dormea în brațele mamei sale și, dacă asta nu arăta cu adevărat caracterul lui Will, atunci ce ar fi putut să o facă?

Ținea la el. Mai mult decât era sigur și mult mai mult decât era înțelept. Și trebuia să recunoască faptul că el merita măcar ceva mai mult decât jumătăți de adevăr și înșelătorii.

Cu grijă, se retrase din îmbrățișarea lui.

– Trebuie să ne întoarcem la reședința mamei tale.

– Bineînțeles.

Se uita la ea cu o mină îngrijorată.

Jenna îl trase de mână.

– Trebuie să-ți arăt ceva.

– Bine. Will făcu o mică pauză. Jenna, ești bine?

– Da, minți ea.

Nu era de loc bine.

Era îndrăgostită de un duce.

Capitolul 13

Pe cer se adunaseră o mulțime de nori joși, amenințând să reverse asupra pământului alte și alte rafale de ploaie, iar un vânt rece îi asalta haina. Peste lume se pogorâse amurgul, astfel că peste vălul de cenușiu al norilor se proiecta doar o lumină slabă, care lupta din răsputeri împotriva întunericului. În scurtul drum de întoarcere de la Breckenridge, Jenna fusese ciudat de tăcută și de gânditoare. Din când în când, se uita la el, fixându-l cu ochii ei albaștri ca gheața și îngrijorați, fără să-i ofere nici un indiciu despre ce gânduri i se învârteau prin minte. Dornici să ajungă acasă, caii lor înghițeau distanța cu pași lungi, fără să le lase prea multe prilejuri de conversație.

Abia după ce-și lăsaseră bidiviii la grajduri și ajunseseră aproape la casă, Jenna se întoarse brusc către el.

– Am nevoie să-mi promiți ceva acum, îi zise.

Will dădu afirmativ din cap. Nu suna deloc bine.

– Trebuie să-mi promiți că n-o să zici nimic decât după ce ți-ai acordat un răgaz de gândire. Nu până ce nu apuc să-ți explic, ca să înțelegi. Ochii ei îi căutau pe ai lui. Poți să faci asta?

Will dădu din nou din cap, încet, simțindu-și inima cuprinsă de degetele reci ale fricii. Primele picături de ploaie se abătură asupra lor.

– Promite-mi.

– Promit. Jenna, ce...

Tânăra îi luă mâna și îl trase în casă. Înăuntru era liniște, căci ceilalți se retrăseseră deja în camerele lor, pentru a se pregăti pentru sarcinile grele de a doua zi. Cu pași egali, Jenna îl trase în salonașul pe care ducesa îl folosea drept birou. Cu hotărâre, porni într-un tur al încăperii, aprinzând sfeșnicele și inundând camera cu o lumină blândă. Will o privea, simțind că avea nevoie să pună ceva spațiu între ei. După ce termină, ea se opri în centrul încăperii și îl privi pentru câteva momente cât o eternitate. După aceea expiră prelung, ca și cum ar fi vrut să se liniștească, și apoi deschise sertarul unei măsuțe, de unde scoase o cheie care, după model, părea veche. Cu mișcări foarte încete, se apropie de Will și îi puse cheia în palmă.

– E pentru dulapul acela, îi spuse șoptit.

– Ce-i asta? întrebă Will.

Inima îi bubuia în piept și nici pentru toți banii din lume nu avea cum să înțeleagă ce se întâmpla.

– Adevărul, Will. Iar tu meriți să îl primești.

Îl sărută.

– Adevărul despre ce? întrebă el. Doamne, Jenna, mă sperii.

– Deschide-l. Și nu uita ce-ai promis.

Will se apropie de dulap, simțind cheia grea în palmă. Cu grijă, o potrivi în broască și o răsuci, iar declicul încuietorii răsună puternic în tăcerea sufocantă. Nu știa nici el ce se aștepta să găsească acolo. Arme. Pui. Materiale pentru cine-știe-ce vrăji. Alți șerpi. Se pregăti psihologic și trase de ușile de lemn. Și rămase holbându-se.

Hărțile erau din cele militare, etichetate cu o meticulozitate extremă. De la Quatre Bras, Waterloo, de la creasta de lângă

Hougoumont, ba chiar și o hartă a drumurilor prin care se putea intra și ieși din Bruxelles. Mișcările trupelor erau ilustrate cu cerneală colorată, orele la care se petrecuseră atacurile erau marcate clar, plus rezultatele fiecărei confruntări între cele două armate. Pe rafturi se aflau teancuri și teancuri de jurnale de campanie în coperte din piele, iar Will scoase unul și îl răsfoi puțin. Acestea tratau inclusiv campaniile de mai înainte, din peninsulă, informații detaliate despre regimentele de cavalerie și de infanterie, liste cu întăririle pe uscat și pe apă. În partea de sus a fiecărei pagini era notată o dată și, în anumite cazuri, numele vreunui ofițer și ceea ce păreau a fi observațiile și opiniile sale. Will puse jurnalul la loc și înșfăcă o mână de foi nelegate care detaliau manevrele dezastruoase ale prințului de Orania împotriva trupelor de artilerie și cavalerie ale francezilor. Era o lucrare despre diverșii comandanți, pledând pentru nevoia ca funcțiile de conducere să fie acordate celor cu merite și experiență, nicidecum celor care aveau doar niște titluri nobiliare, ci acelora care aveau o logică strălucită și inspirație. Totul era scris în caligrafia ordonată a mamei sale, cu contururi rotunjite.

Will făcu un pas înapoi, sufocat de uimire și de incapacitatea de a accepta ceea ce văzuse. Tot ce avea în fața sa îi arăta că mintea din spatele tuturor hârtiilor de acolo era de-a dreptul strălucită, capabilă să înțeleagă nuanțele manevrelor strategice și aspecte complexe pe care cei mai mulți ofițeri din armată nu reușeau să le priceapă. Și totuși, în public, se prefăcea a nu ști care era diferența dintre un amiral și un căpitan, declara sus și tare că nu o interesa nimic mai complicat decât o rețetă de limonadă. Flecărea întruna, sufocată de o furtună de bârfe, critici, compasiune și niciodată, absolut niciodată, nu i se împotrivise. Eleanor Somerhall îi păcălise pe toți. Inclusiv pe propriul fiu.

Will respira neregulat, cu zgomot, iar suferința și sentimentul că fusese trădat amenințau să-i distrugă orice urmă de stăpânire de sine. De ce? De ce ar fi pretins mama lui că ar fi altfel decât era cu adevărat? Fusese suficient de rău să afle că îi ascunsese detaliile vieții ei de zi cu zi. Acum era cu atât mai grav să afle că îi ascunsese adevărata ei natură. Când se întâmplase asta, când intervenise această ruptură ireversibilă a legăturilor de sânge? Will își dădu seama că nu avea răspunsul la această întrebare. Când

murise tatăl lui, fugise atât de repede și atât de departe încât nu se uitase nicicând înapoi. Nici măcar o dată.

Privirea îi căzu pe un plic gros care stătea nevinovat pe raftul de jos, iar pe el scria pur și simplu „Ascot". Îi era groază să-l deschidă. Îi era și mai groază să nu o facă. Will întinse mâna după el, trăgând teancul gros de foi vechi, împăturite în trei. Le desfăcu, încântat să observe că mâinile nu îi tremurau atât de mult pe cât crezuse că aveau să o facă. Prima pagină conținea începutul unei liste foarte lungi de nume de cai și de proprietari, dintre care Will recunoscu multe pe loc. De-a lungul marginii din stânga a fiecărui rând se aflau informațiile de bază pe care le-ai fi putut găsi în orice calendar de curse, dar ceea ce nu îi erau familiare erau adnotațiile lângă fiecare. Le citi pe primele trei, încruntându-se cumplit.

Dl. Bell. Whistler, 3 ani mg.f. – debut lent, revenire târzie în mod constant

Ld. Edgrehill. Bishop, 4 ani, rb.m. – nu rezistă peste 2 km.

C. de Grafton. Summertime, 3 ani, sur, f. – îi place să alerge pe exterior. Dacă nu e menținut în aglomerație, se va liniști.

Deci mânza murg Whistler, proprietatea domnului Bell, ar putea să-și prindă din urmă concurenții la linia de final, în timp ce roibul de patru ani al lordului Edgrehill începe rapid și apoi își pierde avântul pe parcurs. Will trecu în revistă paginile, acoperite cu informații similare, scrise concis, dar cu detalii semnificative. Cu uluire, își dădu seama că era un ghid cu particularitățile și performanțele recente ale cailor de curse. Dintre care cei mai mulți aveau să concureze la Ascot. Will nu mai văzuse nicicând ceva asemănător. Valoarea sa era inestimabilă, având în vedere că existau foarte puține informații despre caii care concuraseră pe hipodromuri mai puțin cunoscute.

„Chiar îmi place să pariez la curse", zisese mama lui în urmă cu o veșnicie parcă. Dându-și seama de adevărul ironic din spatele acestei declarații, Will ar fi putut izbucni în râs dacă nu ar fi fost efectiv amorțit. Ducesa nu avea de gând numai să parieze, ci plănuia un atac gândit metodic la cursele de la Ascot cu aceeași

atenție la detalii și informații clare pe care le aprecia într-atât când era vorba de comandanții ei militari.

Forțându-se să dea dovadă de un calm care nu se regăsea deloc în mintea lui, Will răsfoi cu atenție întregul teanc de foi, oprindu-se brusc înspre final, unde notațiile se schimbau. Aici găsi o listă de jochei, grăjdari și proprietari, iar adnotările din dreptul fiecărui nume îi înghețară sângele în vine.

S. Lowell. Jocheu. Dispus să cedeze. Minim 10 lire bani peșin, plătiți înainte de start.

J. Framwell. Grăjdar. Acces la opiu granulat. Dispus să procure.

C. de Grassmere. Proprietarul lui Whisker, c. vân. negr. 5 ani, de Colonel. Schimbat cu Bluebear, c.vân. negr. 4 ani de Damascus. Hipodromul Cheltenham, o pungă cu 50 de guinee. 18 mai.

Will nu era deloc prost. La curse se făceau mereu aranjamente, deși cei de la Jockey Club reușiseră să elimine mare parte din ele. Dar toate acestea, dacă erau adevărate... Dumnezeule mare, era insuportabil! *S. Lowell.* Will știa exact cine era Stuart Lowell. Călărise pentru mulți proprietari, inclusiv pentru ducele de York. Dar Will nu știuse că putea fi cumpărat. Nu fusese deloc conștient că, pentru zece lire, jocheul ar fi fost în stare să-și împiedice efectiv calul să câștige o cursă. Nu știa că acel J. Framewell, oricine ar fi fost el, ar fi fost dispus să facă rost de opiu granulat care să fie adăugat în furajele unui cal înainte de o cursă pentru ca respectivul animal fie să moară, fie să devină absolut inutil. Și, dacă era să dea crezare ultimei notații, contele de Grassmere schimbase caii în secret, pentru a câștiga Cupa Cheltenham.

Registrul pe care îl avea în mână nu fusese întocmit într-o zi. Informațiile din el stăteau mărturie că pretutindeni existau ochi și urechi – în fiecare hipodrom, la grajduri, în cârciumi și pe pistă. Tot ce se afla era centralizat înainte de începerea curselor de la Ascot, pentru a planifica optim o campanie de succes. Ducesa de Worth nu era nicidecum doar o ducesă. Era un adevărat general.

Și nu se gândise niciodată să aibă suficientă încredere în unicul ei fiu pentru a-i arăta câtuși de puțin cum era ea cu adevărat.

*

Jenna urmărea chipul lui Will, întruchipare a furiei, a suferinței și a uluirii. Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le descopere ducele, subterfugiile mamei sale nu puteau fi decât varianta cea mai dureroasă. Jenna știa că Eleanor nu dorise să se ajungă la asta, însă distanța și răcirea relațiilor dintre mamă și fiu crease o ruptură plină de nesiguranță și de prudență între ei, care nu putea fi reparată decât cu mult tact. Așa ceva necesita sinceritate și timp. Plus o mare doză de încredere.

– Ai știut asta de la început.

Era o acuzație, lansată din furie și din senzația că fusese trădat.

– Da.

– De ce?

Din voce, părea total dezorientat, iar Jennei i se strânse inima pentru el.

Făcu semn către unul dintre scaunele din încăpere.

– Ia un loc.

– Nu.

– Te rog.

– Sunt fiul ei, mârâi Will. Sânge din sângele ei.

– Da.

Jenna putea distinge sălbăticia din ochii lui, dându-și seama că era un om pe marginea unei prăpăstii, gata să se prăvălească în neant.

– Am făcut toate astea degeaba, șuieră ducele. Pentru că, de la început, n-a fost vorba decât de teatru. Trânti cu putere ușile dulapului, închizându-le. O comedie, demnă de cele mai renumite scene. S-a transformat într-o glumă în fața tuturor celor din lumea bună, iar tu ai ajutat-o. Iar eu am jucat rolul prostului, rolul naivului în tot acest timp, dansând exact după cum mi-ați cântat.

– Nu a fost degeaba. Iar tu nu ești nicidecum prost sau naiv. Dar trebuie să te întrebi de ce.

– Încă o enigmă. Chipul lui Worth era parcă împietrit, cu maxilarul încordat. M-am săturat de enigme și ghicitori.

Jenna se îndepărtă de ușă.

– Spune-mi ce vezi când te uiți la mama ta.

Înaintă în așa fel încât să se pună în calea lui Will, obligându-l să nu se miște. Înainte de a vedea toate astea, adăugă, făcând un semn către dulap.

Will clocotea, pradă unor impulsuri violente care erau gata-gata să iasă la suprafață, abia ținute în frâu.

– Situația asta e ridicolă. N-o să mai stau aici, să-ți cânt ție-n strună...

– Spune-mi.

Era un ordin.

Nările lui Will se lărgiră pentru o secundă, iar în ochi îi scăpără ciuda.

– Spune-mi ce vezi.

De data aceasta, tonul ei fu blând.

Will își înălță privirea către plafon, ca și cum ar fi căutat în sine rezerve de autocontrol și răbdare.

– Văd o bătrână neputincioasă, împrăștiată și ruptă de realitate. Care nu e conștientă de ceea ce cred și de cum o judecă toți cei din jur.

– Și mai ce?

– Văd excentricități care sunt tolerate de cei din lumea bună doar pentru că e vorba de o ducesă. Face niște lucruri care nici măcar nu i-ar trece prin cap unei persoane în toate mințile.

– Un comportament bizar care nu e pus sub semnul întrebării datorită rangului ei în societate.

– Da.

Ochii lui se îngustară, iar respirația i se potoli.

– Un comportament ciudat poate ascunde o mulțime de lucruri, nu-i așa?

Preț de câteva secunde, Will nu spuse nimic.

– Vrei să spui că mama e un fel de infractoare?

– Vreau să spun că rar se întâmplă ca regulile aristocrației să se aplice propriilor membri. Și că uneori legea nu reușește să le facă dreptate tocmai celor pe care ar trebui să îi protejeze.

– Acum vorbești despre cele două modiste. Și de croitorul din St. Giles și de familia lui.

Jenna își înclină capul.

– Da. Dar sunt și alții pentru care demarcația dintre bine și rău e mai... complicată.

– Alții?

– Marchiza de Valence, de exemplu.

– Ce legătură are biata femeie cu toate astea? Este moartă de mult.

– O să se bucure să audă una ca asta.

Will se uită lung la tânăra din fața lui.

– Ce dracu' vrea să însemne asta?

Jenna nu-i luă în seamă întrebarea.

– Se spune că marchizul a tratat-o cu o cruzime incredibilă înainte să moară, deși presupun că era dreptul lui, ca soț.

Will lăsă hârtiile pe care le avea în mână pe o măsuță și își trase iritat de lavalieră, luându-și-o de la gât și mototolind-o în palme.

– În mod clar, s-a incriminat singur. Dar dacă vrei să sugerezi că eu aș fi de acord cu...

– Dacă marchizul nu s-ar fi dovedit a fi nepotrivit ca soț, sora contelui de Boden, Julia, ar fi fost căsătorită cu el acum, nu-i așa?

Will se uita la ea cu o privire goală de orice înțelegere.

– Marchizul a fost alegerea tatălui ei pentru ea. Evident, bătrânul conte voia titlul lui Valence, iar acesta voia să pună mâna pe averea lui. El și-a pierdut-o pe-a lui când i-a murit soția.

– A, da. O avere sub formă de diamante, dacă nu mă înșel.

Degetele Jennei rămaseră nemișcate, la baza gâtului.

– Dar... croncăni Will, cu ochii plimbându-se de colo-colo în timp ce mintea sa învârtea fiecare posibilitate din toate punctele de vedere. Am văzut-o murind.

– Ba nu. Ai văzut o explozie.

Pus în fața evidenței, Will păli brusc.

– Mama...

– A ajutat-o să scape de un soț insuportabil. Și-a adus contribuția pentru ca Lady Julia să nu mai sufere așa ceva. Poate că legea nu poate să-i ajute pe cei aflați în asemenea situații imposibile, dar mama ta și marchiza pot. Iar diamantele acelea au oferit posibilitatea ca intențiile lor să se transforme în realitate.

Picioarele lui Will se înmuiară dintr-odată și acesta se prăbuși într-un mod cât se poate de lipsit de grație pe fotoliul din spatele lui.

– De ce îmi spui asta? De ce îmi împărtășești aceste secrete acum?

– Pentru că văd bărbatul care poartă numele de William Somerhall. Îi văd onoarea, bunătatea și puterea. Iar dacă o să-i oferi mamei tale o șansă să te cunoască, o să vadă exact ce văd și eu. Jenna se lăsă în genunchi în fața lui, întinzând mâna către a lui. Mama ta te iubește, Will. Dar amândoi aveați nevoie de ceva distanță pentru a scăpa de umbra tatălui tău. Timpul v-a vindecat rănile, însă distanța asta v-a transformat în străini. Ea nu poate avea încredere în tine nu pentru că nu vrea, ci pentru că nu te cunoaște.

Will clipea des, în culmea furiei, și își întoarse capul, astfel că Jenna observă că mușchii gâtului și ai maxilarului i se încordau ritmic. Sub atingerea ei, degetele lui frământau și tot întorceau ghemul de pânză pe care încă-l strângea în palmă. Jenna rămase nemișcată, acordându-i timp să proceseze tot ce i se aruncase în față în ultimele câteva minute.

– Și mai cine? întrebă Will, privind în continuare undeva dincolo de ea. Cine mai știe? Despre mama? Despre... tot?

– În afară de cei pe care i-a ajutat? Doar noi, răspunse Jenna. Angajații ei. Toți cei de-aici au avut parte într-un fel sau altul de bunătatea și de generozitatea mamei tale. Inclusiv eu, după cum bine știi.

Pentru o clipă lungă, ducele nu zise nimic.

– Mai sunt și alții? întrebă apoi, îndreptându-și din nou privirea către ea. Alții ca marchiza, modistele alea două și croitorul cu fetița nou-născută, pe care mama îi ajută în momentul de față?

– Da. Mereu sunt și alții.

– De-asta nu voia să particip la Ascot. Nu voia să îmi bag nasul.

Jenna se făcu mică în sinea ei.

– Da. Deși asta era înainte să afle că ar putea avea parte de susținerea ta. Unele lucruri ar fi mai greu de explicat decât altele.

– Cum ar fi astea? Ridică foile de hârtie pe care le lăsase și le deschise din nou. Presupun că mama a dat poruncă să se întocmească astea.

Jenna înclină încet din cap, în semn de recunoaștere.

– Oamenii ei de legătură trimit pur și simplu informațiile prin poștă, la biroul avocatului ei. Înainte de săptămâna curselor de la Ascot, Paul le ridică și îi pregătește un raport. Ne pregătește. De-aia a fost la Londra.

Jenna nu-și putea da seama dacă Will era scandalizat sau impresionat.

– Oamenii ăștia de legătură ai ei... cine sunt?

Jenna ridică din umeri.

– Beneficiari ai generozității ei, oameni pe care i-a ajutat sau rude și prieteni ai acestora. Cei mai mulți sunt grăjdari. Servitori. Oameni pe care nu-i observă nimeni.

Will ridică foarte ușor dintr-o sprânceană întunecată și făcu semn la paginile numeroase.

– Asta înseamnă că sunt o mulțime de oameni.

– O mulțime de ajutoare, îl contrazise și confirmă Jenna în același timp.

– Și la ce folosește aceste informații? Pentru pariuri?

Jenna șovăi.

– Uneori. Alteori pentru a se asigura că animalele noastre câștigă sau pur și simplu ca să evite o cursă în care n-am putea să câștigăm. Prevedere și acțiune în consecință.

– Și care e rolul tău în toate astea?

Ochii lui erau negri și complet indescifrabili.

O, Doamne! Jenna ar fi vrut să-și ferească privirea de la el, dar nu putea. Ajunsese la o răspântie, una la care trebuia să facă o alegere. Îi spusese ducelui de Worth că avea încredere în el și venise vremea să o și dovedească. Era timpul să sară în gol, să aibă încredere că avea să înțeleagă. Trebuia să fie sinceră și să îi spună exact cum folosea în favoarea ei cursele de la Ascot și îi manipula pe acei indivizi care trăseseră câștig pe nedrept de pe spatele altora.

Făcu un efort să se ridice în picioare și porni cu pași ușori, făcând turul camerei. Se opri în fața unui tablou care înfățișa un peisaj pastoral, cu găini și cocoși împrăștiați peste tot, cu o regularitate generoasă. Trase aer adânc în piept, încercând să găsească o perspectivă din care să nu pară chiar o infractoare get-beget.

– Eu aflu dacă o cursă a fost aranjată sau nu. Dacă da, cu ce preț și de către cine.

O, Doamne, nu fusese cea mai potrivită formulare. Existau în mod clar beneficii din a şti rezultatul unei curse înainte ca aceasta să se desfăşoare, mai ales dacă implica vreo persoană de la care voia să recupereze vreo datorie veche. Dar informaţiile aflate în documentul din mâna lui Will erau mult mai valoroase, având potenţialul de a oferi mijloacele de a afla altele şi altele. Cel puţin un şarlatan cu titlu sau vreun grăjdar necinstit fuseseră... convinşi să ajute când li se prezentaseră în mod discret păcatele de care erau acuzaţi.

– De ce nu aţi prezentat toate astea în faţa membrilor de la Jockey Club? întrebă impunător ducele, părând dornic de o dezbatere.

Jenna scoase un oftat:

– O parte dintre ele au fost prezentate. La cât o fi folosit... Informaţiile şi dovezile concrete sunt două lucruri total diferite, după cum bine ştii. Mereu circulă zvonuri. Dar, Will, aici e vorba de mai mult decât...

– Indivizii ăştia sunt josnici, izbucni Will, cu vorbele pline de venin. Nu pot suporta ideea că un aristocrat ar fi în stare să uneltească pentru a degrada puritatea sportului şi a competiţiei cinstite. Mai că-mi vine să-i provoc făţiş pe idioţii ăştia pentru această aroganţă samavolnică.

– Te rog, nu, murmură Jenna, simţindu-şi brusc inima îngreunată de frică.

– În mod clar, m-aş asigura că n-o să mai participe niciodată la curse. Ducele declară toate acestea cu o expresie neîndurătoare. Nu-mi pasă cine sunt. Nu-mi pasă care sunt motivele lor, căci nu există nimic care să justifice aşa ceva. Nu sunt altceva decât nişte infractori demni de dispreţ. Şi merită să fie trataţi ca atare.

Dintr-odată, Jenna îşi dădu seama deznădăjduită că la răspântia aceasta se înălţa o fortăreaţă. Cu un şanţ de apărare adânc şi un pod mobil care tocmai fusese închis cu forţă. Pentru William Somerhall, cursele erau o întruchipare a onoarei şi a cavalerismului, unde concurenţii puteau să se măsoare fără să ţină cont de titluri, avere şi prejudecăţi. Manipularea şi încălcarea codului lor de onoare se asemănau cu a aştepta până ce adversarul se întorcea

cu spatele pentru a-ți împlânta sabia în carnea lui. Nu conta că această carne putrezea deja dinspre interior.

Brusc, Jenna realiză că acesta era momentul crucial. Era punctul în care își luau rămas-bun. Știuse că urma să vină, știuse că dincolo de titluri și de legile probabilității, acest lucru avea să-i despartă oricum pentru totdeauna. Și totuși, când se trezi față în față cu el în realitate, își simți inima frângându-i-se. Poate că Will înțelegea și accepta cauza pe care o servea ea, dar n-avea să înțeleagă sau să accepte ceea ce urma să facă la Ascot. Nu trebuia să afle niciodată. Nu putea suporta ca el să o vadă ca pe una dintre persoanele josnice, demne de dispreț, care foloseau cursele pentru câștigul lor. Dintr-un motiv egoist și prostesc, voia ca el să o țină minte ca fiind mai bună de-atât.

– Jenna? întrebă Will, cu chipul plin de îngrijorare. Puse hârtiile jos și se ridică în picioare. Ce s-a întâmplat? Ești palidă ca o stafie.

Jenna dădu ușor din mână.

– Sunt bine.

Ducele se apropie de ea.

– Nu ești deloc bine.

– Asta nu trebuia să fie replica mea? Tocmai ai descoperit că mama ta ți-a ascuns cu desăvârșire o fațetă a personalității ei, iar eu am ajutat-o. *Tu* ești cel care n-ar trebui să fii bine.

Jenna voia ca el să se îndepărteze de ea, Doamne, căci altfel nu putea... Avea să fie mai ușor dacă era furios și plin de amărăciune.

Will se uita fix la ea.

– Ia spune-mi ceva, zise dintr-odată.

– Ce?

– Mamei chiar îi plac puii atât de mult?

Jenna sughiță, scoțând un sunet aflat undeva între un hohot de râs și un suspin.

– Înăbușiți, cu sos de smântână. Cu fenicul și morcovi.

– Dumnezeule mare! Undeva în spatele acestor cuvinte plutea parcă o urmă de zâmbet. E un fel de Robin Hood, Walsingham și Wellington amestecați într-o singură persoană.

– Trebuie să vorbești cu ea.

– Da.

– Ești foarte furios?

– Probabil.

– Ești un om bun, William, rosti Jenna, atingându-i fața cu vârfurile degetelor, încercând să-și întipărească în memorie senzația pielii lui sub atingerea ei.

– Jenna? Răsuflarea lui Will îi mângâie urechea. Plân...

În momentul acesta, Jenna îl sărută, încercând să-i spună ceea ce n-avea să poată niciodată.

– Jenna...

– Te rog, Will.

Încă o dată. Încă o dată înainte de a pleca pentru totdeauna. Ochii lui Will se întunecară imediat, încărcați de dorință.

– Da, suspină el.

Cu o mișcare fluidă, o conduse cu spatele până în cealaltă parte a camerei, împingând-o ușor pe sofaua capitonată de lângă șemineu. Îngenunchind lângă ea, Will îi trase cizmele din picioare și le aruncă deoparte. Apoi își trecu palmele peste picioarele ei, desfăcându-le, și, cu mișcări abile, îi desfăcu nasturii de la pantaloni, aplecându-se să o sărute.

Jenna își ridică șoldurile, iar Will îi trase pantalonii peste fund, expunându-i coapsele și picioarele. Aceștia căzură peste cizmele abandonate, iar Will își lipi palmele de gambele ei, mângâind-o în sus, peste genunchi și partea exterioară a coapselor. Se aplecă și îi presără o seamă de săruturi fierbinți pe partea interioară a coapselor, până la locul acela care zvâcnea și tânjea de dorință. Jenna putea simți deja umezeala dintre picioarele ei.

Will își apăsă gura pe locul acela, lăsându-și limba să tachineze și să tortureze pielea sensibilă, dar nu era de ajuns. Jenna voia să-i simtă greutatea peste ea, voia să fie pătrusă de fierbințeala lui, voia să-i perceapă forța adânc în ea.

Împletindu-și degetele prin părul lui, îl trase în sus, înspre ea.

– Grăbește-te...

Will scoase un sunet sălbatic, împingând-o pe pernele canapelei, lăsând deoparte orice blândețe. Acum, că Will îi invada pasional gura, Jenna putea simți nevoia lui presantă. Mișcările ritmice ale limbii lui erau o promisiune a ceea ce avea să urmeze.

Întinzând mâna în jos, între ei, trase de prohabul pantalonilor lui, dând materialul la o parte pentru a-i elibera mădularul.

Palmele lui apucară partea din spate a genunchilor ei, depărtându-i larg picioarele, înclinându-i şoldurile în aşa fel încât să fie deschisă pentru el, complet expusă. Jenna îşi lăsă capul pe spate, cu un scâncet de anticipare a ceea ce avea să urmeze, simţindu-i atingerea de oţel a degetelor pe muşchii părţii interioare a coapselor. Apoi, fără nici un alt avertisment, se avântă în ea.

Ceea ce urmă fu visceral şi primitiv, Will retrăgându-se şi împingându-se în ea cu o forţă pedepsitoare, penetrând-o cu o disperare oarbă. Instantaneu, Jenna îşi simţi corpul începând să se încordeze, iar la marginile câmpului vizual parcă vedea stele minuscule. Probabil că Will simţise şi el asta, căci îi lăsă picioarele libere şi îi acoperi corpul cu al lui. Avea pieptul ud de sudoare şi gura fierbinte. Se mişca rapid, cu putere, iar steluţele acelea se unirăexploziv într-o lumină albă în timp ce corpul îi era cuprins de convulsii, iar mintea i se pierdu într-un neant zdrobitor. Îşi îngropă chipul în părul ei şi strigă, scoţând un sunet înăbuşit şi chinuit, explodând în ea, cutremurându-se preţ de multe clipe după aceea.

Într-un final, se ridică, mutându-şi greutatea la o parte. Jenna resimţi acut această pierdere, deşi ştia că era ceva cu care trebuia să se obişnuiască. Will îşi lăsă capul în jos şi o sărută, iar veneraţia cu care o făcu îi frânse din nou inima.

– Nu ştiu sigur ce-am făcut să te merit, zise Will, iar Jenna îşi feri chipul, astfel încât el să nu-i vadă expresia deznădăjduită.

Trăgând aer în piept, îşi adună curajul şi îl privi în ochi, forţându-se să schiţeze un zâmbet curajos.

– Pe lângă faptul că nu mi-ai ordonat să renunţ la pantaloni?

Era încântată de cât de relaxate reuşi să facă să pară aceste cuvinte.

Will se ridică în picioare şi îşi aranjă hainele, aplecându-se să le adune pe cele ale Jennei de pe jos. O privi cum îşi aranja şi ea hainele, cu un zâmbet amuzat pe chip.

– Dumnezeule mare, te rog să nu renunţi la ei pentru mine.

Ochii lui hoinăreau pe picioarele şi pe fundul ei cu o încântare de animal de pradă.

Jenna își puse cizmele, trăgând de timp pentru a mai avea parte de alte câteva secunde prețioase cu bărbatul acesta. Încet, se ridică în picioare, uitându-se la el. Gata, i se terminase timpul.

– Trebuie să o regăsești pe mama ta, Will, rosti cu un glas măsurat, forțându-se să zâmbească din nou. Asta pentru că sunt convinsă că o să-ți placă enorm. Voi doi semănați foarte mult, să știi.

Will oftă din greu, lovit de realitatea care i se reîntorcea în minte.

– E târziu. Sigur doarme.

Jenna zâmbi trist.

– Mama ta nu se culcă niciodată înainte de miezul nopții. Citește cam până atunci. De obicei vreo lucrare legată de manevrele ofensive de artilerie. Sau de teoriile privind încrucișarea cabalinelor.

Will dădu din cap, amuzat și trist în același timp.

– Bineînțeles. Bine, atunci... mă duc să o caut.

Jenna se ridică pe vârfuri și își lipi buzele ușor de ale lui. Un sărut blând, catifelat, cu gust de bun-rămas.

Capitolul 14

De data aceasta, îi lăsase un bilet.

Înainte de a dispărea din nou din viața lui, Jenna lăsase măcar o foaie de hârtie în urmă. Cuvintele ei scrise înclinat, ordonat, o scuzau pentru dispariția bruscă, dar îl asigurau că era cel mai bine așa. Ținea la el foarte mult, preciza mai departe, și tocmai de aceea nu putea să rămână. Dar nimic din toate acestea nu-i picase prea bine ducelui de Worth.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Ar fi trebuit să simtă când avusese parte de acel ultim sărut, întipărit impulsiv pe buzele lui. Dar atenția îi fusese distrasă de descoperirile din seara respectivă și nu observase indiciile. În loc să stea cu ochii pe ea, făcuse așa cum îi sugerase și își petrecuse restul serii cu mama lui, o experiență

ciudată, deși surprinzător de plăcută. Jenna avusese dreptate. El și Eleanor semănau mai mult decât oricare dintre ei și-ar fi imaginat vreodată. Mai aveau o mulțime de lucruri pe care să și le împărtășească, deoarece câteva ore nu aveau cum să compenseze ani întregi pierduți. Dar marcaseră un bun început.

Cel puțin până ce găsise biletul de la Jenna, de dimineață.

– Unde e? întrebase Will, intrând în salonul de micul dejun.

Soarele abia dacă se ivise pe după dunga orizontului, deși întreaga casă era cuprinsă de agitația creată de pregătirile de plecare.

Ducesa își ridică privirea din farfuria pe care o avea în față.

– Ah. Nu se prefăcu a nu înțelege despre ce era vorba. A plecat mai devreme, cu grăjdarii și caii. Isaac și mânza ta au plecat și ei în același timp, ca să scutim timp. O să venim și noi în urma lor, cu trăsurile și cuferele cu bagaje.

Will își încleștă pumnii.

– De ce nu mi-a spus de asta?

Mama lui îl privi gânditoare, iar Will își aduse aminte dintr-odată de inteligența plină de viclenie aflată dincolo de agerimea acelor ochi albaștri.

– Deci să înțeleg că va sta cu tine la Windsor? întrebă impunător, fără să-i pese cum ar fi putut fi interpretată această întrebare.

– Uneori, răspunse mama lui, articulând sunetele destul de încet. Dar, ca și tine, va avea îndatoriri în afara casei mele. În mod clar, n-o să pot să știu unde o să se afle în mare parte din timp. Așa e în fiecare an.

Will își strânse buzele. Nu conta. Avea să o găsească, nu se îndoia câtuși de puțin de asta. Avea să dea de ea și să-i arate clar că declarațiile ei despre ce era cel mai bine pentru el erau inacceptabile. El avea să fie cel care să decidă ce era mai bine pentru el, iar Jenna Hughes se afla neîndoios pe această listă. Dacă își închipuia că avea să plece de lângă ea înseamnă că nu-l cunoștea pe William Somerhall atât de bine pe cât își închipuia.

– Poftim. Ducesa îi întinse o foaie de hârtie împăturită. Menajera ta ți-a trimis asta dis-de-dimineață.

Will înșfăcă biletul din mâna ei. Îi dăduse poruncă menajerei să-l țină la curent cu felul în care stăteau lucrurile la Breckenridge.

– Vreo schimbare în starea lui Christian? întrebă mama lui.

– Nu, răspunse Will, citind biletul concis. E-n aceeași stare.

Nu era sigur dacă acesta era un lucru bun sau rău. Momentan, avea să-l considere un semn bun.

– Ai făcut un lucru minunat, William, rosti ducesa încet.

Tânărul ridică din umeri.

– Nu mi se pare de-ajuns.

Eleanor nu-și luă privirea de pe el, cu chipul brăzdat de cute de nehotărâre.

– Poate că...

Vocea i se stinse.

– Poate că ce?

Ducesa clătină ușor din cap, cu un zâmbet încordat marcat de o anumită doză de regret.

– Poate că asta e o chestiune pe care o poți expune în Camera Lorzilor, sugeră ea, deși Will era sigur că nu asta voise inițial să-i spună.

– Chiar am de gând s-o fac.

Will descoperi, surprins, că vorbise cât se poate de serios. Până acum, fusese doar un simplu spectator la ședințele de lucru, uneori ascultând absent ce se discuta, în timp ce mintea îi rătăcea spre subiecte mai plăcute, cum ar fi fost femeile, caii și jocurile de cărți. Dar acum lucrurile stăteau cu totul altfel.

– Foarte bine. Ducesa se ridică în picioare. Iar acum, dacă nu te deranjează, mai am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup. Plecăm la amiază.

Will scoase un geamăt. Ceea ce voia el era să-și înșeueze iapa și să pornească în galop după Jenna. Având caii de curse cu ea, sigur avea să meargă într-un ritm lejer, nedorind să obosească animalele. Și totuși, dacă Will rămânea cu mama lui și cu trăsura, nu putea să atingă o viteză mai bună.

Trase aer adânc în piept, încercând să găsească în sinea sa un dram de răbdare. Nu conta la ce oră urma să ajungă la Ascot. Știa unde se aflau grajdurile de acolo și, la cum o cunoștea el pe Jenna, aceasta n-avea să se îndepărteze prea mult de mult iubiții

ei bidivii pursânge. Era doar o chestiune de timp până ce urma să o găsească.

Se scurseseră șase zile și tot nu dăduse de Jenna. Șase zile de pierdut vremea pe la grajduri, prin zona pistelor, prin oraș, prin cafenele și, bineînțeles, prin camerele unde trăseseră, sperând să o zărească măcar puțin. Dar era ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului. Mama lui nu-i era de nici un ajutor, căci nu-i oferea decât niște scuze pline de compasiune. Cu Joseph și Luke era și mai rău, căci îl asigurau că Jenna era prin zonă, dar oferindu-i versiuni care se băteau cap în cap despre locul unde o văzuseră ultima oară. Dacă nu dormea la grajduri, probabil că era la cabana de vânătoare. Și totuși, când se întorcea la cabană, nu primea decât o ridicare din umeri și o aluzie vagă cum că ar fi plecat spre grajduri. Nici măcar Isaac nu-i putea oferi informații concrete, deși îi arunca lui Will câte o privire piezișă, care în mod clar trebuia să-i transmită că era de părere că era cazul să-și concentreze atenția în altă direcție. Cum ar fi fost asupra curselor, care se apropiau cu repeziciune.

În mod normal, lui Will îi plăcea destul de mult în Berkshire. Pădurile din Windsor erau de-a dreptul pitorești, iar drumul care ducea din Windsor până la Ascot, precum și bărăganul lat pe care se aflau pistele de concurs erau frumoase în această perioadă a anului. Drumurile erau mărginite cu tufe de soc în plină floare, iar gardurile și fațadele erau năpădite de trandafiri cățărători în toate culorile. Peisajul din jur te îmbia la plimbări, etalând un verde luxuriant care nu se regăsea în Londra sau în zona din jur. Oricum, comitatul acesta era în orice anotimp idilic și liniștit.

Cu toate acestea, acest idilism era înlocuit rapid de nebunie odată cu apropierea primei zile din săptămâna curselor de la Ascot. Pista în sine era aproximativ circulară, cu două prelungiri lungi care ieșeau într-o parte și alta: vechea pistă de un kilometru și jumătate, care pornea din apropierea curburii din nord, și cea mai nouă, dar și mai lungă, care pornea spre est. În zona pistei erau multe drumuri care o ocoleau sau o traversau, însă deveneau foarte repede foarte greu de parcurs. Trăsurile veneau în masă către zona curselor, rămâneau blocate și strangulau aleile

principale. În jurul pistelor se formau mulțimi dense de spectatori. Will nu se putea mișca nici doi pași fără să dea de câte vreun cunoscut care voia să discute despre politică, să bârfească sau să caute să-i stoarcă informații din interior despre caii și jocheii care se adunau la grajduri, pregătindu-se de concurs. În spațiul circular din interior și în zona din jurul traseului răsăreau într-un ritm alarmant tot felul de corturi și pavilioane, unde se vindea orice, de la pâine până la nasturi. Peste tot se vedeau spelunci cu jocuri de noroc, care nu erau altceva decât câțiva pari solizi acoperiți cu o prelată groasă și care îi îmbiau pe cei impulsivi și naivi cu promisiuni de câștiguri fabuloase. Artiștii ambulanți soseau și ei, adevărate hoarde de jongleri, dansatori și cântăreți. În plus, se ridicaseră trei corturi unde, pentru trei penny, puteai intra să admiri în voie tot felul de oameni cu diformități care erau cât se poate de mulțumiți să se expună pentru acești bani. Pe pistă, iarba fusese distrusă de mii de picioare, iar Will se încorda involuntar ori de câte ori se uita la ea.

Amatorii de picnicuri profitau din plin de orice locșor, astfel că așterneau imediat mese bogate, în jurul cărora servitorii se agitau întruna, tot aranjând, ducând și aducând diverse.

Deja până luni după-amiaza, ziua de dinaintea primei curse, Will avusese prilejul să-și aducă aminte la fiecare pas de ce evita cursele de la Ascot. Iar Cupa de Aur se organiza abia joi. Mai avea de îndurat încă trei zile de nebunie.

Încă trei zile pentru a o găsi pe Jenna și a o convinge că nu avea s-o lase niciodată să-și mai ia rămas-bun de la el.

Jenna Hughes nu ajunsese, de fapt, la Ascot. În timp ce grăjdarii duseseră caii direct la hipodrom și la grajduri, ea rămăsese în Windsor și se dusese la hanul Briarwood Rose. Înveșmântată în cea mai ștearsă rochie a sa, cu ochelarii pe nas și o bonetă cenușie trasă peste frunte, luă în stăpânire niște odăi rezervate și îi dădu un bacșiș modest flăcăului care îi cărase cufărul greu până la etaj. Îi explică proprietarului că stăpâna ei urma să ajungă în noaptea de dinaintea curselor, dar o trimisese pe ea – servitoarea ei – să pregătească totul după placul său. Jenna nu se ducea aproape niciodată pe la grajduri în timpul săptămânii curselor

de la Ascot. Joseph, Paul și Luke erau mai mult decât capabili să aibă grijă de cai și, în acest punct, nu prea avea cu ce să ajute în nici un fel. De asemenea, distanța față de pistă îi permitea să-și creeze o imagine credibilă ca neavând nici o legătură cu ducesa văduvă de Worth și cu servitorii ei. Și, în anul acesta, cu fiul acesteia.

De când ajunsese, se ascunsese de Will, deși aproape că o distrusese acest lucru. Îi era atât de dor de el încât senzația se transformase într-o durere fizică neîntreruptă. Ceea ce începuse ca o simplă atracție fizică se transformase în ceva mult mai profund, dar nu avea nici un rost să-și dorească niște lucruri care nu s-ar fi putut concretiza niciodată. „Căsătorește-te cu mine", îi propusese în două rânduri, deși Jenna știa că aceste cuvinte fuseseră mai degrabă o dovadă de dragoste decât o cerere adevărată. La momentul respectiv, fusese fermecat de ideea că ar fi putut avea o parteneră de viață care să aibă interese și abilități asemănătoare cu ale ei. Dar, dacă Will ar fi știut exact cum se folosea de respectivele abilități, ar fi părăsit-o fără să se uite înapoi nici măcar o dată.

Acum, luni după-amiaza, la o oră destul de târzie, Jenna se apropie de fereastră cu pași nehotărâți și dădu perdeaua într-o parte. Nu putea vedea traseul de unde se afla – chiar dacă era la primul etaj al hanului, hipodromul era totuși prea departe. Dar ceea ce putea vedea era un flux constant de cai, trăsuri, căruțe și oameni care se apropia de Windsor și de Ascot ca și cum ar fi fost vorba de o armată convocată să se grupeze aici. Și își dădu seama că această comparație nu era deloc una forțată. Chiar era vorba de o oștire. Și un câmp de luptă. Unul pe care avea să-și aleagă cu grijă țintele și să-și evalueze cu exactitate prețul.

Anul acesta avea avantajul de a deține doi cai pursânge extraordinar de iuți și de bine pregătiți – într-atât încât Jenna putea susține cu toată încrederea că urmau să câștige cursele pe care le alesese pentru ei. Lucrurile nu stăteau mereu așa. În anumiți ani, avusese doar un cal suficient de bine pregătit, alteori chiar nici unul. Cei doi bidivii care fuseseră instalați la grajdurile de lângă pistă îi ofereau opțiuni și oportunități mai bune.

Jenna se întoarse cu spatele la fereastră, cu pulsul accelerat de emoții și de ceva necunoscut. Spera din suflet că William

nu o căuta. Credea că spectacolul curselor urma să-i distragă atenția. În fond, asta era lumea lui, iar mânza care venise încoace împreună cu caii Jennei avea potențialul de a câștiga Cupa de Aur și să dovedească, în fața a mii de spectatori, că ducele de Worth putea să înregistreze succese fără nici o legătură cu titlul sau cu averea sa, ci prin propriile eforturi.

Scoase un suspin și își trecu degetele peste marginile capacului cufărului, știind că durerea aceea chinuitoare din piept avea să rămână acolo pentru mult timp. Strângându-și buzele într-o linie hotărâtă și îndreptându-și umerii, Jenna deschise lada din lemn, lăsând lumina după-amiezii să incendieze stacojiul bogat al mătăsii. În câteva clipe, Jenna Hughes și toată autocompătimirea ei urmau să dispară.

Asta pentru că, peste trei zile, în ziua Cupei de Aur, cea mai aglomerată zi din întreaga săptămână, trebuia să fie pregătită. Și avea să facă ceea ce trebuia să facă.

Fără nici un regret.

Capitolul 15

Will urmări cursele din primele două zile cu o detașare bizară. Ar fi trebuit să fie complet captivat de întrecerile care se desfășurau în fața ochilor săi, să observe totul cât se poate de atent, să evalueze și să discute meritele fiecărui cal și evoluția sa cu alți oameni la fel de pasionați. Cu toate astea, totul i se părea oarecum ciudat. Jenna nu reapăruse, iar el deja nu mai întreba unde era, pentru că era clar că nimeni nu știa unde se dusese. Era plin de o energie anxioasă, incapabil să se concentreze asupra vreunui lucru pentru mult timp, și se trezea mereu că cerceta mulțimea ori de câte ori se aventura în afara spațiului grajdurilor. Tocmai de aceea folosea grajdurile ca pe un fel de fortăreață, unde normalitatea treburilor de rutină guverna totul și cea mai mare parte a aglomerației era ținută la distanță. Aici îl găsi contele de Boden, în fundul unei boxe, în cămașă și cu mânecile suflecate.

– Mi-au zis c-o să te găsesc aici, deși nu prea i-am crezut. Parcă ai oameni plătiți să facă treburile astea, rosti tărăgănat Heath în timp ce-l privea pe Will umplând o roabă cu balegă de cal. Aruncă o privire piezișă către lopata pe care Will și-o însușise de la un grăjdar îngrozit. Unde e Isaac?

– A scos mânza la ceva mișcare, departe de agitația asta. Devenise nervoasă.

Will însuși aproape că se urcase și el în șaua primului cal rapid care-i ieșise în cale, să plece pe urmele servitorului său, numai că nu era chiar sigur că s-ar mai fi întors. Împlântă lopata într-un stog de paie și zise:

– Nu mai pot sta acolo.

– Înțeleg de ce.

Heath aruncă o privire înapoi, către mulțimea colcăitoare aflată dincolo de ușa grajdurilor.

Will își șterse sudoarea de pe frunte, dându-și seama că vederea prietenului său îi atenua oarecum agitația cu care se luptase încă de la sosire.

– Nu eram sigur nici măcar că ai venit, dar mă bucur c-ai făcut-o. Parcă-mi râde inima numai când te văd, zise cu sinceritate.

Heath se strâmbă.

– Te-aș fi căutat mai devreme, dar surorile mele m-au tot alergat încolo și încoace, mai ales Viola. Știai că oamenii vin la cursele de cai nu pentru a se uita la cai, ci la ceilalți oameni? Două zile întregi de curse, Worth, și eu n-am reușit să urmăresc decât trei. În tonul lui se citea o doză de dezgust. Pentru că ți-ai băgat tu nasul, am fost asaltați de o droaie de invitații. Am mers la două picnicuri, o petrecere în aer liber și am fost la teatru. De două ori.

Will se sprijini în lopata pe care o avea în mână.

– Dar nu te mai duce. Poți să refuzi, să știi.

– Și să o las pe Viola de capul ei? Contele se cutremură în fața unei asemenea perspective. Dacă aș încuia-o în odaie și aș refuza să o las la vreo sindrofie, ar fi în stare să iasă pe fereastră doar ca să nu lipsească. E mult mai ușor de stăpânit dacă o însoțesc pur și simplu la orice distracție care i-a picat cu tronc. Și nici nu este corect față de Julia să lipsească din societate doar pentru că are o soră impulsivă. Stânjenit, își drese glasul, după care continuă:

Că tot veni vorba, Viola mi-a cerut să aflu exact ce culoare are jiletca pe care ai de gând să o porți la balul Kewitt, în seara asta.

Will clipi absent, uitându-se la prietenul său, înainte de a scoate o înjurătură, după care preciză:

– Am uitat cu desăvârșire de el.

Ultimul loc de pe lumea asta unde ar fi vrut să fie era tocmai o sală de bal.

– Și ai de gând să persiști în amnezie și în seara asta? întrebă Heath, cu o curiozitate amuzată.

– Nu, răspunse Will, cu un geamăt. Le-am promis surorilor tale că vin.

Iritat, sprijini lopata de ușa boxei.

– Sunt convins că delicioasa domnișoară Hughes o să fie de acord să-ți acorde un dans, nu-i așa? se aventură Heath. Poate că așa n-o să-ți mai pară așa o tortură să...

– Nu, replică dur Will. Domnișoara Hughes n-o să fie acolo.

– Să înțeleg că mama ta nu vine?

– A, ducesa o să fie prezentă, sunt convins. Will nu voia să discute despre asta. Nici măcar cu Heath.

Ochii contelui se umplură de înțelegere.

– Aha. Deci domnișoara Hughes a dispărut din nou. De data asta ți-a lăsat măcar un bilet?

– Da, mârâi Will, simțind cum agitația și sentimentul de pierdere se întorceau în sufletul său, parcă mai intense ca înainte.

Heath se holba la el, uimit.

– Scuze, fu tot ce spuse.

Will flutură din mână, simțindu-se ca ultimul idiot.

– Îmi pare rău. Doar că... am fost cam încordat în ultima vreme. Mâine e o zi importantă.

– Mmm.

Heath scoase un sunet care nu reuși să-i convingă pe nici unul dintre ei. Rămaseră tăcuți câteva secunde prelungi, fiecare cu gândurile lui. Într-un final, contele fu cel care rupse tăcerea:

– Ce culoare are jiletca, să-i spun Violei?

Will se uită absent la Heath până ce, într-un final, își aduse aminte întrebarea pe care acesta i-o adresase mai devreme și își dădu ochii peste cap.

– Gri, mormăi. Griul se potrivește cu o mulțime de nuanțe, nu-i așa?

Se miră singur de propria nepăsare în această chestiune. Înainte hainele îl interesau mult mai mult. Heath ridică din umeri.

– Mă depășește total subiectul. Dar eu zic că e bine.

– Hai, fac eu cinste cu prânzul, doar-doar vom mai avea ceva liniște până să ieșim în junglă.

– A, te referi la haosul de afară?

Heath făcu un gest cuprinzător, indicând terenul aglomerat care se vedea dincolo de ușa grajdului.

– Nu, mormăi Will sumbru, mă refeream la balul ăla afurisit.

În fața reședinței de la țară a lordului Kewitt și a consoartei sale se înălța o statuie în mărime naturală înfățișând un cal, care nu fusese acolo cu un an înainte.

Era destul de bine executată, își zise Jenna, sculptată în marmură albă, iar în lumina slabă, silueta aceea părea de-a dreptul spectrală. Asta dacă ignorai ghirlandele ridicole de trandafiri care o împodobeau. Jenna privea oaspeții care coborâseră din trăsuri și se opriseră să se entuziasmeze în fața statuii și să miroasă florile parfumate.

Deși nu era ca și cum n-ar fi fost trandafiri din belșug peste tot. Zidăria cenușie a conacului era acoperită cu tulpinile cățărătoare, care se îngemănau pentru a urca pe spalierele ornamentale. Grădina care se întindea de o parte și de alta a clădirii era la fel de impresionantă, îngrijită și tunsă la milimetru. Din experiență, Jenna știa că sala de bal urma să fie la fel, decorată cu aranjamente masive de verdeață care se revărsau din vaze și ghivece. Bufetul cu gustări avea să fie foarte diversificat, un aranjament de delicatese și băuturi etalate într-un lux opulent rar întâlnit la asemenea evenimente, măcar pentru că implicau costuri considerabile. Muzicanții erau talentați, cu o măiestrie de neegalat. Iar deasupra invitaților, o mie de lumânări așezate pe candelabre din cristal strălucitor ofereau o lumină magică, perfectă pentru a pune în valoare la maximum întregul tablou. Exista un motiv pentru care invitațiile la balul Kewitt organizat în cinstea Cupei de Aur erau atât de râvnite. Era un eveniment faimos pentru extravaganța

sa îndrăzneață și toate persoanele importante din lumea bună țineau să se afișeze aici.

Jenna se opri pentru câteva momente pe treptele care duceau către intrarea în conacul impunător. Știa că și el era pe-aici pe undeva.

Fusese de față când William le promisese surorilor Boden că o să le însoțească și, dacă știa ceva despre ducele de Worth, era că se ținea mereu de cuvânt. Urma să fie ușor să-l evite, pentru că avea să iasă în evidență în mulțime, ca întotdeauna, grație înălțimii și înfățișării oacheșe. Femeile aveau să roiască în jurul lui, fiecare sperând să atragă atenția și interesul unuia dintre cei mai râvniți burlaci din toată Anglia. Iar dacă Jenna își permitea această slăbiciune, gelozia avea s-o roadă pe dinăuntru, pentru că gândul la o altă femeie în brațele lui îi făcea măruntaiele să i se contracte. Dar nu-și permitea un asemenea răsfăț meschin, pentru că nu putea pierde din vedere cine era sau motivul pentru care se afla aici.

Trase aer în piept, simțindu-și corpul tresărind în același timp. Corsetul pe care-l purta aproape că o lăsa fără răsuflare și, ori de câte ori se uita în jos, decolteul generos lăsat la vedere o uluia. Simțea o mâncărime sub peruca blondă pe care o purta, iar bijuteriile pe care le purta la gât și la urechi i se păreau grele și străine. Dacă toate acestea nu îi aminteau cât se poate de sumbru despre cât de reală era situația aceasta, atunci nimic altceva n-ar fi putut s-o facă. Cu toate astea, Jenna știa că deghizarea ei era fără cusur. Trecuse un an întreg de când Margot Maxon nu mai păsise pe teritoriu englez, iar această văduvă bogată tocmai își făcuse reintrarea în lume într-un stil măreț.

Șoaptele se stârniră de cum Jenna intră în sala de bal deja aglomerată, exact așa cum se așteptase. Ținându-și capul sus, porni prin mulțime, cu un zâmbet sugestiv și batjocoritor întipărit pe buze. Purta o rochie stacojie, aproape de limita indecenței, care forța limitele modei franțuzești. Era croită din cea mai fină mătase lucioasă, cu inserții de satin și tivită cu o dantelă albă obscen de scumpă. De lobii urechilor și de la gât îi atârnau mai multe rubine, iar printre cârlionții ei blonzi erau prinse altele asemenea lor. Purta mănuși albe, lungi până peste cot, dintr-o piele neverosimil de moale, și conduri delicați din același material, care se vedeau

din când în când pe sub tivul rochiei. Jenna Hughes dispăruse, iar în locul ei apăruse această misterioasă văduvă franțuzoaică, Margot Maxon, o femeie care avea o avere inestimabilă și o obsesie pentru cai și jocurile de noroc. Iar în seara asta trebuia să intre în contact cu anumiți bărbați, de pe o listă cât se putea de clar întocmită.

– Madame Maxon. Un glas baritonal străbătu prin zumzetul de comentarii care se stârnea în urma ei. Am resimțit lipsa încântătoarei dumneavoastră prezențe cât a fost anul de lung.

Aha, prima ei țintă. Ce simplu, că venise el la ea!

Jenna se opri și se întoarse, compunându-și expresia într-o mască de invitație enigmatică.

– Lord Brockford, toarse aruncându-i o privire. Iată că ne reîntâlnim. O adevărată încântare, *n'est-ce pas?*

Accentul ei franțuzesc era la fel de atent construit ca și coafura, dar nimeni nu i-l pusese vreodată la îndoială. Bărbații pe care îi gratula trecător cu compania ei erau în general ușor de dus de nas. Era săptămâna curselor la Ascot, o săptămână de distracții, desfrâu și aventuri, în care obișnuita rigiditate a societății londoneze era abolită.

Bătrânul conte își lăsă privirea să hoinărească pe trupul ei, deși făcu un efort să fie cât de cât subtil.

– Chiar așa, îi răspunse.

– Am auzit că, de la ultima noastră întâlnire, ați avut parte de un an pe cinste. Ați fost mire din nou, *oui?* întrebă. Se aplecă ușor spre el, iar privirea contelui îi urmă imediat mișcarea. Și aveți o mireasă tânără și frumoasă, din câte am auzit.

Contele se încruntă ușor, ca și cum ar fi fost iritat de pomenirea soției sale.

– O mireasă impulsivă și costisitoare, mormăi bărbatul.

Jenna izbucni în râs – un hohot vesel, cristalin. Știa că mai mulți negustori și croitori din Londra erau foarte familiarizați cu cât de costisitoare era, de fapt, noua soție a contelui.

– Dar sunt sigură că generozitatea dumneavoastră este răsplătită pe cinste, *non?* La ce altceva folosește averea, dacă nu e cheltuită pe lucruri care să ne ofere plăcere? Acest ultim cuvânt fu rostit mai degrabă în șoaptă, cu pasiune.

Brockford îi aruncă Jennei o privire vicleană, cu ochii săgetând rapid în jur, pentru a se asigura că nimeni altcineva nu avea să audă conversația lor.

– Umblă vorba că v-a mers foarte bine în aceste ultime două zile. Și știu că anul trecut ați câștigat o avere aici, pariind la curse.

Jenna ridică din umeri, cu un zâmbet superior plin de cochetărie.

– Poate.

– Cum așa?

– Cum? Jenna își duse o mână la gât, jucându-se cu giuvaierele care străluceau pe piele. Păi, cu ceva noroc, bineînțeles.

– Nimeni nu are atâta noroc, mârâi bărbatul. Anul trecut am pierdut o groază de bani și vreau să-i recuperez.

Jenna îi zâmbi.

– Să-nțeleg că e vorba de o aluzie aici, milord?

– Spuneți-mi cum reușiți.

Jenna își lăsă privirea să rămână fixată într-un loc, ca și cum ar fi luat în considerare cererile lui.

– S-ar putea să am acces la anumite... lucruri, rosti lent, după care schiță un zâmbet afectat. Bărbaților le place atât de mult să vorbească...

– Ce fel de lucruri ați auzit?

Jenna netezi pielea moale a mănușilor ei lungi și albe cu un aer insolent.

– Informațiile au o valoare foarte mare, milord.

Ochii contelui se îngustară.

– Ce vreți?

– Cât valorează pentru dumneavoastră să aveți un avantaj?

Brockford se încruntă și duse mâna la lavalieră. Scoțând un ac cu diamant în vârf din nodul acesteia, i-l întinse Jennei, să-l cerceteze.

– Faceți-vă din el un colier, îi propuse pe un ton nepăsător.

Jenna i-l luă dintre degete și studie piatra. Era comparabilă ca dimensiune și calitate cu cea pe care ducesa o vânduse pentru a le ajuta pe doamna și domnișoara Monroe. Ce noroc!

– Prea bine. Jenna băgă acul de cravată în partea de sus a uneia dintre mănuși, lipit de piele. Am auzit că ducesa de Worth are doi cai în cursele de mâine. Un mânz într-una dintre cele de mai devreme și o mânză în Trafalgar Stakes. Mânza de trei ani prezintă interes.

Ducele scoase un sunet deloc politicos.

– Ducesa de Worth? Hoașca aia nebună? Ce dracu' știe ea despre cai?

Jenna își înclină ușor capul, răbdătoare.

– *Mais oui*, milord, aveți dreptate. Bătrâna nu știe nimic, tot ce vrea e să-și satisfacă orice capriciu. Dar cu fiul ei lucrurile stau cu totul altfel.

Brockford încremenise.

– Ducele?

– Ducele se pricepe foarte bine la caii de curse – se știe asta. Am auzit că se zvonește că fiul ei a petrecut o groază de timp cu mama lui în ultima vreme. Și cu mânza în discuție.

Contele o privea încruntat.

– Probabil că el a ales-o și i-a cumpărat-o. Și a pus să fie pregătită pentru curse.

Jenna ridică din umeri, fără să adauge nimic, lăsându-l pe conte să tragă orice concluzii poftea.

– Dar cu ce mă ajută pe mine asta? întrebă impunător contele. Chiar dacă mânza asta e așa de bună cum ziceți, nu e ceva ce nu știe deja toată lumea.

– Ei, dar ducele nu controlează tot.

Glasul Jennei coborî până la nivelul unei șoapte.

– Ce înseamnă asta?

– Ducesa insistă să aleagă ea jocheul care să călărească mânza.

– Și cine e jocheul ăsta?

– Un... cum se spune? Un tânăr *foarte întreprinzător*. Ar fi păcat ca mânza ducesei să ajungă să fie ținută în frâu cu prea multă râvnă, *non?*

Ochii contelui se îngustară.

– Nu zău? Să auzim despre ce e vorba...

Jenna schiță un zâmbet.

*

Will stătea în spatele unei coloane de marmură, încercând să treacă total neobservat. De trei ori se făcuseră presiuni asupra lui să danseze și de două ori nu reușise să se retragă urgent după aceea. Data trecută se descurcase mai bine și nu voia să zădărnicească acest succes mediocru. Se uită la ceasul de buzunar și scoase un geamăt deznădăjduit. Nu sosise decât de patruzeci de minute amărâte, deși fusese sigur că trecuseră ore bune.

– Va trebui să ieși de-aici într-un final, îi zise Heath, strecurându-se lângă el.

În mod clar, contele avea o expresie de animal hăituit.

– De ce nu mi-ai spus că nu există salon pentru jocuri de cărți când m-am angajat să vin la balul ăsta? mârâi Will.

– A fost o scăpare. Scuze. Heath făcu o pauză de câteva momente, după care întrebă: Presupun că n-ai văzut-o pe Viola de ceva timp, nu?

Will clătină din cap.

– Nu. Cu cine e?

– Ultima oară când am văzut-o, era cu una dintre prietenele ei, Lady Sara Pennington.

– Cine e asta?

– Cea mai mică dintre fetele lordului de Mayberry.

Will ridică din umeri. Nu știa absolut nimic despre familia Pennington.

– Și asta e de rău? întrebă, observând încruntarea plină de îngrijorare de pe fața prietenului său.

– Nu știu. Lady Sara este drăguță, dar nu cred că s-ar împotrivi dacă surorii mele i-ar veni ideea ca amândouă să se arunce într-o fântână.

– Aha. Will se aplecă pe după coloana de marmură, cercetând aglomerația de trupuri din sala de bal. O fi pe-aici pe undeva, nu? O strălucire roșie îi atrase atenția. Dumnezeule mare! Mulțimea se despărți, iar o femeie într-o rochie de bal stacojie apăru pentru o secundă în câmpul lui vizual înainte ca mulțimea să o înghită din nou. Cine-i femeia aia?

Heath îi urmări privirea, pentru a-și da seama despre cine era vorba.

–A, da, n-ai cum s-o ştii pe faimoasa Madame Maxon, din moment ce niciodată nu ai mai participat la evenimentele de la Ascot. Din tonul său, se vedea clar că tânărul conte invidia această absenţă.

–Madame cum?

Will o putu zări din nou, întoarsă oarecum din profil. Observă că era o blondă cu trup statuar, cârlionţi punctaţi de rubine şi un piept care ameninţa să se reverse din decolteul unei rochii cu adevărat scandaloase. Ţinuta ei era şocantă nu numai prin croială, ci şi prin culoare şi, într-o mare de rochii în culori pastel, franţuzoaica sărea în ochi ca o pasăre tropicală într-un stol de vrăbii. Exact genul de femeie pe care încerca să îl evite.

–E o prezenţă obişnuită la Ascot, an de an, deşi se pare că locuieşte undeva în Franţa. Din câte am auzit, e văduvă şi mai bogată decât Dumnezeu însuşi. Plus chiar mai deşteaptă decât Cel de Sus, dacă e să ne luăm după succesul pe care îl are la casa de pariuri. Am auzit că are un noroc incredibil la alegerea cailor învingători. Umblă vorba că a făcut ravagii în ultimele două zile.

Will se uită la Heath, nevenindu-i să creadă ce auzea.

–Umblă vorba? De când pleci tu urechea la zvonuri?

Heath ridică din umeri.

–De când contele de Melthorpe mi-a spus că a câştigat peste două mii de guinee pariind pe mânzul lordului Darlington, Belville, în Oatland Stakes de marţi, în urma sfaturilor ei. Ceea ce e remarcabil, având în vedere că Melthrope mi-a mărturisit că iniţial era hotărât să parieze din nou pe mânzul lordului Lowther, Garus. Dacă-ţi aminteşti, Garus a câştigat aceeaşi cursă anul trecut, la o cotaţie de doisprezece la unu, iar Melthrope a câştigat atunci aproape două mii de guinee, graţie îndrumării primite de la Madame Maxon.

–Melthrope?

Cum de Heath era mai familiar cu nobilii londonezi decât el?

–Fac ceva afaceri cu el. Şi ajută la finanţarea spitalului de orfani de lângă Spa Fields. Contele se uită la el, ca şi cum ar fi aşteptat ceva, ca şi cum această informaţie ar fi trebuit să trezească la viaţă memoria lui Will.

Ducele dădu negativ din cap, declarându-se învins. Nu îl cunoştea, deşi din ce auzise despre el părea un om de treabă.

Cu coada ochiului, urmări cum femeia în roşu îşi dădu capul pe spate, râzând, înconjurată de o mulţime de aristocraţi de-a dreptul captivaţi de prezenţa ei. Printre ei se număra şi tânărul Lord Braxton, moştenitorul ducatului de Havockburn. Femeia asta avea ceva cunoscut, îşi zise Will, după care alungă aproape imediat această idee, ca fiind absurdă. Îi părea cunoscută pur şi simplu pentru că mai văzuse de o sută de ori femei ca ea.

Şi nu avea nici o intenţie să marcheze a o sută una întâlnire.

Vicontele Carthart sorbi cu zgomot din paharul său cu punci, aruncând priviri piezişe şi tresărind de parcă Jenna i-ar fi împărtăşit secretele Coroanei.

–Nu înţeleg, bombăni.

Jenna schiţă un zâmbet batjocoritor.

–Agenţia de pariuri? Atât de provincial, *non*? Se aplecă spre el, aruncând o privire precaută peste umăr. Agenţia de pariuri e pentru... cum se spune? Pentru amatori.

Când îşi dezlipi privirea de la decolteul ei, vicontele clipi nedumerit la ea.

–Numerele şi cotele, milord, sunt cele care vă aduc profit, iar domnul MacGregor de la Four Kings vă poate oferi cote mult mai bune decât agenţii de pariuri. O să-l găsiţi chiar în spatele agenţiei de pariuri, acolo şi-a stabilit biroul. Spuneţi-i că v-am trimis eu şi o să se ocupe de dumneavoastră.

–Pare riscant.

Jenna zâmbi, cu o privire cetoasă şi plină de promisiuni misterioase.

–Ah, dar riscurile aduc cu ele câştiguri mari, *non*? Un bărbat ca dumneavoastră sigur ştie asta din experienţă.

Pieptul lui Carthart se umflă, împins de vanitatea aţâţată.

–Aveţi dreptate, bineînţeles. Îşi îngustă ochii: Şi celălalt? Sunteţi sigură că se poate avea încredere în el să se achite de ce promite?

Jenna ridică din umeri.

– Pe cât de sigur poți fi pe un om care se scoate la mezat. Asta pentru că n-ai cum să știi dacă nu cumva există cineva care să-i ofere mai mult.

– Poate că ar trebui să-i ofer o stimulare mai... consistentă.

Jenna îi adresă vicontelui cadaveric un zâmbet larg, aprobator. Păcat că vicontele nu oferise aceeași stimulare financiară și zidarilor care petrecuseră cinci luni reparându-i conacul de la moșie. Păcat că nu le oferise absolut nici un ban. Cineva aflat în apropiere îl saluta cu mișcări din mână pe viconte. Acesta își frecă palmele, cu o strălucire de avariție pură în privire.

– Deocamdată vă urez o seară bună, Madame Maxon. Mulțumesc pentru această... conversație atât de relevatoare. A fost o adevărată plăcere.

Schiță o plecăciune adâncă, nedezlipindu-și ochii de zona de sub bărbia ei înainte de a se îndepărta cu pași legănați.

Jenna îl petrecu cu privirea, având grijă să afișeze în continuare o mină senină și ca glasul să-i rămână la stadiul de șoaptă:

– Nu, Lord Carthart, zise pentru sine către spatele vicontelui, a fost plăcerea mea.

– N-o văd nicăieri pe Viola, rosti Will, cercetând mulțimea.

Heath era evident agitat.

– O să mai arunc o privire. Nu-mi place să știu că e cine știe pe unde, nesupravegheată. În seara asta sunt prezenți o mulțime de bărbați cu titluri ilustre. Cine știe ce plan o fi punând la cale?

– Te ajut și eu. Poate e pe terasă? Sau în grădină?

– O, Doamne.

Chipul lui Heath pălise dintr-odată.

– Singură, adăugă precipitat Will. Sau cu Lady Sara.

Heath îi adresă un zâmbet chinuit.

– Mă duc să arunc o privire afară, îl liniști Will.

În nici un caz n-avea să se aventureze din nou în mulțimea aceea, nici măcar de dragul Violei.

– Mulțumesc, spuse Heath, înainte de a se îndepărta cu pași grăbiți, astfel că în curând din el nu se mai vedea decât creștetul blond peste amestecul dens de trupuri din sală.

Will o luă pe calea mai sigură, printre palmierii în ghivece, ieșind în atmosfera răcoroasă a nopții.

*

Jenna se retrăsese pe un scaun, într-un colț al salonului de odihnă al doamnelor, ascunsă în spatele unei vaze chinezești uriașe din care își iteau bobocii o mulțime de flori de seră. O cameristă se apropie de ea, aducându-i o oală de noapte cu model, dar Jenna o refuză cu un gest scurt. Pur și simplu avea nevoie de un răgaz să-și odihnească mintea și spiritul, căci se simțea epuizată, dar minunat de satisfăcută de activitatea din seara aceea. Începând cu lordul Brockford, își țesuse poveștile și pânza, atrăgând în mrejele ei o duzină de aristocrați care furaseră chiar mijloacele de subzistență ale celor care le prestaseră diferite servicii. Aproape că terminase. Tot restul avea să se pună în mișcare a doua zi, când avea să înceapă prima cursă.

Tocmai se ridicase în picioare când auzi numele lui Will și capul i se întoarse imediat în direcția respectivă.

– E divin, chicoti un glas din cealaltă parte a încăperii, iar Jenna îl identifică imediat ca aparținându-i Violei.

– Și bogat, suspină o amică nevăzută.

– Nu-mi pasă de bani, articulă cu grijă Viola, iar Jenna își dădu seama că sora lui Boden era destul de cherchelită. Frate-meu are oricum o mulțime. Urmă o pauză lungă, punctată de un sughiț. Crezi că e bun la... știi tu...

– Bun?

– La pat?

Urmă o cascadă de suspine scandalizate și de chicoteli. Jenna se lăsă pe pernele scaunului, simțindu-și trupul fierbinte și rece în același timp.

„Un da hotărât", răspunse în sinea ei la întrebarea fetei. Era mai mult decât bun.

– Îl vreau.

Jenna încremeni. Trează, Viola era impulsivă și egocentrică, în felul acela superficial al fetișcanelor. Beată însă, era impulsivă, egoistă și un coșmar care se putea porni în orice moment.

– Și-o să-l am, continuă. O să *mă mărit* cu el.

– Nu poți să obligi efectiv un duce să te ia de nevastă, răsună vocea rațiunii.

– Ba da, chicoti Viola, dar glasul ei avea o notă periculoasă acum. Dacă am fi prinşi?

– Prinşi? Cum adică?

Se părea că vocea raţiunii nu era prea inteligentă, conchise Jenna, fără să ţină cont de regulile politeţii.

– Dacă aş fi comprisă.

– Comprisă?

Hâc.

– Nu. Com-pri... com-pro-misă.

Într-un final, Viola reuşi să rostească silabele corect.

– O, Doamne. Crezi că e o idee bună?

„Bineînţeles că nu", răspunse în gând Jenna, clocotind. Lady Viola chiar nu înţelegea câtă suferinţă putea să-i provoace un asemenea plan prostesc? Şi fratelui ei? Şi lui Will?

– Suntem prieteni de familie. Îi place de mine. Şi va trebui să mă ia de nevastă. Ia zi... mă ajuţi? întrebă poruncitor Viola.

– Cred că da...

– Bine. Ascultă 'tentă. E pe terasă. O să ies şi...

– De unde ştii că e pe terasă?

– L-am văzut ieşind. Nu s'portă dansul. Şi în seara asta nu avem nici salon cu jocuri de cărţi. Acolo se ascunde sigur-sigur.

– Aha.

– Aşteaptă un minut şi dup-aia vino şi tu. Şi adu o băbătie cu tine. *Hâc.*

– O băbătie? Cum adică?

– O hoaşcă bătrână. Pe Lady Gainsey sau Lady Baustenbury. Ai 'nţeles?

– Aaa... o băbătie! Da, cred că da. Eşti sigură?

– Binc'nţeles că-s sigură. E duce. Şi eu o să fiu ducesă. Tre' să fiu ducesă. Nimeni nu se uită de sus la o ducesă.

Această declaraţie vehementă nu fu însoţită de nici un chicot. Urmă un foşnet de fuste care trecu prin apropiere, iar Jenna se trase şi mai mult în spatele vazei. La naiba! Trase cu ochiul pe lângă aranjamentul floral uriaş pentru a le vedea pe Viola şi pe prietena ei ieşind din salonul doamnelor. Viola avea obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, iar buzele strânse într-o expresie hotărâtă. Per total, arăta ca o femeie cu un scop clar. Deşi nu mergea cu paşi

prea siguri către el. Jenna rosti o înjurătură în sinea sa şi porni grăbită după ele, încetinită de un şir de femei care urcau treptele. Aproape că o ajunse pe Viola din urmă la baza treptelor, numai că tocmai atunci fu înghiţită în mulţimea zdrobitoare. Lady Viola şi amica ei imbecilă se împrăştiară ca o pală de vânt într-o furtună. Chiar şi de la înălţimea ei, Jenna nu reuşi să o mai vadă pe Viola prin aglomeraţie şi rămase pe loc, încremenită de nehotărârea care o cuprinsese. După câteva pahare de vin, orice femeie disponibilă şi-ar fi declarat veselă dorinţa de a pune mâna pe un duce foarte bogat şi păcătos de chipeş. Dar o încercare ca aceea asumată de Viola era cu totul şi cu totul alt lucru.

Jennei îi plăcea să creadă că Will putea să gestioneze situaţia foarte bine, chiar dacă Viola recurgea la manevre atât de imprevizibile. Dar sigur nu s-ar fi aşteptat ca o prietenă din copilărie să-l manipuleze într-un mod atât de crud. Nu ar fi bănuit nimic până ce avea să fie prea târziu.

Jenna înjură în şoaptă, uitându-se înnebunită în jur după Eleanor, dar ducesa era pierdută undeva în mulţimea aceea. Nici contele de Boden nu se vedea nicăieri. Nu avea prin cine să-l avertizeze sau să-l atenţioneze pe Will privind intenţiile Violei. Nimeni care să protejeze reputaţia unei domnişoare şi viitorul unui duce – în afară de Madame Maxon, despre al cărei comportament deşănţat se dusese vorba.

Ochii i se aţintiră asupra uşilor care făceau legătura cu terasa, în cealaltă parte a sălii de bal, şi trase aer în piept, să se liniştească. Avea să arunce o privire scurtă. Să se asigure că Viola nu făcea nici o prostie. Era posibil ca Will nici să n-o vadă şi ca prezenţa ei să treacă absolut neobservată.

Capitolul 16

Tânărul duce se aplecă peste balustrada de piatră şi îşi ridică privirea către lună, încercând să calculeze în mare cât trebuia să mai îndure acest bal chinuitor. Fusese plăcut surprins să vadă

că nu era nimeni pe terasă și nu se grăbea deloc să renunțe la acest refugiu abia descoperit. Era mulțumit să stea aici, singur cu gândurile lui, cu zvonul agitației din interior estompat de ușile înalte.

Își dorea cu disperare ca Jenna să fi fost și ea aici. Îi era dor de râsul, de tachinările ei, de tovărășia, de căldura ei – îi era dor de tot ce era ea. O mică parte din ființa lui se temea că o pierduse pentru totdeauna. Parcă își luase rămas-bun de la el acum o eternitate și, cumva, el refuzase să accepte una ca asta, încrezător că avea să o găsească și să o convingă... să o convingă de ce? Că avea nevoie de ea? Că o dorea? Că o iubea?

Această ultimă idee îi tăie răsuflarea. Și totuși, cum altfel se putea explica totul, când o singură noapte petrecută cu ea nu era de ajuns? Poate că nici o viață întreagă n-ar fi fost de ajuns.

– Excelență?

Un glas feminin îi întrerupse meditația și îl făcu să tresară.

Se întoarse și se trezi față în față cu Viola, care stătea cu un aer ezitant lângă ușile de sticlă fumurie care făceau legătura cu sala de bal. Văzând-o, Will simți o oarecare doză de ușurare că putea să-și îndrepte atenția în altă direcție, dar și un junghi vag de vinovăție știind că nu făcuse vreun efort să o caute și să se asigure că era bine.

Ei bine, acum nu mai conta.

– Lady Viola, rosti, îndepărtându-se de balustradă, ce faci aici, de una singură? Aș fi jurat că ai carnețelul de dansuri plin.

Îi zâmbi.

Viola nu spuse nimic, ci doar se apropie cu pași nesiguri de el, cu o expresie bizară pe figură. Se împiedică, iar Will o prinse, dându-și seama că era cât se poate de amețită de alcool. Dumnezeule mare, fratele ei avea să fie furios la culme!

– Să nu te prindă Heath așa, o avertiză. O să facă un atac de apoplexie. Cât vin ai băut?

– Nu-mi ad'c 'minte.

Se uita în sus la el cu o privire care semăna suspect de mult cu una adoratoare.

– Cafeaua, propuse el, e mereu bună la asta. Dar să nu-i spui lui Heath că eu te-am învățat.

Viola se uita lung la el, legănându-se fără să scoată un sunet, scăldată în lumina lunii. Probabil că era mai beată decât crezuse el. De obicei nu reușea să o facă să tacă. La naiba, ar fi trebuit să o țină mai bine sub observație. Îi promisese lui Heath, și acum...

Viola își duse mâna către partea de sus a corsajului ei. O, Doamne, doar n-avea să i se facă rău?

– Lady Viola, te simți bine? Nu... *O, Doamne!*

Viola își trăsese tare de partea de jos a decolteului, iar sânii ei, destul de frumoși, ieșiseră de sub material, albi și grei.

– Ce dracu' faci? șuieră William, străduindu-se să-i tragă rochia peste piept.

– Însoară-te cu mine, rosti Viola, după care scoase un chicotit.

– Ai înnebunit?

În urma zbaterilor lui Will, materialul rochiei ei se rupse.

– Nu. *Hâc.* Da' ești 'tâta de frumos. Lady Viola se clătina pe picioare, adresându-i un rânjet victorios, chiar dacă oarecum confuz. Și ești duce. Iar eu o să fiu ducesă. Vreau să fiu ducesă, Will.

Peste liniște năvăli zvonul conversației unor persoane care se apropiau, iar Will își dădu seama instantaneu că fusese prins în capcană. Păcălit ca un băietan cu caș la gură și prins în laț. Prin geamul fumuriu, putea zări conturul vag al unor rochii colorate care se îndreptau către ușile dinspre terasă, ca un pluton de execuție care să-i pecetluiască soarta. Ducele de Worth avea să fie prins într-o situație evident compromițătoare cu Lady Viola Hextall. Bineînțeles, avea să procedeze după cum i-o cerea onoarea și să se însoare cu ea, pentru că era vorba de sora celui mai bun prieten al său. O femeie pe care o știa de o viață. Și o femeie pe care o subestimase grav. Ducă-s-ar toți la dracu'! Și-napoi, învârtindu-se!

– *Mon Dieu,* murmură un glas în apropiere. Ce stânjenitor!

Capul lui Will se înălță brusc și văzu, oripilat, că femeia îmbrăcată cu rochia aceea roșie, scandaloasă, ieși din umbre.

– Nu e ceea ce pare, reuși să articuleze, cu glasul aspru.

– Din ce văd eu, avem de-a face cu o femeie foarte disperată care încearcă să prindă în cursă un duce. Nu-i așa?

– Nu! Da!

Will trăgea nebunește în sus de corsajul Violei.

– Pleacă d'aci, reuși să îngaime Viola, fixând-o pe intrusă printre pleoapele îngustate. Mă mărit!

Se înclină într-o parte, iar franțuzoaica făcu un salt înainte pentru a o stabiliza, dând dovadă de o forță surprinzătoare.

– Poate nu în seara asta, *chérie*, murmură nou-venita sprijinind-o să stea dreaptă și aruncând o privire peste marginea terasei.

Pietrele prețioase din părul blond al văduvei scânteiară, iar Will fu lovit din nou de o senzație de familiaritate.

Dinspre sala de bal răzbătură niște glasuri ascuțite, cuprinse de indignare. Persoanele care se apropiau aproape că ajunseseră la ușile dinspre terasă – singura barieră care îl despărțea pe Will de un viitor matrimonial dezastruos, o adevărată închisoare. Trebuia să fie vorba de un coșmar, toate astea n-aveau cum să fie reale...

– Vreți să vă însurați cu fata asta? întrebă franțuzoaica pe un ton calm.

Viola sughița și pufnea pe nas, cu sânii dezgoliți zgâlțâindu-se în lumina lunii.

– Da! bolborosi fetișcana. Vrea să se-nsoare cu mine!

– Nu! șuieră Will. Dumnezeule, sigur că nu!

– Voiam doar să mă asigur, rosti franțuzoaica exact când clanța de la ușile de sticlă se puse în mișcare.

Cu o mișcare fluidă, o împinse ușor pe Viola, iar sora lui Heath se duse într-o parte, peste balustrada joasă exact în momentul în care ușile se deschiseră.

– Dumnezeule mare! scânci Will, holbându-se la locul unde până în urmă cu o secundă se aflase Viola.

O poteră de doamne se revărsă pe terasă, condusă de contesa de Baustenbury. Ochii femeilor trecură imediat în revistă spațiul de afară, negăsind nimic altceva decât un duce prins într-o conversație cu foarte bogata, deși oarecum extravaganta, văduvă franțuzoaică. Nimic ieșit din comun, când venea vorba de năzdrăvanul duce de Worth.

Will făcu un efort să-și recapete stăpânirea de sine. Își îndreptă umerii și îi aruncă doamnei contese o privire plină de aroganță glacială.

– Lady Blaustenbury, rosti cu o politeţe exagerată, pot să vă ajut cu ceva?

Contesa se întoarse către o tânără care tremura lângă ea şi făcu o faţă acră.

– Am auzit un zvon că o domnişoară ar fi în pericol să fie compromisă aici.

Îşi deschise rapid evantaiul, după care îl închise la fel de repede.

– De către mine.

Will nu rosti aceste cuvinte ca pe o întrebare, ci ca pe o completare declarativă, încărcată cu promisiunea unei răzbunări crunte, în caz că răspunsul primit nu i-ar fi fost pe plac.

Contesa se fâstâci uşor:

– Bineînţeles că nu. N-am dat nicidecum crezare acestui zvon, Excelenţă, zise pe un ton aproape văitător.

De lângă el, franţuzoaica lăsă să-i scape un chicotit uşor, din gât, iar Will tresări auzind-o, căci în inima lui se născuse o senzaţie bizară, ireală, care îi învolbura sângele în vene.

– Îngrijorarea de care daţi dovadă pentru virtutea mea e extrem de nobilă, rosti însoţitoarea lui, în mod clar amuzată. Dar ducele acesta a ajuns cam cu zece ani prea târziu pentru a-mi pune în pericol virtutea, *non?*

Această aluzie fierbinte era evidentă. Îi bântuise visele şi zilele lui Will şi ar fi recunoscut-o în orice situaţie.

Instantaneu, în urechi începu să-i răsune un fel de zumzet, care se intensifică atunci când o văzu pe contesă trăgând aer în piept, scandalizată, şi văzu cum chipul i se ascuţi. Fără nici un alt cuvânt, Lady Baustenbury se întoarse şi porni cu paşi legănaţi înapoi de unde venise, cu celelalte femei pe urme. Uşile de la terasă se închiseră cu zgomot, iar Will se întoarse rapid către femeia de lângă el.

– *Jenna?* Ce dracu' faci? reuşi să îngaime printre dinţi. Apoi, cu următoarea respiraţie: Dumnezeule mare! Viola... E...

– E bine, îl linişti salvatoarea sa. Poţi să vezi cu ochii tăi.

Will aruncă o privire peste balustradă şi îşi dădu seama că terasa nu era deloc sus, mai ales ţinând cont de tufele bogate care se aflau chiar sub ei. Fetişcana zăcea cu membrele răşchirate

în centrul uneia dintre ele, cu rochia ei într-o culoare deschisă lucind sub razele lunii, când chicotind, când sughițând de zor.

Se întoarse din nou, descoperind că văduva aproape ajunsese la ușile dinspre sala de bal, dornică să fugă. Într-o clipită, Will ajunse în fața ei, blocându-i retragerea și uitându-se fix la creștetul capului ei lăsat în jos.

– Uită-te la mine, șuieră.

Jenna dădea negativ din cap.

– Nu face asta.

– Uită-te la mine, la naiba!

Will își puse mâinile sub maxilarul ei și o obligă să-și ridice capul.

În lumina care se strecura prin geamul ușilor, reuși să o vadă cum trebuie pentru prima oară. Ochii ei albaștri ca de gheață, conturați subtil cu negru, îi întâlniră pe ai săi, tulburați și imploratori.

– Ce faci aici, Jenna? întrebă Will, răgușit. Ce-i cu asta?

Degetele lui atinseră un cârlionț blond, mătasea roșie, machiajul de pe chipul ei. Drăcia naibii, ar fi putut să treacă pe lângă ea pe stradă și n-ar fi recunoscut-o.

Jenna închise ochii.

– Nimic.

– Aiurea! zise Will, tăios. Dispari din viața mea fără măcar să-ți iei adio, după care apari aici, împopoțonată ca o târfă pariziană, flirtând în stânga și-n dreapta cu cei mai de seamă aristocrați londonezi.

– Nu e ceea ce crezi, murmură Jenna.

Furia i se ridică în gât, virulentă și sufocantă.

– Nici n-ai idee ce-mi trece prin cap acum, îi zise printre dinți. Dar tot nu sunt suficient de bun pentru tine, nu-i așa? întrebă, cu furia străbătută de suferință. După toate lucrurile prin care am trecut, tot nu poți să ai încredere în mine. Sunt tot un duce, atâta tot.

– Nu. Nu spune asta. Nu trebuia să se întâmple una ca asta. Tu nu trebuia să apari în viața mea. Ochii ei străluciră ciudat în lumina palidă a lunii. Ești mai mult decât un duce. Dumnezeule, ești mult mai mult de-atât.

Will nu fu deloc impresionat.

– Atunci dovedeşte-mi asta. Altfel jur că intru în sala aia şi spun exact cine eşti cu adevărat.

Era o mişcare nesăbuită şi nepăsătoare, dar Will era prea furios pentru a mai lua în considerare asta. Chipul Jennei devenise cenuşiu, iar ea înghiţi cu dificultate. Foarte încet, băgă mâna în gentuţa bătută cu mărgele pe care o ţinea la încheietură şi scoase un carneţel de dansuri frumos decorat.

Will i-l înşfăcă din mână. Întorcându-l în aşa fel încât lumina din sala de bal să se reverse pe suprafaţa hârtiei, citi o listă de nume – viconţi şi conţi, baroni şi un marchiz. Lângă fiecare nume se afla un număr.

– Sunt sumele pe care le datorează, rosti Jenna în tăcerea care se lăsase între ei, cu un glas inflexibil. Sumele pe care le-au furat de la oameni care nu au cum să ceară ceea ce li se cuvine. Se opri preţ de câteva secunde, apoi zise: Bani pe care o să îi recuperez în numele lor.

Will citi lista până la capăt. Îi cunoştea pe mulţi dintre oamenii aceia – lua masa adesea cu ei, la vreunul dintre cluburile la care era membru. Erau oameni care stăteau în Camera Lorzilor cu el, care-i invitaseră pe Will şi pe ai lui în casele lor, să ia masa, să asculte muzică şi să se bucure de alte distracţii. Se uită din nou la Jenna, care stătea nemişcată ca o stană de piatră, uitându-se fix undeva peste umărul lui, fără nici o expresie întipărită pe chip.

„Madame Maxon", auzi glasul lui Heath în urechi. „O prezenţă obişnuită la Ascot, an de an. Are un noroc incredibil la alegerea cailor învingători." Îşi aduse aminte de lista cu cai şi calităţile lor pe care o găsise la reşedinţa mamei sale. Plus lista de persoane care puteau fi cumpărate şi mituite.

– Aranjezi cursele.

Rosti aceste cuvinte cu uluire şi oroare.

– Mă asigur că bărbaţii ăştia au impresia că sunt aranjate.

Jenna îi înfruntă privirea, cu trăsăturile împietrite.

– Îi escrochezi. Tot îi venea greu să proceseze faptul că lucrurile stăteau chiar aşa. Eşti o escroacă, profiţi de oameni. O hoaţă.

Jenna zâmbi, un rictus teribil şi fragil, cu o acceptare tristă în privire.

– Presupun că tu vezi lucrurile astfel, Excelenţă. Dar da, asta sunt.

Adresarea formală și recunoașterea ei rămaseră suspendate între ei, imposibil de ocolit sau de ignorat.

– Dumnezeule mare! mormăi Will și îi întoarse spatele. Asta faci în fiecare an, nu-i așa?

– Da. Răspunsul ei nu avea nici o notă de scuză. Nu mă aștept să înțelegi. Ți-ai exprimat destul de clar părerile despre oamenii care pătează puritatea acestui sport. Din păcate, aici nu e vorba despre mine și nici despre părerea ta despre mine.

Will clocotea, prins într-un taifun de emoții care se învolburau și îl asaltau din toate părțile, ceea ce îl împiedica să gândească clar. Dezamăgire. Furie. Uluire. Trădare. Suferință. Următorul său gând îi îngheță sângele în vene.

– Mama e implicată și ea în asta, nu-i așa?

– Da. Din nou, răspunsul veni fără nici o doză de remușcare. O să pui să fiu arestată?

Întrebarea era una glacială.

– Arestată?

Will reveni brusc cu picioarele pe pământ. Nu! Nu putea să facă una ca asta fără să o implice și pe mama lui. Și, în fond, punându-și propria integritate la îndoială în ochii lumii.

– Mulțumesc. Își acordă un răgaz de o secundă, apoi continuă: O să mă demaști în public, ca fiind o escroacă? O hoață? Făcu semn către sala de bal. Publicul abia așteaptă un asemenea spectacol.

– Eu...

Will deschise gura să răspundă, însă descoperi că nu avea nimic de spus. Ar fi trebuit să o demaște. Până la urmă, era duce de Worth. Membru în Jockey Club. Proprietar de cai de rasă și participant respectabil la curse. Un adversar vehement al celor care murdăreau cursele de cai cu șiretlicurile lor. Dar nu putea să o facă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, indiferent de ce făcea Jenna Hughes, nu putea să pună în mișcare măsurile pe care le impuneau societatea și regulile curselor.

Și nu voia să cerceteze de ce lucrurile stăteau astfel.

– Nu.

– În cazul acesta, mulțumesc, Excelență, pentru compasiunea și mărinimia de care dai dovadă. Sunt multe familii precum Wright și Frost care vor avea motive să-ți mulțumească pentru asta.

– Trebuie să existe o modalitate mai bună de a-i ajuta!

Will își dădu seama că aproape că striga și se controlă.

Jenna îi aruncă o privire, cu o expresie ostenită și cinică întipărită pe trăsături.

– Crezi că mie-mi place să fac asta? Crezi că mă face să mă simt fericită? Will se uita lung la ea. Te rog să mă anunți și pe mine când o să găsești altă modalitate prin care să recuperăm nu numai banii, dar și viețile răpite în van, Excelență. Până atunci, dă-mi voie să-ți urez o seară bună.

Îi întoarse spatele, pregătindu-se să plece.

– Stai! izbucni Will. Nu putea să o lase să iasă din nou din viața lui. Nu așa. Cum stau lucrurile cu Cupa de Aur? întrebă impunător.

Era vorba de cursa în care avea să participe și mânza lui. Cursa în care-și punea în joc reputația.

Jenna schiță un zâmbet ușor.

– Cel mai probabil Fandango o să fie favorit, dar ar trebui să îi spui lui Isaac să stea cu ochii pe mânzul lui Blake, Sir Richard. O să ducă în spate o greutate mai mică și îi place să alerge pe distanța asta. Domnul Blake o să-l pună pe jocheu să țină calul în frâu pe traseu și să atace pe ultima turnantă, când pe ceilalți nu îi mai țin puterile. Mânza ta o să-l învingă, dar o să fie nevoie să-i ceri jocheului să o îmboldească să alerge în mare viteză la final. Will nu zise nimic. Jenna tăcu, după care își închise ochii pentru o secundă, adăugând: Dar nu la asta te refereai, nu-i așa?

– Nu.

– Eu n-am nici un interes la Cupa de Aur, Excelență. Dacă această cursă e aranjată, atunci să știi că nu e vorba de vreo intervenție din partea mea.

Lui Will îi venea să țipe de frustrare. Să lovească puternic cu pumnul sau cu piciorul în ceva – să facă orice, numai să scape de emoția care amenința să-l sufoce. Nu i se mai întâmplase niciodată să se simtă atât de sfâșiat pe dinăuntru. Nu i se întâmplase niciodată ca binele și răul să devină un amalgam atât de neclar.

– Trebuie să-l chemi pe contele Boden, zise Jenna, pe un ton neutru. Sora lui a început să facă zgomot. Mai devreme sau mai târziu, o să audă cineva.

Tresărind, Will își dădu seama că uitase cu desăvârșire de Viola și dintr-odată deveni conștient de larma teribilă care se auzea dinspre tufele de lângă marginea terasei. De undeva din apropiere, un câine începu să urle, ca răspuns la miorlăielile tinerei.

– Ar fi mai bine pentru toată lumea dacă fratele ei o să fie cel care să o găsească primul și să o ducă direct acasă. Contesa de Baustenbury s-ar putea să nu fie la fel de înțelegătoare ca el.

Jenna făcu un pas înapoi. Will se mișcă mai repede decât ea, prinzându-i chipul între palme, căutându-i privirea.

– Lasă-mă să plec, te rog.

– Nu pot.

– Nu îngreuna situația mai mult decât e necesar.

Jenna refuza să îl privească în ochi.

– E prea târziu pentru așa ceva, îi răspunse el în șoaptă, cuprins de suferință.

Brusc, ușile dinspre sala de bal se deschiseră cu zgomot, iar peste terasă se revărsă lumina din interior.

– Worth? Contele de Boden se oprise în prag, cercetând întunericul de afară. Ești aici?

Jenna se retrase din strânsoarea lui.

– Da, răspunse Will, privind neajutorat cum Jenna trecu pe lângă Heath și reintră în sala de bal.

– Ai văzut-o pe Viola?

În ciuda preocupării pentru sora sa, contele îi adresă lui Madame Maxon o privire ciudată și ridică o sprânceană când, în sfârșit, reuși să distingă unde se afla Will în întunericul de afară.

– Doamne, Dumnezeule, Worth, ce naiba făceai aici cu... Se opri brusc și întrebă: Ce naiba se aude acolo?

Will își trecu degetele prin păr, simțind o pierdere atât de mare încât i se împăienjeniră ochii.

– Worth? Heath făcu un pas înainte, încruntându-se teribil. Ești bine?

– Nu, răspunse aspru Will. Nu sunt. Și nu sunt sigur când o să mai fiu vreodată.

Heath se holba la Will, mut de uimire. Simțindu-și brațele ca de plumb, ducele începu să-și dea haina jos.

– Adu-ți trăsura în partea asta, Boden. Am găsit-o pe Viola.

Capitolul 17

Amorțit și îndurerat, Will se întorsese în sala de bal după ce îl ajutase pe Heath să o scoată pe ascuns pe Viola din grădină și să o urce în trăsura care-i aștepta pe alee. Se angajase să mai rămână doar cât să ofere explicațiile necesare și să transmită regretele lui Heath că fusese nevoit să plece deoarece – dacă își exprima cineva curiozitatea în acest sens – își dusese sora mai mică acasă, căci aceasta acuzase o durere de cap. De asemenea, îi promisese lui Heath că avea să o aducă pe Julia acasă în siguranță, dar în ciuda căutărilor sale prin toată sala, nu reușise să dea de ea în mulțimea care parcă o înghițise.

Dar nu și pe Jenna.

Acum, că știa cine era cu adevărat doamna aceea în roșu, parcă nu reușea deloc să o evite. Femeia asta pe care o cunoscuse intim, dar pe care, cumva, nu reușise să o cunoască deloc era peste tot unde se uita. Ori de câte ori o zărea câtuși de puțin, era ca și cum o săgeată i s-ar fi implântat în piept. Și, oricât de mult încerca, Will tot nu reușea să pună de acord ceea ce știa că era bine cu tot ce știa a fi rău.

Jenna era o hoață. Și nu genul acela de hoț pe care-l întâlneai pe toate drumurile, care-ți lua banii și ceasul din buzunar, ci acela care-i lăsa pe oameni fără averi întregi. Genul acela care urzea planuri elaborate și vicleșuguri care le luau ochii celor vizați și îi lăsau fără bani. Și, din câte înțelesese, făcea asta de ani buni. Și nu-i părea deloc rău.

„Dar, pe de altă parte", parcă îi șoptea un glas la ureche, „oamenii pe care îi ia în vizor s-au făcut vinovați de același lucru. Numai că victimele lor nu posedau titluri nobiliare".

Dar asta nu însemna că ceea ce făcea Jenna era bine. Asta nu-i oferea dreptul de a fura și de a înșela. Iar să facă toate astea aici, la curse, era o trădare nemaipomenită a principiilor în care credea el. Indiferent de sentimentele pe care le nutrea pentru ea, nu credea că avea să o poată ierta vreodată pentru asta.

Se afla într-o situație cu totul și cu totul jalnică.

„La fel ca situația în care i-ai găsit pe croitor și pe soția lui și pe meșterul de mobilă." Glasul acela șoptit se întorsese în urechea lui, însă Will îl împinse deoparte.

Era vorba de bărbați pe care William îi cunoștea. Și nu-i așa că, dacă li se dădea ocazia, ar fi făcut ceea ce era corect și și-ar fi achitat datoriile? Nu-i așa că, dacă erau puși față în față cu consecințele acțiunilor lor, și-ar îndrepta greșelile?

Ochii lui urmăreau din nou străfulgerarea de mătase stacojie. De data asta era undeva lângă marginea sălii de bal, unde Will putea vedea că își făcea veacul tânărul Lord Braxton, decadent de elegant în seara aceasta. Avea nouăsprezece ani, chipeș într-un fel oarecum efeminat și mult prea conștient de asta. Când Jenna se apropie de el, Will observă că bărbatul nu-și dezlipi nici o clipă ochii de pe trupul ei. Când cei doi se întâlniră, Will văzu cum Jenna scoase o bucățică de hârtie din poșetuța pe care o ținea la încheietură și i-o dădu lui Braxton cu o mișcare discretă și fluidă. Tânărul lord strânse pătrățelul de hârtie la piept, iar Jenna nu făcu altceva decât să încline ușor din cap și să se îndepărteze, cu un aer total relaxat. Tot schimbul acesta nu durase decât câteva secunde și trecu neobservat de restul celor prezenți. Braxton aruncă o privire în jur înainte de a desface bucata de hârtie, uitându-se la ea cu o încântare plină de viclenie.

Fără să se gândească la ce făcea, Will se puse în mișcare, parcurgând rapid distanța care-l despărțea de Braxton și intră din plin în spatele lui, împingându-l brusc în față, astfel că hârtia îi zbură din mână și căzu pe podea.

– Dumnezeule mare, Braxton, mii de scuze, bombăni Will, întinzând o mână pentru a-l ajuta pe tânărul mărunțel să-și recapete echilibrul. Nu mă uitam pe unde merg. Ah, dă-mi voie să te ajut.

Se aplecă, culegând de pe jos biletul. Nu avu la dispoziție decât o secundă pentru a-l parcurge.

Era o rețetă de la un chirurg de curse datată din urmă cu două zile. Pe ea erau instrucțiuni către un M. Billeck pentru îngrijirea corectă și tratarea unei crăpături grave în copita stângă din spate a unui cal. Se recomanda ca animalul să nu fie pus să alerge până ce crăpătura nu avea să se vindece natural și apărea

un avertisment că, în cazul în care avea să fie scos pe pistă să participe la cursă, calul respectiv avea să evolueze slab şi putea chiar să îşi piardă definitiv calităţile în acest sens.

În partea de jos, văzu scrisul inconfundabil al Jennei şi descifră numele *Dalliance*, subliniat de două ori. Ce naiba urmărea Jenna?

Ridică hârtia de pe jos şi i-o întinse nepăsător lui Braxton.

– Îţi plac cursele de anul ăsta, Braxton? întrebă, cu o veselie forţată.

– Cum să nu? răspunse tânărul şi îşi strecură hârtia în buzunar cu mişcări iuţi, ca şi cum s-ar fi ascuns. Am auzit că ai şi tu un cal în Cupa de Aur de mâine, nu?

– Da, răspunse Will automat.

– O mânză? se interesă Braxton.

– Poftim?

În ciuda voinţei sale, ochii lui Will rătăceau prin mulţime, în căutarea rochiei de mătase roşie.

– Calul tău. Parcă mi-a zis cineva că e vorba de o mânză. De obicei nu pariez pe reprezentante ale sexului slab. Pur şi simplu nu-mi place să susţin o cauză pierdută din start, înţelegi?

Will se întoarse pentru a-l săgeta pe tânăr cu o privire plină de dezgust, singura sa dorinţă acum fiind să se îndepărteze de individul acesta superficial.

– Ar fi inacceptabil, nu? rosti, deşi din câte se părea, Braxton nu-l auzise, ci studia atent vesta lui Will.

– Scuze, Excelenţă, dar jiletca asta e nouă?

Will se uită în jos, să vadă la ce se referea. Era într-adevăr o jiletcă nouă, croită dintr-o mătase gri porumbel de cea mai bună calitate, îmbinată cu un brocart fin. Croiala şi gulerul înalt erau după ultima modă şi era cusută cu acea precizie caracteristică hainelor care-i ieşeau din mâini lui Simon Wright. Îi fusese adusă de la Breckenridge în dimineaţa zilei precedente, însoţită de un bilet pe care scria simplu „Mulţumesc".

– Da, recunoscu Will, fără nici un chef.

Tânărul aristocrat se uita foarte atent la cusături.

– Seamănă perfect cu o haină făcută de Wright, remarcă dus pe gânduri. Nasturii şi brocartul sunt elemente clasice.

– Chiar el a făcut-o.

Will se încruntă. Ar fi trebuit să știe că un filfizon ca Braxton avea să recunoască lucrătura imediat.

Celălalt bătu din palme, încântat.

– Asta înseamnă că s-a întors în Londra?

– Nu chiar, răspunse evaziv Will.

– Ticălos norocos ce ești! se smiorcăi Braxton. Mi-a venit să mor când am descoperit că și-a închis atelierul pe neașteptate și a plecat din Londra. Deși presupun că plecarea lui atât de bruscă a fost o binecuvântare.

– Cum așa?

Tânărul se uită la Will ca și cum răspunsul ar fi trebuit să fie evident.

– Îi datoram domnului Wright o mică avere, zise apoi, râzând. Nu era vina mea – era pur și simplu prea talentat. Trebuia efectiv să am asemenea haine rafinate. Numai bine că nu am apucat să-i plătesc. Cred că tata m-ar fi jupuit pentru una ca asta.

– Nu i-ai plătit? întrebă Will cu grijă, iar ceva din figura lui îl făcu atent pe Braxton la posibilitatea ca ducele de Worth să nu considere asta a fi un lucru amuzant.

– Știi și tu cum e, Excelență. Suntem oameni ocupați. Își aținti privirea asupra lui Will, încurcat: E doar un croitor, Excelență. Un nimeni.

O furie oarbă se iscă în sufletul lui Will și, pentru o clipă, fu incapabil să vorbească.

– Am înțeles, reuși într-un final să articuleze. Și cum rămâne cu familia lui?

– A cui familie?

Bărbatul din fața lui părea nedumerit.

– Familia lui Simon Wright.

Braxton se strâmbă:

– Ce-i cu familia lui? Am probleme mult mai importante la care să mă gândesc decât la cine-știe-ce plozi din popor.

Will își dădu seama că, instinctiv, își strânsese pumnii bine, ca și cum s-ar fi pregătit să atace.

– Ei bine, în cazul ăsta, Braxton, dă-mi voie să-ți dau un sfat. Dacă nu ai motivația de a te achita de niște sarcini fundamentale, cum ar fi să-ți plătești cheltuielile prilejuite de procurarea

necesităților de zi cu zi, încep să mă îndoiesc nu numai de capacitățile tale mintale, cât și de onoarea ta.

Braxton rămase cu gura căscată, holbându-se la Will, cu obrajii înroșindu-i-se instantaneu.

Will îi întoarse spatele, temându-se că avea să spună sau să facă anumite lucruri pe care apoi avea să le regrete. Își croi drum prin mulțime și ieși din sala de bal. Ajuns în foaier, se trezi că trăgea aer adânc în piept, ca să se calmeze și încercând să-și pună ordine în gânduri. Lordul Braxton era pe lista aceea pe care o obligase pe Jenna să i-o arate. Și acum, că primise recunoașterea nepăsătoare a respectivului, era destul de clar de ce apărea numele lui acolo.

– Ah, aici erai, dragule! răsună glasul ducesei, întrerupându-i șirul gândurilor. Renunțasem la orice speranță că aveam să te mai găsesc, în aglomerația aia. Am înțeles că Brook a dus-o pe Viola acasă mai devreme... Glasul mamei sale se stinse. S-a întâmplat ceva?

Will se întoarse și se trezi nas în nas cu mama lui, care stătea la un metru de el. În spatele ei se afla Lady Julia.

Will îi aruncă o privire, incapabil să accepte total tot ce aflase în ultima oră, inclusiv complicitatea mamei sale în toată această tărășenie. Dacă deschidea subiectul acum, ar fi spus lucruri pe care apoi le-ar fi regretat, era sigur de asta. Avea nevoie de timp. Timp să cearnă toate gândurile impetuoase care se învolburau acum în capul lui.

– Nu, mamă, răspunse el, cu o politețe impecabilă. Dar acum aș vrea să ne întoarcem acasă.

– Bineînțeles, murmură ducesa. O să cer să ni se aducă trăsura la scară. Se întoarse către Julia: Mai întâi o să te ducem pe tine acasă. Chiar sper că sora ta o să se simtă mai bine mâine.

– Sunt absolut convins că o să fie bine, mârâi Will înainte să apuce să se controleze, iar mama lui îi aruncă o privire atentă.

Însă tânărul duce nu era la fel de convins în privința sa.

Will rămase tăcut pe parcursul întregului drum de întoarcere. Conversația se desfășura lejer în jurul său, însă nici una din cele două femei nu făcu nici o încercare de a-l forța să participe. Chiar și când, după ce Julia fu lăsată din nou în grija fratelui ei, Will

rămase singur cu ducesa, aceasta se instală confortabil și nu mai zise nimic în timp ce trăsura înainta cu zgomot metalic de roți, cercetându-l deschis. Mama sa i se adresă abia când ajunseră în foaierul reședinței ei, gol la ora aceea atât de târzie:

– Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă cu tine sau ai de gând să fierbi în suc propriu pe tot parcursul ședерii tale aici? Se opriseră lângă masa masivă din antreu, pe care se afla un teanc mic de plicuri, corespondența din ziua respectivă. Este cumva ceva legat de Lady Viola? insistă ducesa.

Will se opri brusc și încercă să-și controleze impulsul de furie iscat de întrebarea mamei sale. Sigur că avea legătură cu Viola. Și cu Jenna. Și cu Eleanor însăși. Și cu situația imposibilă în care-l puseseră. Înșfăcă plicurile și le trecu în revistă, pentru a trage puțin de timp înainte de a da un răspuns.

– Presupun că motivul pentru care Lady Viola a plecat mai devreme de la bal nu a fost o durere de cap, nu-i așa? se aventură ducesa.

Will scoase un sunet care ar fi putut fi confundat cu un hohot de râs. Dacă pe Viola nu o durea capul acum, sigur avea să o doară mâine.

– Să-nțeleg că răspunsul e „da"?

În interiorul lui Will, un zăgaz cedă dintr-odată. Nu mai putea să se învârtă în jurul acestei mizerii, așteptând să i se arunce câte o frântură de informație care să-l ajute să înțeleagă. Nu mai putea merge pe vârfuri, ținând cont de politețe și de bun-simț, când se chinuia să pună totul cap la cap. Se întoarse cu fața către mama lui.

– Viola a plecat de la bal pentru că era atât de beată încât să creadă că era o idee bună să-și dea jos rochia în prezența mea, într-o încercare de a deveni următoarea ducesă de Worth. Să știi că numai intervenția inteligentă a domnișoarei Hughes – sau să-i spun Madame Maxon? – te-a salvat de plăcerea de a o avea pe Viola Hextall drept noră.

Eleanor păli, însă expresia nu i se schimbă câtuși de puțin.

– Nu mai spune...

– Ce naiba crezi că faci, mamă? șuieră Will, printre dinți.

– Fac ce trebuie făcut, răspunse ea, cu un glas măsurat. Facem ce trebuie făcut.

– Dar nu poți s-o faci așa! Nici tu, nici Jenna.

Sprâncenele albe ale ducesei se ridicară brusc, iar obrajii i se îmbujorară instantaneu.

– Ia spune-mi tu cum ar trebui procedat, replică sec, dându-i același răspuns ca și Jenna. Asta pentru că eu nu am dreptul de a prezenta problemele astea în Parlament. Femeile n-au cum să înțeleagă legile sau schimbările de care e disperată nevoie. Vai, constituția delicată a femeilor s-ar fărâma efectiv dacă acestea s-ar confrunta cu neplăcerile indigeste ale vieții adevărate, dincolo de bula de dependență izolată și strălucitoare în care-și duc viața. Lăsă să-i scape un hohot batjocoritor. Mi-am dus viața ca prizonieră în bula asta blestemată mult prea mult timp, William. Tatăl tău m-a băgat în ea, el voia să controleze totul și pe toți pentru a-și atinge mereu scopurile. Și am fost pedepsită pentru faptul că am îndrăznit să am o voce personală. Am fost pedepsită pentru că am ripostat. Și n-o să mai trăiesc așa niciodată. Nici măcar de dragul tău.

Will se uita lung la femeia din fața lui, strângând cu putere un plic în palmă, temându-se că avea să înnebunească din cauza dilemei complicate cu care se confrunta, lipsite de soluții.

Mama lui fu cea care-și recăpătă prima stăpânirea de sine și își reluă aerul demn.

– Ce mai face Christian? întrebă pe un ton rigid.

– Poftim?

Ducesa făcu semn către plicul din mâna lui, iar Will își dădu seama că era unul dintre plicurile de la biroul său de la Breckenridge.

– Nu știu, răspunse și rupse pecetea de ceară. Desfăcu foaia de hârtie și se uită lung la cuvintele scrise pe ea, fiind nevoit să le parcurgă de două ori înainte de a ajunge să le înțeleagă sensul.

Vă anunțăm cu regret... Christian... febră... murit.

La final, scrisoarea avea o notă scurtă de la doctor, care-l asigura că făcuse toate eforturile pentru a-l salva pe copilaș, însă rana fusese prea adâncă și organele afectate se infectaseră, astfel că băiatul nu rezistase.

Will se lăsă moale, sprijinindu-se de perete, simțind o greață bruscă și nereușind să respire. Eleanor îi luă hârtia din degetele cuprinse de amorțeală și citi rapid biletul, cu chipul străbătut de cute de suferință și tristețe. Lăsă brațul în care ținea hârtia să-i cadă pe lângă corp.

– Îmi pare foarte rău, William, zise. Știu cât de mult îți plăcea băiețelul ăsta.

– Abia dacă-l cunoșteam, murmură William.

Nu petrecuse decât o jumătate de zi cu Christian, dar, cumva, acum i se părea că fusese vorba de mai mult timp. Văzuse la el o rezistență plină de vitejie pe care cei mai mulți bărbați nu puteau nici măcar spera să o posede vreodată.

– Credeam că era mai bine, spuse în șoaptă, cu un glas aspru.

Eleanor își puse mâna pe umărul lui.

– I-ai oferit cea mai bună îngrijire.

– Eu l-am adus în situația în care era.

– Ba nu, nu e adevărat, îl contrazise ferm ducesa. Alții au fost cei care...

– Fac parte din problemă, mamă, replică el dur, cu o furie care începea să umple golul lăsat în urmă de durere și șoc. Sunt duce și de la naștere am fost un resort în marele mecanism al societății care permite ca aroganța și egoismul câtorva indivizi să proiecteze o viață de suferință pentru mulți alții. Dacă nu direct, atunci sunt vinovat pentru că am fost ignorant și pasiv. Și totuși, iată că un asemenea comportament e acceptabil în ochii societății.

– Chiar e? îl provocă Eleanor.

– Ce să fie?

– Acceptabil?

Și-l închipui pe Christian, mic și fragil, zăcând în patul lui, un băiețel căruia i se răpise viața.

– Bineînțeles că nu!

Ducesa își încrucișă brațele peste pieptul ei generos și se uită fix la fiul ei.

– Așa deci.

În momentul acela, Will înțelese. Își dădu seama că, dacă se uita suficient de atent la tabloul de cenușiu incert, putea distinge linii care demarcau albul și negrul, linii care nu puteau fi șterse

sau modificate. Dacă renunța să mai pună de acord binele și răul cu așteptările societății și începea să pună de acord binele și răul cu ceea ce-i dicta propria conștiință, demarcațiile acelea deveneau mult mai vizibile.

Jenna Hughes trasase aceste linii în sinea ei în urmă cu mult timp, alegând partea de care avea să se situeze cu convingere și curaj, însă Will nu văzuse asta. Și mama lui își alesese poziția în urmă cu mult timp, folosindu-și armele, iscoadele și oamenii de încredere mânată pur și simplu de compasiune pentru semenii ei. Cu o claritate survenită brusc, Will își dădu seama că nu era legat de convențiile unei societăți aristocratice care nu reușise să-i ajute pe mulți dintre membrii săi, pur și simplu pentru că se născuse în rândurile nobilimii. Putea să aleagă. Putea să schimbe ceva pe lume.

Will mototoli biletul în mână, furia cristalizându-i-se într-o hotărâre glacială.

– Spune-mi unde e Jenna.

Eleanor își înălță capul spre el.

– De ce?

– Pentru că vreau să fac bine.

Eleanor zâmbi și schiță un gest curajos și hotărât.

– Păi de ce nu ai spus asta de la început, dragule?

Jenna mai avusese parte de o singură noapte în care se simțise la fel de disperată și de nefericită ca acum. Ca și în noaptea aceea teribilă de demult, știa că avusese ceva de o valoare infinită și îi scăpase printre degete, făcând din ea o victimă a destinului și a unei situații pe care nu avea cum să o controleze. Dacă ar fi avut energia necesară, poate că ar fi plâns, numai că lacrimile n-aveau să rezolve nimic. În mod clar, n-aveau cum să aducă înapoi trecutul. Și, la fel de sigur, nici pe bărbatul pe care îl iubea. N-avea să uite niciodată suferința și trădarea întipărite atât de adânc pe chipul lui William când înțelesese în sfârșit ce era ea cu adevărat.

Ședea pe întuneric, îmbrăcată numai în cămășuță. Aerul răcoros îi făcea pielea ca de găină, dar nu făcea nici un efort să pună pe ea un halat. În loc de asta, se uita fix în fața ei, dincolo de întunericul care o înconjura. Pentru prima oară de când se lansase

în cruciada ei, se întreba dacă prețul succesului devenise într-un final prea mare. Își sprijini fruntea de geamul rece și încercă să anticipeze ce avea să-i aducă a doua zi. N-avea nici cea mai vagă idee dacă ducele urma să păstreze secretul privind identitatea și planurile ei, iar această nesiguranță – îngemănată cu sentimentul sufocant de pierdere – o făcea să respire cu mare dificultate.

Bătaia în ușă răsună ca un foc de armă, deși în realitate fu atât de înceată încât abia se auzi. Jenna se ridică în picioare, dărâmând scaunul pe care stătuse, și lăsă să-i scape o înjurătură la adresa zgomotului creat. Își dădea seama că veniseră să o ridice, deși se gândea că ar fi trebuit să se aștepte la asta. Dacă avea noroc, urma să intre pe mâna unui judecător local, nu a unei potere de aristocrați furioși. Mintea îi lucra nebunește. Putea să răspundă la ușă ca o simplă servitoare a unei doamne din lumea bună și să se prefacă a nu ști nimic sau ar fi fost mai bine să fugă acum, pe nevăzute.

„O să fug", se hotărî aproape instantaneu, căci riscul de a fi luată la întrebări de un om al legii inteligent era prea mare. Cu inima cât un purice și străduindu-se din răsputeri să nu se panicheze, Jenna cercetă rapid încăperea. Își dădu seama că fereastra era singura ei soluție, deși îi era destul de neclar cum avea să ajungă de unde se afla până în stradă.

– Jenna?

Sunetele veniră ca un șuierat înăbușit.

Încremeni, neîndrăznind să-și creadă urechilor. Fără să scoată vreun sunet, se strecură până la ușă desculță. De cealaltă parte putea auzi zgomotul făcut de cineva care se tot foia, nerăbdător.

– Deschide ușa, solicită glasul acela nevăzut, într-o șoaptă aspră.

Jenna închise ochii, strângându-i tare.

– Ești singur?

– Sunt... Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Nu, stau în întuneric vorbindu-ți în șoaptă de dincolo de ușă în timp ce garda regală abia așteaptă să-mi ducă la îndeplinire orice ordin. Făcu o pauză, apoi spuse: Bineînțeles că sunt singur. Și, dacă nu deschizi ușa asta în cinci secunde, o să o sparg.

Jenna simți un nod în gât.

– Cinci.

Jenna bâjbâi după zăvor și deschise ușa.

– Faci progrese, zise Will și intră în cameră, închizând ușa fără zgomot în urma sa.

Jenna se retrase în cealaltă parte a încăperii, având nevoie să mențină o distanță între ea și bărbatul pe care nu credea că avea să-l mai vadă vreodată. Prezența lui aici, acum, îi oferea o scânteie de speranță chinuitoare, deși făcu un efort să rămână precaută și distantă. Nu știa dacă putea să rămână în viață dacă se vedea nevoită să facă aceeași alegere din nou.

Will o urmă și se opri înaintea ei. În umbra din cameră, expresia îi era ascunsă. Jenna rămase nemișcată, așteptând ca el să rupă tăcerea.

– Ești o femeie greu de găsit, zise el imediat.

– Tocmai asta era și ideea.

Nu se scuză. Trecuse de mult vremea scuzelor și a ascunzișurilor.

Will întinse mâna după ea, în întuneric, găsindu-i partea laterală a capului. Își îngropă degetele în părul ei, care era lăsat liber pe spate.

– Nu mi-a plăcut peruca aia.

– Nici mie nu-mi place. Mă mănâncă pielea teribil de la ea.

– Dar rochia a fost un pas înainte. Degetele lui îi atinseră umărul, după care porniră de-a lungul brațului ei. Deși nu sunt sigur că sunt de acord cu o asemenea croială îndrăzneață.

– Are utilitatea ei.

Posibil ca Jenna să fi schițat un zâmbet ușor, însă Will nu putu să vadă nimic. În acest sens, întunericul era de folos, pentru că elimina totul, lăsând adevărul să iasă la iveală.

– Cine e M. Billeck? întrebă Will în tăcerea care se lăsase între ei.

Jenna nu se așteptase la asta. Pentru o secundă, se întrebă cum de știuse Will să întrebe de asta, deși se gândi că nu mai conta.

– Martin Billeck, răspunse. E proprietarul lui Escapade. Favoritul din cursa Windsor Plate.

– A, bineînțeles, mormăi Will, părând supărat pe sine că nu făcuse legătura mai devreme. Și, având în vedere biletul de la doctor, presupun că mânzul are o crăpătură în copită și nu e perfect în formă.

– Așa s-ar zice, da.

– Vrei să spui că lordul Braxton trebuie să presupună asta.

– Da. Printre alții.

– Dar nu e adevărat, nu-i așa? Biletul de la doctor e falsificat. Glasul ducelui era ciudat de lipsit de inflexiuni, ca și cum ar fi trecut în revistă absent o problemă de logică.

Jenna dădu negativ din cap.

– Scrisoarea e cât se poate de adevărată. Dacă e să-l întrebi pe chirurg, o să-ți spună că l-a tratat pe calul sur al domnului Billeck de o crăpătură în copita stângă din spate. O să-ți spună că a preparat chiar el prima prișniță și l-a avertizat pe proprietar că animalul trebuie lăsat acasă, căci altfel avea să se aleagă cu probleme permanente. Și n-ar minți câtuși de puțin.

– Nu mai înțeleg nimic.

– Domnul Billeck are doi mânji suri de rasă. Escapade e unul dintre ei. S-ar putea să fi... încurcat caii între ei. Se mai întâmplă.

Urmă o tăcere prelungă.

– Înțeleg.

– Chiar așa?

– Braxton n-o să parieze pe o cauză pierdută. Cuvintele sale aveau un accent batjocoritor.

– Un cal șchiop nu are cum să învingă, întări Jenna.

– O să parieze serios pe rivalul lui Escapade, Dalliance, acum că are informații din interior pe care nu le are nimeni altcineva.

– N-avem decât să sperăm.

– Dalliance n-o să-l învingă pe Escapade.

– Nu, se declară de acord Jenna.

– Iar Braxton o să piardă o avere.

– Da.

– Bine.

Acest cuvânt fu rostit cu o bucurie malițioasă.

Auzind răspunsul ducelui și tonul folosit, Jenna încremeni.

– De ce-ai venit aici, Will? îl întrebă.

Will își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– N-aveam dreptate.

Jenna trase aer în piept, precaută.

– N-aveai dreptate, repetă ea. În legătură cu ce?

– În legătură cu ce e adevărat și ce e corect. Mi-a luat neiertat de mult să înțeleg că ceea ce faci tu e corect. Justificat. Necesar.

– Și cum anume ai ajuns la această concluzie?

– Christian a murit.

Jenna se trase înapoi.

– O, Doamne.

Lacrimile care nu o năpădiseră mai devreme se revărsară acum, incontrolabil.

– Îmi pare foarte rău. Îmi pare rău că nu am înțeles. Că nu te-am crezut. Că nu am făcut ce era corect de prima oară când am avut ocazia.

Jenna își apăsă palmele pe ochi, ca și cum și-ar fi putut zăgăzui durerea.

– Vreau să-mi mai dai o șansă să fac ce e corect, Jenna. Pentru Christian. Pentru cei care depind de ceea ce faci tu. Te rog, lasă-mă să te ajut. Îi prinse mâinile într-una din ale sale și le trase spre el în timp ce cu cealaltă îi mângâia obrazul, încercând să-i șteargă lacrimile.

Jenna era cuprinsă de o disperare îndurerată care-i ardea în piept.

– E prea târziu.

– Nu am putut să-l salvăm pe Christian. Dar mai sunt atât de mulți oameni cărora le putem schimba soarta. Fără nici un avertisment, o sărută. Te iubesc, Jenna Hughes, îi zise cu buzele aproape lipite de ale ei.

Ea scoase un sunet bizar, din gât, iar Will o sărută din nou, fără să-i permită să-i răspundă. O trase lângă el, lipindu-i capul de umărul lui și ținându-l strâns.

Jenna se agăță de el, auzindu-i inima și simțindu-i căldura trupului prin haine. N-ar fi putut aprecia cât stătură acolo, în întuneric, înainte ca el să se dea un pic înapoi și să o ridice în brațe. O duse către pat și o așeză în mijloc, lăsând-o singură doar suficient timp cât să se descotorosească de hainele de seară pe care le avea pe el. Jenna se întoarse pe o parte, privind jocul umbrelor pe pielea lui în timp ce el termină să se dezbrace și se urcă în pat lângă ea, trăgând pătura peste amândoi.

Jenna se cuibări în aura lui de căldură, simțindu-se dintr-odată extenuată dincolo de orice limite. Will o sărută blând pe frunte,

pe obraji şi pe buze înainte să-şi petreacă braţele pe după corpul ei, ca şi cum ar fi putut-o apăra de o lume care nu era mereu bună.

– Dormi, îi şopti. N-o să te mai las singură niciodată.

În mod surprinzător, Jenna reuşi să doarmă şi se trezi când se crăpă de ziuă, regăsindu-se tot în braţele lui Will, care dormea lângă ea, respirând regulat.

Îi cercetă chipul frumos în lumina cenuşie a zorilor, gândindu-se că, dacă ar fi putut alege un mod în care să se trezească în fiecare zi, acesta ar fi fost alegerea ei.

„Te iubesc", îi spusese ducele de Worth, o declaraţie care nu venise în vâltoarea pasiunii sau ca o alintare fără importanţă. Fusese rostită într-o furtună de sinceritate şi de adevăruri, un dar oferit în mod liber, fără să se aştepte să fie răsplătit în acelaşi mod. Iar Jenna credea că spusese adevărul. Exact aşa cum credea că îi era datoare cu o sinceritate pe măsură, chiar dacă nu avea să schimbe cu nimic lucrurile.

Se mişcă, ridicându-şi capul pentru a-şi trece buzele peste ale lui, simţindu-le arcuindu-se uşor când el se trezi în urma atingerii ei. Îşi trecu un deget de-a lungul maxilarului lui, întunecat de barba de o zi, iar Will deschise ochii. Pentru o clipă, Jenna se mulţumi să-l privească, căci iubirea pe care i-o declarase cu o noapte înainte se vedea acum în profunzimile privirii lui.

– După balul de aseară, nu eram sigură că o să te mai văd vreodată, zise Jenna încetişor.

Ochii lui Will se întunecară, apoi deschise gura să spună ceva, dar Jenna îi duse un deget la buze.

– Dar tot aş fi fost îndrăgostită de tine.

Will rămăsese nemişcat, cu o bucurie nebunească radiindu-i pe chip.

– Tu ai aceleaşi sentimente ca şi aseară?

– Pentru tine? întrebă răguşit Will. Jenna, ţine minte un lucru: Nimic n-o să schimbe ce sentimente am pentru tine. Ai devenit totul pentru mine, punctul meu de reper, singurul lucru de care am nevoie să-mi găsesc drumul pe lume.

Jenna își simți inima strângându-i-se în piept și aproape că cedă în fața tentației nebunești de a lăsa în urmă realitatea.

– Și cum rămâne cu restul?

– Tot ce-am spus aseară a fost rostit cu toată seriozitatea. Sunt de partea ta, Jenna Hughes. Acum și pentru totdeauna. Se opri, căutându-i privirea. Căsătorește-te...

Jenna îl sărută înainte să apuce să-i ceară din nou imposibilul, nefiind capabilă în momentul de față să-i refuze nimic acestui bărbat. Simți un moment de ușoară ezitare, o clipă în care avu impresia că Will ar fi putut insista să obțină un răspuns, dar apoi îi auzi geamătul de dorință, iar gura îi deveni fierbinte și stăpânitoare. Cu o singură mișcare, se întoarse peste ea, punând stăpânire pe ea cum numai el era în stare.

Făcură dragoste încet și tandru, fără să se grăbească, scăldați în lumina palidă a zorilor. Când rămaseră epuizați și asudați sub pătură, prinși ca într-un cocon protector față de realitatea zilei care îi aștepta, Jenna se uită pur și simplu la bărbatul care intrase pe neașteptate în viața ei și îi furase inima. Și-ar fi dorit ca toți să poată vedea bărbatul pe care-l vedea ea în el.

– La ce te gândești? întrebă Will, mângâind pielea din partea interioară a încheieturilor ei.

– Vreau să fii fericit, îi spuse Jenna.

– Chiar sunt. Mai fericit decât am fost vreodată. Un singur lucru ar putea să mă facă mai fericit de-atât.

Jenna închise ochii pentru câteva secunde. Cât stătuse cu ducesa de Worth în calitate de doamnă de companie, Jenna văzuse cu ochii ei răutățile pe care societatea le revărsa asupra celor pe care îi percepea a fi altfel decât majoritatea. Dar Eleanor alesese tocmai aceste anomalii, le căutase, ba chiar le cultivase, pentru un scop care se născuse și fusese modelat tocmai de greutățile prin care trecuse.

Dacă ar fi fost alături de ducele de Worth, în calitate de soție a lui, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Jenna nu putea să fie femeia care să-l facă să devină ținta acelei răutăți, care să creeze disensiuni și hohote de râs la fiecare ieșire în lume. Nu când Will tocmai își găsise echilibrul interior și un scop în viață. Părerile și respectul celor din clasa lui socială încă aveau importanță pentru el. Jenna

n-avea de gând să riște ca, într-o zi, să devină femeia care l-a făcut să piardă anumite lucruri și ca el să o urască pentru asta.

– Câștigarea Cupei de Aur, rosti ea, detestându-se pentru lașitatea de care dădea dovadă, dar nedorind să sacrifice acest colțișor de rai în favoarea unui conflict.

Degetele lui Will se opriră o secundă, după care-și reluară mângâierile ritmice.

– Da, zise el.

– O să-i spui lui Isaac ce ți-am zis aseară?

– Bineînțeles.

Jenna își schimbă poziția, sărutându-l ușor pe buze, singura scuză pe care i-o putea oferi, deși știa că n-avea să fie de ajuns. Will nu-și dezlipi ochii de la ea, privind-o cum își trăgea capul înapoi.

– Spune-mi cum faci să strângi banii, zise dintr-odată, acordându-i Jennei șansa unei amânări.

– Ce bani?

– Banii pe care-i pun în joc bărbații de pe lista ta. Presupun că nu pariază prin agenția oficială de pariuri.

– Nu, deși avem și acolo doi agenți care lucrează cu noi din când în când. Dar aceștia au totuși un rol destul de limitat.

Will se încruntă.

– Și-atunci cum procedați?

Jenna îi cercetă chipul preț de o secundă înainte de a se ridica, însuflețită de un amestec ciudat de regret și anticipare. Se părea că realitățile zilei, cu toate implicațiile lor, își croiseră deja loc în coconul lor de fericire.

– Poate că ar fi mai bine să-ți arăt, îi răspunse, rostind cuvintele încet.

Capitolul 18

Casa de pariuri Four Kings se afla la o aruncătură de băț de marginea pistei, într-un cort atât de mare că, pe lângă el, tarabele

și pavilioanele mai sărăcăcioase din jur păreau a fi miniaturale. Nu era altceva decât o platformă din lemn ridicată peste nivelul solului din care porneau mai multe bârne groase și o rețea de frânghii solide care țineau pe loc pânza groasă care-i proteja pe patroni de elementele naturii. Apărea în fiecare an la Ascot, după care dispărea din nou, fiind una dintre oazele acelea de distracție vremelnică. În ciuda structurii simple, interiorul era de o somptuozitate decadentă, pereții fiind acoperiți cu valuri bogate de materiale stacojii și aurii, străbătute de fire strălucitoare. Pe podea fuseseră așezate la intervale regulate mese de joc, oferindu-le clienților ocazia de a-și încerca norocul la faraon, zaruri, douăzeci și unu și chiar noul și popularul „roșu și negru". În partea din față a cortului fusese afișată o listă a curselor care aveau loc în ziua respectivă, pe care era notat fiecare cal participant, proprietarul și jocheul.

Will stătea lângă intrare, lăsându-și ochii să se acomodeze cu trecerea de la lumina puternică a soarelui la umbra din interior, încercând să se orienteze. Chiar și la această oră matinală, înăuntru era surprinzător de aglomerat, peste mesele de joc stând aplecați mulți bărbați bine îmbrăcați și chiar și câte o femeie ici-colo. Will se întrebă dacă veniseră devreme sau pur și simplu nu mai ajunseseră acasă cu o seară înainte. Pentru majoritatea, era convins că a doua variantă era cea adevărată.

De undeva din lateral își făcu apariția un bărbat cât un rinocer, mișcându-se mult mai agil decât ai fi crezut c-ar fi fost cu putință. Dacă nu țineai seama de straiele simple, negre, pe care le purta, arăta ca un campion la box.

– Bună dimineața. Pot să vă ajut cu ceva? întrebă neutru, blocându-i lui Will înaintarea în interiorul cortului.

Ducele se încruntă ușor.

– Ăăă... da, chiar da. Aș vrea să intru.

– Aveți invitație?

– Invitație? Nu.

– În cazul acesta, îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta. Uriașul făcu un semn din mână, arătându-i că ar fi trebuit să se întoarcă de unde venise.

– Sunt ducele de Worth, preciză Will, aproape în șoaptă.

– În cazul acesta, îmi pare rău, Excelență, dar nu vă pot ajuta.

– Poftim?

Will nu știa dacă să fie amuzat sau scandalizat.

Bărbatul își încrucișă brațele peste piept.

– Ca să fiți primit în acest loc, trebuie să aveți o invitație sau o recomandare personală, Excelență.

Dintr-odată, Will înțelese.

– O recomandare din partea lui Madame Maxon ar fi de ajuns?

Străinul dădu afirmativ din cap.

– Da. Din toată clientela noastră exclusivistă, dânsa e o colaboratoare extrem de prețuită.

– Chiar sunt, murmură Jenna, făcându-și apariția din spatele lui Will.

Ochii paznicului se făcură un pic mai mari, după care se îngustară, dezorientați.

– E-n regulă, Jacob, îl liniști Jenna, ținându-și capul plecat și mișcând ușor lada pe care o ținea în mâini. Domnul e cu mine. Restul sunt în spate?

– Da, răspunse Jacob ezitant, măsurându-l bănuitor pe Will.

– Foarte bine. Mulțumesc, Jacob. Te rog, Excelență, vino cu mine.

Era îmbrăcată în cea mai lălâie rochie a ei, iar pe cap avea o bonetă. Hainele îi erau curate și ordonate, dar uzate. Ca și chipul, părul aproape că nu i se vedea pe sub marginea lată a bonetei. În ochii oricărui privitor, părea o servitoare sau o fată în casa vreunui negustor care livra diverse mărfuri.

– De când are nevoie un duce să fie invitat pentru a face un lucru? șopti el sec în timp ce Jenna trecu pe lângă el.

Sub umbra aruncată de marginea bonetei, Jenna parcă zâmbi ușor.

– Orice societate cu circuit închis exercită o fascinație irezistibilă asupra oricărui bărbat. Parcă te duce cu gândul la permisul de intrare în saloanele lui Almack, din perioada Regenței, nu?

Will dădu sceptic din cap și porni în urma ei. Nici unul dintre clienți nu-și ridică privirea către ei, atât de mult se concentrau la jocurile lor, însă ospătărițele drăguțe, cu brațele și umerii goi, se dădură din calea lor, având grijă să nu verse tăvile încărcate cu pahare pline cu băuturi fine.

O roşcată îi zări venind şi-şi schimbă dintr-odată direcţia de mers când observă că Will se uita lung la ea.

– Aia nu e una dintre servitoarele de la etaj, din casa mamei? întrebă printre dinţi.

– Ba chiar ea e, murmură Jenna.

Will se uită în jur şi, cu o anumită doză de uluire, îşi dădu seama că în jur erau destul de multe chipuri cunoscute. O spălătoreasă, doi valeţi şi o servitoare de la bucătărie. Ar fi pus şi alte întrebări, însă Jenna tocmai se făcea nevăzută dincolo de o cortină grea din pânză, păzită de alţi doi marsuini cu pielea brăzdată de multe cicatrici, mărturii ale bătăliilor din trecut. Cei doi îşi aţintiră privirile către Will, măsurându-l din cap până în picioare, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama care ar fi fost cea mai bună metodă de a-i face de petrecanie. Fără să ezite, Will se strecură pe sub cortina grea, pe urmele Jennei. Pătrunse într-o încăpere al cărui singur ocupant încremeni când îl văzu, rămânând cu tocul suspendat în aer, deasupra unui registru de dimensiuni impunătoare, pe care-l avea în faţă. Pe blatul mesei la care stătea aşezat se aflau teancuri şi teancuri de diferite monede.

– Bună dimineaţa, Excelenţă, reuşi să articuleze, revenindu-şi remarcabil de repede. Se pare că, ori de câte ori ne întâlnim, e mereu un registru între noi.

Îi aruncă o privire întrebătoare Jennei, o privire în care se ghicea o doză importantă de teamă.

– A venit să ne ajute, preciză Jenna cu calm.

– Chiar aşa?

Trăsăturile bătrânului erau de-a dreptul indescifrabile.

Trecură peste cinci secunde până ca Will să-şi dea seama că bărbatul din faţa lui nu era nimeni altul decât secretarul mamei sale şi alte cinci pentru a conştientiza că Jenna nu mai strigase când îi vorbise.

– George? rosti fără să vrea. Dar nu eşti surd!

Secretarul clipi de câteva ori.

– Ba sunt, dar numai atunci când e nevoie, răspunse acesta încet, cu o scăpărare în ochi. Oamenii spun cele mai ciudate lucruri când au impresia că nu îi auzi. E un lucru folositor, să ştiţi.

Will se crispă.

– Tata a fost artilerist, ca și mine, continuă George, făcându-i-se milă de el. Și mereu mi-a împuiat capul despre cât de utilă e lâna de bună calitate, bine îndesată.

Făcu semn către urechile sale.

Will aruncă o privire în jur, observând că în spatele secretarului se găsea un seif de mari dimensiuni și suma considerabilă aflată pe masă.

– Și tatăl dumitale te-a învățat și cum să conduci o casă de jocuri de noroc? Căci presupun că îl am în față pe rău famatul domn MacGregor.

Will studie croiala fină a hainelor lui George, precum și mustăcioara albă, atent tunsă, care nu fusese pe fața bătrânului ultima oară când îl văzuse Will. Pe nas purta o pereche de ochelari lucioși, care-i ofereau un aer care te ducea cu gândul la un cărturar. Umerii nu îi erau deloc aduși, iar iluzia fragilității dispăruse cu desăvârșire. Dacă Jenna nu ar fi fost lângă el, Will se îndoia că l-ar fi recunoscut pe George ca fiind chiar bărbatul care-i strânsese mâna.

– Nu, pentru asta puteți să-i mulțumiți măreței armate a Majestății Sale. Războiul, Excelență, este alcătuit din o groază de timpi morți în care aștepți ceva, încercând să nu te gândești că o să mori. Le-am oferit cu mare bucurie camarazilor mei prilejul de a uita de problemele lor și am înțeles destul de repede că orice om care înțelege numerele poate avea un succes răsunător la jocurile de noroc. Măcar din tabăra în care mă aflu. Sorții sunt mai mereu de partea celui care face cărțile.

Will dădu aprobator din cap.

– Ca și cotele pe care le oferiți celor care vor să parieze pe rezultatul curselor?

– Aaaa... Da, păi orice client trebuie să fi primit o invitație pentru a putea paria prin casa Four Kings. Și numai în ziua Cupei de Aur, când mizele ating maximul, pe pistă sunt caii cei mai rapizi, iar numărul spectatorilor ajunge la apogeu.

– Iar pariorii sunt cât se poate de bătăioși. Și prost sfătuiți.

Will aruncă o privire piezișă către Jenna.

– Sfaturile lui Madame Gaston le-a asigurat anumitor domni cu interese filantropice niște câștiguri importante, în decursul

anilor, protestă fără urmă de îndârjire Jenna. Nu se poate spune că e vina ei că mai sunt și alții, care nu se descurcă la fel de bine.

– Eu, unul, prefer să văd în toată această afacere o metodă de mare precizie de recuperare a datoriilor, Excelență. George schiță un zâmbet care nu i se reflectă deloc în privire. Și da, orice jucător trebuie să fie atent la eventualele capcane ale pariurilor. Uneori lucrurile nu sunt așa cum par.

– Nu, chiar așa, confirmă Will, încetișor. Și tocmai de-aia vreau să vă ajut.

– Și ce anume credeți că ați putea face în acest sens, Excelență? întrebă cu o doză de scepticism George, dar nu fără amabilitate în glas.

Will era conștient de faptul că asupra sa erau ațintite două perechi de ochi, deși ai lui îi căutară pe cei albaștri ca gheața. Tot ce voia să realizeze, ca bărbat și ca duce, se regăsea în adâncimile acelor ochi.

– Orice ar fi nevoie.

Capitolul 19

Jenna se strecură printre șirurile de trăsuri care mărgineau pista. Peste tot se aflau pâlcuri și pâlcuri de oameni, care stăteau în picioare pe trăsurile cu care veniseră sau în spațiul dintre vehicule. Ea nu-și făcea prea mari probleme că n-ar fi putut să vadă linia de sosire, ci că n-avea cum să vadă caii când erau aduși de la grajduri pentru a fi înșeuați și încălecați.

În jurul ei, oamenii se adunau, sporovăiau, strigau și arătau către una-alta, fie către oameni pe care-i vedeau în depărtare, fie către caii și jocheii care urmau să participe la cursă. Nerăbdătoare, își înălță capul, neștiind nici ea dacă voia mai mult să-și vadă mânzul întrecându-se cu alți cai sau să o urmărească pe Eleanor Somerhall făcând ceea ce știa mai bine să facă.

Mai mulți bărbați, înarmați cu niște bice lungi, începură să avanseze de-a lungul balustradei de la marginea pistei, forțând

spectatorii să se tragă înapoi, dincolo de barieră, și alungând copiii și cerșetorii. Publicul le adresa când urale, când huiduieli, iar din mulțime se stârniră hohote zgomotoase de râs când un tânăr în zdrențe și fără încălțări se strecură prin spatele unuia dintre angajații hipodromului și îi fură biciul, stârnind o vânătoare pe pistă în care nu avea nici o șansă de victorie. Când primii cai fură scoși pe teren, râsetele fură înlocuite de un zumzăit de comentarii pline de interes, iar ștrengarul fu dat uitării.

Toți caii erau acoperiți cu țesături groase, ca bidivii de luptă de odinioară, gătiți cu materiale grele, cu broderii frumoase, care se întindeau de la vârful urechilor până aproape de chișițe. Toți, în afară de mânzul Jennei, iar zarva mulțimii conteni câteva clipe, când spectatorii putură să vadă pentru prima oară calul înscris la cursă de excentrica ducesă de Worth. În ciuda emoțiilor, Jenna aproape că începu să chicotească atunci când Paul conduse calul pe pistă, urmat de Joseph, care căra șaua, și Luke în ariergardă, îmbrăcat cu costumul de mătase pentru cursă. Pe chipurile celor trei frați nu se vedea nici o urmă de emoție, ceea ce arăta cât de bine se puteau controla.

Asta pentru că, judecând după remarcile glumețe și chiar hohotele nevoalate, reușiseră să se întreacă pe ei înșiși.

Calul fusese împodobit ca un stâlp de arminden[1]. În coamă îi fusese împletită o panglică subțire, de culoare roz, iar o alta, identică, în partea de sus a cozii. Între urechi îi fusese prins un trandafir roșu, delicat. Pentru un privitor nepriceput, calul părea o jucărie ridicolă, un fel de cal de lemn printre ceilalți bidivii pursânge, eleganți și temperamentali. Ducesa însăși le ieși în întâmpinare servitorilor săi, îmbujorată și bătând din palme, jucând o pantomimă a unei încântări copilărești. Rochia ei, în aceeași nuanță de roz ca și panglicile cu care era gătit calul, se înfoia în spatele ei, în vânt, iar în părul alb avea prins un trandafiraș roșu, chiar deasupra urechii. Iar ducesa era însoțită de fiul ei, ducele de Worth.

[1] În lb. engleză, May Pole – un stâlp de lemn, înalt, împodobit cu ghirlande de flori și verdeață, deseori decorat de dansatori cu panglici cusute cu modele complicate, în timpul unui dans folcloric ceremonial (n.tr.)

Acesta purta o ținută relaxată, alcătuită din pantaloni din piele de căprioară și o jiletcă neagră de călărie. Era cu cel puțin un cap mai înalt decât toți cei din jurul său și se deplasa cu o autoritate și o încredere în sine absolute, conducându-și mama mai aproape de calul ei. La trecerea ducelui, mai multe zâmbete batjocoritoare fură înăbușite în mare grabă, fiind înlocuite cu mișcări din cap politicoase și priviri piezișe.

Eleanor aproape că ajunsese la mânzul ei și zâmbea larg.

– Uite, Worth, dragă, nu-i așa că are cele mai drăguțe urechi din lume? ciripi ea suficient de tare încât să fie auzită de toți cei din jur, în timp ce se uita la fiul ei. Ah, *ador* pur și simplu caii cu urechi ascuțite. Când i-am văzut urechile m-am convins că *trebuia neapărat* să-l cumpăr.

– Da, calul are într-adevăr niște urechi tare frumoase, mamă, răspunse lejer Will, cu un zâmbet îngăduitor întipărit cu hotărâre pe chip.

Îi saluta pe cei pe care-i cunoștea cu amabilitate și, din când în când, scotea câte un hohot de râs. Se opri lângă Paul și schimbă câteva cuvinte cu el, care pentru un privitor oarecare n-ar fi părut altceva decât o flecăreală relaxată, în timp ce frații lui înșeuară mânzul, după care Joseph îl ajută pe Luke să urce în șa. Acesta tot râdea și zâmbea, chiar și când fu nevoit să se elibereze de panglica roz care i se înfășurase în jurul mânecii, fluturată de vânt.

Ducesa își juca și ea rolul, tot agitându-se ca o vrăbiuță și uimindu-i pe spectatorii care nu o scăpau din ochi cu gesturi expansive și râsete zgomotoase, pline de bucurie. Odată ce Luke urcă în șa, îi dădu mânzului un sărut entuziast pe bot. Mânzul ridică din urechi, iar Luke îl întoarse sub râsetele și chiuielile batjocoritoare ale mulțimii.

Jenna privi cum mânzul ei trecu pe lângă ea, pe lângă diversele tarabe și șiruri de trăsuri, îndreptându-se către linia de start a noii piste de un kilometru și jumătate. Când trecură pe lângă ghișeele de pariuri, Luke încetini mersul calului de la un galop la un simplu trap. Mătasea costumului de călărie al lui Luke flutura în vânt, o pată rozalie. Pe spate i se distingea o siluetă care semăna suspect de mult cu un cocoșat. Dinspre mulțime se înălțară valuri și valuri de râsete, urmând înaintarea mânzului. Luke

nu făcea nici un efort să-şi îndemne bidiviul să meargă în acelaşi ritm cu ceilalţi cai în această paradă pe pistă, făcând tot ce-i stătea în puteri ca mânzul să devină ţinta glumelor tuturor.

Jenna schiţă un zâmbet larg. Cota de pariu la care avea să evolueze mânzul ei creştea cu fiecare secundă.

Nu îşi închipuise că avea să o vadă pe Jenna în mulţimea care înconjura pista – fiind îmbrăcată ca o servitoare, avea să fie complet invizibilă. Cu toate astea, nu reuşea să se abţină să nu se uite într-acolo. Mai avea atâtea lucruri pe care trebuia să i le împărtăşească! Momentan, ştiind că era pe undeva prin apropiere, cercetând totul cu ochii-n patru, avea să facă totul ca acţiunile lui să stea mărturie pentru seriozitatea cu care aborda toate acestea.

Îşi însoţi mama până la un loc bun, în mica tribună de lângă linia de sosire. Aceasta îşi deschise evantaiul, pentru a se proteja cât de cât de căldură, cu obrajii frumos îmbujoraţi.

– Te-ai descurcat de minune, dragule, murmură Eleanor când se întoarse să privească pista de pe care fuseseră îndepărtaţi aproape toţi spectatorii.

De cealaltă parte a pistei, în zona publică, haosul era în continuare în plină desfăşurare, cu o mare de spectatori care se strecurau printre corturi, trăsuri şi cai în mişcare.

– Mulţumesc, îi acceptă Will lauda.

– Ar fi trebuit să-ţi prinzi un trandafir roşu la rever, zise Eleanor, cu un zâmbet superior.

– Pentru suma potrivită, poate că data viitoare aş putea fi convins s-o fac şi pe asta.

Buzele lui Will tresăriră, ca şi cum şi-ar fi stăpânit un zâmbet.

– Că tot veni vorba de bani, am auzit un zvon că lordul Braxton a pierdut o mică avere mai devreme. Ah, copiii din ziua de azi! Teribil de iresponsabili. Tatăl lui o să-l jupoaie de viu pentru asta, zise ducesa, cu un ţâţâit batjocoritor.

Will îşi menţinu expresia senină pe care o arborase şi pe traseu.

– S-ar părea că şi alţi gentlemeni au făcut aceeaşi greşeală. N-ai cum să nu te întrebi de ce oare n-au pariat pe Escapade, căci

mânzul acesta a făcut o cursă strălucită. Nicicând n-a alergat mai frumos.

Urmărea atent cum caii se retrăgeau din câmpul lor vizual. Eleanor îl strânse bine de braţ.

– Sunt atât de mândră de tine, William, îi spuse încet, ridicându-şi privirea către el. Nu ţi-am spus asta de-ajuns în toţi anii ăştia.

Will îi acoperi mâna cu a sa.

– Mulţumesc. Cred...

Eleanor ridică dintr-o sprânceană.

– Mi-aş fi închipuit că cei mai mulţi bărbaţi ar dori să capete admiraţia rudelor pentru fapte mai nobile decât „aranjarea" unei curse de cai, murmură Will la urechea ei.

– Cei mai mulţi bărbaţi se împăunează cu tot felul de acţiuni pline de egoism, pentru care laudele pot fi oferite uşor şi în termeni superlativi. Adevărata noblețe de caracter e mult mai greu de găsit în lume, mult mai greu de atins, şi rareori e suficient de vizibilă încât să fie copleşită cu laude. Îmi pare rău că nu ţi-am spus totul mai devreme.

Will cântări cuvintele mamei sale şi îi spuse:

– Nu sunt sigur că aş fi fost pregătit mai devreme. Nu sunt sigur că aş fi realizat cu adevărat despre ce e vorba.

– Înţeleg. Eleanor îl studia cu ochii ei agili şi plini de viclenie. Şi acum?

– Acum înţeleg, pentru că am văzut cu ochii mei ce înseamnă curajul şi onoarea veritabile.

– Te referi la domnişoara Hughes.

Will îi susţinu privirea.

– Da. Şi la tine.

Eleanor inspiră emoţionată şi îi strânse din nou braţul. Ochii îi erau oarecum împăienjeniţi şi fu nevoită să-şi dreagă vocea. Acum se uitau amândoi fix spre pistă, aşteptând începutul cursei.

– Deci o să te însori cu ea? întrebă ducesa.

După tot şi toate, Will se credea imun la alte şocuri. Dar acum se trezi că se holba la mama lui, cu gura căscată.

– Ah, nu te uita aşa la mine, dragule, îl mustră Eleanor. Nu sunt oarbă, să ştii.

– Hm. Lui Will îi venea greu să-şi găsească şi să-şi aleagă cuvintele.

– O iubeşti?

– Da.

Măcar la asta reuşi să dea un răspuns clar.

– Asta e tot ce contează. Nu face aceeaşi greşeală ca şi mine, îi spuse mama lui. Urmează-ţi chemarea inimii şi dă-ţi şansa de a fi fericit. „Până când moartea ne va despărţi" înseamnă mult timp, să ştii.

Will căuta înnebunit un răspuns, însă ducesa fu atrasă într-o conversaţie de o doamnă în vârstă bine îmbrăcată care stătea în cealaltă parte a ei.

– Excelenţă.

Această formulă de adresare îl smulse brusc din starea sa, iar un bărbat se strecură lângă el. Will îşi înăbuşi valul de iritare care i se strârni în suflet şi se întoarse, trezindu-se că nou-venitul era vicontele Carthart, care-i ajungea până la umăr şi-l privea pe sub sprâncenele sale cenuşii care i se revărsau peste ochi. De fapt, Will constată că vicontele era oarecum cenuşiu din cap până în picioare, inclusiv părul, tenul şi jiletca.

– Lord Carthart, rosti Will forţându-se să schiţeze un zâmbet şi să-şi ascundă neplăcerea.

Datoriile acumulate de viconte, fără să fie achitate, le depăşeau pe cele ale lui Braxton. Şi asta nu pentru că nu ar fi avut bani. Will ştia că numele lui Carthart apărea regulat în registrele cu pariuri de la aproape toate cluburile de aristocraţi. Vicontele nu putea niciodată să refuze un pariu, oricât de trivială era miza, iar Will îşi dădu dintr-odată seama că avea în faţă o ocazie minunată.

Bărbatul îşi drese vocea.

– Am fost surprins să văd numele mamei dumneavoastră în programul cursei, îi spuse lui Will. Trebuie să recunosc, nu mi-am dat seama că Înălţimea Sa e interesată de cursele de cai.

– Nici eu, până de curând, răspunse Will.

– Dumneavoastră i-aţi cumpărat calul ăsta? întrebă Carthart, precaut.

– Dumnezeule mare, nu! Nu am avut nici o legătură cu... chestia aia, răspunse Will perfect sincer, cu un gest către pistă.

Vicontele optă pentru o abordare plină de tact.

– Panglicile sunt o notă oarecum neobișnuită.

Will coborî tonul:

– Cred că și dumneavoastră, și eu știm foarte bine că multe dintre acțiunile mamei mele sunt neobișnuite, zise, infuzându-și tonul cu o ușoară inflexiune de tristețe. Dar e totuși mama mea. Și aș vrea să arăt cumva că o susțin.

Will scoase un oftat. Lordul Carthart se uită gânditor la Will.

– Poate ați putea paria pe calul ei?

Will se prefăcu a cântări cu atenție această perspectivă.

– O idee excelentă! Dar mă tem că e prea târziu. Cursa o să înceapă în câteva minute, sunt convins, și cred că dumneavoastră ați pariat deja pe cursa asta.

– Așa e. Dar aș face un pariu personal cu Excelența Voastră, încheiat pe loc, dacă ați vrea să vă arătați sprijinul pentru calul mamei dumneavoastră.

Pe chipul vicontelui apăru o expresie de veselie jucăușă și scoase imediat un carnețel negru și un ciot de creion. Will strâmbă din nas.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu cred că...

– Nu, nu, insist, zise Carthart.

– Da. Prea bine atunci, vă rămân îndatorat pentru această bunăvoință. Mă prind, în favoarea calului mamei mele ca învingător al cursei, împotriva tuturor celorlalți participanți. E bine așa?

Vicontele dădu aprobator din cap, entuziasmat, notând detaliile învoielii.

– Suma o puteți stabili dumneavoastră, sugeră Will, lăsându-l pe viconte să-și pecetluiască singur soarta.

Vicontele alese o sumă care îl ului pe Will, dar numai pentru o secundă, iar surprinderea îi fu înlocuită de o satisfacție delicioasă. Datorită spectacolului pus în scenă mai devreme, mânzul împopoțonat cu panglici al mamei nu fusese considerat de nimeni ca o amenințare serioasă la titlu. Era văzut ca un competitor îndoielnic, pentru care ar fi fost un noroc să termine cursa și nici nu se punea problema să o câștige. Ceea ce – după cum Will știa prea bine – era chiar lucrul pe care se baza proprietarul casei de pariuri Four Kings legat de mentalitatea clienților săi.

Will acceptă bilețelul mâzgălit de viconte pe care acesta i-l înmână și îl băgă în buzunar. În mod clar nu plănuise acest pariu personal, dar avea să ia banii acestui om fără nici o remușcare. Își înălță capul, însă caii erau prea departe pentru a fi văzuți. Mai mult ca sigur, acum se apropiau de cealaltă parte a pistei, de linia de start. De acolo, aveau să alerge în linie dreaptă prin fața tribunelor până la linia de sosire.

– Am auzit că ați făcut niște lucrări la conacul de la moșie vara trecută, zise Will, ca și cum n-ar fi făcut altceva decât să deschidă un subiect oarecare de conversație în timp ce așteptau.

Vicontele se împăună:

– Chiar așa. Am pus să se reclădească tot, de la temelii. A durat o grămadă de timp. Acum am pus să se aranjeze grădina. Nevastă-mea a văzut statuile alea afurisite pe care Elgin le-a adus de la cine-știe-ce ruine grecești și i-a intrat în cap că vrea și ea niște sculpturi asemănătoare printre plante.

– Și o să-i plătiți pe grădinari când o să termine? întrebă Will, pe un ton neutru.

– Poftim?

– Toată lumea știe că încă nu i-ați plătit pe zidarii care s-au ocupat de lucrările din vara trecută. Și n-ai cum să nu te întrebi dacă ați rămas fără bani sau ați uitat, pur și simplu.

Gura vicontelui rămăsese deschisă, din cauza șocului.

– Dacă ați rămas fără bani, aș fi mai mult decât bucuros să vă ajut cu un împrumut, continuă Will, ca și cum ar fi avut o conversație trivială. Totuși, trebuie să vă avertizez că eu nu sunt nici pe departe la fel de răbdător ca zidarii care au lucrat la conac. Dacă este vorba de memorie, mă tem că n-am cum să vă ajut cu asta, altfel decât să vă recomand un medic bun, cu experiență în asemenea probleme.

Gura lui Carthart se deschise și se închise de câteva ori.

– Vă pot asigura, Excelență, că nu e nevoie de așa ceva, reuși într-un final să îngaime.

Will ridică din umeri, nepăsător.

– Cum doriți.

În depărtare, dar tot în afara câmpului lor vizual, un bubuit de copite creștea în intensitate în timp ce doisprezece cai goneau pe pistă.

– Aha, iată că vin.

Vicontele se uită lung la el înainte de a-și întoarce capul brusc, când caii apărură. Sau, mai precis, când mânzul cu panglici împletite în coamă își făcu apariția la orizont. Luke stătea aplecat peste grumazul calului, călărind fără nici un efort. La ceva distanță în urma mânzului ducesei goneau restul concurenților, iar singura întrecere care se mai desfășura era cea pentru locul al doilea. Din mulțime se înălță un zumzet incredul, urmat de strigăte și urale vesele în timp ce mânzul ducesei de Worth trecu linia de sosire cu zece lungimi de cal înaintea ocupantului locului doi.

– Ei, ca să vezi! comentă Will, absent. S-ar părea că mama știe mai multe despre cai decât aș fi crezut.

Carthart era aproape livid.

– Dar avea panglici, reuși să îngaime printre dinți. Panglici roz!

– Mamei îi place rozul, conchise Will, cu un chicot lipsit de orice urmă de umor. Deși, sincer să fiu, n-am văzut niciodată vreun cal care să fie încetinit de o bucățică de panglică.

Carthart încerca zgomotos să tragă aer în piept, ca un păstrăv scos din apă.

– Ei bine, știi adresa mea, rosti Will glacial, în timp ce mulțimea din jurul său începu să se agite și să se miște haotic. Aș prefera să-ți achiți datoria înainte de căderea serii, Lord Carthart. Dacă e nevoie, ai putea să faci la fel și în cazul pariurilor încheiate prin agenție.

– N-am pariat la agenție, mormăi vicontele nefericit. Am apelat la cei de la Four Kings.

– Aha! Deci ai riscat, ca să ai parte de o cotă mai favorabilă.

Urmă o altă mișcare aprobatoare din cap, cu un aer mâhnit.

– Păcat. Asta pentru că, din câte am înțeles, domnul MacGregor, ca și mine, insistă ca toate sumele datorate să fie achitate cu promptitudine.

Vicontele își șterse sudoarea de pe frunte.

– O, Doamne!

– Poate că o să ai mai mult noroc data viitoare.

Will îi întoarse spatele, lăsându-l să se uite lung la pistă, fără să o vadă, în timp ce în el repulsia era înlocuită cu o satisfacție răutăcioasă. Se întoarse către ducesă și îi adresă o mișcare aproape imperceptibilă din cap, iar ochii acesteia alunecară imediat pe lângă el, către lordul Carthart.

– Am înțeles că ai câștigat ceva bani, murmură mama lui, în timp ce își trecu brațul pe după al lui.

– Ai auzit ce-am discutat cu el?

– Bineînțeles. Își acordă un interval de tăcere de câteva momente, apoi îl întrebă: Cum te simți?

– Ca un justițiar.

Eleanor îl strânse de braț, cu un zâmbet strâmb.

– Chiar îmi place rozul la nebunie.

Capitolul 20

Luke lovi cu vârful cizmei o pietricică de pe jos, iscând un norișor de praf. Își mută greutatea pe celălalt picior, simțind cum suprafața aspră de lemn a peretelui pavilionului de care stătea sprijinit se apăsă neuniform de spatele său. Deasupra capului, un stindard albastru aprins flutura în vânt, făcând reclamă la *Berea fină Crawley's* și, dacă era să judeci după mulțimea de clienți entuziaști care nu părea a se rări, era în mod clar o bere foarte bună. Sau foarte ieftină. Sau, foarte posibil și una, și alta.

Luke se trezi dintr-odată că îi era foarte sete și își băgă mâinile adânc în buzunare, căutând o monedă, însă, ca de obicei, fără succes. Dezamăgit, scoase un oftat și, în loc de bere, începu să se ocupe de un măr pe care-l scosese dintr-un buzunar mai devreme. Scoțând la iveală un cuțitaș, începu să taie încet bucăți din el.

Cineva care își dregea vocea intenționat îl făcu să-și ridice privirea.

În fața lui stătea un gentleman masiv, îmbrăcat cu o haină zdrențuită într-un efort de a se integra în mulțime; cu toate acestea, pe cap păstrase jobenul din mătase, indecent de scump, iar cizmele sale Wellington erau atât de bine curățate că te-ar fi putut

orbi. Sub braț ținea un ziar împăturit și se străduia din răsputeri să arboreze un aer relaxat.

– Luke? întrebă gentlemanul.

Tânărul se desprinse de peretele pavilionului.

– Depinde cine întreabă.

Își lăsă accentul scoțian să se simtă puternic.

– Cred că avem o prietenă comună, zise străinul, evitând întrebarea implicită, privind agitat în jur.

Luke își băgă o bucată de măr în gură și începu să o mestece lent.

– Am o grămadă de prietene.

Gentlemanul se mai uită o dată la ceasul său de buzunar și apoi făcu semn către stindardul albastru care se înfoia în vânt deasupra capetelor lor și la mărul din mâna lui Luke.

– E vorba de o prietenă comună foarte deosebită.

– Sunt convins.

Luke schiță un zâmbet care nu i se reflectă câtuși de puțin în privire.

Necunoscutul se apropie încă un pic și puse ziarul pe o ladă.

– Sper că e bine.

Luke aruncă o privire către ziarul respectiv și apoi spre mulțimea din jur.

– Sunt convins că e musai.

– Cât de bună e mânza hoaștei ăleia?

Luke îl măsură din cap până în picioare pe bărbatul care asuda în fața lui.

– Nu l-ați văzut pe mânzu' ei la cursă?

– Ba da. Vrei să spui că mânza e la fel de iute?

Luke pufni, scoțând un sunet grosolan.

– Ce zic eu e că mânza e și mai iute.

– Ești sigur?

– Doar eu călăresc boaitele astea, nu?

Bărbatul se uita lung la el, ștergându-și fruntea agitat.

– Trebuie să-mi dai cuvântul tău că o să te achiți de partea ta de înțelegere. Mânza neagră pe care ducesa a numit-o Isis nu poate să câștige cursa Trafalgar Stakes, înțelegi?

Ultimele cuvinte fură rostite cu ceva asemănător cu disperarea.

– Atâta timp cât eu o să fiu în şaua mânzuței, n-o să fie nici pe aproape de locul întâi, zise Luke, cu un hohot uşor batjocoritor. Nu sunteți primul domn care-mi solicită serviciile, milord. Toată simbria mea pe un an ca jocheu nu e de ajuns să cumpere nici măcar o copită a cailor pe care-i călăresc, mârâi Luke, cu amărăciune. N-am probleme de conştiință, da' mi-s bucuros că pot să scot şi eu un ban.

Gentlemanul dădu aprobator din cap, mulțumit.

– În cazul acesta, mă bucur că ne-am înțeles într-un mod în care amândoi să avem de câştigat.

Cu o mişcare lină, Luke înhăță ziarul şi plecă.

Ca de obicei, cursele nu respectau programul oficial, din cauza întârzierilor. Avuseseră loc zeci de starturi false, oamenii de ordine trebuiau să tot îndepărteze spectatori de pe pistă şi, puțin după ora două, un faeton intrase în balustrada de la ultima linie dreaptă a vechiului traseu curbat de un kilometru şi jumătate, căci doi băietani avuseseră ideea de a se lua la întrecere cu trăsurile pe pistă, între două curse. Fusese nevoie de aproape jumătate de ceas să se scoată caii care se zbăteau în hamuri, ca vizitiul rănit să fie scos dintre resturile trăsurii şi să se adune toate bucățile de lemn şi metal de pe pista de lemn bătătorit. Jenna era cocoțată în locul ei obişnuit, lângă marginea exterioară a pistei. În ea, rămăşițele satisfacției determinate de evoluția mânzului se războiau cu nerăbdarea cauzată de întârzierea survenită. Încerca să nu se foiască sau, şi mai rău, să cedeze impulsului de a-l căuta pe Will şi de a-l săruta până îl lăsa fără suflare. Fusese minunat, secondând-o pe mama lui.

Tocmai se întorsese din nou către pistă când o mână o prinse brusc şi puternic de cot. Instinctiv, îşi smuci brațul în sus, eliberându-se şi lovind cu cotul carnea tare a străinului care o apucase.

– Dumnezeule! se oțări Paul, tresărind în urma loviturii.

Jenna se holba la el, speriată şi nevenindu-i să creadă.

– Ce dracu' faci aici? îl întrebă şuierător, trăgându-se de lângă el. Chiar şi când era deghizată, avea grijă să nu fie văzută niciodată cu cineva care să aibă vreo legătură cu ducesa de Worth.

– Te căutam pe tine.

Pentru prima dată de când o acostase, Jenna se uită atent la chipul lui Paul. Obișnuita sa bonomie zâmbitoare dispăruse cu desăvârșire, iar bărbatul din fața ei era palid și părea a fi pe punctul de a avea un atac de panică.

– La naiba, Paul, ce s-a întâmplat? rosti Jenna printre dinți, simțind fiori de gheață cuprinzându-i tot corpul.

– Îmi pare foarte rău, Jenna, mormăi el. N-am lipsit mult, dar...

– Paul. Jenna îl apucă de braț. Ce tot spui acolo?

– Trebuie să vii la grajduri, zise bărbatul. Acum.

Will tocmai se îndrepta spre grajduri, unde trebuia să se întâlnească cu Isaac, când Luke dădu de el. Nu mai erau decât două curse până la Cupa de Aur, iar Will avea de gând să aștepte cu Isaac și cu mânza lui până la start.

– Excelența Voastră, rosti gâfâind Luke, oprindu-se brusc în fața lui.

Avea fața roșie de efort și ochii măriți de îngrijorare și ceva ce aducea a disperare. Inima lui Will se opri pentru o clipită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă.

Luke clătină din cap, incapabil să respire normal din cauza eforturilor depuse pentru a da de el.

– Are nevoie de ajutorul dumneavoastră, reuși să îngaime într-un final.

– Unde e? În minte îi năvăliră o sută de scenarii, unul mai groaznic decât altul. Jenna fusese demascată, prinsă, rănită sau...

– La grajduri.

Will încremeni. Ce dracu' căuta Jenna la grajduri?

– Du-mă la ea, îl îndemnă pe Luke și porni în goană pe urmele majordomului.

Will îi găsi în boxa din margine în care fusese instalată mânza ei. Paul stătea de pază la ușă, evident tulburat și uitându-se urât la orice persoană care i se părea lui că se apropia prea mult, deși în grajduri nu mai rămăseseră decât grăjdarii suficient de ghinioniști încât să nu fost luați pe pistă și să li se repartizeze

treburile de aici în timp ce toți ceilalți urmăreau cursele. Will făcu totuși un efort să meargă aparent relaxat, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit și intră în urma lui Luke în boxa aglomerată.

Jenna stătea cu spatele, lipită de umărul mânzei ei, în timp ce Joseph se afla într-o parte a animalului. Calul era acoperit cu pături, dar Will observă imediat coastele mânzei, care se tot umflau și se contractau rapid. Calul își schimbă poziția și își dădu capul pe spate, însă Jenna reuși să îl țină pe loc și să îl liniștească. Cu un sentiment apăsător, Will se duse fără să scoată vreun cuvânt până aproape de capul calului, observând că avea pupilele dilatate. Repede, își trecu palma pe sub păturile groase de-a lungul pieptului animalului, pipăind pielea care tot tresărea, cuprinsă de tremur și modul în care părul, de obicei neted și lucios, stătea acum direct în sus, astfel că firele îi înțepau ușor mâna.

Opiu. Și o cantitate mare. Probabil pus într-o găleată de ovăz sau terci. Nu era prima oară când vedea una ca asta.

– N-ar trebui să fii aici, îi zise Jenna în șoaptă, cu o expresie deznădăjduită.

Will nu o luă în seamă.

– Cine a drogat mânza? întrebă poruncitor, adresându-li-se lui Luke și Joseph. A văzut cineva ceva?

– Nu, răspunse Luke, mâhnit. Ăl de-a fost, a așteptat până am plecat cu toții cu mânzul, la cursă. Când s-a întors Paul, deja asuda și respira greu. Eu aș zice c-a fost contele de Brockford. Dintre toți, el mi-a părut cel mai disperat, deși ar fi putut fi oricare dintre cei care nu vor ca mânza noastră să câștige.

Will se îndoia că, în momentul de față, mânza era în stare măcar să meargă drept, cu atât mai puțin să câștige o cursă de viteză. Avea să-și revină, dar nu la timp pentru start.

– Cât este în joc? întrebă.

– Prea mult, îi răspunse Jenna șoptit, pradă unei frustrări pline de furie. Ar fi trebuit să mă aștept la una ca asta.

– N-ai fi avut cum.

Tânăra clătină din cap.

– Isis e favorita absolută pentru Trafalgar Stakes. Totul depinde de indivizii care cred că Luke o va conduce în cursă şi se va asigura că n-o să câştige. Expiră prelung, mânioasă. Dar n-o las să ia startul în starea în care e. Va trebui să o retrag din cursă şi toţi banii pariaţi pe ea se vor pierde. N-ai ce bani să câştigi de pe urma unui cal care nu participă. Se frecă la ochi şi adăugă: I-am dezamăgit pe mulţi dintre cei care se bazau pe noi.

– Ba nu, nu e adevărat, zise Will dintr-odată.

Jenna se holbă la el, disperată.

– Ce altceva putem face? N-o să distrug...

– O să aveţi un cal la Trafalgar Stakes, zise Will, dându-şi seama că soluţia era ilar de evidentă, cu trupul străbătut de o hotărâre îndârjită. O mânză neagră de trei ani, care o să-i facă de ruşine pe toţi ceilalţi concurenţi pentru că e unul dintre cei mai reuşiţi cai de rasă din categoria ei.

Jenna rămăsese cu gura căscată şi se uita cu ochi mari la Will, procesând ceea ce sugera el.

– Nu, îi răspunse. Nu poţi să faci una ca asta. Toată munca ta, tot ce voiai să...

În momentul acela, Will o sărută, în mijlocul boxei, fără să-i pese cine îi vedea.

– Tot ce vreau în viaţă e aici, lângă mine, îi spuse Will, pe un ton imposibil de contrazis. Tot ce contează, tot ce e corect în viaţa mea e aici. Trase aer în piept, să se calmeze. Evident, o să fiu în culmea furiei când o să descopăr că mânza mi-a fost drogată chiar înainte de cursă şi o să am grijă să fac o criză de nervi ducali cât se poate de reuşită. Dar, Jenna, nu am nevoie de Cupa de Aur ca să dovedesc nimic nimănui. Acum nu mai am nevoie de o astfel de validare. Tânăra îl privea cu ochi mari. Will continuă: Cele două mânze sunt aproape identice. Au aceeaşi vârstă, aceeaşi culoare şi nici un semn distinctiv. Chiar şi mie mi s-a întâmplat să le confund între ele, şi nu o singură dată. Persoana care a drogat-o pe Isis va presupune că o lăsaţi să înceapă cursa în ciuda acestei probleme şi, până îşi va da seama că mânza din cursă nu e cea pe care a drogat-o, va fi prea târziu. Sau poate o să creadă că drogul i-a fost pus în mâncare altui cal, din greşeală.

În orice caz, n-o să poată să facă absolut nimic. Nimeni n-o să recunoască deschis că i-ar fi drogat calul ducelui de Worth. Se opri o secundă, apoi zise: Comtessa o să participe la cursa la care trebuie să participe.

– Dar cum... glasul Jennei se stinse, afectat de atâtea emoții.

Will se întoarse către Joseph, adresându-i-se cu înflăcărare:

– Mama mi-a spus destul de recent, printre altele, că pe vremuri erai cel mai bun hoț de cai din toată Anglia. Poți s-o scoți pe Isis de-aici? întrebă Will. Și să o aduci pe mânza mea în loc, fără să observe careva?

Fostul hoț de cai își îndreptă trupul slab și musculos, adresându-i un rânjet malițios:

– Bineînțeles.

– Cum?

Erau oameni peste tot și nu aveau la dispoziție prea mult timp. În curând caii înscriși la Trafalgar Stakes aveau să fie chemați pentru a fi pregătiți și înșeuați. Joseph îi făcu cu ochiul lui Will.

– Lăsați asta în seama mea, Excelență.

La puțin timp după ora trei, la grajduri izbucni un incendiu. Nu mare, după cum se află apoi, ci doar o vâlvătaie într-o găleată de fier. Cu toate astea, fumul gros care pornise dintr-o cauză inițial necunoscută reușise să-i îngrozească pe grăjdari, care scoaseră din boxe toți caii din aripa de vest. Animalele băteau din copite, speriate, servitorii strigau încolo și încoace după apă și peste tot domnea un haos total. Din fericire, se găsi rapid sursa fumului, flăcările fură stinse și toți îi aruncară câteva cuvinte alese idiotului care, în mod evident, aflat în trecere își golise pipa sau își scuturase țigara de foi într-o găleată plină cu paie vechi.

Într-un sfârșit, caii fură băgați din nou în boxe, iar grăjdarii și servitorii începură să facă eforturi pentru a liniști animalele după toată agitația. Mânza ducesei văduve de Worth păru să se liniștească destul de ușor, iar îngrijitorul său îi dădu jos și păturile pe care le avuse pe ea toată dimineața. Eliberată de sub țesăturile grele, mânza părea foarte atentă, dornică și pregătită pentru

cursă. La scurt timp, fu dusă spre pistă, unde avea să ia startul la Trafalgar Stakes.

Capitolul 21

Jenna rămăsese ascunsă în mulțime suficient pentru a o vedea pe Comtessa scoasă pe pistă și înșeuată. Suficient cât să o vadă pe ducesa de Worth, însoțită din nou de răbdătorul său fiu, ieșind pe pistă pentru a-și cerceta mânza. Și suficient pentru a urmări spectacolul colorat oferit de ducesă, care solicită cât se poate de public ca jocheul ei bălan și zvelt să descalece și să fie înlocuit imediat cu grăjdarul ei oacheș, pentru că aspectul lui se asorta cu culoarea mânzei.

Jenna nu avu nevoie să vadă chipurile celor care mituiseră un jocheu care, de fapt, nu avusese niciodată intenția de a participa la cursă. Nu avea nevoie să știe nici măcar identitatea celui care îi otrăvise calul sau cât de mulți bani avea să depună la casieria casei de pariuri Four Kings când urma să se vadă învins la propriul joc. Jenna realizase ceea ce-și propusese să facă la Ascot și, oricât de mult și-ar fi dorit să rămână și să urmărească ultimul act al spectacolului pe care-l puseseră în scenă, trebuia să se asigure că Madame Maxon avea să dispară fără urmă înainte să apuce cineva să o caute. Cel puțin până anul viitor.

Reuși să obțină un loc spre Windsor într-o căruță, înghesuită între mulți alții, doar o femeie cu nimic ieșită din comun, o femeie de obârșie joasă care nu prezenta nici un interes pentru nimeni și care se întorcea pur și simplu în oraș. Imediat ce căruța se puse în mișcare, își acoperi chipul cu mâneca rochiei, pentru a se proteja de norul de praf ridicat de roți, ascultând uralele mulțimii când vehiculul trecu pe lângă hipodrom, un adevărat val de triumf. Jenna știa exact ce determina aceste urale. Pe pistă, un cal singuratic apărea acum în câmpul lor vizual, condus de un băietan oacheș și gonind ca vântul și ca gândul. Părul negru al mânzei sigur lucea ca suprafața unui obsidian șlefuit sub razele soarelui,

iar capul sigur îi era întins spre linia de sosire în timp ce înghițea pământul aparent fără nici un efort, într-un ritm imperturbabil pe care proprietara sa îl cunoștea atât de bine. O mânză care ar fi câștigat Cupa de Aur dacă nu ar fi concurat în momentul de față pentru binele multora, în defavoarea mândriei unui singur om. O mânză care a fi putut să câștige un mare capital de respect și considerație pentru proprietarul său, care le merita mai mult decât oricine altcineva. Asta înainte ca acesta să facă un lucru la care nimeni nu s-ar fi gândit, și asta fără să ezite nici o secundă.

„N-aveam dreptate", îi spusese ducele de Worth când venise la ea, cu o seară în urmă. „În legătură cu ce e adevărat și ce este corect."

Jenna își lăsă capul în piept, temându-se că avea să izbucnească în plâns pentru a doua oară în ultimele două zile, deși îi era greu să-și dea seama dacă era încercată de bucurie, de regret sau de teamă. Pentru că acum știa că nici ea nu avusese dreptate. În legătură cu ceea ce era adevărat și ce era corect.

Și nu era sigură dacă avea să primească sau măcar dacă merita o a doua șansă de a-și îndrepta această greșeală.

Prin geam, soarele ajuns la apus proiecta o lumină aurie ciudată în odaia ei de la hanul Briarwood Rose.

Liniștea în care era cufundat hanul la întoarcerea ei avea să lase destul de curând loc unei agitații teribile, când spectatorii de la curse urmau să se întoarcă de la hipodromul Ascot, însuflețiți de bârfe, povești și emoție. Deja sosiseră câțiva, iar Jenna le putea auzi glasurile agitate de undeva din sala de mese de la parter. Toți povesteau despre succesul înregistrat de excentrica ducesă văduvă de Worth cu bidiviii ei împodobiți cu panglici și despre sabotajul scandalos căreia îi căzuse victimă iepșoara ducelui.

Mâine urmau să se desfășoare alte curse, dar Jenna n-avea să mai fie aici să le vadă. Toate posesiunile lui Madame Maxon fuseseră strânse, împachetate cu grijă de servitoarea insipidă care îi desfăcuse bagajele la sosire. Dulapul de haine era gol acum, o cochilie pustie care ilustra perfect modul în care se simțea ea de când plecase din grajduri și din zona pistei de curse. Jenna luă ultima rochie pe care trebuia să o bage în cufăr, netezind cu palmele

mătasea stacojie și urmărind cum lumina soarelui se reflecta pe apele ei, ca valuri și valuri de scântei aurii. Venise momentul să plece.

– Ai lăsat ușa deschisă.

Jenna încremeni, cu inima bubuindu-i mai nebunește ca niciodată. Îi era teamă să se întoarcă. Îi era teamă să vadă expresia de pe chipul lui.

– M-am săturat de amenințările ducilor că o vor sparge, îi răspunse cu ceva efort.

– E de-nțeles. Will pătrunse în odaie, având grijă să închidă ușa respectivă în urma sa. Înaintă câțiva pași, oprindu-se la ceva distanță de ea. Nu pot să zic că-mi place prea tare culoarea aia, o anunță.

Jenna se uită la mătasea roșie a rochiei pe care o ținea și acum în mâini. Pulsul nu i se domolise.

– Mie-mi placi mai mult în albastru. Will se apropie, adăugând: Nu, nu e chiar adevărat. Cel mai mult îmi placi în pantaloni de călărie.

În momentul acela, Jenna se întoarse, întâlnindu-i privirea. Ochii lui erau întunecați, plini de pasiune și complet indescifrabili.

– Mulțumesc, rosti ea fără să se gândească, detestând cât de puțin potrivit era acest cuvânt pentru a reflecta ce simțea. Adăugă: Pentru tot ce ai făcut azi. Pentru tot. Îți rămân datoare.

Will își înălță capul.

– Zău așa? Ei, ăsta-i un lucru bun, aș zice. Am niște planuri destul de interesante pentru rambursare.

Degetele Jennei strângeau mătasea stacojie atât de tare încât se temu că ar fi putut sfâșia materialul fin.

– Credeai că poți să te întorci pur și simplu la reședința mamei fără să-ți iei la revedere?

Will făcu un semn către cufărul deschis.

Jenna se uită lung la el, fără să scoată nici un cuvânt. Se temuse că avea să fie nevoită să facă exact lucrul acesta. Că dăduse cu piciorul la tot ce-și dorea din cauza faptului să se ținuse cu dinții de niște prejudecăți greșite. Dumnezeule, de ce nu-i putea răspunde?

– E ciudat că, deși ești atât de inteligentă, ai o memorie foarte selectivă, Jenna Hughes, rosti Will, parcurgând distanța dintre

ei și întinzând mâna după rochia stacojie. Încet, i-o luă din mâini și o aruncă neglijent pe pat. Când ți-am spus că n-o să te mai las niciodată să pleci de lângă mine, am vorbit cât se poate de serios.

Jenna își simți întreaga ființă cuprinsă de un val de bucurie și dorință, care o lăsă fără răsuflare și putința de a reacționa în vreun fel. Will adăugă, cu glas tremurat:

– N-ai cum să înțelegi vreodată tot ce mi-ai dăruit. Mi-ai redat familia. Mi-ai oferit curajul de a crede în mine însumi și să cred că pot schimba ceva pe lumea asta. Te iubesc. Și chiar dacă nu vrei să...

Jenna ridică mâna, ducându-i un deget la buze înainte de a-și lăsa palma în jos, până în dreptul inimii lui.

– Mai cere-mă o dată, îi zise în șoaptă. Abia reușea să respire, fiecare inspirație fiind de-a dreptul dureroasă. Te rog...

Will închise ochii strâns, după care îi deschise din nou. Prinzându-i mâna într-a lui, se lăsă încet într-un genunchi:

– Căsătorește-te cu mine.

– Da, răspunse ca, abia reușind să vorbească de atâta emoție. De o mie de ori da. Pentru mine ar fi cel mai mare privilegiu și cea mai înaltă onoare să devin soția ta.

Will se ridică imediat în picioare și o sărută, iar Jenna se lăsă total în voia sentimentului de echilibru complet, care-i spunea că făcuse cel mai bun lucru.

– Ar fi trebuit să accepți de prima oară, mormăi el afectuos în urechea ei. Pe când eram mai mic, mi s-a spus cu titlu de lege că un duce n-o să fie niciodată nevoit să implore o domnișoară să-i ofere mâna. Mai ales pe cineva de care s-a îndrăgostit nebunește din prima clipă în care a zărit-o.

– Dacă domnișoara respectivă ar fi avut curajul de-a se încrede în inima ei mai devreme, nu ar fi fost atât de îndărătnică. Ar fi înțeles că bărbatul care-i spunea că e puternică, vitează și onestă avea și el toate aceste calități. Și-ar fi dat seama că sufletul ei era de mult o parte a sufletului lui. Promit că n-o să mai repet greșeala asta.

– Ai grijă să fie așa, murmură el.

– Se va isca un scandal de proporții, îi spuse ea în șoaptă.

Will își lipi buzele de scobitura gâtului ei.

– Da, chiar așa. Și cred că de-abia aștept să izbucnească. Oricum, am ceva experiență în acest domeniu, știi bine. Am o mamă foarte ciudată.

– O, Doamne! Ducesa...

Jenna trase cu greu aer în piept.

Will se uită în jos la ea, cu o sclipire în privire.

– Da, aproape că uitasem. Mama mi-a zis să-ți transmit că ești concediată. Deși se așteaptă să-i pregătești în continuare caii de rasă, să știi.

Jenna făcu ochii mari, după care schiță un zâmbet larg.

– În cazul acesta, mă văd obligată să întreb, Excelență, începu ea cu o indignare malițioasă, dacă ai impresia că, dacă te însori cu mine, o să poți să te folosești de talentele mele pentru a continua cruciada asta în care te-ai lansat împreună cu mama ta?

Will izbucni în râs.

– Dumnezeule mare, chiar sper că așa va fi.

După care o sărută din nou, un sărut lent și dulce, o promisiune a unei fericiri veșnice.